

APOLLO

algab veresaunaga – Stockholmis äärelinnas leitakse jõhkral
surnukeha ning seejärel ridamaja boksis ka tema naise ja pisi-
tud talbad. Pere vanemast tütrest võib saada kurjategija järgmine
vigastatud poeg, veretöö alnus tunnistaja, vilbib halata intensiiv-
seda hoitakse narkoosis. Üksnes hüpnoosi seisundis võiks paasa
tud roima, ilma et teda tabaks pöördumatu hingeline trauma. Nii
alkomissar Joona Linna ülekuulamisprotsessi kiirendamiseks
matu peategelase, Rootsi parima ja kuulsaima hüpnotiseeri Erik

on Joona Linna-sarja esimene romaan.

Joona Linna sarjas ilmunud:

www.pegasus.ee

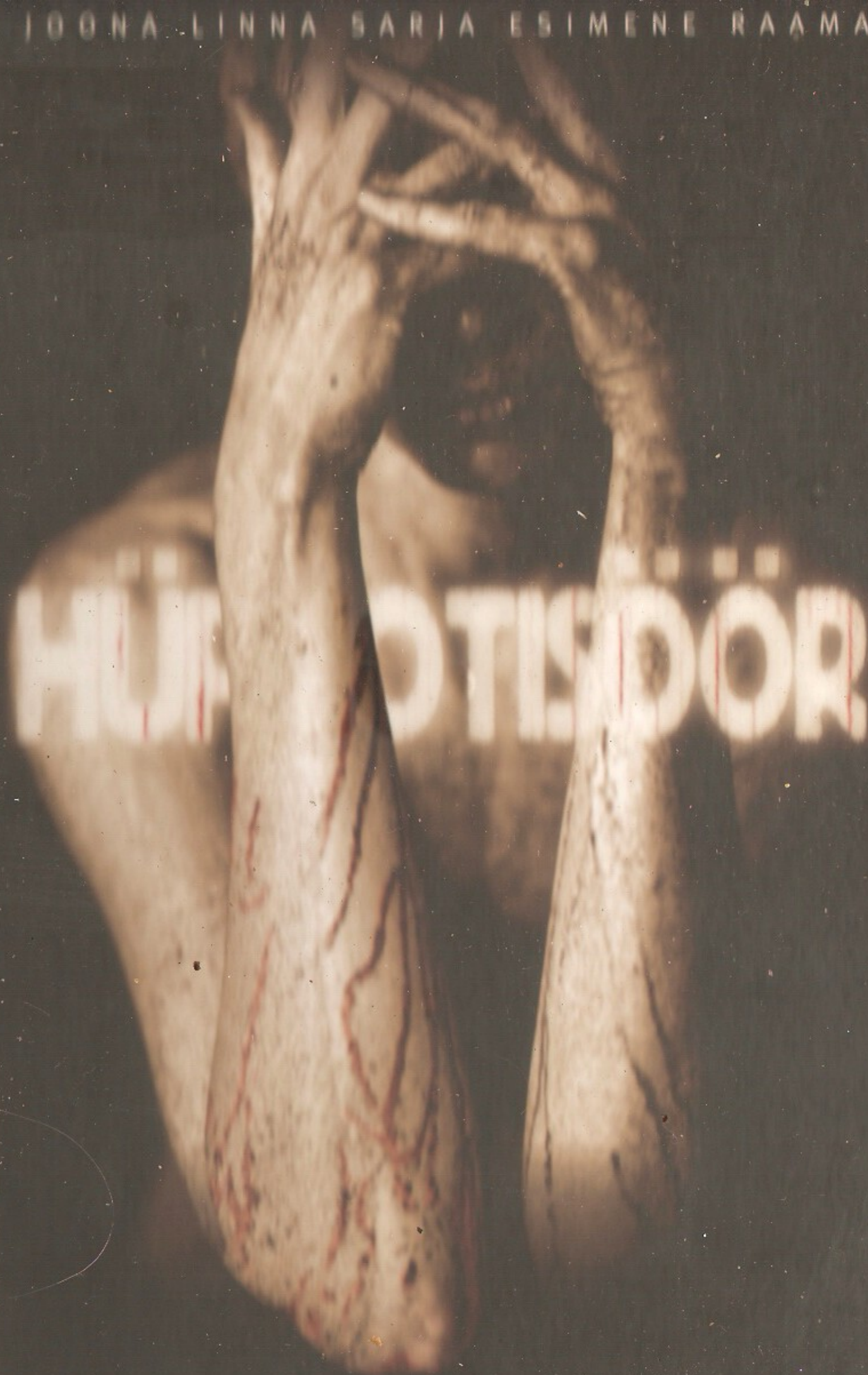

LARS KEPLER

HÜPNOTISÖÖR

JOONA LINNA SARJA ESIMENE RAAMAT

HÜPNOTISÖÖR

LARS KEPLER

Hüpnootisöör

Tõlkinud Marike Tammet

Originaali tiitel:
Lars Kepler "Hypnotisören"
Albert Bonniers Forlag

Rootsi keelest tõlkinud Marike Tammet
Toimetanud Dana Karjatse
Korrektuur Kaidi Lillemägi
Küljendanud ja kaane kujundanud Jan Garshnek
Trükitud Printon trükikojas

Copyright © Lars Kepler 2009
Tõlge eesti keelde © Kirjastus Pegasus OÜ ja Marike Tammet 2011

Neljas trükk
2014

www.pegasus.ee

ISBN 978-9949-472-76-5

TULI, TÄPSELT NAGU TULI. Need olid esimesed sõnad, mis hüpnotiseeritud poisil üle huulte tulid. Vaatamata tema eluohtlikele vigastustele – sadadele noahaavadele näos, jalgadel, rinnus, seljas, taldadel, kaelal ja kuklas – oli poiss sügavale hüpnoosi viidud, lootuses tema silme läbi juhtumust aimu saada.

"Ma püüan silmi pilgutada," pomises ta. "Ma lähen kööki, aga midagi on valesti, toolide all praksub ja mööda põrandat levib leekivpunane tuli."

Politseiassistent oli leidnud poisi ridamajast laipade hulgast ja oli tedagi surnuks pidanud. Poiss oli kaotanud suure koguse verd ja viibis meditsiinilise šoki seisundis, tulles teadvusele alles seitse tundi hiljem.

Ta oli ainus ellujäänud tunnistaja ning kriminaalkomissar Joona Linna arvates võis ta uurimisel suureks abiks olla. Kurjategija eesmärk oli olnud kõik kohalviibijad tappa, seepärast oli tõenäoline, et ta polnud oma näo katmisega suuremat vaeva näinud.

Ent kui ülejäänud asjaolud poleks nii äärmuslikud olnud, ei oleks keelelegi mõttesegi tulnud pöörduda hüpnotisööri poole.

Kreeka mütoloogias kujutatakse Hypnost tiivulise poisikesena, kes hoiab pihus moonikupraid. Tema nimi tähendab und. Ta on surma kaksikvend ning öö ja pimeduse poeg.

Mõistet "hüpnoos" kasutas nüüdisaegses tähenduses esmakordselt šoti kirurg James Braid. Selle terminiga kirjeldas ta unega sarnanevat seisundit, mida iseloomustab teravnenud tähelepanu ja suur vastuvõtlikkus.

Tänapäeval on teaduslikult kindlaks tehtud, et peaaegu kõiki inimest saab hüpnotiseerida, kuid seisukohad hüpnoosi kasutatavuse, usaldusväärsuse ja ohtlikkuse osas lähevad endiselt lahku. Arvatavasti tuleb niisugune ambivalentsus sellest, et hüpnoosi on kuritarvitanud läbi aegade nii petised, laadaveiderdajad kui ka julgeolekuteenistused kõikjal maailmas.

Puhttehniliselt on lihtne inimest hüpnoosi seisundisse viia, raske on aga kontrollida selle kulgu, juhatada patsienti õiges suunas, analüüsida ja töödelda tulemusi. Üksnes suure kogemuse ja ande abil on võimalik süvahüpnoosi tõeliselt valitseda. Terves ilmas leidub kõigest käputäis pädevaid arstiharidusega hüpnoosieksperte.

Öö vastu kaheksandat detsembrit

Erik Maria Bark ärkab telefonihelina peale võpatades unest. Enne lõplikku virgumist kuuleb ta end naeratades ütlevat:

"Õhupallid ja serpentiinid."

Süda äkilisest ärkamisest puperdamas, ei tea Erik isegi, mida nende sõnadega öelda tahtis, tal pole unenäo sisust aimugi.

Et mitte Simonet äratada, hiilib ta magamistoast välja ja sulgeb enne telefonile vastamist ukse.

"Jah, Erik Maria Bark kuuleb."

Kriminaalkomissar nimega Joona Linna pärib teispool traati soome aktsendiga, kas Erik on tähtsa informatsiooni jaoks piisavalt ärkvel. Mehe mõtted langevad kriminaalkomissari kuulates aga ikka veel unenäost jäänud tumedasse vaakumisse.

"Kuulsin, et olete osav akuutset traumat ravima," ütleb Joona Linna.

"Jah," vastab Erik napsõnaliselt.

Ta võtab raportit kuulates valuvaigistit. Komissar selgitab, et ta peab üle kuulama ühe tunnistaja. Viieteistkümnneaastane poisike nägi pealt topelmõrva. Probleem on selles, et poiss on raskesti vigastatud. Tema seisund on ebastabiilne, ta on meditsiinilise šoki seisundis ja teadvusetu. Öösel toodi ta Huddinge haigla neurokirurgia kliinikust Karolinska ülikoolihaiglasse Solnas.

"Kes vastutav arst on?" küsib Erik.

"Daniella Richards."

"Ta on hästi kompetentne tohter ja ma olen kindel, et ta saab..."

"Tema just soovitaski mul helistada," katkestab komissar. "Daniella vajab teie abi ja asjaga on päris kiire."

Erik läheb tagasi magamistuppa riideid tooma. Rullkardinate vahelt langeb voodile tänavalaterna valgusriba. Simone lamab selili ja silmitseb teda veidral tühjal pilgul.

"Ma ei tahtnud sind üles ajada," lausub Erik summutatud häälega.

"Kes see oli?" küsib naine.

"Keegi mees... politseikomissar, ma ei kuulnud, mis ta nimi oli."

"Milles asi?"

"Ma pean Karolinskasse sõitma," vastab Erik. "Nad vajavad abi ühe poisi ülekuulamisel."

"Mis see kell üldse on praegu?"

Simone heidab pilgu äratuskellale ja suleb silmad. Tema tedretähnili-
sed õlad on lina kortsudest triibulised.

"Maga nüüd, Sixa," sosistab ta.

Erik tassib oma rõivad esikusse, paneb laelambi põlema ja riietub kiiruga. Tema selja taga sähvatab ere metalne helk. Erik pöörab ringi ja märkab, et poeg on riputanud uisud välisukse lingi külge, et neid mitte maha unustada. Kuigi tal on kiire, läheb Erik esikukapi juurde, võtab sealt kohvri ja otsib välja uisukaitsed. Ta kinnitab need vahedate uisute-
rade külge, paneb uisud esikupõrandale ja lahkub korterist.

Kui Erik Maria Bark 8. detsembri öösel autosse istub, näitab kell kolm. Mustavast taevast langeb aeglaselt lund. Valitseb täielik tuulevaikus ja rasked helbed laskuvad uniselt tühjale tänavale. Erik keerab süütevõ-
tit ja muusika hakkab justkui pehmete lainetena voogama: Miles Davise "*Kind of Blue*".

Ta sõidab lühikese teejupi läbi magava linna, Luntmakargatani kaudu piki Sveavägenit kuni Norrtullini. Lumesaju tagant aimub Brunnsvikeni laht nagu suur tume ava. Aeglaselt veereb auto haigla territooriumile, ebapiisava personaliga Astrid Lindgreni kliiniku ja sünnitusosakonna vahelt läbi, kiirituskeskusest ja psühhiaatriaosakonnast mööda. Erik par-
gib oma tavalisele kohale neurokirurgia kliiniku kõrval ja väljub autost. Tänavalaternate valgus peegeldub kõrge haiglakompleksi akendest vastu. Küllastajatele mõeldud parklas seisab vaid mõni üksik sõiduk. Musträs-
taid liugleb tiibade vihinal pimeduses ümber pargipuude. Erik täheldab, et sellel ajahetkel autoteelt müra ei kostugi.

Ta pistab läbipääsukaardi masinasse, tipib kuuekohalise koodi ning astub fuajeesse, sõidab liftiga kuuendale korrusele ja kõnnib läbi kori-
dori. Neonlambi valgustoru helgib plastkattega põrandalt vastu nagu jää maanteekraavis. Alles nüüd tunneb Erik pärast äkilist adrenaliini-

nisõõstu väsimust. Uni oli ennist nii hea, jättes endast maha veel praegu-
seni kestva õnnemaigu. Ta möödub operatsioonisaalist, läheb edasi ka
hiiglasliku suruõhukambri udest, tervitab õde ja mõtleb veel kord läbi
selle, millest kriminaalkomissar talle telefonis jutustas: poisike, kel on
verejooks, kogu keha haavu täis, kes higistab, ei taha lamada, on rahutu
ja püüleb kõva janu käes. Poisiga püütakse rääkida, kuid tema seisukord
halveneb järsult. Teadvus kaob, süda lööb aga meeletult, ning vastutav
arst Daniella Richards võtab vastu ainuõige otsuse kriminaalpolitseid
patsiendi juurde mitte lubada.

Kaheksateistkümnenda osakonna ukse taga seisab kaks vormiriietu-
ses politseinikku. Lähemale astudes arvab Erik aimavat vilksatamas üle
nende näo ärevuse virvet. Võib-olla on mehed lihtsalt väsinud, mõtleb ta
nende ees seisatades ja isikuttõendavat dokumenti esitades. Politseinikud
võikavad ID-kaardile kiire pilgu ning vajutavad siis nuppu, mispeale üks
surisedes lahti paiskub.

Erik siseneb, surub Daniella Richardsil kätt ja paneb tähele naise pin-
gutatud suujoont, allasurutud pinget tema liigutustes.

"Võta veidi kohvi," soovib Daniella.

"Kas meil on selleks mahti?" küsib Erik.

"Maksaverejooksu sain kontrolli alla," kostab Daniella.

Teksastes ja mustas pintsakus umbes neljakümne viie aastane mees
seisab kohviautomaadi juures ja klohmit selle katet. Tema heledad juuk-
sed on viimseini sassis ning huuled tõsised, kokku surutud. Erik mõtleb
hetkeks, et see võib olla Daniella mees Magnus. Kohtunud ta temaga
pole, üksnes Daniella kabinetis fotot näinud.

"Kas see on sinu mees?" küsib Erik sinnapoole viibates.

"Misasja?"

Daniella paistab ühtaegu hämmingus ja lõbustatud.

"Ma mõtlesin, et äkki Magnus tuli ka."

"Ei," naerab naine.

"Oled kindel? Ma võin tema enda käest küsida," naljatab Erik ja hak-
kab mehe poole astuma.

Daniella mobiiltelefon heliseb ja ta avab naerdes selle klapi.

"Erik, jäta järele," ütleb ta, enne kui telefoni vastu kõrva surub ja vas-
tab: "Jaa, Daniella kuuleb."

Ta kuulatab, kuid midagi ei kosta.

"Halloo?"

Daniella ootab mõned sekundid, lõpetab seejärel irooniliselt kõne havai tervitusega "aloha" ning sulgeb klapi, et järgneda Erikule.

Too on jõudnud heledapäise mehe juurde. Kohviautomaat suhiseb ja pahiseb.

"Võta kohvi," lausub mees, püüdes kohvitopsi Erikule pihku suruda.

"Täna, ei."

Mees maitseb kohvi ja naeratab, nii et lohukesed põskedes nähtavale ilmuvad.

"Hää!" ütleb ta ning katsub taas topsi Erikule sokutada.

"Ma ei taha."

Mees joob veel paar lonksu, samal ajal Erikut silmitsedes.

"Kas ma võiksin su mobiili laenata?" küsib ta äkki. "Kui sobib. Ma unustasin enda oma autosse."

"Ja nüüd tahad minu mobiili laenata?" kordab Erik jäigalt.

Heledapäine mees noogutab ja vaatab talle otsa kahvatuil silmil, mis on hallid nagu poleeritud graniit.

"Sa võid uuesti minu oma võtta," ütleb Daniella.

"Täna."

"Pole tänu väärt."

Heledapäine mees võtab talle ulatatud telefoni, silmitseb seda ja kohatab Daniella pilku.

"Ma luban, et saad selle tagasi," ütleb ta.

"Seda kasutadki nii ehk naa ainult sina," naljatab Daniella.

Mees kõnnib naerdes eemale.

"See peab ikka su mees olema," arwab Erik.

Daniella raputab pead ja näeb korraga väga väsinud välja. Ta on silmi hõõrunud ja hõbehalli silmapliatsi põsele laiali ajanud.

"Kas vaatan patsiendi üle?" küsib Erik.

"Lase käia," noogutab Daniella.

"Kui ma juba niikuinii siin olen," kiirustab Erik lisama.

"Erik, ma kuulaksin sinu seisukohta väga hea meelega, ma tunnen ennast ebakindlalt."

Daniella avab vaikselt raske ukse ja Erik järgneb talle otse operatsioonisaali kõrval asuvasse sooja palatisse. Voodis lamab kõhn poisike. Kaks medõde seovad tema haavu ümber. Kogu ta keha katavad sajad õmblused ja torkehaavad. Neid on jalataldadel, rinnal ja kõhul, kuklal, keset pealage, näol, kätel.

Poisi pulss on nõrk, kuid väga kiire. Huuled on hallid nagu alumiinium, ta higistab, silmad kõvasti kinni pigistatud. Nina paistab olevat puru. Verevalum laiub naha all tumeda pilvena, saades alguse kaelast ja valgudes alla üle rinna.

Erik märkab, et poisi nägu on vaatamata vigastustele väga ilus.

Daniella annab poolihääli aru asjade seisust, kuidas poisi näitajad on kõikunud, kuid vakatab korraga koputuse peale. Taas too heledapäine mees, kes lehvitab neile läbi ukse klaasruudu.

Erik ja Daniella vaatavad teineteisele otsa ja lahkuvad läbivaatustoast. Heledapäine mees seisab jälle suhiseva kohvimasina juures.

"Üks suur cappuccino," ütleb ta Erikule. "Sul võib seda vaja minna, kui kohtud poisi leidnud politseinikuga."

Alles nüüd mõistab Erik, et heledapäine mees on sama kriminaalkomissar, kes ta vähem kui tunnikese eest üles äratas. Mehe soomepärase hääldus ei hakanud ennist telefonitsi nii kõrva või oli Erik selle märkamiseks lihtsalt liiga väsinud.

"Miks ma peaksin tahtma kohata poisi leidnud politseinikku?" pärib Erik.

"Selleks et aru saada, miks ma pean üle kuulama..."

Joona vakatab Daniella telefoni helina peale. Ta õngitseb selle pintsakutaskust välja, jätab tähelepanuta naise väljasirutatud käe ja kiikab kiiruga numbrinäitu.

"See on ilmselt mulle," kohmab Joona kõnet vastu võttes "Jah... Ei, ma tahan teda siin näha. Okei, aga sitta sellest."

Komissar naeratab, kuulates telefonis kolleegi vastuväiteid.

"Aga tead, mis värk on või," ütleb Joona.

Teine karjub midagi vastuseks.

"Ma teen seda nii, nagu mulle meeldib," ütleb Joona rahulikult toonil ja lõpetab seejärel kõne.

Ta ulatab telefoni tasaste tänusõnadega Daniellale tagasi.

"Ma pean patsiendi üle kuulama," selgitab ta tõsiselt.

"Kahju küll," kostab Erik, "aga minu seisukoht ühtib doktor Richardsi omaga."

"Millal poiss minuga rääkida tohib?" küsib Joona.

"Mitte senikaua, kuni ta šokis on."

"Ma teadsin, et sa niimoodi vastad," nendib Joona tasa.

"Seisukord on endiselt väga kriitiline," selgitab Daniella. "Kopsu-
kelme on kahjustatud, peensool ja maks ja..."

Siseneb mees räpases politseivormis, pilk rahutult ekslemas. Joona viipab, astub ta juurde ja surub kätt, öeldes midagi poolihääli, mispeale politseinik tõmbab kämblaga üle suu ja jääb arste silmitsema. Kriminaalkomissar kordab politseinikule, et kõik on korras, neil on vaja olukorrast ülevaade saada ja et see võiks olla neile suureks abiks.

"Noh, tähendab," lausub politseinik tasakesi kõhatades. "Meile tuleb raadio teel teade, et koristaja on leidnud Tumba spordiplatsi tualetist mingi surnud tüübi. Meie istume juba Huddingevägenil autos ja meil pole muud, kui ainult keerata Dalavägenile ja sealt mere poole. Jan, mu kolleeg, läheb sisse, mina räägin samal ajal koristajaga. Algul me mõtlesime, et tegemist on üledoosiga, aga varsti saab selgeks, et tegu on ikkagi millegi muuga. Jan tuleb riietusruumist välja, näost täiesti valge, ja ei taha mind nagu sissegi lasta. Ütleb kolm korda, et kuradi suur lasu verd on, ja istub aga joonelt trepile maha ja..."

Politseinik jääb vait, istub toolile ja jääb enda ette jõllitama, suu pooli ammul.

"Kas sa jätkaksid?" küsib Joona.

"Jah... noh, kiirabi tuleb kohale, surnu isik tuvastatakse ja mina saan ülesandeks sugulastega rääkida. Meil on väike personalinappus, nii et pean sõitma üksi. Sest mu ülemus ütleb umbes nii, et tema ei taha Jani selles seisundis minema lasta, no ja sellest võib ju arugi saada."

Erik vaatab kella.

"Sul on aega kuulata küll," lausub Joona oma rahuliku soomepärase hääldusega.

"Hukkunu," jätkab politseinik langetatud pilgul, "on Tumba gümnaasiumi õpetaja ja elab jõe ääres uues ridaelamurajoonis. Keegi ust lahti ei tee. Lasen mitu korda kella. Noh, ma ei tea isegi, miks ma lähen ümber terve maja ja valgustan taskulambiga õue pool ühte akent."

Politseinik vakatab huulte värinal ning hakkab küünega tooli seljatuge kriipima.

"Jätka, ole kena," palub Joona.

"Kas ma pean? Sest ma... ma..."

"Sa leidsid poisi, tema ema ja väikese viieaastase tüdruku. Poiss oli ainsana veel elus."

"Ma küll arvasin algul... ma..."

Ta vakatab taas, näost täiesti kahvatu.

"Aitäh, et sa tulid, Erland," lausub Joona.

Politseinik noogutab kiiresti ja tõuseb, tõmmates käega üle räpase vormipiintsaku, ning lahkub ruumist.

"Kõiki oli lõigatud," jätkab Joona. "Puhas hullumeelsus – hirmsasti pekstud, jalgadega, kätega, erinevate esemetega lõhutud, ja see väike tüdruk... tema oli päris pooleks lõigatud. Alakeha ja jalad olid teleka ees tugitoolis ja..."

Ta vaikib ja jälgib veidi aega Erikut, enne kui jätkab:

"Tundub, nagu oleks mõrtsukas teadnud, et pereisa viibib spordiplatsil," selgitab Joona. "Seal käis jalgpall, tema oli kohtunik. Kurjategija ootas, kuni mees üksi jäi, siis tappis ta, tükeldas agressiivselt, ja sõitis siis edasi ridaemajja, et ka teised ära tappa."

"Kas asi käis selles järjekorras?" küsib Erik.

"Minu arusaamist mööda küll," vastab komissar.

Erik tunneb, kuidas tema käsi suud pühkides värisema lööb. Isa, ema, poeg, tütar, mõtleb ta väga aeglaselt ja kohtab siis Joona Linna pilku.

"Mõrvar tahtis hävitada terve perekonna," konstateerib Erik poolihääli.

Joona teeb kahtleva liigutuse.

"Just see ongi... Üks laps on veel puudu, vanem õde. Kahekümne kolme aastane. Me ei suuda teda leida. Teda pole ei oma korteris Sundbybergis ega ka oma poisi juures. Me peame võimalikuks, et kurjategija otsib ka teda taga. Sellepärast tahamegi tunnistaja niipea kui võimalik üle kuulata."

"Ma lähen palatisse ja teen üksikasjaliku läbivaatuse," ütleb Erik.

"Täna," noogutab Joona.

"Aga me ei või patsiendi elu sellega ohtu seada, et..."

"Arusaadav," katkestab Joona. "Ainult et mida kauem loo hargnemine aega võtab, seda pikemalt on mõrtsukal aega ka vanem õde üles otsida."

"Te peaksite ehk mõrvapaiga uurimise ette võtma," lausub Daniella.

"See käib täie hooga," kostab Joona.

"Sõida sinna ja kiirusta hoopis neid takka," tähendab Daniella.

"See ei anna niikuinii mitte midagi," ütleb komissar.

"Mis mõttes?"

"Me leiame neist kohtadest üksnes sadade, võib-olla tuhandete isikute segunenud DNA-d."

Erik pöördub tagasi patsiendi juurde. Ta seisab haigeraami ees, silmitseb kahvatut, haavadega kaetud nägu. See pinnaline hingamine. Huulte

kangestumus. Erik nimetab ta nime, ja poisi näos tõmbub miski valuliselt pingule.

"Josef," kordab ta tasakesi, "minu nimi on Erik Maria Bark, ma olen arst ja vaatan su läbi. Sa võid noogutada, kui sa mu jutust aru saad."

Poiss lamab täiesti vaikselt, kõht lühikeste hingetõmmete taktis üles-alla liikumas, ja ometi on Erik täiesti veendunud, et poiss mõistis ta sõnu, kuid seejärel teadvuse tase langes ja kontakt katkes.

Kui Erik pool tundi hiljem palatist väljub, vaatavad Daniella ja kriminaalkomissar mõlemad tema poole.

"Kas ta jääb ellu?" küsib Joona.

"Sellele on liiga vara vastata, aga ta..."

"Poiss on meie ainus tunnistaja," katkestab Joona. "Keegi on tapnud tema isa, ema ja väikse õe, ja sama isik jälitab suure tõenäosusega praegu tema suurt õde."

"Seda me teame," ütleb Daniella. "Aga meie arvates võiks politsei tegeleda hoopis vanema õe otsimisega, selle asemel et meid siin segada."

"Me otsimegi, aga see käib liiga aeglaselt. Meil on tarvis poisiga rääkida, sest tema on arvatavasti näinud mõrtsuka nägu."

"Miks sa nii arvad?" küsib Daniella.

"Kui mõrtsuka eesmärk oli tappa kogu perekond, siis vaevalt ta näo varjamisega vaeva nägi," vastab Joona.

"Võib minna nädalaid, enne kui saame poisi üle kuulata," sõnab Erik. "Ma tahan öelda, et me ei saa ju talle paljalt selleks elu sisse puhuda, et rääkida, kuidas terve ta pere on ära tapetud."

"Aga hüпноosi all," ütleb Joona.

Ruumi saabub vaikus. Erik mõtleb lumele, mida tema siia sõites Brunnsviki kohal taevast langes. Kuidas see puude vahel tumeda vee kohal allapoole keerles.

"Ei," sosistab ta endamisi.

"Kas hüпноos ei toimiks?"

"Sellest ei tea ma midagi," vastab Erik.

"Mul on nägude peale väga hea mälu," tähendab Joona, lai naeratus näol. "Sa oled kuulnud hüпноotiseerijat, sa võiksid..."

"Ma olin blufimees," katkestab Erik.

"Mina küll nii ei arva," kostab Joona. "Ja praegu on hädaolukord."

Daniella punastab ja naeratab põranda suunas.

"Ma ei suuda," ütleb Erik.

"Praegu vastutan patsiendi eest mina," lausub Daniella kõrgendatud hääletooniga. "Ja ma ei ole just kuigi huvitatud siin mingit hüпноosi lubama."

"Aga kui see sinu hinnangul patsiendile mingit ohtu ei kujutaks?" küsib Joona.

Erik mõistab, et kriminaalkomissaril oli kohe algusest peale hüпноos võimaliku abinõuna meeles mõlkunud. Talle jõuab kohale, et tegu pole pelgalt uitmõttega. Joona Linna on palunud tal haiglasse kohale tulla üksnes selleks, et veenda teda patsienti hüпноotiseerima, mitte aga seepärast, et ta on ekspert akuutse šoki ja trauma alal.

"Ma lubasin endale, et ei tegele hüпноosiga enam mitte kunagi," ütleb Erik.

"Okei, saan aru," lausub Joona. "Ma olen kuulnud, et sa olid oma ala parim, aga no mida kuradit, ma pean su valikut austama."

"Kahjuks tõesti," ütleb Erik.

Ta vaatab läbi akna patsienti ja pöördub siis Daniella poole.

"Kas ta sai desmopressiini?"

"Ei, ma tegelikult ootasin sellega," vastab Daniella.

"Miks?"

"Tromboembooliliste komplikatsioonide oht."

"Ma jälgisin diskussiooni, aga minu meelest asi ei klapi, ma annan oma pojale kogu aeg desmopressiini," ütleb Erik.

Joona tõuseb raskelt toolist.

"Ma oleksin tänulik, kui sa võiksid soovitada mõnd teist hüпноotiseerijat," lausub ta.

"Me ei tea isegi, kas patsient üldse teadvusele tuleb," vastab Daniella.

"Aga tahaksin proovida..."

"Ja ta peab ju ometigi teadvusel olema, et teda hüпноotiseerida saaks," lõpetab Daniella üht suunurka pisut muigvele venitades.

"Ta kuulas, kui Erik temaga rääkis," märgib Joona.

"Minu meelest küll mitte," pomiseb Daniella.

"Tegelikult ta kuulis mind küll," ütleb Erik.

"Me võiksime päästa tema õe," jätkab Joona.

"Ma sõidan nüüd koju," lausub Erik tasa. "Anna patsiendile desmopressiini ja kaalu barokambri varianti."

Ta lahkub palatist ja võtab mööda koridori lifti juurde sammudes arstiükidli seljast. Fuajees sagib mitugi inimest. Uksed on lukust lahti tehtud

ja taevast on ivake valgemaks läinud. Juba siis, kui auto parklast välja vee-
reb, sirutab ta käe väikese puust karbikese järele, mida kindalaekas hoiab.
Pilku teelt tõstmata kougib ta kirju papagoi ja pärismaalasega kaunistat-
ud kaane lahti, haarab kolm tabletti ja neelab kiiruga alla. Ta peab nüüd
hommikul paar tunnikest magada saama, enne kui tuleb Benjamin ära-
tada ja talle süsti teha.

Teisipäeva hommik, kaheksas detsember

Kriminaalkomissar Joona Linna tellib Bergsgatanil väikeses hommi-
kusöögikohas nimega Il Caffè suure võileiva Parma juustu, *bresaola*
ja päikesekuivatatud tomatitega. On varajane hommik ja kohvik on äsja
lahti tehtud: tüdruk, kes tema tellimuse vastu võtab, ei ole jõudnud veel
leiba paberkottidest lahtigi pakkida.

Olles eelmisel hilisõhtul Tumbas kuriteopaiku uurinud, Solnas Karo-
linna haiglas ainsat ellujäänud ohvrit külastanud ja rääkinud keset ööd
mõlema arsti, Daniella Richardsi ja Erik Maria Barkiga, sõitis ta koju
Fredhällis asuvasse korterisse ja magas ühtejutti kolm tundi.

Nüüd ootab Joona oma hommikusööki, vaadates läbi uduse akna rae-
koja poole ja mõeldes maa-alusele käigule, tunnelile, mis politsei hiig-
lasliku hoone ja raekoja vahel pargi alt läbi jookseb. Ta saab pangakaardi
tagasi, laenab klaasletilt tohutusuure pastaka, kirjutab kviitungile allkirja
ja lahkub kohvikust.

Taevast langeb suurel kiirusel lörtsisegust lund, kui ta Bergsgatanit
mööda üles ühib, see võileivapakk ühes ja spordikott saalihokikepiga
teinud käes.

Õhtul kohtume siis jälitusega – ja häda meile, mõtleb Joona. Piitsa
saame, täpselt nagu lubati.

Riikliku kriminaalpolitsei saalibändi meeskond kaotab munitsipaal-
politseile, liikluspolitseile, merepolitseile, rahvuslikele sisekaitsejõudu-
dele, määrulipolitseile ja kaitsepolitseile. See-eest annab toiminu neile ka
piisava põhjuse pärast kokku saada ja ennast kõrtsis korralikult lohutada.

Ainsad, keda me võitnud oleme, on laborionud, mõtleb Joona.

Piki politseimaja külge peasissekäigust mööda kõndides pole tal
aimugi, et ta ei mängi täna ei saalibändit ega lähe ka kõrtsi. Ta märkab, et
keegi on joonistanud ringkonnakohtu istungisaali sildile haakristi. Pik-

kade sammudega kiirustab ta edasi Kronobergi kohtu poole ja näeb, kuidas kõrge värav ühe auto järel hääletult sulgub. Lumehelbed vahiputka suurel aknaruudul sulavad. Joona möödub politsei ujumishallist ning lõikab otse üle muru hiiglasliku kompleksi otsasissekäigu poole. Hoone fassaad meenutab tumedat läikimalöödud vaske kusagil vee all, mõtleb Joona. Kohtu eelistungite saali ees asuvas pikas rattaparklas pole ühtki ratast; mõlema lipuvarde küljes ripub lipp märja kaltsuna. Joona sörgib metallist sambaaluste vahelt ja kõrge kohrutatud klaaskatuse alt läbi, trambib kingad puhtaks ning astub siis riikliku politseiameti peaksest sisse.

Rootsis vastutab politseisüsteemi eest justiitsministeerium, millel pole aga võimu otsustada, kuidas seadust rakendada. Ainus tsentraalne haldusorgan on riiklik politseiamet, kuhu kuuluvad riiklik kriminaalpolitsei, kaitsepolitsei, politseiakadeemia ja riiklik kriminalistika labor.

Riiklik kriminaalpolitsei on Rootsi ainus keskne operatiivne politseijõud, mis vastutab raske kuritegevuse vastu võitlemise eest riiklikul ja rahvusvahelisel tasemel. Siin töötab Joona Linna üheksandat aastat kriminaalkomissarina.

Joona läheb mööda koridori, võtab kuulutusetahtli juures mütsi peast, laseb silmad üle sedelite joogakursuse ja müügiloleva haagissuvila kohta, üle riigiteenistujate, politsei ja ohvitserkonna ametiühingu teatiskirja ning info taktikalise laskmise klubi muutunud trenniaegade kohta.

Reedel pestud põrand on juba väga must. Benny Rubini kabineti uks seisab poikvel. Kuuekümnendaastane halli vuntsi ja päevitamisest liigkortsulise nahaga mees kuulus mõned aastad Palme mõrva uurimisgruppi, ent on nüüd hõivatud kommunikatsioonikeskuse ja uuele raadiosüsteemile Rakel üleminekuga seotud töödega. Ta istub arvuti taga, sigaret kõrva taga, ja tipib midagi hirmuäratava aeglusega.

"Mul on silmad kukla taga," sõnab ta järsku.

"See võib-olla siis selgitab, miks sul kirjutamine nii kaua aega võtab," naljatleb Joona.

Ta paneb tähele, et Benny viimane leid on lennukompanii SAS reklaamiga plakat, mis kujutab noort, parasjagu eksootilist pisikestes bikinides naist kõrrega puuviljajooki imemas. Benny vihastas keelu peale omada paljaste tüdrukutega kalendreid nii väga, et enamik uskus teda koha üles ütlevat. Selle asemel on ta pikkade aastate vältel pühendunud vaikivale tõrksale kodanikuallumatusele. Iga kuu esimesel kuupäeval vahetab ta seinakaunistuse välja. Keegi pole öelnud, et keelatud oleksid

lennukompaniide reklaamid, pildid laialiaetud jalgadega uisuprintsessidest, joogajuhendid või Hennesi & Mauritzi pesureklaamid. Joona mäletab plakatit naisprinter Gail Deversiga liubuvates šortsides ja kunstnik Egon Schiele julget litograafiat, mis kujutas punajuukselist naist hargitanas reisi vanaaegses puhvis aluspesus.

Joona seisatab, et tervitada oma kolleegi ja assistenti Anja Larssonit, kes istub poolavatud suuga arvuti ees, sõõrjal näol nii süvenenud ilme, et Joona otsustab teda mitte segada. Selle asemel läheb ta oma tuppa, riputab märja mantli ukse kõrvale, lülitab sisse adventitähed aknal ja sirvib kiiruga läbi oma posti: mingi töökeskkonna-alane üllitis, säästulampide pakkumine, järelepärimine advokatuurist ja kutse personaliosakonnast skandinaavse jõulueelsele koosviibimisele.

Joona lahkub kabinetist, läheb koosolekusaali, istub oma tavalisele kohale, keerab võileivapaki paberist lahti ja hakkab sööma.

Pikalt seinal rippuval suurel valgel tahvil seisab kirjas: riietus, kaitsevarustus, relvaparatuur, sidevahend, sõiduk, muud tehnilised abivahendid, kardinad, panna-signaalid, alternatiivsed edastamisvõimalused, raadioside vahetus, koodid, sidekontroll.

Petter Frislund seisatab koridoris, naerab rahulolevalt ja toetub uksepiidale, selg koosolekusaali poole. Petter on külas lihaseline kolmekümne viie aastane mees, eriautotega komissar, mis teeb temast Joona otsese ülemuse. Aastaid on ta flirtinud Magdalena Ronanderiga, panemata tähele nähtavalt värvatud pilku ja pidevaid püüdlusi teda tööalasemale toonile juhatada. Magdalena innitab neljandat aastat järelevalvetoimikuna inspektorina ja on seadnud eesmärgiks lõpetada juuraõpingud enne kolmekümneaastaseks saamist.

Nüüd seisab Petter summutatud häälel Magdalenale küsimusi teenis-
musest vahetades ja selle kohta, kui üht ta püssirauda vahetab, et vintsoo-
ned praeguseks kuhunud on. Petteri kohmakaid kahemõttelisi tähele-
panemata riigib Magdalena, et peab tühistanud laskude üle üksikajalikkude
arvet.

"Aga sulle meeldivad suured riistad – või kuidas?" ütleb Petter.

"Ei, tähendab, ma kasutan Glock 17," vastab Magdalena. "Kuna see
saa hakkama kaitseväge 9-millimeetrise laskemoonaga."

"Kas sa ei kasuta mitte seda Tšehhi oma..."

"Kasutan küll... aga pigem siis m308-d," kostab naine.

Mõlemad sienevad koosolekusaali, istuvad kohtadele ja tervitavad
Joona.

"Ja Glocke on ju ka püssirohugaasi väljutusavadega otse sihiku kõrval," jätkab naine. "Vähendab tagasilööki nii kuradimoodi ja järgmine lask tuleb kiiremini."

"Millest Muumitroll mõtleb?" küsib Petter.

Joona naeratab malbelt ja tema helehallid silmad muutuvad lausa jäiselt selgeks, kui ta kostab oma laulva soome aktsendiga:

"Et sellel pole mingit tähtsust ja et otsustavaks saavad hoopis muud asjad."

"Nii et sinul pole laskurivõimeid vajagi," irvitab Petter.

"Joona on hea laskur," lausub Magdalena Ronander.

"Iga asja peale mihkel," ohkab Petter.

Magdalena ignoreerib Petterit ja pöördub hoopis Joona poole.

"Kompenseeritud Glocki kõige suurem eelis on see, et pimedas pole püssirohugaase raua suudmest näha."

"Täitsa õigus," ütleb Joona tasakesi.

Magdalena paistab rõõmus, kui ta oma musta nahkmapi lahti teeb ja pabereid lehitsema hakkab. Siseneb Benny, võtab istet, silmitseb kõiki, lööb labakäe raskelt lauale ja naeratab seejärel laialt, kui Magdalena Ronander talle ärritatud pilgu heidab.

"Ma võtsin selle Tumba juhtumi," ütleb Joona.

"Mis juhtum see on?" küsib Petter.

"Terve pere pussitati surnuks," kostab Joona.

"Meil pole sellega mingit pistmist," ütleb Petter.

"Ma arvan, et tegemist võib olla sarimõrvari või vähemalt..."

"Kuule, lõpetä ükskord ära," katkestab teda Benny, vaatab Joonale otsa ja lööb peoga uuesti vastu lauda.

"See oli kõigest arveteõiendamise," jätkab Petter. "Laen, võlad, mängurlus... Tüüp oli Solvalla kihlveokontorites tuntud mees."

"Mängusõltlane," kinnitab Benny.

"Ta laenas raha kohalike kriminaalringkondadelt ja pidi selle eest tasuma," lausub Petter kokkuvõtlikult.

Ruumis jääb vaikseks. Joona joob natuke vett, nopib üles mõned võimalivaraasukesed ja pistab suhu.

"Mul on selle loo osas mingi tunnetus," lausub ta summutatult.

"Süis pead paluma üleviimist teise osakonda," ütleb Petter naeratades.

"Riigikrimil pole sellega mingit pistmist."

"Minu meelest on."

"Mina Tumba muposse tööle siis, kui seda juhtumit tahad," ütleb Petter.

"Ma kavatsen seda mõrvalugu uurida," jääb Joona kangekaelseks.

"Selliseid asju otsustan mina," vastab Petter.

Huub Yngve Svensson ja võtab istet. Tal on geeliga üle pea kammitud juuksed, silmade all sinihallid rõngad, lõua otsas punakas habemeoras ja seljas alati kortuline musta värvi ülikond.

"Yngwie," ütleb Benny rahulolevalt.

Yngve Svensson on organiseeritud kuritegevuse alal üle terve maa ühe tippeksperdi, vastutab analüüsisektsiooni eest ja kuulub rahvusvahelise politseikoostöö üksuse koosseisu.

"Yngve, mis sa Tumba kohta kostad?" küsib Petter. "Sa viskasid vist asja pilgu peale?"

"Jah, paistab olevat mingi kohalik värk," vastab too. "Võlgade sissenõudja sõidab maja juurde. Pereisa oleks pidanud sel ajal juba kodus olema, aga ta tul õhtul jalgpallikohtunikuks läinud. Sissenõudja on korraga iluselt nii *speed'i* kui ka rahusteid võtnud, on tasakaalutu ja stressis ning mõeldi provotseeritud, ründab *meat*-noaga tervet perekonda, et mees üles tõusta, ja kuigi need rüügivad raudselt, kuidas lugu on, läheb mees tõesti segi ja tapab kõik ära, enne kui spordiplatsi juurde sõidab."

Petter tõstab paratavalt, joob paar suurt lonksu vett, rõhatab pihku, vaatab Joona poole ja küsib:

"Kui sa selle seletuse peale üled?"

"Kui see tõuga vale poleks, kõlbaks ehk üsna hästi," kostab Joona.

"Ja mis sel viga on?" küsib Yngve sõjakalt.

"Mõrvari tappis kõigepealt naise jalgpallivahjakul," vastab Joona rahulikult. "Seejärel sõitis maja juurde ja tappis ära ülejäänud."

"Ja siis pole võlgade sissenõudmisest enam juttugi," lausub Magdalena Ronander.

"Vaata, mida lahkamine näitab," peabiseb Yngve.

"See näitab, et mul on õigus," kostab Joona.

"Idioot," ohkab Yngve ja topib huule alla kaks portsu põsktribakat.

"Joona, sa ei saa seda juhtumit," ütleb Petter.

"Saan aru jah," ohkab too ja tõuseb laua tagant.

"Kuhu sa lähed – meil on konsolek," ütleb Petter.

"Ma pean Carlosaga rääkima."

"Mille sellest ajast."

"Siiski," vastab Joona ja lahkub ruumist.

"Püsi paigal," käsutab Petter. "Muidu ma pean..."

Joona ei kuula tema ähvardusi, sulgeb lihtsalt enda järel ukse ning läheb mööda koridori edasi, öeldes tere Anjale, kes küsival ilmel üle arvutiekraani tema pilku kohtab.

"Kas sa polegi koosolekul?" küsib Anja.

"Olen küll," vastab Joona ja liigub edasi lifti poole.

Kuuendal korrusel asub riikliku politseiameti koosolekusaal ja kantselei, kus istub Carlos Eliasson, riikliku kriminaalpolitsei ülem. Uks seisab یرvakil, kuid on nagu tavaliselt rohkem kinni kui lahti.

"Sisse, sisse, sisse," ütleb Carlos.

Joona sisenedes valgub Carlose näole võrdselt murest ja rõõmust koosnev ilmete segu.

"Toidan oma kallikesed ära," ütleb ta akvaariumi servale koputades.

Ta vaatab naeratades pinna poole ujuvaid kalu ja puistab siis vette kalatoitu.

"Näe, võta siit natike," sosistab ta.

Carlos näitab näpuga kõige väiksemale paradiisikalale Nikitale suuna kätte, pöörab siis ümber ja lausub sõbralikult:

"Mõrvakomisjon küsis, kas sa võiksid Dalarna mõrvale pilgu peale visata."

"Selle lahendavad nad ise," vastab Joona.

"Ise nad küll nii ei paista arvavat – Tommy Kofoed käis mul siin audientsil..."

"Aga mul pole niikuinii aega," katkestab Joona.

Ta võtab istet Carlose vastas. Kabinetis lõhnab mõnusalt puidu ja naha järele. Päikesekiired piiluvad mängeldes läbi akvaariumi.

"Ma tahan Tumba juhtumit uurida," lausub Joona keerutamata.

Põgusaks hetkeks võtab Carlose soojal kortsulisel näol maad murelik ilme.

"Petter Näslund helistas mulle sekund tagasi, tal on õigus, see ei ole õige riigikrimi juhtum," kostab ta ettevaatlikult.

"Minu meelest just on," ei jäta Joona jonni.

"Ainult juhul, kui sissenõudmine on seotud suurema organiseeritud kuritegevusega, Joona."

"See polnud mingi sissenõudmine."

"Ei olnud või?"

"Mõrvar ründas kõigepealt meest," jääb Joona endale kindlaks. "Seejärel sõitis ridamaja juurde, et jätkata juba perekonnaga. Ta tahtis mõrvata

terve pere, ta leiab täiskasvanud tütre veel üles ja saab kätte ka poisi, kui see peaks ellu jääma."

Carlos heidab põgusa pilgu akvaariumi poole, justkui pelgaks, et kalad juhtuvad kuulma midagi sobimatut.

"Või nii," vastab ta skeptiliselt. "Kust sa seda tead?"

"Best majas olid sammu vereloikudes lühemad."

"Mis mõttes?"

Joona naeldub ettepoole ja lausub:

"Muidugi oli igal pool jalajälgi, ma ei mõõtnud midagi, aga mulle tundusid sammu rütmis kuidagi... jah, reipamad, ja ridamajas juba väsimunud."

"Hakkab pihta," ütleb Carlos kõlatult. "Sa hakkad jälle asju keeruliseks tegema."

"Aga mul on õigus," vastab Joona.

Carlos vangutab pead.

"Hakkab mulle nii ei tundu."

Carlos pöördub kalade poole ning lausub:

"Kõikjal, kuhu Joona Linn on kõige kangekaelsem inimene, keda ma kunagi kohtanud olen."

"Aga mis siis juhtub, kui põnnama lööd, ehkki tead, et sul on tegelikult õigus?"

"Ära et sa mängida ütle Petteri pea ja anda sulle juhtumit uurida paljalt tunde järele."

"Head küll."

"Kõigi arvates oli tegemist mänguvõlgade sissenõudmisega."

"Kui mehest ka?" küsib Joona.

"Jah, nime mehest ka."

"Jah, olid riigisõudmisel reipamad, sest kõigepealt mõrvati mees," jääb Joona endale kindlaks.

"Sa ei anna ka kunagi järele," nendib Carlos. "Või kuidas?"

Joona kehutab naeratades õlgu.

"Ma parem helistan kohe ja kuulan, mida kohtuekspertid oma ütlevad," pausib Carlos toru võttes.

"Head tulevad, et mul on õigus," vastab Joona langetatud pilgul.

Joona Linn teab, et on kangekaelse inimene, kuid samuti teab ta, et vajab oma kangekaelsust edasi liikumiseks. Võib-olla sai see alguse Joona vanast Yrjö Linnast, kes oli Musta politseiringkonnas patrullpolitseinik. Ta võitis praegust vanad Uppsalavõlgend veidi maad Löwenströmkä haig-

last põhja pool, kui juhtimiskeskusesse tuli häire ja ta saadeti Hammarbyvägenile Upplands Väsby. Keegi naabritest oli politseisse helistanud ja kaevanud, et Olssoni lapsed saavad jälle kere peale. 1979. aastal oli Rootsi esimene riik maailmas, mis keelustas laste peksmise ning politsei oli saanud riiklikust politseiametist juhised jälgida uue seaduse täitmist täie tõsidusega. Yrjö Linna sõitis politseiautoga hoovi sisse ja peatus ukse juures. Ta ootas oma kolleegi Jonny Anderseni. Mõne minuti pärast saatis ta kolleegile radiokutsungi. Jonny seisis Mamma vorstikioski juures sabas ning avaldas arvamust, et tema meelest võib üks pereisa vahel näidata küll, kelle jalas püksid on. Yrjö Linna oli tasase loomuga mees. Ta teadis, et vastavalt määrustikule tuleb viia sedalaadi arreteerimised läbi kahekesi, kuid ei käinud peale. Ta ei öelnud midagi, ehkki oli teadlik, et tal on õigus saada toetust ja abiväge. Ta ei tahtnud teist tüüdata, ei tahtnud paista nõrk ega saanud ka oodata. Yrjö Linna läks trepist üles neljandale korrusele ja andis kella. Ukse avas pelgliku pilguga tüdrukutirts. Yrjö palus tal trepikojas oodata, kuid tüdruk raputas pead ja jooksis tagasi korterisse. Yrjö Linna järgnes talle ja astus elutuppa. Tüdruk klopis rõduuksele. Yrjö avastas, et väljas rõdul seisab väike poiss, kel ainsaks riietusesemeks mähe ümber pepu. Ta paistis umbes kaheaastane. Yrjö kiirustas üle toa, et last sisse lasta, ja avastas purjus mehe seetõttu liiga hilja. Too istus täiesti vaikselt ukse taga diivanil, nagu rõdu poole pööratud. Yrjö pidi kasutama mõlemat kätt, et rõduukselt riiv eest tõmmata ja käepidet keerata. Ta tardus alles siis paigale, kui kuulis selja tagant haavlipüssi kõlksatust. Kajas lask, kolmekümne kuuest väikesest tinakuulist koosnev kobar tungis otse tema seljaajju ja tappis mehe peaaegu silmapilkselt.

Toona üheteistaastane Joona kolis koos ema Ritvaga valguskiillasest kodust Märsta keskuses tädi kolmetoalisse korterisse Fredhällis Stockholmis. Pärast põhikooli lõpetamist ja kolme aastat Kungsholmeni gümnaasiumis astus ta politseiakadeemiasse. Ta mõtleb veel tänini üsna tihti samal kursusel õppinud sõpradele, jalutuskäikudele suurtel muruväljakutel, aspirandiajale eelnenud rahule ja esimesele politseiassistendina töötatud aastale. Joona Linna on teinud elus üksjagu paberitööd, andnud oma panuse võrdõiguslikkuse kehtestamisse ametiühingute liinis, korraldanud liiklust Stockholmi maratoni ajal ja sadade liiklusõnnetuste korral, tundnud häbi, kui jalgpallihuligaanid sõimasid metroovagunis kõmiseva lauluga tema naiskolleegi: "Mis teeb naispolku sauaga? – Sisse-välja täie rauaga!", on leidnud surnud heroinisõitlasi, kehad mädaseid haavu täis, pidanud pikki tõsiseid kõnelusi taskuvarastega, aidanud kiirabiper-

sonalil tulla toime oksendavate roolijoodikutega, rääkinud aidi põdevate, abstinentsikrampides ja hirmunud prostituutidega, kohanud sadu mehi, kes peksid oma naise ja lapsi, alati sama käitumismustriga – purjus, kuid metoodilised, raadio kõvaks krutitud, aknakatted ette tõmmatud, on kinni pidanud kihutajaid ja roolijoodikuid, konfiskeerinud relvi, narkootikume ja puskarit. Kord radikuliidi pärast haiguslehel olles välja jalutama minnes, et kerest mitte päris kangeks jääda, nägi ta pealt, kuidas üks *skinhead* Klasterpi kooli lähedal mööduva musliminaise rindu käperdas. Valutava seljaga jooksis ta piki veepliiri *skinhead* ile järele, läbi kogu pargi, läbi suudatust mööda ja üle Västerbro, piki Långholmenit Södermalmeni välja ning sai ta kätte alles Högalidsgatani valgusfoori juures.

Linna tegeliku karjääriambitsioonita on Joona Linna ametiredelil aina ülespoole kerkinud. Talle meeldivad oskusi nõudvad tööülesanded ja ta ei anna kunagi alla tema paguneid ehivad kroon ja kaks tammelehe-riisi, püüdes on veel üksnes neljakandiline nööre eriliste teenete eest. Teda juba igapäevase ülemuse mängimine kõigutamatult ükskõikseks ning rühkida meevakantsiooni keeldub ta minemast.

Linna detektivromaanikud istub Joona Linna riigi kriminaalosa-kojuna üheks kabinetis. Veel ei tunne ta pika Tumbas ja Karolinska haig-
la arstidega, kes on just väinud, kuulates Carlos Eliassoni rääkimas Stock-
holmi kühmeduudisid mehele peapatoloogi abi, professor Nils Åhlén
aga ühele.

"Ei, mul on lihtne vaid teada, kumb neist on esimene kuriteopaik,"
ütleb Carlos ja kuulab veidi aega. "Sellest ma saan aru, sellest ma saan
aru... aga sina ei ole hõimunud, kuidas praegu tundub?"

Joona naabub seljaga, sõltab oma vana blondi juuksetukka ja näeb,
kuidas kriminaalpolitsei ühele nägu oma punasemaks muutub. Too kuu-
tab lihtsa mõttega hõlpsalt, mõeldakse vastamise asemel üksnes pead ja
püüab lõpuks head aega üldemata türa hargile.

"Nad... nad..."

"Nad tegid kindlaks, et kõigepealt tapeti ta," lõpetab Joona lause.

Carlos mõeldab.

"Mis ma ütlesin," ütleb Joona naeratades.

Carlos langetab pilgu ja kõhatab hõlpsalt puhtaks.

"Üks, mis ei ole uurimisgrupi juhi," ütleb ta. "Tumbe juhtum on
süü."

"Vahel," vastab Joona tõsinedes.

"Vahel?"

“Kõigepealt tahan ma ühe asja selgeks teha. Kellel oli õigus? Kellel, sul või mul?”

“Sul,” hüüab Carlos. “Jumala pärast, Joona, mis sinuga lahti on? Sul oli õigus nagu alati!”

Joona tõuseb, muiet käe taha peites.

“Nüüd pean ma oma tunnistaja üle kuulama, enne kui on liiga hilja.”

“Sa kuulad poisi üle?”

“Jah.”

“Süüdistajaga rääkisid?”

“Ma ei kavatse uurimist üle anda enne, kui mul on kahtlusalune,” ütleb Joona.

“Ei, seda ma ei mõelnudki,” vastab Carlos. “Minu arvates oleks lihtsalt parem veenduda, et prokurör on samas paadis, kui kavatsed rääkida nii kõvasti viga saanud poisiga.”

“Okei, sa oled tark nagu tavaliselt – ma helistan Jensile,” lausub Joona ja lahkub.

Telispäeva ennelõuna, kaheksas detsember

Pärast jutustamist riigi kriminaaltalituse ülemaga istub Joona Linna autoses, et sõita lühikest maad Karolinska haigla piirkonnas asuvasse linnaüksust kohtumeditsiini osakonda. Ta keerab võtit süütelukus, lükkab sinu sinisse kätgu ja veereb autoga ettevaatlikult parklast välja.

Enne peaprokuriöri Jens Svanehjälmi helistamist tuleb tal läbi mõelda, mida ta tundis juhtumist seni teada on saanud. Mapp, mille vahele ta on kogunud mõtteid alustatud juurduse kohta, lebab kõrvalistmel. Ta sõidab kiiresti Eriksholmi poole, püüdes meenutada, mida ta prokuratuurile korraldusega esialgsel ülevaatuse kohta juba raporteerinud on ja milliseid andmeid esialgsed mõtted nimest vestlusest sotsiaalametiga.

Joona mõtles üle alla, mis vaasul pool kahvatut Karlsbergi lossi, korralduse andmist üle, mida kumbki osakond oli raskelt vigastatud patsiendi ülevaatamisel rikkidena nimetanud oli, ning otsustab viimase kaheteistkümne nime mõistmised ühesi ritta seada.

Karim Muhammed saabus Rooma Itaalia sõjapõgenikuna. Ta oli ajakirjanik, kes võeti kinni pärast Ruhollah Homayni maale tagasi pöördumist. Rahukorras aastas vangistatuna juhtis õnnetus tal üle piiri Türgi põgenike ja edasi läbi Saksamaa Trelleborgi jõuda. Karim Muhammed töötas juba peaaegu kaks aastat Jaemin Jaburi juures, kes oli Tullinges aadluse Alice tegutses see 9 aasta üritteevõtte "Jahmami kraamimisteenus" omanik. Üritteevõtte on Bodkyrka omavalitsuselt saanud ülesandeks osutada puhastusteenust Tullingebergi koolile, Vista koolile, Breangi koolile, Stuvreni igulile, Tumba gümnaasiumile, Tumba spordihoonele ja riigivanglale Bodkyrka spordiplatsil.

Karim Muhammed saabus Rödsthage spordiplatsi territooriumile eile, esmaspäeval, seitsmendal detsembril kell 20.50. See oli õhtul tema viimane tööülesanne. Ta jättis oma Volkswageni bussi parklasse punase Toyota lähedusse. Jalgpalliväljaku ääres olid prožektorid kõrgete sõrestikmastide otsas juba kustutatud, kuid riietusruumis põles veel tuli. Karim avas bussi tagumised ukse, laskis rambi alla, ronis bussi ja päästis lahti väiksema puhastuskäru kinnitusrihmad.

Madala puitehitise juurde jõudes püüdis ta meeste riietusruumi ust lahti keerata, kuid märkas siis, et see polegi lukus. Ta koputas ning avas vastust saamata ukse. Alles siis, kui ta oli ukse plastist kiilu abil kinnitanud, märkas Karim verejälgi põrandal. Ta astus sisse, nägi mehe surnukeha, läks tagasi auto juurde ja helistas häirekeskusesse.

Koordineerimiskeskus sai radio teel ühendust Tumba elektriraudteejaama läheduses Huddingevägenil sõitnud politseiautoga. Politseiassistendid Jan Eriksson ja Erland Björkander saadeti spordiplatsi üle vaatama.

Sellal kui Erland Björkander Karim Muhammedilt tunnistust võttis, läks Jan Eriksson riietusruumi üle vaatama. Eriksson arvas kuulvat ohvri suunast mingit heli, ja mõeldes, et too on veel elus, tormas tema poole. Meest ümber pöörates mõistis ta, et see pole võimalik. Keha oli väga rängalt läbi pekstud, puudu oli kogu parem käsivars ning rindkere oli sedavõrd vigastatud, et meenutas üleni vereläguist lahtist haava. Saabus kiirabi ning kohe seejärel politseiinspektor Lillemor Blom. Ohvri isik tuvastati kiirelt – tegemist oli Tumba gümnaasiumi keemia- ja füüsikaõpetaja Anders Ekiga, abielus Huddinge pearaamatukogu raamatukoguhoidja Katja Ekiga. Paar elas aadressil Gärdesvägen 8 ja kasvas kahte alaealist last, Lisat ja Josefit.

Kuna aeg oli hiline, tegi politseiinspektor Lillemor Blom politseiassistent Erland Björkanderile ülesandeks rääkida ohvri perekonnaga, võttes ise vastu Jan Erikssoni raporti ja tõkestades määrustepäraselt juurdepääsu kuriteopaigale.

Erland Björkander jõudis Tumba ridamaja juurde, parkis auto ja andis ukse taga kella. Kui keegi avama ei tulnud, kõndis ta ümber hoone pikiosa, süütas taskulambi ja valgustas korteri sisemust. Esimene asi, mida ta silmas, oli suur vereloik magamistoa põrandakattel, pikad jutid, nagu oleks kedagi uksest välja lohistatud, ja lävel lebav paar lasteprille. Lisajõude kutsumata murdis Erland Björkander rõduukse lahti ja läks vinastatud reivaga korterisse. Ta otsis läbi kogu ridaelamuboksi, leidis kolm

ohvrit ning kutsus viivitamatult kohale politsei ja kiirabi, märkamata, et paus on veel elus. Erland Björkanderi kutsung sattus kogemata kanalile, mis hõlmas kogu Stockholmi piirkonda.

Kell oli 22.10, kui Joona Linna Drottningholmsvägenil autosse istus, seda meeleheitlikku kutsungit kuulis. Politseiassistent nimega Erland Björkander karjus, et lapsed on tapetud, et ta on üksinda majas, et ema on surnud, et kõik on surnud. Hetk hiljem, juba majast väljas, oli ta enesevalitsemise suurelt osalt tagasi saanud ja rääkis, et politseiinspektor Lillemor Blom oli ta saatnud üksinda Gärdesvägenil asuvasse ridamajja. Ruttuga Björkander vakatas, pomises, et räägib valel kanalil ja kadus seejärel eestist.

Joona Linna autos jäi vaikseks. Kojamehed pühkisid esiklaasilt veepeetku. Aeglaselt Kristinebergist mööda sõites mõtles Joona oma isale, kelle abivägi jäigi tulemata.

Joona sõitis Stefani kooli juures tee serva, pahandades mõttes Tumba politseijuhide peale. Ükski politseinik ei peaks sooritama sellist ülesannet üksinda. Joona ohkas, võttis telefoni ja palus end ühendada Lillemor Blomiga.

Lillemor Blom käis politseiakadeemias Joonaga ühel ajal. Pärast aspirantuuriga oli ta abiellunud Jerker Lindkvisti nimelise kolleegiga jälitussektorrast. Kaks aastat hiljem said nad poja, kellele panid nimeks Dante. Jerker ei võtnud välja seaduses ettenähtud isaduspuhkust, mistõttu perekond kaotas majanduslikult ning Lillemori tööalane karjäär pidurdus. Jerker jättis Lillemori varsti ühe noorema, äsja õpingud lõpetanud naispolitseiniku pärast maha ja Joona on kuulnud, et mees ei kohtu pojaga isegi mitte nädalavahetustel kaks korda kuus.

Kui Lillemor toru võttis, esitles Joona end lühidalt, vahetas kannatamatult mõned viisakusfraasid ja selgitas siis, mida oli äsja radio kaudu kuulnud.

"Joona, meil on personalinappus," selgitas Lillemor. "Ja tegelikult läks ta minu hinnangul..."

"Pole tähtis," segas Joona vahele. "Sa panid oma hinnanguga puhta punase."

"Sa ei suvatse kuulata," nentis Lillemor.

"Suvatsen küll, aga..."

"Kuula siis!"

"Sa ei tohi isegi Jerkerit üksipäini kuriteopaigale saata," jätkas Joona.

"Oled lõpetanud?"

Pärast lühikest vaikusehetke selgitas Lillemor Blom, et kriminaal-assistent Erland Björkander oli saanud kõigest ülesandeks teatada perekonnale nende kaotusest ning et ta oli tunginud ridamaja tagumisest rõduuksest sisse omal initsiatiivil. Joona kinnitas, et Lillemor oli toimunud õigesti, palus korduvalt vabandust ja küsis seejärel peamiselt viisakusest, mis Tumbas oli toimunud.

Lillemor kirjeldas Erland Björkanderi raportit selle kohta, kuidas noad ja lauahõbe verisel köögipõrandal vedelesid, tüdrukute prillidest, vereplekkidest, käejälgedest ja surnukehade ning kehaosade paiknemisest korteris. Seejärel rääkis ta, et Anders Ek, kes tema hinnangul oli ohvritest viimane, oli sotsiaaltöötajatele oma mängusõltuvuse pärast teada. Ta oli koostanud võlgade likvideerimiseks tagasimakseplaani, kuid samas laenanud raha mõningatelt selle piirkonna kurikuulsatelt kriminaalidelt. Nüüd oli keegi võlanõudjatest rünnanud mehe peret, et teda ennast kätte saada. Lillemor kirjeldas Anders Eki surnukeha spordiplatsi riietusruumis ja selle kallal alustatud tükeldamist ning mainis, et jahinuga ja mahalõigatud käsi leiti dušikabiinist. Ta kirjeldas seda, mida teadis majas olnud perekonnast, ja rääkis, et poeg oli viidud Huddinge haiglasse. Korduvalt pöördus ta jutus tagasi oma osakonnas valitseva personalinappuse juurde, mistõttu kuriteopaiga ülevaatus viibis.

"Ma tulen sinna," ütles Joona.

"Mistarvis?" küsis Lillemor üllatunult.

"Tahan pilgu peale visata."

"Praegu või?"

"Jah, tänan," vastas Joonas.

"Kui tore!" lausus Lillemor viisil, mis pani Joona uskuma, et see on tõsiselt mõeldud.

Joona ei saanud hoobilt arugi, mis tema tähelepanu köitis. Selleks polnud esmajoones mitte kuriteo tõsidus, vaid mingi ebaklapp saadud info ja selle põhjal tehtud järelduste vahel.

Alles pärast mõlema mõrvapaiga, Rödshage spordiplatsi riietusruumi ja Tumbas Gärdesvägen 8 asuva ridamajaboksi külastamist oli ta kindel, et tema esialgne aimus läks kokku ka konkreetsete tähelepanekutega. Mõistagi ei olnud tegu veel kindlate tõenditega, kuid üksikasjad olid siiski sedavõrd markantsed, et ta ei suutnud hoiduda mõttelõnga edasi kerimast. Joona oli veendunud, et isa oli tapetud enne, kui rünnati ülejäänud perekonnaliikmeid. Esiteks olid jalajäljed riietusruumis paistnud ridamaja omadega võrreldes jõulisemad, energilisemad, teiseks aga

oli spordiplatsi duširuumist leitud jahinoa ots murdunud, mis seletanuks ridamaja köögipõrandal vedelenud terariistade otstarvet: mõrtsukas otsis lihtsalt uut relva.

Joona oli palunud ühel Huddinge haigla üldarstil asjatundjana uurimist aidata, kuni kohtuarstid ja riikliku kriminaaltehnilise laboratooriumi tehnikud asja üle võtavad. Nad tegid mõrvapaiga esialgse ülevaatu, misjärel Joona rääkis Stockholmi kohtuarstide ühinguga, paludes teostatud kohtumeditiinilist lahingut.

Kui Joona ridamajast välja tuli, seisis Lillemor Blom laternaposti kõrval elektrikapi juures ja suitsetas. Joona tundis, et pole juba ammu nii vapustatud olnud. Kõige tooremat vägivalda oli tarvitatud pisitüdrukul.

Uks kriminaaltehnikutest oli juba teel. Joona astus üle mõrvapaika piirivate võbelevate sinivalgete plastlintide ja kõndis Lillemori juurde.

Ita oli läinud pimedaks ja tuuliseks. Nende näkku pudenes harvu kuivi lumehelbeid. Lillemor oli mingil närbunud kombel ilus, tema nägu oli nüüdseks kaetud väsimuskortsudega ning paksu lohaka meigikortaga. Joona meelest oli naine olnud aga alati ilus oma sirge nina, kõrgete põsevarude ja viltuste silmadega.

"Kas olete algatanud eeluurimise?" küsis Joona.

Naine raputas pead ja puhus suitsu välja.

"Ma teen seda," ütles Joona.

"Ma lähen siis koju magama."

"Kõlab mõnusalt," naeratas Joona.

"Tule kaasa," naljatas Lillemor.

"Ma pean järele uurima, kas poisiga saab rääkida."

"Õige küll, ma tegin ühe asja, helistasin Rootsi kriminaaltehnilise laboratooriumi Linköpingis, et nad Huddinge haiglaga kontakti võtaksid."

"Kuripatt kui tore."

Lillemor laskis konil maha kukkuda ja astus hõõguva suitsuotsa sisse.

"Mis riigikrimil selle juhtumiga õigupoolest pistmist on?" küsis ta oma auto poole kiigates.

"Saame näha," pobises Joona.

Mõrvade põhjused ei olnud seotud mänguvõlgade sissenõudmisega, mõttes ta veel kord. Asi lihtsalt ei klappinud. Keegi tahtis hävitada terve

perekonna, aga selle tahtmise taga olevad jõud ja motiivid olid seni veel selgusetud.

Taas autosse istunud, helistas Joona Huddinge haiglasse ja sai teada, et patsient oli viidud üle Solnasse Karolinska haigla neurokirurgia osakonda. Talle öeldi, et poisi seisukord oli halvenenud tund pärast seda, kui Linköpingi kriminaaltehnikud lasksid ühel arstil temalt proove võtta.

Oli juba öö, kui Joona hakkas Stockholmi tagasi sõitma. Södertälje-vägenilt helistas ta sotsiaalametisse, et juhatada sisse eeluurimise raamesse planeeritud ülekuulamistega seotud koostööd. Ta ühendati valvesoleva tunnistajate tugiisiku Susanne Granatiga, kellele ta kirjeldas olukorra isearasusi ning palus luba tagasi helistada, kui selgub, et patsiendi seisund on stabiliseerunud.

Joona jõudis Karolinska haigla neurokirurgia intensiiviosakonda kell 02.05 ja sai veerand tundi hiljem võimaluse rääkida vastutava arsti Daniella Richardsiga. Tohter selgitas, et tema hinnangul ei tohi poissi veel mitu nädalat üle kuulata, kui ta ka oma vigastuste kiuste üldse ellu peaks jääma.

"Poiss on meditsiinilise šoki seisundis," lausus Richards.

"Mida see tähendab?"

"Tal on suur verekaotus, püüdes seda kompenseerida, hakkab süda kloppima..."

"Kas saite verejooksud peatatud?"

"Ma usun küll, ma loodan, ja me teeme pidevalt vereülekannet, aga hapnikupuuduse tagajärjel ei suuda keha ainevahetuse jääkidest vabaneda, veri muutub happelisemaks ja võib kahjustada südant, kopse, maksa, neerusid."

"On ta teadvusel?"

"Ei."

"Kui ma pean siiski temaga rääkima," küsis Joona, "kas on võimalik midagi ette võtta?"

"Ainus, kes võiks poisi paranemist kiirendada, on Erik Maria Bark."

"Hüpnootisöör?" küsis Joona.

Daniella naeratas laialt ja tema põsed värvusid punaseks.

"Ära teda niiviisi nimeta, kui sa tema abi tahad," lausus ta siis. "Ta on meie tippekspert šoki ja trauma ravi alal."

"Oleks sul midagi selle vastu, kui paluksin tal siia tulla?"

"Vastupidi, ma mõtlesin ka ise selle peale," kostis naine.

Joona otsis taskust telefoni ning mõistes, et ta oli selle autosse unustanud, palus luba laenata Daniella oma. Olles Erik Maria Barkile olukorras ülevaate andnud, helistas Joona taas Susanne Granatile sotsiaalametisse, avaldades lootust rääkida peatselt Josef Ekiga. Susanne Granat rääkis, et pere on kantud nende registrisse, et pereisa oli mängusõitlane ja et kolm aastat tagasi olid nad olnud kontaktis tütrega.

"Tütrega?" küsis Joona skeptiliselt.

"Vanema tütre Evelyniga," selgitas Susanne.

Teisipäeva hommik, kaheksas detsember

Erik Maria Bark on äsja jõudnud koju tagasi öiselt valvekülastuselt Karolinska haiglasse, kus kohtus kriminaalkomissar Joona Linnaga. Mees meeldis talle, ehkki too püüdis Erikut sundida murdma oma lubadust mitte kunagi enam hüpnosiga tegelda. Võib-olla muutis komissari nii sümpaatseks tema täiesti avameelne ja aus mure ohus oleva õe pärast. Keegi ajas tol hetkel ilmselt tütarlapse jälgi.

Erik läheb magamistuppa ja silmitseb voodis lebavat naist Simonet. Ta tunneb end juba väga väsinuna, tabletid on mõjuma hakanud, silmad kipitavad, laud on rasked, uni juba tulekul. Simone peale langev valguslaik meenutab sakilise servaga klaasi. On möödas peaaegu terve öö, sest saadik kui Erik läks naise juurest haiglasse vigastatud poissi läbi vaatama. Nüüd võtab Simone kogu ruumi enda alla. Naise keha on raske. Tekk lebab jalgadel, öösärk on ümber piha üles libisenud. Ta lamab rambelt kõhuli, õlgadel ja käsivartel kananahk. Ettevaatlikult laotab Erik talle teki peale. Naine ütleb midagi tasakesi ja tõmbub kägarasse. Erik istub ja silitab naise pahkluid, näeb, kuidas varbad reageerivad ja konksu tõmbuvad.

"Ma käin duši all ära," ütleb Erik ja naaldub tahapoole.

"Mis selle politseiniku nimi oli?" küsib Simone kähedalt.

Aga enne kui Erik vastata jõuab, leiab ta end Observatooriumimäelt. Ta kaevab mänguväljaku liivakastis ja leiab kollase kivi, mis on ümmargune nagu muna, suur nagu kõrvits. Ta kraabib kätega ja tunneb selle küljel pinnakonarusi justkui teravat hambärida. Rasket kivi ümber pöörates näeb ta, et see on dinosauruse pealuu.

"Kurat sind võtku!" karjub Simone.

Erik võpatab ja saab aru, et on magama jäänud ja näinud und. Tugevad tabletid uinutasid ta keset jutuajamist. Ta püüab naeratada ja kohtab Simone külma pilku.

"Misa? Mis viga on?"

"Kas hakkas jälle pihta?" küsib naine.

"Mis asi?"

"Mis asi?" kordab Simone ärritatult. "Kes on Daniella?"

"Daniella?"

"Sa lubasid, see oli lubadus, Erik," sisistab Simone vihaselt. "Ma usaldasin sind, ma oli nii loll, et ma tegelikult ka usaldasin..."

"Millest sa räägid?" katkestab teda Erik. "Daniella Richards on mu tuttav Karolinska haiglast. Mis temaga olema peab?"

"Ara valeta mulle."

"See asi läheb natuke absurdseks kätte," ütleb Erik naeratades.

"Kas see on sinu meelest naljakas?" küsib naine. "Mõnikord olen ma unustanud... isegi uskunud, et ma suudan unustada selle, mis juhtus."

Erik unub taas paariks sekundiks, kuid kuuleb siiski naise sõnu.

"Meil oleks vist parem lahku minna," sosistab Simone.

"Minu ja Daniella vahel pole midagi juhtunud."

"Tegelikult ei ole sel mingit tähtsust," lausub naine väsinult.

"Ei ole või? Polegi mingit tähtsust või? Sa tahad minna lahku mingi aja pärast, mida ma tegin kümme aastat tagasi?"

"Mingi asja?"

"Ma olin purjus ja..."

"Ma ei taha kuulda, ma tean kõike, ma... Kurat küll! Ma ei taha sellist ma mängida. Ma ei ole armukadede loomuga, aga ma olen loomult truu ja annan truudust ka vastutasuks."

"Ma ei ole sind kunagi hiljem enam petnud ja ma ei kavatse kunagi..."

"Kas sa ei tõestaks seda mulle?" katkestab Simone. "Ma vajan seda."

"Sa pead mind lihtsalt usaldama," ütleb Erik.

"Jah," ohkab naine ning lahkub magamistoast, padi ja tekk kaenlas.

Erik hingab raskelt, teades, et peaks talle järgnema, mitte lihtsalt andeks andma, ta peaks naise tagasi voodisse lohistama või külalistetoa diivanvoodi kõrvale põrandale magama heitma, kuid uni saab praegu talle võitu. Tal ei ole enam piisavalt jõudu vastu panna. Ta vajub voodile, tunneb tablettidest pärit dopamiine kehasse tulvavat, naudingurohke lõdvestumust üle näo kuni varvaste ja näpuotsteni levivat. Raske keemiline uni sulgub jahuse pilvena tema teadvuse ümber.

Kaks tundi hiljem avab Erik tasa silmad kahvatus aovalguses, mis kardinade vahelt sisse pressib. Kohe hakkavad öised pildid mööda lehvima Simone süüdistused ja poisike, kes lamab haiglas, sajad noahoobid valendaval kehal. Sügavad haavad kuklal, kaelal ja rindkerel.

Erik mõtleb kriminaalkomissarile, kes tundus olevat veendunud, et kurjategija tahtis mõrvata tervet perekonda. Esmalt isa, siis ema, poja ja tütre.

Kõrval öökapil hakkab helisema telefon.

Erik tõuseb, kuid vastamise asemel tõmbab kardinad akna eest ja kis-
sitab vastasmaja fassaadi suunas silmi, ootab viivu, püüdes mõtteid koon-
dada. Tolmujutid aknaruutudel paistavad hommikupäikeses selgesti silma.

Simone on juba ära galeriisse läinud. Erik ei mõista tema reaktsiooni, miks ta pidi hakkama Daniellast rääkima. Ta juurdleb, kas põhjuseks pole ehk midagi hoopis muud. Näiteks tabletid. Erik on teadlik, et raske-
kujuline sõltuvus ei ole temast enam kuigi kaugel. Ent ta peab magada saama. Haigla öised valvekorrad on ta une ära rikkunud. Ilma tablettideta ootaks teda kindel hukk, mõtleb ta kätt äratuskella järele sirutades, ent ajab selle põrandale.

Telefon jääb vait, kuid ainult natukeseks ajaks, hakates siis uuesti heli-
sema.

Erik kaalub, kas minna Benjamini juurde ja heita poja kaissu, äratada poiss tasakesi üles, küsida, kas ta nägi midagi unes.

Erik haarab öökapilt telefonitoru.

“Erik Maria Bark.”

“Tere, siin Daniella Richards.”

“Oled sa veel neuroloogias? Mis kell üldse on?”

“Veerand üheksa – tunnen juba väikest väsimust.”

“Sõida koju.”

“Vastupidi,” sõnab Daniella vaoshoitult, “sina tule hoopis tagasi. Komissar on siia poole teel. Ta paistab veelgi enam veendunud, et mõrt-
sukas jälitab vanemat õde. Ta ütleb, et peab poisiga rääkima.”

Erik tunneb äkilist tumedat raskust silmade taga:

“See küll hea mõte ei ole, võttes arvesse...”

“Aga kuidas jääb õega,” katkestab teda Daniella. “Ma tunnen, et ma varsti annan komissarile Josefi ülekuulamiseks loa.”

“Kui sinu hinnangul patsient sellega hakkama saab,” ütleb Erik.

“Hakkama saab? Kindlasti ei saa, veel on kaugelt liiga vara, tema sei-
sukord on... Ta peab kuulma, mis tema perega juhtunud on, saamata end

kuidagi kaitsta, saamata valmistuda... ta võib muutuda psühhootiliseks,
ta... ”

“Sina asi on otsustada,” lõikab Erik.

“Ma ei taha politseid tema juurde lasta, see on üks asi, aga ma ei saa
ei minema maha istuda ja oodata, ma tahan öelda, et poisi õde on kaht-
lemata ohus,” ütleb Daniella.

“Ehkki see on...”

“Mõrtsukas otsib suurt õde taga,” katkestab Daniella teda kõrgenda-
tud häälel.

“Ilmselt küll.”

“Vahandust, ma ei tea, miks ma sellest nii liimist lahti lähen. Võib-
olla sellepärast, et veel pole hilja, võib-olla sellepärast, et praegu saab veel
midagi ette võtta. Väga tihti seda ju ei juhtu, aga seekord me saaksime
midagi päästa, enne kui ta...”

“Mida sa õigupoolest tahad?” katkestab teda Erik.

“Ma pead tulenia ja tegema seda, mis sul hästi välja tuleb.”

“Ma võin poisiga juhtunust rääkida, kui ta ennast paremini tunneb.”

“Sa pead tulema ja ta hüpnooti viima,” lausub Daniella tõsiselt.

“Et seda küll mitte,” vastab Erik.

“See on ainus väljapääs.”

“Seda ma ei saa.”

“Aga keegi pole selles nii hea kui sina.”

“Mul pole isegi luba Karolinskas hüpnooti praktiseerida.”

“Ma korraldan selle veel enne ära, kui sa siia jõuad.”

“Aga ma olen lubanud mitte kunagi enam hüpnootiseerida.”

“Kas sa ei võiks siia tulla?”

Mõlemad on veidi aega vait, seejärel küsib Erik:

“On ta teadvusel?”

“Varsti on.”

Erik kuuleb telefonis iseenda kohisevat hingamist.

“Kui sa poissi hüpnooti ei vii, siis ma lasen politseil asja üle võtta.”

Daniella lõpetab kõne.

Erik jääb seisma, telefonitoru värisevas käes. Raskus silmade taga rül-
lubi edasi ajusse. Ta avab öökapi sahtli. Papagoi kujutisega puust laegast
väljalt pole, ta on selle ilmselt autosse jätnud.

Korter upub päikesevalgusse, kui ta läbi tubade Benjamini äratama
läheb.

Poeg magab, suu lahti, nägu kahvatu, ja näeb vaatamata magatud ööunele kurnatud välja.

"Benni?"

Benjamin avab oma unesegused silmad ja vaatab teda, nagu oleks Erik võhivõõras, enne kui naeratab oma naeratust, mis on püsinud tema sündimisest saadik üsna muutumatuna.

"Käes on teisipäev – aeg ärgata."

Benjamin ajab end haigutades istuli, sügab pead ja vaatab seejärel telefoni, mis tal paelaga kaelas ripub. Seda teeb ta igal hommikul esimese asjana: kontrollib, kas talle on öö jooksul sõnumeid tulnud. Erik võtab välja puumapildiga kollase koti, mille sees on glükoproteiinipreparaat, desmopressiin, alumiiniumatsetaatriiritus, steriilsed süstlad, vatitupsud, kirurgiline side ja valuvaigistid.

"Kas praegu või hommikusöögi juurde?"

Benjamin kehitab õlgu.

"Suva."

Erik desinfitseerib kiiruga poja kõhna käsivart, keerab selle aknast tulvava valguse suunas, tunneb lihase pehmust, koputab süstlale ja torkab nõela ettevaatlikult naha alla. Sellal kui süstal aeglaselt tühjeneb, istub Benjamin ja sõrmitseb vaba käega oma mobiiltelefoni.

"*Shit*, mul on aku peaaegu tühjaks läinud," ütleb ta pikali heites. Erik vajutab samas vatitupsu vastu süstek kohta, et vere immitsemist peatada. Benjamin peab jupi aega istuma, kuni isa tema käsivarrele kirurgilise teibi kinnitab.

Ettevaatlikult painutab ta poja jalgu, treenib seejärel peenikesi põlveliigeseid ja masseerib lõpuks jalalabasid ja varbaid.

"Kuidas tunne on?" küsib ta poja nägu silmist laskmata.

Benjamin teeb grimassi.

"Nagu ikka," ütleb ta.

"Tahad valuvaigistit?"

Poeg raputab pead ja Eriku mõtted lähevad korraga teadvusetule tunnistajale, paljude noahaavadega poisile. Võib-olla otsib mörvar just sel hetkel tema täiskasvanud õde.

"Isa? Mis on?" küsib Benjamin ettevaatlikult.

Erik kohtab tema pilku ja vastab:

"Ma sõidutan sind kooli, kui tahad."

"Misjaoks?"

Tippianni liiklus edeneb aeglasel mühinal. Benjamin istub isa kõrval ja lükkab end auto jõnksuval liikumisel tasakesi tukkuma suigutada. Ta haigutab laialt ja tunneb, kuidas ööune-järgne pehme soojus endiselt kehas peitub. Benjamin mõtleb sellele, et isal on kiire, aga ometi võtab ta aja maha selleks, et teda kooli viia. Poiss naeratab enda ette. See on alati nii olnud. Kui isal haiglas õudused juhtuvad, on ta mu pärast eriti mures.

"Muid me unustasime uisud ikkagi maha," ütleb Erik korraga.

"Oige jah."

"Keerame tagasi."

"Ei, pole vaja, sellest pole midagi," ütleb Benjamin.

Erik püüab rada vahetada, kuid üks auto on ees. Kui ta on sunnitud tagasi reastuma, pörkab ta peaaegu prügiautoga kokku.

"Me jõuame tagasi pöörata ja..."

"Ära nendest uiskudest, mind ei koti," ütleb Benjamin kõrgendatud häälel.

Erik viskab talle üllatunud kõrvalpilgu:

"Mina arvasin, et sulle meeldib uisutada."

Benjamin ei tea, mida vastata – ta jälestab selliseid ülekuulamisi ega taha valetama hakata.

"Kas sulle ei meeldi siis või?" küsib Erik.

"Mis asi?"

"Kas sulle ei meeldi siis uisutada?"

"Miks see mulle meeldima peaks?" ühmab poiss.

"Me otsime täitsa uued..."

"Kui lahe see ikka on," katkestab Benjamin väsinult.

"Müü et ei sõida koju ja ei too ära?"

Benjamin ohkab vastuseks.

"Üks on jura," ütleb Erik, "male ja arvutimängud on jura. Mida sulle siis üldse meeldib teha?"

"Ma ei tea," saab ta vastuseks.

"Üldse mitte midagi või?"

"Midagi ikka."

"Filme vaadata või?"

"Mõnikord."

"Mõnikord?" naeratab Erik.

"Jah," vastab Benjamin.

"Sina, kes sa võiksid kolm-neli filmi ühe õhtu jooksul ära vaadata," lausub Erik lõbustatult.

"Mis siis on sellega?"

"Ei midagi," jätkab Erik muigvelsui. "Mis siin ikka? Mõned tahaksid võib-olla teada, kui mitu filmi päevas sa veel siis vaataksid, kui sulle filmid tõesti meeldiksid? Kui sa armastaksid filme..."

"Lõpeta ära."

"Siis peaks sul võib-olla kaks ekraani olema ja sa keriksid filme kaks korda kiiremini, et jõuaksid kõik läbi vaadata."

Benjamin tunneb, et ei suuda hoiduda naeratamast, kui issu temaga sedasi õrnutseb.

Äkitselt kostub summutatud pauk ja taevasse ilmub helesinine täht, suitsuvärvi sakid ümber.

"Imelik aeg ilutulestikuks," ütleb Benjamin.

"Mis?" küsib isa.

"Vaata!" osutab Benjamin.

Taevas ripub suitsust täht. Benjamin näeb enda ees vaimusilmas mingil põhjusel Aidat ja tema kõht tõmbub krampi, tal hakkab kuum. Eelmisel reedel istusid nad Aida kitsas elutoas Sundbybergis vaikides tihedasti teineteise kõrval. Nad vaatasid filmi "Elephant", Aida väikevend põrandal Pokémoni kaartidega mängimas ja omaette seletamas.

Kui Erik auto koolihoovi ette pargib, avastab Benjamin äkki Aida. Tüdruk seisab teisel pool aeda ja ootab teda. Benjamin märgates ta lehvitab. Benjamin võtab koolikoti ja kohmab närviliselt:

"Head aega, issi, aitäh sõidutamast."

"Ma armastan sind," ütleb Erik vaikselt.

Benjamin noogutab ja asutab minekule.

"Kas täna õhtul filmi vaatame?" küsib Erik.

"Ma ei tea," vastab Benjamin mahalöödud pilgul.

"Kas see seal on Aida?" küsib isa.

"Jah," kostab Benjamin peaaegu hääletult.

"Ma tahaksin talle tere öelda," lausub Erik ja väljub autost.

"Aga miks siis?"

Nad lähevad Aida juurde. Benjamin julgeb vaevalt talle otsagi vaadata, ta tunneb end väikese titana. Aida ei tohi arvata, nagu sooviks ta tema puhul isa heakskiitu. Temale ei lähe korda, mida isa arvab või ei arva. Aida

paistab nende lähenedes närvi minevat. Ta piidleb kordamööda teda ja Erikut. Enne kui Benjamin mingi selgitusega lagedale jõuab tulla, sirutab Erik käe ja lausub:

"Tere."

Aida võtab ettevaatlikult käe vastu. Benjamin paneb tähele, et isa jah-puh-tüdruku tätoveeringust: neiu kaelale on tätoveeritud haakrist. Selle kõrval väike Taaveti täht. Aida on tõmmanud silma ümber mustad randmed, juuksed on kahte lapsikusse patsi palmitud ja seljas kannab ta musta riie ja laia mustaks värvitud tüllseelikut.

"Mina olen Benjamini isa Erik," ütleb Erik.

"Aida."

Tüdruku häälel on nõrk ja hele. Benjamin punastab ja vaatab närviliselt Aida poole ning seejärel maha.

"Kas sa oled nats või?" küsib Erik.

"Kas sina oled või?" ütleb tüdruk vastu.

"Ei."

"Mina ka mitte," ütleb Aida ja kohtab väga korraks Eriku pilku.

"Kõhupärast sul siis..."

"Kõhullegi pärast," katkestab tüdruk. "Ma ei ole midagi, ma olen lihtsalt..."

Isa pärast häbi tundes sekkub Benjamin vestlusse, süda rinnus raske rütmiga sepavasat.

"Ta sattus mõned aastad tagasi teatud ringkondadesse," ütleb Benjamin valjusti. "Aga leidis, et nad on idioodid ja..."

"Pole vaja talle seletada," katkestab Aida teda ärritunult.

Benjamin vakatab hetkeks.

"Ma... ma mõtlen lihtsalt seda, et oma vigu tunnistada on julge tegu," ütleb ta siis.

"Jah, aga mina tõlgendan seda," ütleb Erik, "mina tõlgendan seda kui püsivat tahtmatust otsustada seda maha võtta..."

"Lõpeta ära nüüd," hüüab Benjamin. "Sa ei tea temast midagi!"

Aida pöörab lihtsalt ringi ja läheb ära. Benjamin kiirustab talle järele.

"Vahandust," hingeldab ta. "Paps on nii piinlikkusttekitav..."

"Kas tal pole siis õigus?" küsib Aida.

"Ei," kostab Benjamin vaikselt.

"On küll, minu meelest võib tal õigus olla," ütleb tüdruk, naeratab ja võtab peisi käe enda pihku.

Teisipäeva ennelõuna, kaheksas detsember

Kohtumeditiini osakond asub punastest tellistest hoones Retziuse tee 5, otse Karolinska instituudi suure linnaku keskel, olles igast küljest ümbritsetud mahukate hoonekompleksidega. Joona Linna keerab maja juurde umbteele, peatub ja jätab auto külalisteparklasse. Peasissekäigu juurde kõndides möödub ta hallasest muruplatsist ja raudsest laadimisplatvormist.

Joona mõtleb, kui imelik see on, et sõna "obductio" tähendab ladina keeles katmist, peitmist ja mähkimist, kuigi lahangu ehk obduktsiooni ehk autopsia käigus tehakse tegelikult vastupidist. Võib-olla on asi lihtsalt selles, et alateadlikult on tahetud rõhutada selle tegevuse lõppu, kui keha pärast lahangut suletakse ja kõik siseorganid taas kinni kaetakse.

Olles vastuvõtulaua tüdrukule oma nime teatanud, tohib ta minna kohtumeditiini professori Nils Åhléni kabinetti, keda üldiselt Nõelaks hüüatakse, kuna ta kirjutab kõigile oma raportitele alla N. Åhlén.*

Nõela kabinet on moodsa sisustusega, tooni annavad kõrgläikeliselt valged ja matid helehallid pinnad, kõik hinnaline disaineritöö. Vähene pehme mööbli sõrestik on valmistatud harjatud terasest ja istmepadjad on kaetud valge pingul nahaga. Kirjutuslaua valgustus langeb läbi laua kohal rippuva suure klaasplaadi.

Nõel raputab Joona kätt laua tagant tõusmata. Ta kannab arstikitli all valget polosärki ja peas valgete raamidega lenduriprille. Tema nägu on kitsas ja siledaks raseeritud, hallid juuksed siilisoenguks põetud, huuled kahvatud ning nina pikk ja kõver.

"Tere hommikust," susistab ta.

Seinal ripub pleekinud värvifoto Nõelast ja mõningatest tema kolleegidest – kohtuarstidest, kohtukeemikutest, kohtugeneetikutest, kohtu-

teadlastest. Kõik kannavad valgeid arstikitleid ja näevad rõõmsad välja. Nad on kogunenud pingi ümber, kus lebavad mõned tumenenud lendurikid. Tekst pildi all ütleb, et tegemist on leiuga väljakaevamistelt leitud ajandist pärinevatest haudadest, mis asuvad Björkö saarel turuplatsi lähedal.

"Jälle uus pilt," märgib Joona.

"Atina pean siin fotosid seinale teipima," vastab Nõel rahulolevalt. "Vanas patoloogiahoones oli ikka õlimaal, kaheksateist ruutmeetrit maali."

"Oli sa pois," üllatub Joona.

"Peter Weissi tehtud."

"Kelle kirjaniku?"

Nõel noogutab ja kirjutuslaua kohal rippuva valgusti helk peegeldub tema lenduriprillidelt:

"Jah, ta portreteeris neljakümnendatel tervet instituuti. Poole aasta maali eest ta sai kuussada krooni, ma olen kuulnud. Minu isa on pildi peal üks patoanatomidest, seisab maali jalutsis Bertil Falconeri kõrval."

Nõel paneb pea viltu ja pöördub tagasi arvuti juurde.

"Maan siin just ja uurin Tumba mõrvade lahkamisprotokolle," lausub ta koheldes.

"Jah?"

Nõel kisitab Joona poole vaadates:

"Carlos helistas hommikul ja torkis mind takka."

Joona naerab:

"Ma tean."

Nõel lükkab prillid üles ninale.

"Oli vist oluline surmajuhtumite aeg täpselt kindlaks teha."

"Jah, neil tuli teada saada, millises järjekorras..."

Nõel otsib huuli torutades arvutist andmeid:

"See oli küll ainult esialgne oletus, aga..."

"Et mees suri esimesena?"

"Täpselt... ma lähtusin ainult kehatemperatuurist," kostab Nõel arvutiekraanile osutades. "Erixon ütles, et ruumides, nii ridamajas kui ka riisturuumis oli sama temperatuur, nii et minu hinnangul suri mees kahvatulejäänust pisut üle tunnikese varem."

"Oli sul tekkinud teine arusaamine?"

Nõel raputab pead ja tõuseb aietades.

* Nälén – rootsi keeles "nõel".

"Diski prolaps," lausub ta selgituseks, lahkub seejärel kontorist ja hakkab piki koridori astuma.

Joona Linna järgneb Nõelale, kes aegapidi lahkamisosakonna poole lonkab.

Nad mööduvad kustutatud tuledega saalist, kus seisab roostevabast terasest lahkamislaua. See meenutab nõudepesulauda, kuid seda ümbritsevad neljakandilised seksioonid ja kõrgendatud ääred. Nõel seisatab kontrollib numbrit, tõmbab välja suure sahtli ja tuvastab, et see on tühi.

"Läind," naeratab ta ja astub koridori, mille põrandal jooksevad tuhanded pisikesed rattajäljed, avab siis uue ukse ja hoiab seda Joona ees lahti.

Nad jäävad seisma valgustatud, valgete kahhelseintega saalis, millest ühele on kinnitatud suur kraanikauss. Vett immitseb kiiskavkollasest loputusvoolikust põranda äravooluavasse. Pikal plastkattega lahkamislaua lebab alasti värvitu keha, kaetud sadade tumedate haavadega.

"Katja Ek," konstateerib Joona.

Surnud naise näojooned on kummaliselt lõõgastunud, suu paakil ja silmades rahulik vaade. Tundub, nagu kuulaks ta kaunist muusikat. Näo ilme ei lähe kuidagi kokku üle otsmiku ja põskede jooksva pika lõikehaavaga. Joona laseb pilgu üle Katja Eki surnukeha, mille kaelal aimub juba marmorjat soonilist tekstuuri.

"Loodame jõuda lahangu pärastlõunal tehtud."

"Jah, taevakene," ohkab Joona.

Teine uks avaneb ning saali siseneb ebakindla naeratusega noormees. Tal on kulmus mitu rõngast ja mustaks värvitud juuksed tilpnevad arstikitli seljal hobusesabas. Naeratades tõstab Nõel ühe käe hevitervituseks, millele noormees viivitamatult vastab.

"See siin on Joona Linna riigikrimist," tutvustab Nõel. "Üks neist, kes meid siin aeg-ajalt külastavad."

"Frippe," ütleb noormees ja surub Joona kätt.

"Poiss valis kohtumeditiini eriala," selgitab Nõel.

Frippe veab kätte paari latekskindaid ja Joona järgneb talle lahkamislauani, tundes naist ümbritsevat külma ja halvalõhnalist õhupilve.

"Naise kallal tarvitati vägivalda kõige vähem," osutab Nõel. "Vaata mata paljudele lõike- ja torkehaavadele."

Nad silmitsevad surnud naist. Laipa katavad suuremad ja väiksemad haavad.

"Peale selle on ta erinevalt kahest ülejäänud ohvrist jäänud ka kuidagi tükeldamata või kõndistamata," selgitab Frippe.

"Me mõistagi kontrollime asja lahangu käigus," lausub Nõel Joonale.

"Ja on vastupanu osutanud," ütleb Joona.

"Klini hinnangul võitles ta algul aktiivselt," vastab Nõel, "võttes suure haavaid peopesadel, kuid seejärel püüdis varjuda ja lihtsalt ennast kaitsta."

Nõel kohtab noore arsti pilku.

"Vaata vigastusi küünarvarte välispinnal," osutab Nõel.

"Enesekaitsehaavad," pomiseb Joona.

"Täpselt nii."

Joona nõjatub ettepoole ja silmitseb pruunikaskollaseid plekke naise näo silmades.

"Need piikseid?"

"Jah..."

"Need ilmuvad alles mõni tund pärast surma, mõnikord isegi päevi hiljem," lausub Nõel. "Lõpuks muutuvad need päris mustaks. Kogu asi on tingitud silmarõhu langemisest."

Nõel võtab riulilt refleksihaamri ja julgustab Frippe kontrollima kinnalikkude silinud lihastoonust. Nooruke arst koputab haamrikesega naise hantsepaile ja katsub sõrmedega, kas lihas tõmbub kokku.

"Praegu küll minimaalselt," ütleb ta Joonale.

"Need lakkavad kolmeteistkümne tunni jooksul," selgitab Nõel.

"Surnud polegi päris surnud," lausub Joona ja võpatab, aimates Katja Eki lõdva käsivarre kummituslikku liigahtust.

"*Mortui vivos docent* – surnud õpetavad elavaid," kostab Nõel endamisi naeratades, samal ajal koos Frippega surnukeha kõhu peale keerates.

Ta osutab hägustele punapruunidele plekkidele naise tuharatel ja alajäsemete abaluudel ja käsivartel:

"Kõhulaigud on nõrgad, kui ohver on palju verd kaotanud."

"Selge see," tähendab Joona.

"Veri on raske ja pärast surma ei ole enam mingit sisemist rõhusis-temi," selgitab Nõel Frippele. "See võib näida enesestmõistetav, aga veri voolab allapoole ja koguneb lihtsalt keha kõige madalamal asetsevatesse kohtadesse ning laigud ilmuvad kõige sagedamini alusega kontaktis olevatele pindadele."

Ta vajutab põidllaga naise paremal sääremarjal olevat plekki, kuni see pruuniga kaob.

"Jah, näed sa... neid saab minema vajutada veel kuni ööpäev hiljem."

"Aga mulle tundus, et ma nägin plekke ka puusaluudel ja rinnal," lausub Joona kahtlevalt.

"Braavo," ütleb Nõel pisut üllatunud naeratusega Joona poole vaadates. "Ma ei arvanud, et sa neid märkad."

"Tähendab, ta on surnuna enne ümberkeeramist kõhuli lamanud," ütleb Joona kange soomepärase hääldusega.

"Pakuksin, et kaks tundi."

"Nii et mõrtsukas viibis kaks tundi kohapeal," arutleb Joona. "Või siis tuli tema või keegi teine mõrvapaika tagasi ja pööras ta ümber."

Nõel kehitab õlgu:

"Mina olen veel lõplikust hinnangust kaugel."

"Kas ma tohin ühte asja küsida? Ma märkasin, et üks kõhuhaavade näeb välja nagu akuutse keisrilõike haav..."

"Keisrilõike?" naeratab Nõel. "Miks mitte? Vaatame järele?"

Arstid keeravad surnukeha taas ringi.

"Sa mõtled seda siin?"

Nõel osutab nabast alguse saavale ja viisteist sentimeetrit sellest alla poole jooksvale suurele lõikehaavale.

"Jah," vastab Joona.

"Ma pole veel jõudnud igat haava eraldi uurida."

"*Vulnera incisa s scissa*," ütleb Frippe.

"Jah, see näib olevat lõikehaav, nagu seda rootsi keeles nimetatakse," tähendab Nõel.

"Ja mitte torkehaav," lisab Joona.

"Võttes arvesse korrapäraseid lõikeservi ja et ümbritsevad koed on puutumata..."

Nõel urgitseb sõrmega haavas ja Frippe kummardub ettepoole, et paremini näha.

"Jah..."

"Haava seinad..." jätkab Nõel, "ei ole just eriti vererohked, aga..."

Ta vakatab järsult.

"Mis lahti on?" küsib Joona.

Nõel vaatab teda kummalise pilguga.

"See lõige on tehtud pärast naise surma," ütleb ta.

Ta võtab kindad käest.

"Ma pean vaatama kompuutertomograafiat," ütleb ta rusutud häälel, minnes ukse kõrval laual asetseva arvuti juurde ja seda sisse lülitades.

Ta klõpsab kolmemõõtmeliste piltide vahet, peatub, liigub edasi, vahetab vaatenurka.

"Paistab, et haav ulatub emakasse välja," sosistab ta. "Tundub, et see on vanha arm." "

"Vana? Mis mõttes?" küsib Joona.

"Kas sa siis ei näinud?" naeratab Nõel ja tuleb tagasi laiba juurde. "Erakordne keisrilõike haav."

Ta muutab vertikaalsele haavale. Lähemalt vaadates näeb Joona, et ühel pool haava servas lookleb peenikese niidina vana kahvaturoosa armkude, mille on jätanud kaua aega tagasi paranenud keisrilõikehaav.

"Aga praegu ta ju rase ei olnud?" pärib Joona.

"Ei olnud," naerab Nõel ja lükkab piloodiprillid tagasi ninale.

"Kas meil on tegemist mõrvariga, kel on kirurgioskusi?" küsib Joona.

Nõel raputab pead ja Joona mõtleb endamisi, et Katja Eki tapja pidi olema erakordselt vägivaldne ja pööraselt raevukas, kui ta kaks tundi hiljem tagasi tuli, ohvri ümber keeras ja veel ka tema keisrilõikearmu lahti laski.

"Vaata, kas teistel kehadel ka midagi sarnast näha on."

"Kas prioriteerime seda?" küsib Nõel.

"Jah, ma arvan küll," vastab Joona.

"Kõhkle?"

"Ei."

"Aga sa tahad ju, et me prioriteeriksime kõike," väidab Nõel.

"Ümbes nii," naeratab Joona ja lahkub ruumist.

Parkimisplatsil autosse istudes hakkab tal külm. Ta käivitab mootori, sõidab Betzuse teele, keerab kütte tugevamaks ja valib peaprokurör Jens Branchjälmi numbri.

"Branchjalm," kostub torust.

"Joona Linna siinpool."

"Tere hommikust... Rääkisin just Carlosega – ta ütles, et sa võtad ühendust."

"Etatuke raske on öelda, millega tegu," sõnab Joona.

"Sa sõidad praegu või?"

"Ma sain just kohtumeditiinis ühele poole ja mõtlesin haiglast läbi minna, mul on tõesti vaja ellujäänud ohver üle kuulata."

"Carlos selgitas mulle olukorda," ütleb Jens. "Me peame seda asja kuidagi kiirendama. Kas said kurjategija profiili koostamise grupi käima?"

"Ühest roimariprofiilist ei piisa," vastab Joona.

"Ei, ma tean küll, ma olen sinuga samal seisukohal. Kui meil üldse on mingit võimalust vanemat õde kaitsta, siis tuleb meil poisiga rääkida, ja täpselt nii ongi."

Ühtäkki näeb Joona ilutulestikuraketti hääletult lõhkemas – helesinine täheke kõrgel Stockholmi katuste kohal.

"Ma olen kontaktis..." jätkab Joona häält puhtaks köhatades, "olen kontaktis Susanne Granatiga sotsiaalametist ja mõtlesin kaasata psühhiaater Erik Maria Barki, kes on ekspert šoki ja trauma ravi alal."

"Sellega on korras," lausub Jens rahustavalt.

"Siis ma sõidan otse neurokirurgiasse."

"Ma arvan küll."

Õö vastu kaheksandat detsembrit

Mingil põhjusel on Simone ärkvel juba enne, kui telefon Eriku öökapil kõige vaiksema kõlatooniga helisema hakkab.

Erik pomiseb midagi õhupallidest ja serpentiinidest, võtab toru ja kiirustab magamistoast välja.

Ta sulgeb enne vastamist enda järel ukse. Hää, mida Simone läbi seina kuulab, kostub tundlik, peaaegu õrn. Mõne hetke pärast hiilib Erik tagasi magamistuppa ning Simone küsib, kes helistas.

"Keegi mees... politseikomissar, ma ei kuulnud, mis ta nimi oli," vastab Erik ja selgitab siis, et peab Karolinska haiglasse sõitma.

Simone heidab pilgu äratuskellale ja paneb silmad kinni.

"Maga nüüd, Sixa," sosistab Erik ja lahkub toast.

Õnarm on keerdunud ümber Simone keha ja pitsitab vasakut rinda. Ta saab selle korda, keerab küljele ja kuulab siis vaikselt lamades Eriku liikumist korteris.

Mees riietub, sobrab midagi otsides riidekapis, kasutab kingalusikat, hakkab korterist ja keerab ukse enda järel lukku. Pisukese aja pärast kuulduki väljaku mehe selja taga sulguvat.

Simone lebab voodis, püüab tükk aega magama jääda, aga und ei tule. Ta tunneb, et Erik ei tundunud rääkivat politseinikuga, ta hää oli seltskonnaga rahulik. Võib-olla oli mees lihtsalt väsinud.

Simone tõuseb üles ja käib pissil, joob natuke jogurtit ja heidab uuesti pikali. Nüüd hakkab ta mõtlema sellest, mis juhtus kümme aastat tagasi, aga ta enam sõba silmale. Ta lebab veel pool tunnikest voodis, tõuseb siis ühtlasi, paneb seinalambi põlema, võtab telefoni, uurib numbrinäitu ja leiab sadamaid sissetulnud kõne. Ta teab, et peaks lambi ära kustutama ja magama jääma, kuid helistab siiski nähtud numbril. Kostub kolm kut-

suvat signaali, seejärel klõpsatus ja Simone kuuleb naisehäält, kes naerab telefonist veidi eemal:

“Erik, jäta järele,” ütleb see naine lõbusalt, ja siis kostab hääл juba lähedalt: “Jaa, Daniella kuuleb. Halloo?”

Simone kuuleb, kuidas naine viivu ootab ja lausub seejärel küsivalt “aloha”, enne kui kõne katkestab. Simone jääb istuma, telefon käes. Ta püüab mõista, miks Erik ütles, et helistas politseinik, meespolitseinik. Ta tahab leida mõistlikku seletust, kuid ei suuda takistada mõtteid minemas kümne aasta tagusesse aega, mil ta äkitselt märkas, et Erik teda petab, et mees valetab talle otse näkku.

See juhtus olema sama päev, mil Erik andis teada, et on hüpnootiga igaveseks lõpetanud.

Simonele meenub, et just tol päeval ta tavatul kombel oma vastavastatud galeriis ei viibinud – võib-olla oli Benjamin koolist kodus, võib-olla oli ta päeva vabaks võtnud –, igal juhul istus ta nende Järfalla ridamaja heleda köögilaua ääres ja sorteeris posti ning märkas helesinist ümbrikku, mille adressaadiks oli Erik. Saatja aadressi kohal seisis vaid eesnimi Maja.

On hetki, mil iga rakk su kehas teab, et miski on valesti. Võib-olla pärines reetmishirm lapsepõlvest, olles näinud, kuidas isale sarvi tehti. Isal, kes oli kuni pensionini politseinikuna töötanud ja suurepärase jälitustöö eest isegi medali saanud, kulus pikki aastaid avastamiseks oma naise üha avalikumaks muutuvat truudusemurdmist.

Simone mäletab, kuidas ta tol õhtul lihtsalt peitu puged, kui vanemate vahel oli kohutav riid, mis lõppes sellega, et ema jättis perekonna maha. Mees, kellega ta viimastel aastatel läbi käis, oli üks naabritest, alkohoolikust enneaegne pensionär, kes varases nooruses oli sisse mänginud mõned süldibändiplaadid. Ema kolis koos temaga Hispaania päikeserannikul Fuengirolas asuvasse korterisse.

Simone ja tema isa jätkasid oma elu, surusid hambad risti ja nentisid, et pere olidki moodustanud alati vaid nemad kahekesi. Simone oli suureks kasvanud ja tal oli nüüd samasugune tedretäpiline nahk nagu emal, samad punakasblondid lokkis juuksed. Aga erinevalt emast oli Simonel naerusuu. Seda oli Erik talle korra öelnud, ja Simonele meeldis see iseloomustus.

Noorena oli Simone tahtnud kunstnikuks saada, kuid loobus, kuna hästi ei julgenud. Isa Kennet veenis teda korralikku, riskivaba ametit hankima; tulemuseks oli kompromiss. Simone läks õppima kunstitea-

nia. Jälle meeldis kõigi tudengite hulgas ootamatult hästi ja ta kirjutas oma uurimust rootsi kunstnikust Ola Billgrenist.

Ülikooli ühel aktusel kohtas ta Erikut. Poiss tuli eksikombel teda tundema, arvates, et Simone kaitses doktorikraadi. Oma eksitust mõistis ta punastas, palus vabandust ja tahtis ära minna. Ent miski, mitte ainult see, et poiss oli pikk ja ilus, vaid ka tema ettevaatlik maneer, sundis Simone temaga juttu alustama. Nende vestlus muutus silmapilk lõbusaks ja huvitavaks ning viis muudkui edasi ja edasi. Nad kohtusid juba järgmisel päeval, et kinos Ingmar Bergmani “Fannyt ja Alexanderit” vaadata.

Simone oli olnud Erikuga abielus kaheksa aastat, kui ta avas värisevate käedega ümbriku, mille saatjaks oli märgitud keegi Maja. Ridamaja kangilauale pudenes kümme fotot. Pildid ei olnud professionaalse fotograafi tehtud. Udused lähivõtted naiserinnast, suust ja kaelast, helerohe- ja sinisest aluspükstest ja mustadest tihedatest lokkidest. Ühel pildil oli ka Erik, kes nägi välja üllatunud ja õnnelik. Maja oli armas, väga noor naine mustade jõuliste kulmudega. Tal oli suur tõsine suu. Ta lebas püksikute all kinos voodis, mustad juuksed katmas salkudena suuri valgeid rindu. Ta paistis rõõmus, palged punased.

Itaake on pettasaamise tunnet taas esile manada. Juba pikka aega on ta näinud see üksainus suur kurbus ja veider, tühi tõmme kõhus, tahe vältida teatavaid mõtteid. Ometigi mäletab ta, et esimeseks tundeks oli üllatus. Ootatud, rumal jahmatus olla lohku tõmmatud inimese poolt, keda sa varemalt usaldasid. Edasi tuli häbi, millele järgnes oma ebapiisavusest tingitud ahastus, lõõskav viha ja üksildustunne.

Simone lamab voodis, mõtted peas vasardamas ja kõigis valulikes meenutades ringi keerutamas. Aeglaselt läheb linna kohal valgeks. Ta suitsetab mõneks minutiks, enne kui Erik Karolinska haiglast tagasi jõuab. Mõni püüab tasa olla, aga kui ta voodiservale istub, ärkab Simone üles. Erik ütleb, et käib duši all. Kaugelt on näha, et ta on jälle hunniku tabanud mees. Kloppiva südamega küsib Simone temalt, mis oli öösel helistanud politseiniku nimi, kuid mees ei vasta ja Simone mõistab, et Erik on poolelt sõnalt magama jäänud. Siis seletab Simone, et helistas sisestatud kõne numbril ja et vastu ei võtnud mitte politseinik, vaid itsi- ja naine nimega Daniella. Erik ei suuda ärkvel püsida ja uinub taas. Siis käib Simone tema peale, nõuab, et too räägiks, süüdistab meest, et see on kõik hävitanud just siis, kui Simone teda jälle usaldama on hakanud.

Simone istub voodil ja vaatab Erikut. Mees ei paista tema ärritust mõistvat. Simone mõtleb, et ei suuda rohkem valesid taluda. Ja siis lausub

ta sõnad, mida ta mitu korda on mõelnud, kuid mis samal ajal tunduvad nii kauged, nii piinarikkad ja ebaõnnestunud.

"Meil oleks vist parem lahku minna."

Simone lahkub magamistoast padja ja tekiga, kuuleb selja taga voodi naksatust ja loodab, et mees järgneb talle, lohutab teda ja räägib ära, mis juhtus. Ent mees jääb voodisse ja Simone suleb ennast külalistetuppa, kus nutab pikka aega ja nuuskab siis nina. Ta heidab diivanile ja püüab magama jääda, kuid saab aru, et ei suuda sel hommikul oma perega kohutuda. Ta läheb vannituppa, uhab silmnäo üle, peseb hambad, meigib end ja paneb riidesse, vaatab, et Benjamin veel magab, jätab talle laua peale sedeli ja väljub korterist, et enne galeriisse minekut kusagil hommikul süüa.

Ta istub kaua Kunsträdgårdeni klaasseintega kohvikus, et kohvi kõrvale ostetud võileiba kuidagi kurgust alla saada. Läbi suure akna näeb ta kuidas kümnekond inimest valmistavad ette mingit üritust. Suure lava ette on püstitatud roosa telk. Väikese ilutulestikurambi ümber seatakse müratõket. Korraga läheb midagi valesti. Käib kärgatus ja üks ilutulestikurakett sööstab õhku. Mehed koperdavad tagurpidi, komistavad üksteise otsa ja karjuvad. Rakett plahvatab heleda taeva taustal läbipaistva sinise säraga ja majade vahel kaigub.

Teisipäeva ennelõuna, kaheksas detsember

Kaht katkimurenenud inimest hoiavad enda vastas halli aknaruutu. Kunstnik Sim Shulman on seganud ookrit, hematiiti, magneesium- ja silti loomarasvaga ning värvid seejärel suurtele kivitahvlitele ühtlasi määrinud. Pehmete armastavate joontega. Pintsli asemel on Shulman kasutanud sõestunud otsaga pulka. Selle tehnika on ta võtnud Prantaniina ja Hispaania umbes 15 000 aasta tagusest magdaleenide kultuurist, mil fantastilised koopamaalingud tormavate pühvlite, mängivate hirvade ja tantsivate lindudega oli jõudnud haripunkti.

Linnade asemel on Sim Shulman maalinud inimesi: sooje, hõljuvaid, mis peaaegu juhuslikult üksteise peale ja alla jäävad. Kui Simone esmakordselt tema töid nägi, pakkus ta viivitamatult kunstnikule oma galeriis istumist.

Shulmani paksud mustad juuksed on tavaliselt hobusesabasse seotud. Tema tumedad jõulised näojooned annavad tunnistust iraagi-rootsi segapärast. Kunstnik kasvas üles Tenstas, kus teda üksi kasvatanud ema lootas hõlpsalt toetlupoos müüjana.

Kui pois oli kaheateistkümnepäevane, kuulus ta kuritegelikku noorukirühma, mille liikmed harrastasid võitluskunste ning röövvisid üksi liikuvatest noorukitelt raha ja sigarette. Ühel hommikul leiti Sim parklas kõltsi auto tagaistmelt. Ta oli liimi nuusutanud, teadvuseta ja kehatemperatuur oli langenud ning kui kiirabi viimaks Tenstasse jõudis, oli tema juba lakanud lõõmast.

Sim Shulman jäi ellu ja sai võimaluse osaleda noorsoo rehabiliteerimisprogrammis. Eesmärgiks seati põhikooli lõpetamine ja mingi käsitöökoostöö omandamine. Sim ütles, et tahab saada kunstnikuks, tegelikult teadmata, mida see tähendab. Sotsiaalamet alustas koostööprojekti kultuurikooli ja rootsi kunstnik Keve Lindbergiga. Sim Shulman on Simo-

nele rääkinud, mis tunne oli esimest korda Keve Lindbergi ateljees minna. Suur valgusküllane tuba lõhnas tärpentini ja õlivärvide järele. Sim kõndis hiiglaslike lõuendite vahel, mis kujutasid eredaid nägusid kõigil suud lahti. Aasta hiljem võeti ta seni kõige noorema tudengina kõigest kuueteistkümnne aasta vanuses kunstiakadeemiasse vastu.

“Ei, me peaksime need kivitahvlid üsna madalale paigutama,” ütleb Simone Ylvale, oma assistendile galeriis. “Fotograaf saab neid üldvalgusega pildistada. Kataloogis näeb see kena välja. Me peaksime nad lihtsalt põrandale panema, vastu seina, ja suunama valguse...”

“Oi-oi, sealt tuleb nüüd jälle too musirullike,” katkestab Ylva.

Simone pöörab ümber ja näeb, kuidas üks mees ust kangutab. Simone tunneb ta kohe ära: kunstnik nimega Norén, kelle arvates peaks galerii korraldama isikunäituse tema akvarellidest. Mees koputab ja hüttab midagi ärritunult läbi klaasi, enne kui taipab, et uks avaneb sissepoole.

Lüheldane jässakas mees astub sisse, vaatab ringi ja tuleb siis nende poole. Ylva lipsab minema, sõnades midagi telefoni kohta, ning kaob siis kontoris.

“Daamid on vist pissihäda,” irvitab kunstnik. “Kas siin mõnda meest ei ole, kellega tõrts juttu puhuda?”

“Mis teemal?” küsib Simone kuival.

Mees noogutab ühe Shulmani pildi suunas.

“See seal on kunst – või kuidas?”

“Jah,” vastab Simone.

“Peened preilid,” ütleb mees põlastavalt. “Teile ei saa küllalt, et vaadata, kuidas türa vittu läheb. Eks ole? Selles on ju asi?”

“Ma tahan, et te lahkuksite,” ütleb Simone.

“Sina ei tule mulle ütlema, mida...”

“Kao minema!” lõikab Simone vahele.

“Mida kuradit,” ütleb mees ja lahkub galeriist, keerab ukse peal ringi, karjub midagi ja haarab endal hargivahelt.

Assistent tatsab nõrgalt naeratades kontorist välja.

“Vabandust, et ma jalga lasin, ma lõin nii kuradimoodi kartma, kui ta eelmine kord siin käis,” selgitab ta.

“Inimene peaks ikka välja nägema nagu Shulman, eks ole?”

Simone naeratab ja osutab kunstniku suurele autoportreele, kus ta poseerib mustas *ninja*-kostüümis, mõök pea kohale tõstetud.

Nad naeravad ja otsustavad osta kaks samasugust kostüümi, kui telefon Simone kotis helisema hakkab.

“Simone Barki galerii,” ütleb naine.

“Siin on Sturesson kooli kantseleist,” ütleb vanem naishääl teisel pool.

“Ahah,” vastab Simone kõhklevalt. “Tere.”

“Ma helistan, et küsida, kuidas Benjaminiga on.”

“Benjaminiga?”

“Täna pole täna koolis,” selgitab naine, “ja ta pole oma puudumisest teadnud. Me võtame sellisel puhul alati vanematega ühendust.”

“Tere, ma helistan koju ja uurin järele,” ütleb Simone. “Benjamin ja Erik olid mõlemad kodus, kui ma hommikul ära läksin. Ma helistan tagasi.”

Ta vajutab kõne kinni ja valib kohe koduse numbri. Pole Benjaminiga ühendust, et me magada või reeglitele vilistada. Nad on Erikuga mõlemad siin paarsenenud, et poeg on võib-olla liigagi korralik.

Kodus ei võta keegi toru. Erikul peaks ju täna vaba hommik olema. Ühe angistus haarab naist, enne kui ta jõuab mõelda, et Erik lamab, hantel laiali ja ilmselt norskab unetablette täis puugituna, Benjamin kuu-
tab aga kõvasti muusikat. Ta proovib helistada Benjaminile telefonil. Poiss ei vasta vastu. Simone jätab lühikese teate kõneposti ja proovib seejärel Erikule mobiilile helistada, kuid see on mõistagi välja lülitatud.

“Ylva,” hõikab ta. “Ma pean koju sõitma, ma tulen varsti tagasi.”

Assistent vaatab kontorist, paks kaust käes, naeratab ja hüüab:

“Muus-muus!”

Aga Simone on liiga stressis, et vastu naljatada. Ta võtab oma koti, viskab mantli õlgadele ja pooleldi jookseb metrooni.

Elu kodude uste taga valitseb eriline vaikus. Juba siis, kui Simone koju lukuauku pistab, teab ta, et kedagi ei ole kodus.

Üksud on põrandale vedelema unustatud, kuid Benjamin koolikott, kingad ja jakk on läinud, täpselt nagu Eriku ülerõivadki. Poja toast leiab ta pinnaga rohukoti ning mõtleb, et loodetavasti tähendab see, et Erik on Benjaminile glükoproteiinipreparaati andnud.

Ta koob toolile, võtab näo käte vahele ja püüab takistada hirmutavaid mõtteid liigi hiilimast. Ometi näeb ta vaimusilmas, kuidas Benjaminil on tekkinud rohu tagajärjel tromb, kuidas Erik hüüab appi, kuidas ta just pingil jookseb mööda pikki treppe alla, kandes Benjamin kätte vahel.

Simone ei saa midagi parata, et on mures. Vaimusilmas näeb ta pidevalt, kuidas Benjamin saab vahetunnil korvpalliga vastu nagu või kuidas

poisi peas algab iseeneslik verejooks: tume pisarapäril ajus, mis tähena laieneb ja spiraalidena edasi valgub.

Teda haarab peaaegu väljakannatamatu häbitunne, mõeldes, kuidas ta kannatuse kaotas, kui Benjamin ei tahtnud kõndima hakata. Poiss oli kaheaastane ja liikus endiselt roomates. Nad ei teadnud veel, et tal on veritsustõbi ja et veresooned lõhkesid ta liigestes, kui poiss püsti seisis. Simone pahandas temaga, kui poiss nuttis, ja ütles, et roomates näeb ta välja nagu tita. Benjamin püüdis kõndida, võttis mõne sammu, kuid kohutav valu sundis teda uuesti pikali heitma.

Pärast seda, kui Benjamin oli saanud diagnoosiks von Willebrandi tõve, oli poisi haigust ravinud Erik, mitte tema. Erik painutas Benjamin liigeseid hommikuti ettevaatlikult edasi ja tagasi, et vähendada pärast öist liikumatust sisemiste verejooksude riski. Erik tegi keerukaid süstimisi, kus nõel ei tohtinud mingil juhul lihasesse tungida, vaid lahus pidi ettevaatlikult ja pikkamööda otse naha alla süstitama. See tehnika oli kaugelt valulikum kui tavaline süstimine. Esimestel aastatel istus Benjamin, nagu vastu isa kõhtu vajutatud, ja nuttis vaikselt, kui nõel läbi naha tungis. Nüüdsel ajal jätkas Benjamin süstimise ajal hommikusöögi söömist ega vaadanud sinnapoolegi, ulatas lihtsalt Erikule käsivarre desinfitseerima, süstida ja plaasterdada.

Glükoproteiinipreparaat, mis pidi aitama Benjamin verel hüübida, kandis nime Haemate. See oli vastik ja puudulik rohi, mida tarniti sügavkülmutatud kollast värvi teralise pulbrina, mis tuli enne manustamist lahustada, segada, õigele temperatuurile viia ja doseerida. Haemate suurendas tuntavalt tromboosiriski ja nad lootsid pidevalt, et selle asemel ilmub turule midagi paremat. Ent Haemate'it, kõrgeid doose desmopressiini ja limanahaveritsuste vastast Cyklokaproni ninaspreid kombineerides oli Benjamin siiski suhteliselt kaitstud.

Simone mäletas veel, kuidas nad said Malmö verekeskusest kätte väikese kiletatud riskikaardi Benjamin foto ja sünnikuupäevaga. Nelja-aastase poisi naerev nägu, mille kohal tekst: "Ma põen von Willebrandi tõbe. Kui minuga midagi juhtub, helista viivitamatult hematoloogiasse numbril 040 331 010."

Simone vaatab Benjamin toas ringi, mõtleb, kui kahju oli, kui pois Harry Potteri plakati seinast võttis ja kõik mänguasjad kamorkasse kasti pani. Aidat kohates hakkas tal suureks saamisega kiire.

Simone seisatab ja mõtleb, et Benjamin ongi võib-olla praegu koos tüdrukuga.

Benjamin on ainult neljateistaastane, Aida aga seitsmeteist. Poiss väidab, et nad on lihtsalt sõbrad, aga on ilmne, et Aida on tegelikult tema armuk. Simone juurdleb, kas poiss on tihanud Aidale mainidagi, et põeb veritsustõbe. Kas tüdruk teab, et pisingi hoop võib poisile elu maksma minna, kui ta oma rohtu korralikult võtnud pole?

Siisadekui Benjamin Aidat kohtas, kannab ta oma telefoni alati musta pealuudega paela otsas kaelas. Nad kirjutavad teineteisele sõnumeid hiliste öötundideni, ja poisil on telefon kaelas ka veel hommikul, kui teda äratama minna.

Simone vaatab hoolikalt läbi kõik Benjamin laual lebavad ajakirjad ja ajakirjad, teeb sahtli lahti, tõstab kõrvale raamatu Teisest maailmasõjast ja leiab vedeli musta huulepulgaga jäetud suudlusejälje ning telefoninumbri. Simone tõttab kööki, valib numbri, ootab, kuni signaalid kohale jõuavad ja viskab prügikotti haisva nõudepesusvammiga, kui keegi korraga vastu võtab.

Teisel poolt kostub nõrgalt kraaksuvat häält ja rasket hingeldamist.

"Hei," ütleb Simone. "Palun vabandust, kui ma helistan ebasobival hetkel. Minu nimi on Simone Bark, ma olen Benjamin ema. Palun helista, kui..."

Häl, mis tundub kuuluvat naisele, sisistab, et ei tunne mingit Benjaminit ja et helistaja on ilmselt numbriga eksinud.

"Palun oodake hetk," ütleb Simone, püüdes näida rahulik. "Aida ja mina puug suhtlevad omavahel, ja ma sooviksin teada saada, kas te teate, kas nad olla võiksid, sest mul on tarvis Benjamin kätte saada."

"Hei... hei..."

"Ma ei kuule. Vabandust; ma ei saanud aru, mis te ütlesite."

"Hei... sta..."

"Tensta? Kas Aida on Tensta?"

"Jah, see saatana... tätoveering."

Simone arvab kuulvat taustal hapnikuaparaadi aeglast töötamist, korrapärase pahinat.

"Millest te räägite?" küsib ta anuvalt.

Simone kahvab midagi ja katkestab seejärel kõne. Simone vaatab telefonit, arvates juba veel kord naisele helistada, kui taipab korraga, mida tal oli helanud: midagi Tensta tätoveeringute kohta. Ta helistab viivitamatult teadetebüroosse ja saab Tensta kaubanduskeskuses asuva tätoveeringu aadressi. Simone väriseb üle kogu keha, kujutledes, kuidas Benjamin just praegusel hetkel veendakse tätoveeringut tegema ja kui ta veri voolama hakkab, suutmata hüübida.

Teisipäeva ennelõuna, kaheksas detsember

Viinud Benjamini kooli, mõtleb Erik piki haiglakoridori sammudes, kui rumal temast oli olnud kommenteerida tätoveeringut Aida kaelal. Laste silmis paistis ta seeläbi lihtsalt ennasttäis ja võimuahnena.

Kaks mundris politseinikku lasevad ta osakonda sisse. Josef Eki palati ukse juures ootab teda juba Joona Linna. Erikut nähes ta naeratab ja lehvitat nagu väike laps, pihku avades ja sulgedes.

Erik seisatab tema kõrval ja heidab läbi ukseakna pilgu patsiendile. Voodi kohal ripub kott peaaegu musta värvi verrega. Haige seisund on veelgi stabiliseerunud, kuid maksas võivad iga hetk tekkida uued verejooksud.

Poiss lamab selili voodis, suu kõvasti kinni pigistatud, kõht kiirelt üles-alla õõsumas, ning sõrmed tõmbuvad aeg-ajalt krampi.

Teise küünarlohku on paigaldatud uus kateeter. Õde valmistab ette infusiooni morfiiniga. Tilguti kiirust on pisut vähendatud.

"Mul oli õigus, kui ma väitsin, et mõrtsukas hakkas pihta spordiplat-sist," ütleb Joona. "Kõigepealt tappis ta isa Anders Eki, seejärel sõitis majja ja tappis tütre Lisa, arvas, et tappis ka poja, ja siis mõrvas ema Katja."

"Kas patoloog kinnitas seda?"

"Jah," vastab Joona.

"Sa aru."

"Nii et kui kurjategija eesmärk oli hävitada terve perekond, siis jääb veel ainult täiskasvanud tütar Evelyn."

"Kui ta just pole teada saanud, et poiss on endiselt elus," ütleb Erik.

"Täpselt, aga teda me saame kaitsta."

"Jah."

"Me peame leidma roimari, enne kui on hilja," sõnab Joona. "Mul on vaja kuulda, mida poiss teab."

"Aga mina pean lähtuma patsiendi parimatest huvidest."

"Võib-olla oleks talle kõige parem mitte kaotada ka vanemat õde."

"Ka mina olen selle peale mõelnud, ma vaatan patsiendi seisundi mõistagi veel kord üle," ütleb Erik. "Aga olen tegelikult kindel, et on kaugelt liiga vara."

"Olgu nii," kostab Joona.

Kiirel sammul tuleb Daniella punases, pihasse töödeldud mantlis, ütleb, et peab tormama ja annab üle alustatud haigusloo.

"Ma usun," selgitab Erik Joonale, "et juba mõne tunni pärast tuleb patsient niipalju teadvusele, et temaga on võimalik rääkida. Aga sellest hetkest... sa pead aru saama, et meil seisab ees pikk terapeutiline protsess. Ülekuulamine võib poisi seisundit sedavõrd halvendada, et..."

"Erik, pole mingit tähtsust, mida meie arvame," katkestab teda Daniella. "Prokurör on juba otsustanud, et tegemist on erakorraliste põhjustega."

Erik pöördub ringi ja vaatab küsivalt Joona poole.

"Nii et sa ei vajagi meie nõusolekut?" küsib ta.

"Ei," vastab Joona.

"Mida sa siis ootad?"

"Ma leian, et Josef on juba rohkem kannatanud, kui keegi kunagi kannatada tohiks," kostab Joona. "Ma ei taha teha midagi, mis võiks teda kahjustada, kuid samas pean ma leidma tema õe, enne kui seda teeb mõrtsukas. Ja poiss on arvatavasti näinud kurjategija nägu. Kui sina ei aita mul teda üle kuulata, siis me toimime tavapärasel moel, aga on täiesti selge, et ma eelistaksin moodust, mis oleks parim."

"Mis moodus see on?" küsib Erik.

"Hüпноос," vastab Joona.

Erik vaatab tema poole ja ütleb siis aeglaselt:

"Mul puudub hüpnotiseerimiseks isegi luba..."

"Ma rääkisin Annikaga," ütleb Daniella.

"Mis ta ütles?" küsib Erik, suutmata naeratust tagasi hoida.

"Vaevalt see mingi populaarne otsus on, lubada rakendada hüпноосi ebastabiilse patsiendi puhul, kes pealegi on alaealine, aga kuna mina vastutan patsiendi eest, laskis ta minul ka hinnangu anda."

"Mina tahan sellest tõesti kõrvale jääda," ütleb Erik.

"Miks?" küsib Joona.

"Ma ei kavatse sellest rääkida, aga ma olen lubanud mitte enam hüпноосida. See oli mu enda otsus ja ma pean seda senimaani õigeks."

"Kas see on õige ka käesoleva juhtumi puhul?" küsib Joona.

"Tegelikult ma ei tea."

"Tee erand," pakub Daniella.

"Niisiis hüпноос," ohkab Erik.

"Ma tahan, et sa teeksid katset niipea, kui sinu hinnangul on patsient hüпноосile vähegi vastuvõtlik," ütleb Daniella.

"Oleks hea, kui sina juures viibiksid," ütleb Erik.

"Ma langetan otsuse hüпноосi kohta," selgitab Daniella. "Eeldusel, et sa ühtlasi võtad üle vastutuse patsiendi eest."

"Nii et ma olen nüüd üks?"

Daniella vaatab teda väsinud näol ja kostab:

"Ma olen öö läbi tööl olnud, lubasin Tindra kooli saata, selle konfliktiga hakkan tegelema õhtul, aga praegu pean ma koju sõitma ja magada saama."

Erik näeb, kuidas naine mööda koridori kaugeneb, punane mantel selja taga lehvimas. Joona heidab pilgu patsiendile. Erik läheb tualetti, paneb ukse riivi, peseb nägu, tõmbab hoidikust mõned pleegitamata paberkäterätid ning kuivatab laupa ja põski. Ta võtab telefoni ja helistab Simonele, kuid keegi ei vasta. Ta proovib kodusel numbril, kuulab kut-suvaidd signaale ja automaatvastuvõtja tervitusteksti. Salvendamist märkiva piiksu järel ei tea ta enam, mida öelda.

"Sixa, ma... sa pead mind kuulama, ma ei tea, mida sa arvad, aga mitte midagi ei ole juhtunud, sind võib-olla ei huvita, aga ma luban, et ma leian mingi viisi, kuidas sulle tõestada, et ma olen..."

Erik vakatab, teades, et tema sõnadel pole enam mingit tähtsust. Ta valetas naisele kümne aasta eest ja tal pole ikka veel õnnestunud oma armastust mingilgi viisil tõestada, mitte piisavalt, mitte nii, et naine teda uuesti usaldama oleks hakanud. Ta katkestab kõne ja väljub tualetist, läheb klaasaknaga ukse juurde, kus kriminaalkomissar seisab, ja vaatab sisse.

"Mis hüпноос õigupoolest on?" küsib komissar hetke pärast.

"Tegemist on lihtsalt muutunud teadvusseisundiga, sellega külgnevateks mõisteteks on sugestioon ja meditatsioon," vastab Erik.

"Okei," lausub Joona mõtlikult.

"Hüпноосi all mõtled sa tegelikult niinimetatud heterohüпноосi, kus üks isik mingil eesmärgil teist hüпноосiseerib."

"Nagu näiteks?"

"Näiteks selleks, et kutsuda esile negatiivseid hallutsinatsioone."

"Mis need on?"

"Kõige tavalisem on, et matkitakse valu teadlikku registreerimist."

"Aga valu jääb alles."

"Oleneb sellest, kuidas sa valu defineerid," kostab Erik. "Patsient vastab valukeskuse stimuleerimisele muidugi füsioloogiliste reaktsioonidega, kuid tegelikku valu ei koge – kliinilises hüпноосis saab koguni kirurgilisi operatsioone teha."

Joona kirjutab midagi märkmikusse.

"Puht neurofüsioloogiliselt funktsioneerib aju hüпноосi ajal erilisel kombel," jätkab Erik. "Ühtäkki aktiveeruvad aju osad, mida me muidu harva kasutame. Hüпноосis on inimene ju sügavalt lõõgastunud ja pais-jali peaaegu magavana, aga entsefalogramm näitab pilti hoopis ärkvel ja tähelepaneliku inimese ajast."

"Poiss teeb mõnikord silmad lahti," ütleb Joona aknast sisse kiigates.

"Olen näinud."

"Mis nüüd edasi toimuma hakkab?" küsib ta.

"Patsiendiga?"

"Jah, kui sa ta hüпноосi viid."

"Dünaamilise hüпноосi puhul, see tähendab teraapia olukorras, lõhes-tub patsiendi isiksus peaaegu alati üheks vaatlevaks minaks ning mitmeks kogevaks ja toimivaks minaks."

"Näeb ennast nagu teatris?"

"Just."

"Mida sa siis talle ütled?"

"Esmajoones tuleb mul talle turvatunnet sisendada, kuna ta on pida-mud nii kohutavaid asju läbi elama, nii et alustuseks selgitan oma arva-must ja lähen siis edasi lõõgastumise juurde, räägin rahustavalt, kuidas silmalaud muutuvad raskemaks, et ta tahab silmad sulgeda, sügavatest hingetõmmetest läbi nina, võtan ülevalt alates kogu keha läbi ja liigun siis tagasi üles."

Erik ootab, kuni Joona märkmeid teeb.

"Pärast tuleb niinimetatud induktsioon," jätkab ta seejärel. "Pikin jutu-aine erilaadseid peidetud käsklusi ja palun patsiendil kujutleda paiku ja sündmuste arenguid, sugereerin mõtterännakuid sündmusteni, mis on leidnud aset üha kaugemal minevikus, kuni situatsiooni kontrollimise vajadus peaaegu kaob. Tundub, nagu loeks patsient raamatut, mis läheb nii põnevaks, et enam isegi ei teadvusta, et parajasti loed."

"Saan aru."

"Kui patsiendi käsi üles tõsta ja siis lahti lasta, jääb käsi ülestõstetuks, kataleptiliseks, kuni induktsiooni lõpuni. Pärast induktsiooni loen ma numbreid vastupidises järjekorras ja süvendan hüпноosi veelgi. Mina tavaliselt loetlen numbreid, teised lasevad patsiendil visualiseerida halli värviskaalat, et hajutada mõtlemise piire. Puhtpraktiliselt toimub lihtsalt see, et lülitub välja hirm või kriitiline mõtlemine, mis mõningaid mälestusi blokeerib."

"Kas sul õnnestub teda hüpnotiseerida?"

"Kui ta vastupanu ei osuta."

"Mis sellisel puhul juhtub?" küsib Joona. "Mis juhtub, kui ta vastupanu osutab?"

Erik ei vasta. Ta jälgib poissi läbi klaasi, püüdes tema näolt vastuvõtlikkuse astet välja lugeda.

"Raske öelda, mida mul õnnestub temalt kätte saada, info tähtsus võib oluliselt varieeruda," selgitab ta.

"Ma ei tahagi täismõõdus tunnistust saada, mul on vaja ainult vihjet, mingitki niidiotsa, millest kinni hakata."

"Nii et ma pean otsima ainult seda inimest, kes neile seda tegi?"

"Mingit nime või kohta või seost."

"Mul pole õrna aimugi, kuidas meil läheb," ütleb Erik hinge tõmmates.

Joona järgneb talle palatisse, istub nurka toolile, sikutab kingad jalast ja naaldub seljatoele. Erik summutab valguse, tõmbab terastabureti istumise alla ja seab end sisse voodi kõrvale. Ettevaatlikult selgitab ta poisile oma soovi teda hüpnotiseerida, et aru saada, mis eile juhtus.

"Josef, ma istun kogu selle aja siin," lausub Erik rahulikult. "Absoluutselt mitte midagi ei ole karta, sa võid ennast täiesti turvaliselt tunda. Ma olen siin sinu pärast, sina ei ütle midagi, mida sa ei taha öelda, ja sa võid hüпноosi lõpetada, millal ise tahad."

Alles nüüd hakkab Erik aimama, kui väga ta on sellest toimingust puudust tundnud. Tema süda lööb raskelt ja tumedalt. Ta peab katsuma oma indu summutada. Sündmuste käiku ei tohi forsseerida ega tagant kiirustada. Protsess tuleb täita vaikusega, lubada sel settida ja lasta sel kulgeda omas pehmes tempos.

Kerge on saada poissi lõdvestuma, tema keha on juba lõõgastunud olekus ja tundub igatsevat veelgi sügavama puhkuse järele.

Kui Erik suu avab, et induktsiooni alustada, tundub, nagu ta poleks hüпноosiga kunagi vahet pidanudki: tema hääl on kindel, rahulik ja asja-

lik, sõnad tulevad nii lihtsalt ja enesestmõistetavalt, tulvavad esile uinutaval langeval toonil, täis monotoonset soojust.

Silmapiilk tunneb ta Josefi poolt suurt vastuvõtlikkust. Paistab, nagu klammerduks poiss vaistlikult selle turvatunde külge, mida Erik kehas tajub. Tema vägistatud nägu omandab raskemad jooned ja huuled lõtvuvad.

"Josef, kui sa nüüd tahad... Mõtle suvisele päevale," ütleb Erik. "Kõik on lihtsalt suurepärane ja meeldiv. Sa lamad väikese puust laeva tekil, mis aeglaselt õõtsub. Vesi vuliseb ja sa vaatad üles valgete pilvede poole, mis liiguvad mööda sinist taevast."

Poiss vastab induktsioonile nii hästi, et Erik juurdleb, kas ta ei peaks ajade kulgu veidi pidurdamagi. Ta teab, et rasked läbielamised võivad sageli suurendada tundlikkust hüпноosi suhtes, et sisemine stress võib toimida äraspidise mootorina, kus pidurdusprotsess käib ootamatult kiiresti ja kõrged pöörded langevad kiiresti nullini.

"Nüüd ma loen numbreid vastupidises järjekorras, ja sina lõdvestud iga numbrit kuulates veelgi enam. Sa tunned, kuidas sind täidab suur rahu ja kui meeldiv kõik ümberringi tundub. Sinu varbad lõdvestuvad, ja pahklud ja sääremarjad. Sind ei vaeva miski, kõik on lihtsalt rahulik. Sa ei pea tegema muud, kui vaid mu häält kuulama, jälgima numbreid, mida ma loen. Sa lõõgastud nüüd veelgi enam, muutud veelgi raskemaks, su põlved lõdvestuvad, ja reied kuni niueteeni. Tunned, et sa vajud samal ajal allapoole, pehmelt ja meeldivalt. Kõik on lihtsalt vaikne ja rahulik ja sina täiesti lõõgastunud."

Erik asetab käe poisi õlale, pilk suunatud tema kõhule, ja loetleb iga väljahingamise ajal numbreid kahanevas järjekorras. Aeg-ajalt katkestab ta loogilise mastri, kuid jätkab kogu aeg loetlemist. Protsessi edenedes täidab Erikut unelmataoline kergus ja füüsiline tugevus. Ta loetleb numbreid ja näeb end samal ajal laskumas valgusküllasesse hapnikurikkasse vette. Ta oli peaaegu unustanud sinise mere, ookeani tunde. Naeritades langeb ta alla piki hiiglaslikku kaljumoodustist, mandrilõhet, mis edasi üüratusse sügavusse laskub. Vesi kihiseb väikestest mulfidest. Õnnetunne kehas surisemas, langeb ta kaalutult piki krobelist kaljuseina allapoole.

Poisike ilmutab hüпноotilise une selgeid tunnuseid. Suur lõtvus on levinud üle ta põskede ja suu. Erikule on alati tundunud, et patsientide näod muutuvad hüпноosi käigus justnagu laiemaks, lamedamaks. Vähem kauniks, kuid õrnaks, ilma igasuguse ebaloolumuliku maneerita.

Erik langeb sügavamale, sirutab käe välja ja puudutab möödalibisevat kaljuseina. Hele merevesi muutub aegapidi roosaks.

"Nüüd oled sa sügavalt lõdvestunud," lausub Erik rahulikult. "Ja kõik on väga, väga meeldiv."

Poisi silmad helgivad pooleldi suletud laugude vahelt.

"Josef... püüa meenutada, mis eile juhtus. See algas nagu tavaline esmaspäev, aga õhtul tuleb keegi teile külla."

Poiss on tasa.

"Nüüd räägi mulle, mis toimub," ütleb Erik.

Poiss noogutab õige vähe.

"Sa istud oma toas? Kas on nii? Kuulad muusikat?"

Poiss ei vasta. Suu liigub küsivalt, otsivalt.

"Sinu ema oli kodus, kui sa koolist tulid," ütleb Erik.

Poiss noogutab.

"Miks? Kas sa tead? Kas sellepärast, et Lisal tõusis palavik?"

Poiss noogutab ja niisutab keelega huuli.

"Mis sa koolist tulles teed, Josef?"

Poiss sosistab midagi.

"Ma ei kuule," ütleb Erik. "Ma tahan, et sa räägiksid kuuldavalt."

Poisi huuled liiguvad ja Erik kummardub ettepoole.

"Tuli, täpselt nagu tuli," pomiseb poiss. "Ma püüan silmi pilgutada, lähen kööki, aga midagi on valesti, toolide all praksub ja mööda põrandat levib leekivpunane tuli."

"Kust see tuli tuleb?" küsib Erik.

"Ma ei mäleta, midagi juhtus enne..."

Ta jääb uuesti vait.

"Mine veel natuke tagasi, enne kui see tuli kööki jõuab," ütleb Erik.

"Keegi on seal," ütleb poiss. "Ma kuulen, et keegi koputab uksele."

"Välisuksele?"

"Ma ei tea."

Poisi nägu tõmbub järsku pingule, ta oiatab hirmunult ja paljastab veidra grimassiga alumise hambareaa.

"Sul pole midagi karta," rahustab Erik. "Mingit ohtu pole, Josef, siin oled sa kaitstud, sa oled turvalises kohas ja ei tunne mingit hirmu. Sa vaatad seda, mis toimub, sind seal ei ole, sina vaatad asjade käiku paraja vahemaa tagant ja see ei ole vähimalgi määral ohtlik."

"Jalad on helesinised," sosistab poiss.

"Kuidas?"

"Uksele koputatakse," ütleb poiss pominal. "Ma teen lahti, aga kedagi pole, ma ei näe mitte kedagi. Aga koputamine jätkub. Ma arvan, et keegi teeb niisama nalja."

Patsient hingab kiiremini, tema kõht liigub jõnksatades.

"Mis edasi juhtub?" küsib Erik.

"Ma lähen kööki ja teen saiaga võiku."

"Sa sööd võileiba?"

"Aga nüüd hakkab jälle kopsimine, hääle tuleb Lisa toast. Uks on praod ja ma näen, et printsessilamp põleb. Ma urgitsen noaga ukse lahti ja vaatan sisse. Lisa lamab voodil. Tal on prillid ees, aga silmad on kinni ja ta hingab lõõtsutades. Ta on näost valge. Jalad ja käed on täiesti kanged. Siis ta painutab pea taha, nii et kael läheb täiesti pingule, ja hakkab jalga-dega vastu voodivõret peksma. Ta peksab aina kiiremini ja kiiremini. Ma ütlen, et ta lõpetaks, aga ta jätkab aina kõvemini. Ma karjun ta peale ja nuga on juba hakanud lõikama ja ema jookseb tuppa ja sakutab mind ja ma keeran ringi ja nuga jõuab kohale, see lihtsalt tuleb minust, ma toon need noad, ma kardan lõpetada, ma pean jätkama, ma ei saa järele jätta, ema roomab läbi köögi, põrand on täiesti punane, ma pean nugasid igal pool kasutama, iseenda peal, mööbli peal, seinte peal, ma löön ja raiun ja lõigun, ja siis ma väsin äkki ära ja heidan magama. Ma ei tea, mis juhtub, mul on kehas valus ja ma tahan juua, aga ma ei jaksa liigutada."

Erik tunneb, kuidas ta hõljub koos poisiga heledas vees, nende jalad liiguvad pehmelt ja ta saadab pilguga kaljuseina, madalamale ja madalamale, sel ei tulegi lõppu, vesi lihtsalt tumeneb ja muutub sinakashalliks ning lõpuks peibutavalt mustaks.

"Sa olid kohtunud..." küsib Erik ja kuuleb omaenda hääle värinat.

"Sa olid enne oma isa näinud."

"Jah, jalgpalliplatsi juures," vastab Josef.

Ta jääb vait, näol küsiv ilme, vaatab magaja pilgul otse enda ette.

Erik näeb, et poisi pulss kiireneb ning mõistab, et samal ajal vererõhk langeb.

"Ma tahan, et sa läheksid sügavamale," lausub Erik summutatud häälel. "Sa langed allapoole, tunned end rahulikumalt, meeldivamalt ja..."

"Mitte ema?" küsib poiss katkeval häälel.

"Josef, räägi... kas sa kohtasid ka oma suurt õde – Evelyni?"

Erik jälgib Josefi nägu, olles teadlik, et seesugune äraarvamine võib tuua kaasa probleeme, tekitada hüpnosis lõhe, kui ilmneb, et tal pole õigus. Kuid ta on sunnitud tegema järsu löike, sest aeg saab varsti otsa, ta

peab hüpnosi üsna varsti katkestama, patsiendi seisukord muutub jälle kriitiliseks.

"Mis juhtus, kui sa Evelyni kohtasid?" küsib ta.

"Ma ei oleks pidanud tema juurde sõitma."

"Kas see oli eile?"

"Ta oli ennast suvilasse peitnud," sosistab poiss naeratades.

"Kuhu suvilasse?"

"Tädi Sonja omasse," vastab poiss väsinult.

"Kirjelda, mis suvilas juhtub?"

"Ma lihtsalt seisan seal, Evelyn ei ole rõõmus, ma tean, mida ta mõtleb," pomiseb poiss. "Ma olen tema jaoks nagu peni, ma ei ole midagi väärt..."

Mööda Josefi põski jooksevad pisarad, huuled värisevad.

"Kas Evelyn ütleb sulle seda?"

"Ma ei taha, mul pole vaja, ma ei taha," haliseb Josef.

"Mida sa ei taha, Josef?"

Poisi silmalaud hakkavad spastiliselt tõmblema.

"Mis nüüd toimub, Josef?"

"Ta ütleb, et ma pean hammustama ja hammustama, et preemiat saada."

"Keda sa pead hammustama?"

"Seal suvilas on üks pilt... raami sees, mis näeb välja nagu kärbseseen... seal on isa, ema ja Tripsu, aga..."

Korraga tõmbub poisi keha pingule, jalad teevad kiireid kohmakaid liigutusi, ta hakkab sügavast hüpnosis välja libisema. Erik juhhib teda hiljukesi õigemat rada, rahustab ja tõstab patsiendi teadvust mõne taseme võrra. Hoolikalt suleb ta kõigi selle päeva mälestuste juurde ja hüpnosisini viivad väravad. Miski ei tohi lahti jääda, kui ta ettevaatlikult äratamisprotsessi alustab.

Kui Erik temast lahkub, lamab Josef haigeraamil naeratades. Kriminaalkomissar tõuseb nurgast oma toolilt ja lahkub Eriku kannul palatis ning kõnnib siis kohviautomaadi juurde.

"Ma olen imponeeritud," sõnab Joona vaikselt ja võtab välja tasku telefoni.

Erikut haarab sünge eelaimdus, nagu oleks sündinud mingi pöördumatu viga.

"Enne kui sa mingeid kõnesid võtad, tahan ma ainult ühte asja toonitada," lausub Erik. "Patsient räägib hüpnosis alati tõtt, aga mõistagi

on tegemist ainult tema enda tõega, ta kõneleb üksnes sellest, mida ta ise tõena tunnetab. Ta kirjeldab seega omaenda subjektiivseid mälestusi, mitte aga..."

"Ma saan aru sellest," katkestab teda Joona.

"Ma olen hüpnotiseerinud näiteks skisofreenikuid," jätkab Erik.

"Kuhu sa välja tahad jõuda?"

"Josef rääkis oma õest..."

"Jah, et õde nõudis, et ta koera kombel hammustaks ja nõnda edasi," vastab Joona.

Ta valib numbri ja tõstab telefoni kõrva juurde.

"Pole kindel, kas õde ikka käskis tal sedasi teha," selgitab Erik.

"Aga samas ta võis seda teha," ütleb Joona ja tõstab käe, et Eriku vaigistada. "Anja, mu kullatükike..."

Läbi telefoni on aimata kellegi pehmet hääletämbrit.

"Saad sa mulle ühe asja järele vaadata? Jah, täpselt. Josef Ekil on tädi nimega Sonja, kel on suvemaja kusagil ja... Jah, seesama... väga armas muusik."

Joona vaatab küsivalt Eriku poole.

"Vabandust, sa hakkasid midagi ütlema."

"Ainult seda, et pole ka täiesti kindel, et just Josef oma perekonna muusik."

"Aga kas on võimalik, et ta ise endale need haavad tekitas? Kas ta võis ennast sel kombel lõikuda? Sinu hinnangul?"

"Tegelikult mitte, aga jah, teoreetiliselt küll," vastab Erik.

"Siis ma arvan, et meie kurjategija lamab seal palatis," ütleb Joona.

"Ma arvan sama."

"On ta võimeline haiglast põgenema?"

"Ei," naeratab Erik üllatunult.

Joona hakkab koridori suunas astuma.

"Kas sa söidad tolle tädi maja juurde?" pärib Erik.

"Just."

"Ma võin kaasa tulla," lausub Erik samuti minekule astudes. "Õde võib olla vigastatud või viibida akuutse šoki seisundis."

Teisipäeva lõuna, kaheksas detsember

Simone istub metroovagunis ja vaatab aknast välja. Pärast tühjast koristist lahkumist ja metroojaama jooksmist on ta veel higist läbimärk. Nüüd on rong Huvudstas toppama jäänud.

Simone mõtleb, et oleks pidanud hoopis takso võtma, kuid püüab enesele sisendada, et midagi pole juhtunud, et ta teab isegi, et muretseb alati ilmaasjata.

Ta vaatab uuesti oma telefoni ja nuputab, kas see kummaline naine, kellega ta hetk tagasi rääkis, oli Aida ema, ja kas tal võis õigus olla, väites, et Aida viibib Tensta keskuse tätoveerimissalongis.

Uksed sulguvad, kuid avanevad kohe jälle, eestpoolt kostab hõikeid, ukseid sulguvad taas ja rong läheb viimaks liikvele.

Otse tema vastas krabistab mees ajalehtedega. Ta kogub need kokku, laotab kõrvalistmele, tundub midagi võrdlevat, voldib uuesti kokku. Aknapeegeldusel näeb Simone, et mees teda aeg-ajalt piidleb. Ta kaalub, kas vahetada istet, kuid läheb endast välja, kui pinin telefonist annab märku sellest, et ta on saanud sõnumi. See on Ylvalt galeriist. Simonel pole jõudu seda avada. Ta lootis, et sõnum on Erikult. Ta ei tea, kui mitu korda ta juba proovinud on, ent ometi teeb ta veel kord katset ja helistab Erikule. Kuulab tumma kutsuvat signaali ja äkilist ümberlülitumist kõneposti.

"Kuule," ütleb tema vastas istuv mees tõgavalt pealetükkival häälel.

Simone püüab teha, nagu ei kuulekski teda, vaatab aknast välja ja teeskleb, et kuulab oma telefoni.

"Halloo-oo?" ütleb mees.

Simone taipab, et too ei jäta enne, kui on saanud tema tähelepanu. Nagu paljud mehed, ei paista temagi mõistvat, et naistel on oma elu, omad mõtted, et naised ei ela alaliselt valmisolekus mehi kuulata.

"Kuule, kas sa ei saa aru, et ma räägin sinuga," kordab mees.

Simone pöörab end tema poole.

"Ma kuulen väga hästi," lausub ta rahulikult.

"Miks sa ei vasta siis," küsib mees.

"Ma just vastasin."

Mees pilgutab paar korda silmi, ja siis see tuleb:

"Sa oled naine? Või kuidas?"

Simone neelatab ja mõtleb, et tegemist on sedasorti mehega, kes kavatseb sundida teda oma nime ütlema, perekonnaseisu letti paiskama ja provotseerib lõpuks teda üpris ebameeldivalt käituma ka.

"Sa oled naine?"

"Ainult seda tahtsidki teada?" küsib Simone lühidalt ja pöördub tagasi aknast välja vaatama.

Mees vahetab kohta ja istub tema kõrvale:

"Kuule nüüd... Mul oli naine, ja minu naine, minu naine..."

Simone tunneb, kuidas paar süljepiiska tema põsel maandub.

"Ta oli nagu Elizabeth Taylor," jätkab mees. "Tead, kes see on?"

Mees raputab tema käsivart.

"Kas sa tead, kes Elizabeth Taylor on?"

"Jah," kostab Simone kannatamatult. "Selge see, et tean."

Mees naaldub rahulolevalt seljatoele.

"Aina uued mehed olid tal," kurdab ta. "Ikka parem ja parem pidi olema, teemantsõrmused ja kingitused ja kaelakeed."

Rong aeglustab käiku ja Simone taipab, et peab maha minema, peatus on Tensta. Ta tõuseb, kuid mees seab ennast teele ette.

"Tee mulle väike kalli, ma tahan ainult kalli."

Simone vabandab läbi hammaste, tõukab eemale mehe käsivarre ja minneb tema pihku oma tagumikul. Samal silmapilgul jääb rong seisma, mees kaotab tasakaalu ja rantsatab raskelt taas istuma.

"Lits," hüüab mees talle täiesti rahulikult järele.

Simone lahkub rongist, jookseb metroojaamast välja, üle pleksiklaasiga kaetud silla ja trepist alla. Kaubanduskeskuse ees istub pingil kolm purjakil meest ja vestleb käredal häälel. Simone kiirustab peasissekäigust läbi ja püüab taas mobiiltelefonilt Erikut kätte saada. Alkoholi poest vinab katkiline pudelist hapuks läinud punaveini lehka. Häälekalt hingeldades möödub ta restoraniaknast, kus silmab purgimaisist, kurgilõikudest ja kuivanud salatilehtedest koosnevat Rootsi lauda. Siseruumides asetseva väljaku keskel on suur tahvel, kus kirjas kõik ostukeskuse poed. Ta

loeb seni, kuni leiab otsitu: Tensta Tattoo. Majaplaani järgi peaks salong asuma ülemise korruse kõige kaugemas sopis. Simone jookseb lapsepuhkusel emade, käe alt kinni hoidvate pensionäride ja koolist poppi tegevate teismeliste vahelt läbi eskalaatori suunas.

Vaimusilmas näeb ta, kuidas noored kogunevad ümber lamava poisikesse, kuidas ta ise ettepoole trügib ja saab aru, et see on Benjamin, et veri ei lakka tema värskeltalustatud tätoveeringu kohal voolamast.

Simone läheb hoogsal sammul eskalaatorist üles. Ülemisele korrusele jõudmise hetkel silmab ta korruse kaugemas servas imelikku liikumist. Paistab, nagu ripuks keegi üle kaitsepiirde. Ta läheb selles suunas ning näeb lähenedes selgemini, mis seal toimub: kaks last hoiavad kolmandat üle piirde. Keegi suurt kasvu isik kõnnib kätega veheldes nende taga ringi, nagu soojendaks end lõkketule paistel.

Hirmunud tüdrukut üle ääre hoides näivad laste näod ometi täiesti rahulikud.

"Mis te teete?" hõikab Simone nende poole liikudes.

Ta ei julge joosta, sest kardab, et nad ehmuvad ja lasevad tüdrukul alla kukkuda. See oleks vähemalt kümme meetrit õhulendu otsejoones alumisel korrusel asuvale katusealusele väljakule.

Poisid märkavad teda ja teesklevad, et lasevad tüdrukust lahti. Simone karjatab, aga lapsed hoiavad tüdrukust kinni ja tõmbavad siis aeglaselt üles. Üks neist saadab Simone suunas kummalise naeratuse, enne kui mõlemad minema jooksevad. Ainult suurt kasvu poiss jääb paigale. Tüdruk kükitab kõssivajunult piirdevõre ääres. Simone seisatab, süda kloppimas, ja kummardub tüdruku juurde.

"Kuidas sul on?"

Tüdruk raputab ainult vaikides pead.

"Me peame turvamehe juurde minema," selgitab Simone.

Tüdruk raputab taas pead. Ta väriseb üle kogu keha ja tõmbub piirde ääres kerasse nagu pall. Simone vaatab seda suurt kasvu lihavat poissi, kes nüüd lihtsalt paigal seisab ja neid silmas peab. Tal on seljas tume jope ja peas mustad päikesepillid.

"Kes sina oled?" küsib temalt Simone.

Vastuse asemel võtab poiss jopetaskust kaardipaki ja asub seda lap-pama, tõstma ja segama.

"Kes sa oled?" kordab Simone valjemal häälel. "Kas sa oled nende poiste sõber?"

Too ei tee kuulmagi.

"Miks sa midagi ei teinud? Nad oleksid võinud ta ära tappa!"

Simone tunneb adrenaliini kehasse tulvavat, kiiret pulssi meelekohtades pekslemas.

"Ma küsisin sinult midagi. Miks sa midagi ei teinud?"

Ta vaatab poisile teravalt otsa. Too ei vasta endiselt.

"Idioot!" karjub Simone.

Poiss hakkab aeglaselt eemalduma. Kui Simone talle järele läheb, et mitte lasta poisil minema lipsata, komistab too ja pillab oma kaardipaki põrandale, ühmab midagi omaette ja purjetab eskalaatoriga alla.

Simone keerab ümber, et väikese tüdruku eest hoolt kanda, kuid too on kadunud. Simone jookseb tagasi mööda rõdukoridori, mida palistavad kaupluseboksid on tühjad ja tuledeta, kuid ta ei näe ei tüdrukut ega ühtki poistest. Ta läheb veel veidi edasi ja saab korraga aru, et seisabki tätoveerimissalongi ees. Vaateaken on musta mullitava kattega kinni kaetud ja seda ehib suur Fenrisulveni pilt. Simone avab ukse ja siseneb. Salong paistab tühi. Seintel ripuvad kõikjal fotod tätoveeringutest. Simone vaatab ringi ja hakkab just tagasi välja minema, kui kuuleb heledat värisevat häält:

"Nicke? Kus sa oled? Ütle midagi."

Musta värvi eesriie läheb kaheks ja esile astub tüdruk, mobiiltelefon vastu kõrva surutud. Tema ülakeha ei kata ükski riideese. Mõned peened verenired jooksevad mööda ta kaela. Tema nägu on keskendunud ja murelik.

"Nicke," ütleb tüdruk tasakaalukalt oma telefoni. "Mis on juhtunud?"

Tema rinnad on kühmulised, kuid ta ei paista ise oma poolalastusele mõtlevat.

"Kas ma tohin ühte asja küsida?" ütleb Simone.

Tüdruk hüppab salongist välja ja pistab jooksu. Simone järgneb talle ukse juurde, kui kuuleb ühtäkki oma selja tagant mingit heli.

"Aida?" hõikab ängistatud poisihääl.

Simone pöörab ringi ja näeb, et see on Benjamin.

"Kus Nicke on?" küsib poiss.

"Kes?"

"Aida väikevend, tal on arengupeatatus. Kas sa nägid teda seal väljas?"

"Ei, ma..."

"Ta on suurt kasvu, mustade päikesepillidega."

Simone läheb aeglaselt tagasi salongi ja istub toolile.

Aida tuleb koos vennaga tagasi. Too seisatab ukse taga, noogutab hirmunud pilgul kõige peale, mida tüdruk ütleb, ja pühib seejärel ninaalust. Tüdruk tuleb sisse, varjates ühe käega rindu, möödub Simonest ja Benjaminist nende poole vaatamata ning kaob eesriide taha. Simone jõuab märgata, et tema kael punetab, kuna ta on lasknud tätoveerida väikese Taaveti tähe kõrvale tumepunase roosi.

"Mis toimub?" küsib Benjamin.

"Ma nägin paari poissi, nad olid segi, hoidsid ühte tüdrukut üle piirdevõre. Aida väikevend lihtsalt seisis seal ja..."

"Ütlesid neile miskit?"

"Nad jätsid järele, kui ma lähedale jõudsin, aga paistis, et see tegi neile ainult nalja."

Benjamin paistab väga segaduses, ta põsed värvuvad roosaks, pilk eksleb ringi, nagu tahaks ta putku pista.

"Mulle ei meeldi, et sa siin jõlgud," ütleb Simone.

"Ma võin teha, mis tahan," vastab Benjamin.

"Sa oled liiga väike, et..."

"Lõpeta," katkestab poiss summutatud häälel.

"Misasja? Kas sa mõtlesid endale ka tätoveeringu teha?"

"Ei, seda ma ei mõelnud."

"Minu meelest on näole ja kaelale tehtud tätoveeringud kohutavad..."

"Ema," katkestab Benjamin.

"See on inetu."

"Aida kuuleb su juttu."

"Kuigi minu meelest..."

"Kas sa võiksid ära minna?" katkestab Benjamin teda teravalt.

Simone vaatab poega, mõeldes, et ei tunne tema hääletooni ära, kuid teab sisimas, et tema enda vestlused Erikuga kõlavad üha sagedamini samamoodi.

"Sa pead koos minuga koju tulema," lausub ta rahulikult.

"Ma tulen, kui sina kõigepealt välja lähed," vastab poiss.

Simone lahkub salongist ja näeb Nicket seisvat pimendatud akna ees, käed risti rinnal. Ta läheb poisi juurde, katsub lahket nägu teha ja osutab tolle Pokémoni kaardipaki poole.

"Kõigile meeldib kõige rohkem Pikachu," ütleb ta.

Nicke noogutab omaette.

"Aga minule meeldib rohkem Mew," jätkab Simone.

"Mew õpib igast asju," lausub Nicke ettevaatlikult.

"Vabandust, et ma sinu peale karjusin."

"Wailordi vastu ei saa keegi midagi teha, tema on kõige suurem," jätkab Nicke.

"Kas tema on kõigist kõige suurem?"

"Jah," kostab poiss tõsiselt.

Simone võtab üles kaardi, mille poiss on maha pillanud.

"Kes see on?"

Benjamin tuleb salongist, silmad läikvel.

"Arceus," vastab Nicke ja paneb kaardi pakis kõige peale.

"Ta tundub hea," ütleb Simone.

Nicke naeratab laialt.

"Lähme minema," lausub Benjamin summutatud häälel.

"Head aega," naeratab Simone.

"Head-aega-kõike-head," vastab Nicke mehaaniliselt.

Benjamin kõnnib vaikides Nicke kõrval.

"Võtame hoopis takso," otsustab Simone, kui nad hakkavad metroo asekäiguni jõudma. "Ma olen metroorongidest nii tüdinud."

"Okei," vastab Benjamin ja keerab ümber.

"Oota natuke," ütleb Simone.

Ta on silmanud üht poistest, kes ennist tüdrukut piinasid. Nüüd seisab see metroo sissepääsutõkete juures ja paistab midagi varitsevat. Simone tunneb, kuidas Benjamin püüab teda eemale tirida.

"Mis viga on?" küsib ta pojalt.

"Lähme juba, me pidime ju takso võtma."

"Ma pean korra selle poisiga rääkima," ütleb Simone.

"Ema, sitta-neist," anub Benjamin.

Tema nägu on kaame ja murelik, ta lihtsalt seisab ühe koha peal, sellal kui Simone otsustavalt poisile läheneb.

Simone asetab käe poisi õlale ja pöörab ta näoga enda poole. Poiss võib olla ehk kõigest kolmeteistaastane, aga kartmise või üllatamise asemel irvitab ta Simonele näkku, justnagu oleks seadnud Simonele mingi lõksu.

"Sa pead tulema koos minuga turvamehe juurde," lausub Simone otsustavalt.

"Mis sa, vanamutt, kobised?"

"Ma nägin sind, kui sa..."

"Mokk mättasse!" katkestab poiss. "Hoia lõuad koomal, või peab sulle karistuseks taha keerama!"

Simone on nii jahmunud, et ei tea, mida vastata. Poiss sülgab tema ette maha, hüppab üle tõkke ja loivab siis metroo sügavusse.

Simone on rabatud, ta väljub ja läheb Benjamini juurde.

"Mis ta ütles?" küsib poeg.

"Ei midagi," vastab Simone väsinult.

Nad lähevad taksopeatusesse ja istuvad esimese auto tagaistmele. Tensta keskusest eemale veeredes mainib Simone, et täna helistati koolist.

"Aida tahtis, et ma oleksin kaasas, kui ta oma tätoveeringut muutma läheb," ütleb Benjamin vaikelt.

"See oli sinust kena."

Nad sõidavad vaikides mööda Hjulstavägenit, piki pruunist kruusast vallil jooksvaid konarlikke roopaid.

"Kas sa ütlesid Nickele, et ta on idioot?" küsib Benjamin.

"Ma ütlesin valesti... ma ise olen idioot."

"Aga kuidas sa võisid?"

"Ma teen mõnikord vigu, Benjamin," kostab Simone summutatud häälel.

Tranebergi sillalt heidab ta pilgu Stora Essingeni saare poole. Veel ei kata merd jääkirme, kuid vesi läigib kahvatult ja tüünel.

"Paistab sedamoodi, et meie isaga läheme lahku," sõnab Simone.

"Ah nii... Ja miks siis?"

"Sinuga ei ole sel absoluutselt mingit pistmist."

"Ma küsisin miks."

"Mingit head vastust polegi," alustab Simone. "Sinu isa... Kuidas ma seda seletan? Ta on minu eluarmastus, aga see on... see võib ikkagi otsa saada – kui kohtutakse ja sünnib laps, siis ei oska seda arvatagi... Vabandust, ma ei peaks sellest rääkima. Ma lihtsalt tahtsin, et sa mõistaksid, miks ma täiesti tasakaalust väljas olen. Tähendab, pole ka üldse kindel, kas me läheme lahku."

"Ma ei taha sellesse segatud olla."

"Vabandust, ma..."

"Aga lõpeta siis ära," kähvab Benjamin.

Teisipäeva pärastlõuna, kaheksas detsember

Erik teab, et ei suuda magama jääda, kuid teeb ometi katset. Ta on olnud terve tee ärkvel, vaatamata sellele, et kriminaalkomissar Joona Linna sõitis Evelyn Eki oletatava asukoha suunas üle Värmdö saare jooksval teel number 274 väga ettevaatlikult.

Vanast saekaatrist mööda sõites hakkab lahtine kruus auto all krabiseema. Kodeiinikapslite järelmõju muudab Eriku silmad kuivaks ja kipiavaks. Ta vaatleb kissitades ümbruskonda, mis on täis lükitud muruplat-sidel paiknevaid puidust aiamajakesi. Puud seisavad steriilse detsembrikülma käes raagus. Valgus ja värvid meenutavad Erikule lapsepõlveaaseid kooliekskursioone. Kõdunenud puidu lehk, mullast tõusev seenelõhn. Tema ema töötas siis poole kohaga Sollentuna gümnaasiumis meditsiiniõena ja oli veendunud värske õhu kasulikkuses. Eriku ema noovil sai tema nimeks Erik Maria. See ebatavaline nimi tuli sellest, et Eriku ema oli viibinud Viinis keelereisil, käinud Burgtheateris ja näinud Strindbergi "Isa" Klaus Maria Brandaueriga peaosas. Ema sai siisuguse elamuse, et kandis selle näitleja nime mitu aastat mõtteis. Lapsena püüdis Erik oma keskmist nime alati varjata, ja teismeeas tundis ta end ära laulus "A Boy Named Sue" Johnny Cashi plaadilt, mis oli sisse mängitud San Quentini vanglas. "Some gal would giggle and I'd get red, and some guy'd laugh and I'd bust his head, I tell ya, life ain't easy for a boy named Sue."

Eriku isal, kes töötas kindlustuskassas, oli olnud terve elu jooksul vaid üksainus tõeline huvi. Ta oli harrastusmustkunstnik ja tavatses riietuda neommeldud mantlisse, kasutatud frakki ja panna pähe teatud kokkupandava silinderkaabu, mida ta kutsus oma *chapeau claqué*'iks. Erik pidi istuma koos sõpradega punutud toolidel garaažis, kuhu isa oli ehitanud väikese salajaste põrandaluukidega lava. Enamiku trikkidest oli ta leidnud Bromällas asuva Bernardo pilapoe kataloogist: kokkupandavad ja

lahtitõmmatavad võlukepikesed, üksteise sisse käivad piljardipallid, salastutega sametist kahv. Praegu mõtleb Erik isale lõbustatult ja õrnusega – kuidas ta pani jalaga käima lintmaki, millel mängis Jean Michel Jarre, tehes samal ajal õhus õõtsuva pealuu kohal võlumisliigutusi. Erik loodab kogu südamest, et isa kunagi ei märganud, kuidas ta vanemaks saades teda häbenes ja tema selja taga sõpradele silmi pööritas.

Sel, et Erikust arst sai, ei olnudki ehk sügavamat põhjust. Ta ei oleks kunagi soovinud teistsugust tööd, kujutanud ette teistsugust elu. Ta mäletab kõiki neid vihmase ilmaga viimaseid koolipäevi, heisatud lippu ja suvelaule aktusel. Ta sai kõigis ainetes alati kõrgeimaid hindeid, vanemad võtsid seda kui enesestmõistetavat asja. Tema ema rääkis tihti, et rootslased on ära hellitatud, pidades heaoluühiskonda ainumõeldavaks, samas kui see oli suure tõenäosusega vaid väike ajalooline episood. Ta rõhutas, et riigikord tasuta arstiabi ja hambaraviga, tasuta lastehoiu ja põhikoolihariduse, tasuta gümnaasiumi ja tasuta ülikooliga võib iga hetk kaduda. Kuid et just praegu oli täieliselt tavalisel poisil või tüdrukul võimalus õppida arstiks, arhitektiks või finantsökonoomika doktoriks riigi kõigis ülikoolides, omamata mingit varandust, saamata kusagilt stipendiumi või kelleltki almust.

Nendest võimalustest arusaamine oli eelis, mis ümbritses teda kuldse säraga. See andis talle noorena edumaa ja sihikindluse, aga võib-olla ka teatud kõrkuse.

Talle meenub, kuidas ta kaheksateistaastasena istus Sollentunas diivanil ja põrnitses oma suurepäraseid hindeid, lastes seejärel pilgul üle lihtsa toa libiseda. Raamaturiiulid meenete ja nipsasjakestega, uushõbedastes raamidest fotod, vanemate leeripildid, pulma- ja viiekümnenenda juubeli pildid, nende järel kümnekond ülesvõtet nende pojast alates pitskleidis pronnakast beebist kuni liibuvas ülikonnas naeratava noorukini.

Ema tuli tuppa ja ulatas talle arstiteaduskonna sisseastumisblanketi. Emal oli õigus, täpselt nagu alati. Niipea kui Erik jala üle Karolinska instituudi arstiteaduskonna läve tõstis, tundis ta end nagu kodus. Psühhiaatriks spetsialiseerudes mõistis ta, et arstikutse sobib talle paremini, kui ta tegelikult tunnistada tihkas. Pärast internatuuri, neid kaheksateist kuud üldist teenistust, mida sotsiaalamet enne arsti kutsetunnistuse andmist nõuab, oli ta läinud tööle ühinguusse Piirideta Arstid. Ta sattus tööle Somaaliasse, Muqdishost lõunas asuvasse Kismaayosse. Järgnes väga intensiivne aeg välilaatsaretis, mille vartistus koosnes Rootsimaal mahakantud põetusvahenditest, kuuekümnendatest pärit röntgeniaparaadist,

"parim enne" ületanud arstimitest, roostes ja pleklistest haigeraamidest, mis pärinesid suletud või ümberehitatud haiglaosakondadest. Somaalias nägi ta esmakordselt sügava traumaga inimesi. Lapsi, kes olid kaotanud mängulusti, kes olid apaatsed, noori, kes ilma igasuguse tunderõhuta hääles rääkisid tunnistusi andes, kuidas neid oli sunnitud korda saatma kohutavaid roimi, naisi, kellele oli tehtud nii palju haiget, et nad ei suutnud enam rääkida, vaid naeratasid vabandavalt ega tõstnud kunagi pilku. Ta tundis, et tahab aidata oma tööga inimesi, kes on selle ahistuse vangis, mida neile on põhjustatud, kes tundsid jätkuvat piina vaatamata sellele, et nende ründajad juba ammugi kadunud olid.

Erik pöördus koju tagasi ja õppis Stockholmis psühhoterapeudiks. Ent alles psühhotraumatoloogia ja katastroofipsühhiaatria erialale spetsialiseerudes puutus ta kokku erinevate hüпноositeooriatega. Hüпноosi juures köitis teda kiirus ja efektiivsus – see võimaldas psühholoogil koheselt trauma päritolu juurde jõuda. Erik mõistis, et see kiirus on erakordselt tähtis sõja- ja loodusõnnetuste ohvritega töötamisel.

Ta sai hüпноosialase baashariduse Euroopa kliinilise hüпноosi ühingu koolitustelt, astus varsti kliinilise ja eksperimentaalse hüпноosi ühingu, Euroopa meditsiinilise hüпноosi nõukogu ja Rootsi kliinilise hüпноosi ühingu liikmeks ning oli mitu aastat kirjavahetuses Ameerika lastearsti Karin Olnessiga, kelle teedrajav krooniliselt haigete ja raskeid valusid kannatavate laste hüпноotiseerimise meetod talle senimaani kõige sügavamalt muljet avaldab.

Viis aastat töötas Erik Punase Ristiga Ugandas trauma all kannatavate inimestega. Tol perioodil ei olnud tal ülepea aega hüпноosi katsetada ega arendada, kuna olukorrad olid liiga akuutsed ja pakilised ning puudutasid peaaegu alati inimese esmaseid vajadusi. Erik kasutas tollal hüпноosi kokku vaid kümnel korral ja sedagi vaid lihtsamates olukordades: valuvaigistite asemel ülitundlikkuse korral ning foobiliste kaitsereaktsioonide puhul. Ent kord Uganda viimasel aastal juhtus ta kohtama tüdrukut, kes oli lukustatud tuppa, kuna ta ei lakanud karjumast. Meditsinedena töötavad katoliku õed selgitasid, et tüdruk oli tulnud rooma-keelse mõõda hurtsikulinna Mbalesse viivat teed. Nad arvasid, et ta kuulub bagisu rahva hulka, kuna rääkis lugisu keelt. Tüdruk ei maganud ühelgi ööl, vaid hüüdis lakkamatult, et on kohutav demon, kel lööb silmist tuld. Erik palus nunnadel üks lahti teha. Niipea kui ta tüdrukut nägi, sai ta aru, et laps kannatab akuutse vedelikupuuduse all. Kui Erik teda jooma keelitas, karjus tüdruk nii, nagu kõrvetaks vee nägemine teda

tulena. Erik otsustas tema maharahustamiseks hüпноosi proovida. Õde Marioniks kutsutud nunn tõlkis tema sõnad buksu keelde, millest tüdruk aru pidi saama, ja kui viimane lõpuks kuulama hakkas, oli teda kerge hüпноosi viia. Kõigest tunni ajaga tegi tüdruk kogu oma psüühilisele traumale tiiru peale. Jinjast tulnud tsisternauto oli hurtsikulinnast põhja pool Mbale-Soroti teel juhitavuse kaotanud. Raske veok oli ümber paiskunud ja tõmmanud tee kõrvale sügava kraavi. Suure tsisterni sein tekkinud augu kaudu voolas maha puhast bensiini. Tüdruk oli tormanud koju ja leidnud eest oma onu, kellele rääkinud bensiinist, mis õnnetuspaigal lihtsalt maasse imbus. Onu oli kahe tühja plastkanistriga kohale tormanud. Kümnekond inimest oli juba seal, kui tüdruk onule tsisternauto juures järele jõudis. Inimesed täitsid ämbreid kraavi valgunud bensiiniga. Levis hirmus lehk, päike paistis ja õhk oli kuum. Tüdruku onu lehvitas tema poole. Tüdruk võttis vastu esimese kanistri ja hakkas seda kodu poole tirima. See oli kohutavalt raske. Tüdruk peatus, et kanistrit pea peale tõsta, ja silmas sinises pearätis naist tsisternauto juures seismas, põlvist saadik bensiinis, ning pisikesi klaaspudeleid täitmas. Kaugemal teel, rohkem linna pool, nägi tüdruk kollases maskeerimissärgis meest. Ta tuli jalgsi, sigaret suus, ja kui ta suitsu sisse tõmbas, lõi hõõguv ots särama.

Erik mäletab selgesti, kuidas tüdruk rääkides välja nägi. Tema hääl kõlas paksult ja tuhmilt, pisarad voolasid mööda põski, kui ta jutustas, kuidas ta oli silmadega võtnud hõõguva sigaretiotsa ja selle siis oma pilguga sinise pearätiga naise juurde tõstnud. Tema pilgus oli olnud tuli, ütles ta. Sest kui ta naise poole tagasi vaatas, võttis naine tuld. Kõigepealt süttis sinine pearätt, seejärel mattus naine üleni leekidesse. Korraga märatses tsisternauto ümber tuletorm. Tüdruk pistis jooksu ja kuulis selja tagant ainult karjeid.

Pärast hüпноosiseanssi kõnelesid Erik ja õde Marion tüdrukuga tükk aega hüпноosi ajal räägitust. Nad selgitasid talle üha uuesti, et needsamad bensiiniaurud, mis nii tugevasti lõhnasid, võtsidki tuld. Mehe sigaretiots süütas läbi õhu terve tsisternauto, ja sel polnud tüdrukuga vähimatki pistmist.

Kõigest mõni kuu pärast vahejuhtumit tütarlapsega pöördus Erik Stockholmi tagasi, kus taotles meditsiini teadusnõukogust toetust, et ennast Karolinska instituudis traumade ravi ja hüпноosi alal süvitsi täiendada. Kohe pärast seda kohtas ta Simonet. Ta mäletab, kuidas ta nägi teda ülikooli suurel aktusel – tütarlaps oli särav, pulbitsev ja punapõskne. Esmalt jäid Erikule silma tema punakasblondid lokkis juuksed, seejä-

rel tema nägu. Tütarlapsel oli hästivõlvitud kahvatu laup ja tema kaunis valge nahk oli kaetud helepruunide tedretäppidega. Ta nägi välja nagu inglise lasteraamatu järjehoidjalt, õbluke ja haprake. Erik mäletab ikka veel, mis neiu tol õhtul seljas oli: ta kandis rohelist taljesse õmmeldud sidpluusi, musti pikki pükse ja tumedaid kõrgeid kinniseid kingi. Neiu huuled olid värvitud kahvatu-roosaks ja silmad helkisid heleroheliselt.

Juba aasta hiljem nad abiellusid ning püüdsid üsna varsti ka last saada. See osutus raskeks, neil oli üksteise järel neli iseeneslikku katkemist. Erikule meenub iseäranis üks. Simone oli 16. nädalat käima peal, kui sündis tüdruku loode. Täpselt kaks aastat pärast seda katkemist sündis Benjamin.

Erik kiikab silmi kissitades läbi tuuleklaasi ja kuuleb teel Värmdöle Joona vaikset raadioside kaudu peetavat vestlust kolleegidega.

"Ma mõtlesin üht asja," ütleb Erik.

"Nii?"

"Ma ütlesin, et Josef Ek ei suuda haiglast põgeneda, aga ma tahan helda, et kui ta võis endale ise kõik need noahaavad põhjustada, siis ei saa võib-olla milleski väga kindel olla."

"Ma mõtlesin sama asja," vastab Joona.

"Okei!"

"Panin juba ühe oma kuti tema ukse taha valvesse."

"See on ilmselt täiesti ülearune," kostab Erik.

"Seda küll."

Kolm autot järjest seisatab teeveeres elektriliini posti all. Neli politseinikku jutlevad heleda valguse käes, panevad kuulivestid selga ja uurivad kaarti. Päike helkleb vana kasvuhoone klaasidel.

Joona istub taas juhiistmele, tõmmates endaga kabiini külma õhu pahvaku. Ta ootab ühe käega mõtlikult roolile trummeldades, kuni teisel käel on oma autodes istet võtnud.

Korraga kostab politseiraadiost kiire signaal ja seejärel kõva ragin, mis jätkuvalt vakatab. Joona vahetab kanalit, kontrollib, et rühma kõik liikmed on kuuldel, ning vahetab igaüheda mõne sõna, enne kui keerab võtit süütelukus.

Autod mööduvad pruunist põllumaast, kasesalust ja suurest roostes silohoidlast.

"Kui kohale jõuame, ootad sina autos," lausub Joona vaikselt.

"Jah," nõustub Erik lühidalt.

Teelt tõuseb paar varest ja lendab tiivaplaginal eemale.

"Mis hüpnoosi negatiivsed küljed on?" küsib Joona.

"Mis sa selle all mõtled?"

"Sa olid maailma parimate hulgas, aga lõpetasid praksise."

"Inimesel võib olla pädevaid põhjusi, et asju enda teada hoida," kostab Erik.

"Selge see, aga..."

"Ja neid põhjusi on hüpnoosi puhul väga raske hinnata."

Joona heidab talle skeptilise pilgu.

"Miks ma ei usu, et see oli sinu loobumise põhjus?"

"Ma ei taha sellest rääkida," ütleb Erik.

Tee kõrval vilksab puutüvesid. Mida edasi, seda tihedamaks ja pimedamaks muutub mets. Rataste all krigiseb kruus. Nad keeravad kitsale metsateele, mööduvad mõnest suvemajakesest ja peatuvad. Taamal kuuskede vahel tumedal lagendikul silmab Joona pruuni puithoonet.

"Ma eeldan, et sa istud siinsamas," ütleb ta Erikule autost väljudes.

Sammudes sissesõidutee poole, kus teised politseinikud juba ees ootavad, mõtleb Joona taas hüpnotiseeritud poisist Josefist. Kuidas sõnad lihtsalt voolasid tema lõtvunud huulte vahelt. Poisist, kes kirjeldas oma elalikkude roima kõrvaltvaataja üksikasjalikkuse ja kiretusega. Mälestus pidi olema täiesti selge: väikese õe palavikukrambid, esile tulvav raev, nuga valimine, piiride ületamisest tekkiv eufooria. Hüpnoosi lõpufaasis muutusid Josefi kirjeldused segaseks, raskem oli mõista, kui palju poiss tegelikult aru sai – kas vanem õde Evelyn oli ka tegelikult teda mõrvadele sundinud.

Joona kogub ülejäänud neli politseinikku enese ümber. Operatsiooni ohtlikkust liigselt üle tähtsustamata kirjeldab ta olukorra tõsidust ning annab juhiseid tulirelvade kasutamiseks, toonitades, et kõik ettetulevad lasud tuleb tingimusteta sihtida jalgade suunas. Ta väldib politseitaktikalisi erialatermineid, selgitades hoopis, et suurima tõenäosusega satutakse majas täiesti ohutule inimesele.

"Tahan kõiki üles kutsuda ettevaatlikule käitumisele, et mitte tüdrukut hirmutada," ütleb Joona. "Võib-olla ta on vigastatud, võib-olla kardab, kuid samas ei tohi te hetkekski unustada, et tegemist võib olla ohtliku isikuga."

Ta saadab kolmest politseinikust koosneva patrulli ümber maja, palub neil mitte trampida köögiviljaaias, püsida majast väljaspool, et nad saaksid õues ohutus kauguses läheneda.

Mehed hakkavad mööda metsateed astuma; üks neist seisatab ja paneb põsktubaka huule alla. Maja šokolaadipruun fassaad koosneb vaheliti asetatud lapikutest paneelidest. Raamid on valged, välisuks musta värvi. Aknaid katavad roosad kardinad. Korstnast ei paista suitsu tõusvat. Eeskoja trepil seisab luud ja kollane plastämber kuivade kuusekähvidega.

Joona näeb, kuidas politseipatrull harveneb parajate vahedega ümber maja, relvad laskevalmis. Kusagil praksatab oks. Kaugelt eemalt kaigub rühmi kõlavat kopsimist. Joona saadab pilguga politseinike liikumist, lähenedes samal ajal aeglaselt majale ning püüdes läbi roosa kardinakanga midagi näha. Ta annab märku politseiassistent Kristina Anderssonile, noorele teravate näojoontega naisele, et too rajal seisma jääks. Tolle põsed punetavad, kui ta vastuseks noogutab, pilku majalt tõstmata. Rahuliku tõsidusega vinnastab ta teenistusrelva ja astub mõne sammu külje suunas.

Maja on tühi, mõtleb Joona eeskoja trepile lähenedes. Astmelauad naksuvad tema astumise all nõrgalt. Ta heidab pilgu kardinale, et näha ikkagi õhuliikumisi, kui uksele koputab. Midagi ei juhtu. Ta ootab hetke ja tardub siis paigale, arvates midagi kuulvat, silmitsedes maja kõrval asuvat metsa, püüdes tungida pilguga padriku ja tüvede taha. Ta vinnastab püstoli, raske Smith & Wessoni, mida ta eelistab standardvarustusse kuuluvale Sig Sauerile, võtab kaitseriivi eest ja kontrollib padruneid padruneisalves. Äkitselt kostab metsatukast sahinat ja puude vahel vilksatab hirm, kes jookseb kiirete nurgeliste liigutustega salusse. Kristina Andersson naeratab rusutult Joonale tagasi, kui too tema suunas vaatab. Mees muutab aknale, läheneb ettevaatlikult ja piilub kardina kõrvalt majja.

Hämaruses näeb ta krobelse klaasplaadiga rotanglauda ja helepruuni pesusametist kattega diivanit. Punase korvtooli seljatoel ripub kuivatatud kaks paari puuvillaseid aluspükse. Kööginurgas on nähtaval mitu pakki kiirmakarone, purgipesto, konserveid ja kott õuntega. Kraanikausi ja köögilaua all põrandal helgib mahakukkunud nuge-kahvleid. Joona naaseb eeskoja trepile, annab Kristina Anderssonile märku sisenemiseks, avab seejärel ukse ja astub tulejoonelt kõrvale, saab Kristina Anderssonilt valmisolekumärguande, heidab pilgu siseruumidesse ja astub siis üle läve.

Erik istub autos ja võib toimuvat eemalt vaid aimata. Ta näeb Joona Linnat pruuni majja kaduvat, teine politseinik tema kannul. Viivu pärast on Joona tagasi eeskoja trepil. Kolm politseinikku tulevad ümber majanurga ja seisatavad tema juures. Nad seisavad ja räägivad, vaatavad kaarti, muutavad tee ja teiste suvilate suunas. Joona paistab tahtvat neile näidata

midagi maja sisemuses. Kõik järgnevad talle ja viimane suleb enda järel ukse, et mitte soojust välja lasta.

Korraga silmab Erik kedagi puude vahel seismas, seal kus maapind alla soo poole kalduma hakkab. See on õbluke naine, käes püss – haavli-püss. Lääklev kaheraudne toru kraabib maad, kui naine maja suunas liikuma hakkab. Erik näeb, kuidas see mustikamatastel ja samblal pehmelt põrub.

Politseinikud pole naist märganud, ja viimasel pole mingit võimalust omakorda neid näha. Erik valib Joona mobiilinumbriga. Telefon hakkab helisema autos, see lebab Eriku kõrval juhiistmel.

Kiirustamata kõnnib naine puude vahel, püss käes rippumas. Erik taipab, et olukord võib ohtlikuks muutuda, kui politseinikud ja naine üksteist vastastikku üllatama juhtuvad. Ta väljub autost, jookseb sissepääsu-teeni ja aeglustab seejärel sammu.

“Tere,” hõikab ta.

Naine seisatab ja pöörab pilgu tema poole.

“Täitsa külm ilm täna,” lausub Erik tasa.

“Mis?”

“Varjus on jahe,” ütleb Erik kõvemini.

“Jaa,” vastab naine.

“Oled sa siinkandis uus?” pärib Erik naise poole liikudes.

“Ei, olen oma tädi suvilas.”

“Kas Sonja on sinu tädi?”

“Jaa,” naeratab naine.

Erik jõuab tema juurde.

“Kellele sa jahti pead?”

“Jänestele,” vastab naine.

“Kas ma tohin püssi vaadata?”

Naine laeb püssi tühjaks ja annab Erikule. Tema ninaots on punane. Juustes ripub kuivanud kuuseokkaid.

“Evelyn,” lausub Erik rahulikult, “siin on mõned politseinikud, kes soovivad sinuga rääkida.”

Tütarlaps paistab murelik, ta astub sammukese tagasi.

“Kui sul aega on,” lisab Erik naeratades.

Neiu noogutab vaevumärgatavalt ning Erik hõikab maja suunas. Joona tuleb ärritunud ilmel õue, valmis teda autosse tagasi kamandama. Naist nähes kangestub ta sekundi mürdõsaks paigale.

“See siin on Evelyn,” lausub Erik Joonale püssi ulatades.

“Tere,” ütleb Joona.

Tüdruku nägu kahvatub, paistab, nagu hakkaks ta minestama.

“Mul on tarvis sinuga rääkida,” selgitab Joona tõsisel ilmel.

“Ei,” sosistab tüdruk.

“Tule majja.”

“Ma ei taha.”

Evelyn pöördub Eriku poole:

“Kas ma pean?” küsib ta värisevi huuli.

“Ei,” vastab mees. “Otsusta ise.”

“Tule kaasa, ole hea,” ütleb Joona.

Tüdruk raputab pead, kuid järgneb siiski Joonale.

“Ma ootan väljas,” sõnab Erik.

Ta sammub natuke mööda sissekäiguteed edasi. Kruus on kaetud okaste ja pruunide käbidega. Läbi majaseinte kuuleb ta Evelyni karjastavat. Üksainus karjatus, mis kõlab meeleheitlikult ja üksildaselt, arusaamatu kaotuse väljendusena. Erik tunneb seda karjatust juba Uganda aegadest.

Evelyn istub pesusametkattega diivanil, mõlemad käed reite vahele surutud, näost tuhkvalge. Ta on oma perega juhtunust teada saanud. Kärbseseeneraamiga foto lebab põrandal: ema ja isa istumas milleski võrkkiigetaolises, väike õde nende vahel. Vanemad kissitavad tugevas päikesevalguses silmi, väikeõde prillid helklevad heledalt.

“Tunnen leinas kaasa,” lausub Joona summutatud häälel.

Tüdruku lõug väriseb.

“Kas sa arvad, et suudaksid meil aidata toimunust aru saada?” küsib Joona.

Tool nagiseb tema raskuse all. Ta ootab hetke ja jätkab siis:

“Kus sa viibisid esmaspäeval, seitsmendal detsembril?”

Neiu raputab pead.

“Eile,” täpsustab Joona.

“Ma olin siin,” kostab tüdruk nõrgal häälel.

“Suvilas?”

Tüdruk kohtab Joona pilku:

“Jah.”

“Päeva jooksul väljas ei käinud?”

“Ei.”

"Lihtsalt istusid siin?"

Tüdruk viipab voodi ja riigiteaduse-õpikute poole.

"Sa õpid?"

"Jah."

"Nii et sa ei lahkunud eile majast?"

"Ei."

"Kas keegi võib seda kinnitada?"

"Misasja?"

"Kas sinuga koos oli veel keegi?" küsib Joona.

"Ei."

"On sul aimu, kes võis seda sinu perekonnas teha?"

Tüdruk raputab pead.

"Kas keegi on teid ähvardanud?"

Tüdruk paistab teda mitte kuulvat.

"Evelyn?"

"Mis? Mis sa ütlesid?"

Tema sõrmed on kõvasti põlvede vahele pigistatud.

"Kas keegi on su perekonda ähvardanud, on teil vaenlasi, kiusajaid?"

"Ei."

"Kas sa tead, et su isal oli suuri võlgasid?"

Tüdruk raputab pead.

"Nii see oli," ütleb Joona. "Su isa laenas raha kuritegelikelt isikutelt."

"Või nii."

"Kas see võis olla üks nendest, kes..."

"Ei," katkestab tüdruk.

"Miks mitte?"

"Te ei saa millestki aru!" ütleb tüdruk kõrgendatud häälel.

"Millest me aru ei saa?"

"Te ei saa millestki aru!"

"Räägi siis meile, mis..."

"Ma ei saa!" karjub tüdruk.

Ta on nii endast väljas, et puhkeb poolelt sõnalt nutma, katmata seejuures nägugi. Kristina Andersson läheb tema juurde ja kallistab teda, ning viivu pärast tüdruk rahuneb. Ta istub politseiniku embuses täiesti tasa, vaid üksikud nutukrambid läbistavad tema keha.

"Kullakene," sosistab Kristina Andersson lohutavalt.

Ta hoiab tüdrukul pead silitades teda enda vastas. Järsku Kristina karjatab ja lükkab Evelyni eemale, otse põrandale.

"Põrgut, ta hammustas mind... hammustas nagu vana raisk!"

Ta silmitseb hämmeldunult oma veriseid sõrmi. Kaelal asuvast haavast immitseb verd.

Evelyn istub põrandal, peites käe taha segast naeratust. Tema silmad lihevad pahempidi ja ta langeb teadvusetult kokku.

Teisipäeva õhtu, kaheksas detsember

Benjamin on end oma tuppa lukustanud. Simone istub raadiot kuulates köögilaua taga, silmad kinni. Toimub otseülekanne Berwaldi kontserdisaalist. Ta püüab ette kujutada elu üksikemana. See ei erineki kuigi palju tema praegusest elust, mõtleb ta irooniliselt. Ma käiksin vist kontsertidel, teatris ja näitustel, nagu üksikud naised ikka.

Ta leiab kapist pudeli linnaseviskit ning kallab endale pisikese napsi tilgakese veega: nõrgalt kollane vedelik raskes klaasis. Välisuks avaneb, kui kööki täidavad Bachi tšellosoüidi soojad tämbrid. Kõlab pehme ja kurblik meloodia. Erik seisab ukseävel ja vaatab Simone poole, ise väsimuse pärast tuhkjaskaame.

"Paistab hea," ütleb ta.

"Seda kutsutakse viskiks," vastab Simone talle klaasi ulatades.

Naine kallab endale uue napsi, seejärel seisavad nad teineteise vastas ja löövad tõsisel ilmel klaase kokku.

"Sul on olnud raske päev?" küsib Simone vaikselt.

"Kaunikesti," vastab Erik kahkja naeratusega.

Ta näeb korraga nii kurnatud välja. Tema näol lasub mingi seletamatu ilme, nagu kataks seda õhuke tolmuhiht.

"Mida sa kuulad?" küsib ta.

"Kas panen kinni?"

"Minu poolest mitte – ilus on."

Erik tühjendab klaasi ning ulatab naisele, kes täidab selle uuesti viskiga.

"Nii et Benjamin ei lasknudki tätoveeringut teha," nendib ta.

"Sa oled jälginud kogu draamat telefonivastuvõtjast?"

"Alles nüüd, koduteel, ma varem ei jõudnud..."

"Muidugi mitte," katkestab Simone, mõeldes naisele, kes tema helistades telefoni vastu võtnud oli.

"Väga hea, et sa kohale sõitsid ja poisi ära tõid," ütleb Erik.

Simone noogutab ja mõtleb, kuidas kõik tunded on peidus üksteise sees, kuidas ükski suhe ei ole piiritletud ja eraldiseisev, kuidas kõik on kõigega läbi põimunud.

Nad joovad taas ja korraga märkab Simone, et Erik naeratab talle. Mehe viltune naeratus on teda alati põlvist nõrgaks võtnud. Ta mõtleb, kui meeeldi ta magaks mehega kohe praegu, ilma mingi jututa, ilma asja keeruliseks ajamata.

Ühel päeval jääme me kõik niikuinii üksi, ütleb ta endale.

"Ma ei tea midagi," lausub ta lühidalt. "Või pigem... Ma tean, et ma ei melda sind."

"Miks sa ütled..."

"Mul on tunne, nagu me oleksime kõik kaotanud," katkestab Simone. "Sina ainult magad, või oled tööl või kus iganes. Ma oleksin tahtnud kahekesi midagi teha, reisida, koos olla."

Erik paneb klaasi käest ja astub sammu tema poole:

"Kas me ei võiks seda teha?" ütleb ta kiiruga.

"Ära ütle nii," sosistab Simone.

"Miks mitte?"

Erik naeratab, silitab naise põske ja tõsineb siis. Korraga nad suudlevad teineteist. Simone tunneb, kuidas kogu tema keha on selle järele janunenud, suudlusi igatsenud.

"Isa, kas sa tead, kus..."

Benjamin vakatab, kui kööki sisenedes neid silmab.

"Segi olete peast," ohkab ta lahkudes.

"Benjamin!" hõikab Simone talle järele.

Poiss tuleb tagasi.

"Sa lubasid toidu ära tuua," ütleb Simone.

"Sa helistasid või?"

"Viie minuti pärast saab valmis," ütleb Simone pojale rahakotti ulatades. "Sa tead ju, kus Tai söögikoht asub?"

"Ei tea," ohkab Benjamin.

"Mine otse sinna ja tule kohe tagasi," õpetab Simone.

"Lõpeta."

"Kuula ema sõna," käsib Erik.

"Ma lähen toidu järele kõigest nurga peale, midagi ei juhtu," ütleb poiss ja läheb esikusse.

Simone ja Erik naeratavad vastamisi, kuulevad välisukse sulgemise mürtsu ja trepist alla tõttavaid kiireid samme.

Erik võtab kapist kolm joogiklaasi, seisatab, võtab Simone käe ja hoiab seda oma põse vastas.

"Kas lähme magamistuppa?" küsib ta.

Erik paistab häbelikult rõõmus, ja just siis heliseb telefon.

"Ära võta vastu," ütleb ta.

"See võib olla Benjamin," vastab naine ja surub toru vastu kõrva. "Jah, Simone kuuleb."

Teiselt poolt ei kostu muud kui tasast tiksumist, mis meenutab ehk tõmbluku avamist.

"Halloo?"

Ta paneb telefoni tagasi hoidikusse.

"Polnudki kedagi?" küsib Erik.

Simone meelest näeb ta murelik välja. Mees läheb akna juurde ja vaatab alla tänavale. Taas meenub Simonele naishääl, kes kõne vastu võttis, kui ta hommikul Erikule helistas. Erik, jäta järele, oli ta naernud. Jäta järele mis? Tema riidevoltide vahel kobamine, rindade imemine, seeliku üleskiskumine?

"Helista Benjaminile," ütleb Erik pingutatud häälega.

"Miks ma peaksin..."

Ta võtab telefoni samal hetkel, kui see uuesti heliseb.

"Halloo?" ütleb ta torusse.

Kui keegi ei vasta, katkestab ta kõne ja valib Benjaminini numbri.

"Kinni on."

"Ma ei näe Benjaminini," ütleb Erik.

"Kas lähen talle järele?"

"Võib-olla tõesti."

"Ta saab mu peale tigidaks," naerab Simone.

"Ma lähen ise," ütleb Erik esikusse minnes.

Ta võtab riidepuult jaki parajasti hetkel, kui uks avaneb ja Benjamin sisse tuleb. Erik riputab jaki tagasi ja võtab vastu plastkoti auravate toidukarpidega.

Nad istuvad teleka ette, vaatavad filmi ja söövad otse karpidest. Benjamin naerab mingi sõnavahetuse peale. Nad vaatavad rahulolevalt teineteise otsa, täpselt nagu siis, kui laps väike oli ja lastesaate peale ennast

hingetuks naeris. Erik asetab käe Simone põlvele, naine paneb oma käe tema omale ning pigistab tema sõrmi.

Näitleja Bruce Willis lamab selili maas, kuivatades suunurgast verd. Telefon hakkab taas helisema; Erik paneb toidu käest ja tõuseb diivanilt. Ta läheb esikusse ja vastab nii rahulikult kui suudab:

"Erik Maria Bark."

Midagi pole kuulda, üksnes nõrk klõpsatus.

"Nüüd küll aitab!" lausub ta vihaselt.

"Erik?"

See on Daniella hääl.

"Oled see sina, Erik?" küsib see.

"Me parasjagu sööme."

Ta kuuleb, kuidas naine liini teises otsas hingeldab.

"Mida ta tahtis?" küsib Daniella.

"Kesse?"

"Josef," kostab naine.

"Josef Ek?"

"Kas ta ei öelnud midagi?" kordab Daniella.

"Milla?"

"Praegu... telefonitsi."

Erik piilub läbi ukse elutuppa ja näeb Simonet ja Benjaminini filmi vaatamas. Ta mõtleb perekonnale Tumbas. Väikesele tüdrukule, emale ja isale. Kohutavale raevule, mis neid mõrvu saatnud oli.

"Miks sa arvad, et ta mulle helistas?" küsib Erik.

Daniella köhatab.

"Ta pidi ilmselt medõde veenma, et see talle telefoni annaks, ma rääkisin keskjaamaga – nad ühendasid ta sinu numbriga."

"Oled sa selles kindel?" küsib Erik.

"Josef karjus, kui ma palatisse astusin, ta oli kateetri lahti kiskunud. Ma andsin talle alprasolaami, aga ta rääkis sinu kohta igasugu asju, enne kui magama jäi."

"Mida siis? Mis ta ütles?"

Erik kuuleb, kuidas Daniella valjult neelatab, ja naise hääl kõlab vastates väga väsinult:

"Et sa olid tema ajusid keppinud, et sa raisk pead tema õe rahule jätta, kui sa ei taha, et sind hävitatakse. Ta ütles mitu korda, et sind hävitatakse."

Teisipäeva õhtu, kaheksas detsember

Kolm tundi tagasi saatis Joona Evelyni Kronobergi eeluurimisvanglasse. Tütarlaps paigutati pisikesse lagedate seintega kongi, mille uduse akna ees olid horisontaalsed trellid. Nurgas paiknevast roostevabast terasest valamust tõusis okselõhna. Evelyn lihtsalt seisis seinale kinnitatud roheline madratsiga nari kõrval ja vaatas küsival pilgul Joona poole, kui mees ta sinna maha jättis.

Pärast arreteerimist on prokuröril kõige enam kaksteist tundi, et võtta vastu otsus, kas jätta kinnipeetu vahi alla või lasta vabaks. Vahi alla jätmise puhul kukub järgmine tähtaeg kolmandal päeval kell kaksteist, kui süüdistajal tuleb esitada kohtule vahistamisesildis, kus nõutakse kinnipeetava vangistuses hoidmist. Vastasel korral tuleb kinnipeetav vabadusse lasta. Vahistamiskäsk antakse välja kuriteos kahtlustatava või tõenäolise toimepanija suhtes, mis on kahtluse kõrgem aste.

Joona on tagasi kohtu valge läikiva plastpõrandaga koridoris. Ta kõnnib mööda kongide herneroheliste uste ridadest, märgates linkide ja lukkudega metallplaatidel iseenda peegeldust. Iga ukse taga seisab valge termos. Punased sildid märgistavad kappe tulekustutitega. Koristuskäru valge kotiga voodipesu ja rohelisega prügi jaoks on jäetud vastuvõtulaanette.

Joona seisatab ja vahetab mõne sõna nõuandetöötajaga, ning kõnnib siis edasi naisteosakonna poole.

Neljast kohtumajas leiduvast ülekuulamistoast ühe ees seisab Stockholm piirkonna uus peaprokurör Jens Svanehjälms. Ta näeb välja vaevalt kahekümneaastane, ehkki on tegelikult nelikümmend. Pilgus on midagi poisilikku ja põsed on lapselikud, jättes mulje, et ta pole elus ainsatki vapustust läbi elanud.

"Evelyn Ek," lausub Jens aeglaselt. "Kas tema on see, kes sundis oma väikevenda terve pere ära tapma?"

"Seda Josef ütles, kui..."

"Kuigi mitte midagi sellest, mida Josef Ek hüpnootsi all tunnistas, ei saa kohtus kasutada," katkestab Jens. "See läheb vastuollu nii õigusega väikida kui ka õigusega mitte süüid enda peale võtta."

"Sa aru, ehkki see polnud ülekuulamine, poiss ei olnud kahtlus-ahne," kostab Joona.

Jens heidab pilgu oma mobiiltelefonile ja lausub:

"Piisab sellest, kui vestlus puudutab asja, mida eeluurimine saab võrdustada ülekuulamisega."

"Ma olen sellest teadlik, aga ma hindasin teisi aspekte tähtsamateks," ütleb Joona.

"Seda ma kahtlustasingi, aga..."

Ta jääb vait, kõõritades Joona poole justnagu midagi oodates.

"Ma saan üsna varsti teada, mis tegelikult juhtus," ütleb Joona.

"Kõlab hästi," nendib Jens rahuloleval ilmel. "Sest ainsam nõuanne, mis mulle pärast Anita Niedelilt töö ülevõtmist anti, oli see, et kui Joona Linn ütleb, et ta saab tõe teada, siis nii ka läheb."

"Meil oli ka teatud vastuolusid."

"Nii ta mõista andis jah," naerab Jens.

"Kas lähen sisse?" küsib Joona.

"Sina juhid ülekuulamist, aga..."

Jens Svanehjälms sügab kõrvatagust ja pomiseb, et ei taha kuulda enam mingeid spekulatsioone, ülekuulamiskokkuvõtteid ega ebaselgusi.

"Kui võimalik, eelistan ma alati dialoogivormis ülekuulamisi," vastab Joona.

"Kuna sa selle niikuinii salvestad, siis minu meelest ei ole meil ülekuulamisel tunnistajat vaja, isegi mitte antud juhul," märgib Jens.

"Nii ma eeldasingi."

"Kuulame teatavasti ainult Evelyn Eki," toonitab Jens.

"Tahad sa, et ma teda mõrvakahtluse osas informeeriksin?" pärib Joona.

"Seda pead sa ise otsustama, aga kell tiksus, aega sul kuigi palju ei ole."

Joona koputab uksele ja siseneb troostitusse ülekuulamistuppa, mille kinnitatud akendele on ribakardinad ette tõmmatud. Evelyn Ek istub

toolil, õlavööde pinges, näol kinnine ilme, lõuad kokku pigistatud, pill ekslemas lauaplaadil, käed risti rinnal.

"Tere, Evelyn."

Neiu tõstab kiirelt heitunud pilgu. Joona võtab istet toolil tema vastas. Tüdruk on ilus nagu tema vendki, tema näojooned pole sugugi silmatorkavad, kuid on sümmeetrilised. Tal on helepruunid juuksed ja silmis intelligentne pilk. Joona mõistab, et neiu nägu ei pruugi esmasel vaatlusel kuigi erakordne paista, kuid see muutub pikemal silmitsemisel aina kaunimaks ja kaunimaks.

"Ma mõtlesin, et me võiksime natuke juttu rääkida," ütleb Joona. "Mis sa arvad?"

Tüdruk kehitab õlgu.

"Millal sa viimati Josefit nägid?"

"Ei mäleta."

"Kas eile?"

"Ei," ütleb tüdruk üllatunult.

"Kui mitu päeva tagasi see oli?"

"Mis asi?"

"Ma tahan teada, millal sa viimati Josefit nägid," lausub Joona.

"Tähendab, see oli jube ammu."

"On ta sul suvilas külas käinud?"

"Ei."

"Mitte kunagi? Ta pole kunagi sul suvilas külas käinud?"

Tüdruk kehitab õlgu:

"Ei."

"Aga ta teab seda suvilat – või kuidas?"

Neiu noogutab.

"Ta käis seal lapsena," kostab ta, kinkides Joonale sametpruunidest silmadest pika pilgu.

"Millal see oli?"

"Ma ei tea... ma olin kümnene, olime tädi Sonja suvilas ühel suvel, kui ta Kreekas oli."

"Ja Josef pole seal seitsaadik käinud?"

Evelyni pilk lendab järsku seinale Joona selja taga.

"Ma ei usu."

"Kui kaua sa oled oma tädi suvilas elanud?"

"Ma kolisin sinna kohe semestri alguses."

"Augustis?"

"Jah."

"Sa oled seal elanud alates augustist, see tähendab neli kuud. Väikeses ruumimajas Värmdöl. Miks?"

Neiu pilk hälbib taas kuhugi Joona kukla taha.

"Et rahu õppida," vastab ta.

"Neli kuud järjest?"

Evelyn vahetab toolil asendit, ristab jalad ja sügab otsaesist.

"Ma vajan rahu," ohkab ta.

"Kes sind segab?"

"Mitte keegi."

"Miks sa siis rahu vajad?"

Neiu naeratab nõrgalt ja rõõmutult:

"Mulle meeldib mets."

"Mida sa õpid?"

"Riigiteadusi."

"Ja sa elatad ennast õppetoetusest ja õppelaenust?"

"Jah."

"Kust sa toitu ostad?"

"Käin rattaga Saltaröl."

"Kas kaugevõitu ei ole?"

Evelyn kehitab õlgu:

"On ikka."

"Oled sa seal kedagi tuttavat kohanud?"

"Ei ole."

Joona silmitseb Evelyni siledat noort laupa.

"Sa seal Josefit ei ole kohanud?"

"Ei ole."

"Evelyn, kuula mind," ütleb Joona uuel, tõsisemal toonil. "Sinu väikevend Josef ütles, et tema ise mõrvas sinu isa, ema ja väikese õe."

Evelyn põrnitseb lauaplaati, tema ripsmed värisevad. Nõrk puna valgub üle tema kahvatu näo.

"Ta on ainult viieteistkümnepäevane," jätkab Joona.

Ta vaatab tüdruku peenikesi käsi ja harjatud, läikivaid juukseid, mis katavad hapraid õlgu.

"Mis sa arvad, miks ta ütleb, et ta oma perekonna mõrvanud on?"

"Mida?" küsib Evelyn pilku tõstes.

"Tundub, nagu sa usuksid, et ta räägib tõtt," sõnab Joona.

"Tundub või?"

"Sa ei paistnud üllatuvat, kui ma ütlesin, et ta on mõrva üles tunnistanud," ütleb Joona. "Olid sa üllatunud?"

"Olin."

Tüdruk istub toolil täiesti liikumatult, sisemiselt hangunud ja oma dega läbi. Peenike murekorts on tekkinud siledale laubale kulmude vahele. Ta näeb väga väsinud välja. Tema huuled liiguvad justnagu palvet või enda ette sosistades.

"Kas ta on kinni võetud?" küsib tüdruk korraga.

"Kes?"

Tüdruk ei tõsta vastates pilku Joona poole, vaid räägib kõlatult alla laua poole:

"Josef. Kas te panite Josefi vangi?"

"Kas sa kardad teda?"

"Ei."

"Ma mõtlesin, et sul oli äkki sellepärast püss, et sa kardad teda."

"Ma käin jahil," vastab neiu tema pilku kohates.

Josef mõtleb, et tüdrukus on midagi kummalist, millest ta veel aru ei saa. Tema reaktsiooniks ei ole tavapärane süütunne, raev või viha. Pigem miski, mis meenutab üüratut vastupanu. Joonas ei mõika – see on mingi kaitsemehhanism või turvabarjäär, mis ei sarnane millegi varem nähtuga.

"Jänesejahil?" pärib ta.

"Jah."

"Kas jänes maitseb hästi?"

"Mitte eriti."

"Mis mekk tal on?"

"Magus."

Joona meenutab, kuidas tüdruk seisis suvemaja ees külma õhu käes. Ta püüab sündmuste käiku ette kujutada.

Erik Maria Bark oli võtnud tema püssi. Ta hoidis seda üle õla, see oli juba kahes osas. Evelyn kissitas päikesesäras tema poole, sale ja sihvakas, liivakarva juuksed pikas tihedas hobusesabas. Hõbedane sullejakk ja madala löikega teksapüksid, niisked tennised, taustal kuused, jalge all sammal, pohlavarred ja katkitrambitud kärbseseened.

Korraga avastab Joona Evelyni jutus vasturääkivuse. Ta tuli selle mõtte peale juba kord varemgi, ent siis lipsas see tal peast. Nüüd on mõra jälle nähtaval. Kui ta Evelyniga tädi suvemajas rääkis, istus tüdruk täiesti liikumatult pesusametkattega diivanil, käed reite vahele pigistatud. Põrandal tema jalge juures lebas kärbseseeneraamiga foto. Pildil istus Evelyni

väike õde oma vanemate vahel, päike peegeldumas tema suurtelt prillihäidelt.

Väike õde pidi pildil olema nelja- või viieaastane, mõtleb Joona. Teisi-
sinu ei saa foto olla vanem kui aasta.

Evelyni väitel ei olnud Josef juba aastaid suvilas käinud, kuid Josef ise kirjeldas hüpnootilisel ajal sedasama fotot.

Loomulikult võib leida sellest pildist teisigi koopiaid samasugustel raamides, mõtleb Joona. Võimalik ka, et seda pilti on tassitud ühest kohast teise. Ka võib Josef olla Evelyni teadmata suvilas käinud.

Aga, kinnitab Joona endale, tegemist võib olla ka mõraga Evelyni jutus. See pole sugugi võimatu.

"Evelyn," ütleb Joona, "ma mõtlen siin ühe asja üle, mida sa natuke tagasi ütlesid."

Ülekuulamistoa uksele koputatakse. Evelyn hakkab kartma ja tõmbub kõssi. Joona tõuseb ning läheb avama. Ukse taga seisab peaprokurör Jens Svanehjelm, kes palub Joonal endaga kaasa tulla.

"Ma lasen tüdruku vabaks," ütleb Jens. "See on puhas lollus, meil ei ole ju absoluutselt mitte midagi, viieteistaastase väikevenna kehtetu ülekuulamine, kus vihjatakse, et tüdruk..."

Jens vakatab, kohates Joona pilku.

"Sul tuli mingi mõte?" küsib ta. "Või kuidas?"

"Pole tähtis," kostab Joona.

"Kas tüdruk valetab?"

"Ma ei tea, võimalik..."

Jens silub lõuga, mõtleb.

"Paku talle võileiba ja tass teed," lausub ta lõpuks. "Siis saad veel tunni-
kese, enne kui ma otsustan, kas pidada teda veel kinni või mitte."

"Pole kindel, kas see niit kuhugi viib."

"Aga sa teed proovi?"

Joona asetab Evelyni ette plasttopsi inglise teega ja pabertaldrikul võileiva ning istub ise toolile.

"Ma mõtlesin, et sul on võib-olla kõht natuke tühi," ütleb ta.

"Aitäh," vastab neiu ja paistab mõne sekundi vältel pisut rõõmsam.

Tüdruku käsi väriseb võileiba süües ja raasukesti laual kokku pühkides.

"Evelyn, sinu tädi suvilas on üks kärbseseent meenutava raamiga foto."

Evelyn noogutab:

"Tädi ostis selle Morast, ta arvas, et see sobib suvilasse ja..."

Tüdruk jääb vait ja puhub teele peale.

"On teil veel selliseid raame?"

"Ei ole," naeratab neiu.

"Kas see foto on alati seal suvemajas seisnud?"

"Mis toimub?" küsib tüdruk vaikselt.

"Ei midagi, lihtsalt Josef rääkis sellest pildist, ta pidi seda nägema, ja nüüd ma mõtlesin, et sa oled äkki midagi rääkida unustanud."

"Ei ole."

"Muud ei midagi," ütleb Joona tõustes.

"Kas te lähete ära?"

"Evelyn, ma usaldan sind," ütleb Joona tõsiselt.

"Kõik paistavad arvavat, et mina olen asjasse segatud."

"Aga sa ju ei ole – või kuidas?"

Tüdruk raputab pead.

"Mitte sedamoodi," ütleb Joona.

Tüdruk kuivatab kiiruga pisarad põskedelt.

"Josef käis küll korra suvilas, võttis takso ja tõi tordi," lausub ta muutunud häälel.

"Sinu sünnipäeval?"

"Tal... temal endal oli sünnipäev."

"Millal see oli?" küsib Joona.

"Esimesel novembril."

"Umbkaudu kuu aega tagasi," nendib Joona. "Mis juhtus?"

"Ei midagi," vastab tüdruk. "Ma olin üllatunud."

"Kas ta siis ei teatanud, et tuleb?"

"Meil ei olnud mingit kontakti."

"Miks mitte?"

"Mul oli tarvis omaette olla."

"Kes teadsid, et sa seal suvilas elasid?"

"Mitte keegi, peale Sorabi, kes on mu poiss... või õigemini, ta jättis mu maha, me oleme lihtsalt sõbrad, aga ta aitab mind, räägib kõigile, et ma elan tema juures, võtab vastu ema kõned ja..."

"Miks?"

"Mul on rahu vaja."

"Kas Josef käis mitu korda?"

"Ei."

"Evelyn, see on tähtis."

"Ta ei ole rohkem tulnud," vastab tüdruk.

"Miks sa enne selle kohta valetasid?"

"Ma ei tea," sosistab tüdruk.

"Mille kohta sa veel valetasid?"

Kolmapäeva pärastlõuna, üheksas detsember

Erik kõnnib Nordiska Kompani kaubamaja juveeliosakonna valgustatud vitriinide vahel. Musta rietatud müüjatar räägib tasasel hääle kliendiga. Ta avab sahtli ja asetab mõned ehted sametkattega kandikule. Erik seisatab vitriini juures ja silmitseb üht Georg Jenseni kaelakeed. Raske, peenelt lihvitud kolmnurgad, mis on kroonlehtedena pärjaks kokku põimitud. Raske läige just nagu plaatinal tuleb poleeritud hõbedast. Erik mõtleb, kui kaunilt see kee Simone peene kaela ümber sobiks ja otsustab osta selle naisele jõulukingiks.

Kui müüjatar ehet tumepunasesse läikepaberisse pakib, hakkab Eriku taskus telefon helisema, pannes vibreerima aborigeeni ja papagoiga kaunistatud puidust karbikese. Ta kougib telefoni välja ja vastab numbrit kontrollimata:

"Erik Maria Bark."

Torus pragiseb imelikult ja kostab kaugeid jõululaule.

"Halloo?" ütleb ta.

Siis kuulduv nõrk hääl:

"Kas Erik?"

"Jah, mina," ütleb ta vastuseks.

"Ma tahaks teada..."

Eriku meelest tundub keegi taustal itsitavat.

"Kellega ma räägin?" küsib ta teravalt.

"Oota natuke, doktor. Ma tahan küsida ainult ühte asja," ütleb hääl, mis on nüüd täiesti ilmselt pilkav.

Erik hakkab just head aega ütlema, kui hääl telefonis korruga möiratab:

"Hüpnotiseeri mind! Ma tahan, et..."

Erik tõmbab telefoni kõrva äärest. Ta katkestab kõne ja püüab vaadata helistajat, kuid kõne võeti varjatud numbrilt. Kõll annab märku, et talle on tulnud sõnum – seegi peidetud numbrilt. Ta avab sõnumi ja loeb: "Kas sa laipa oskad hüpnotiseerida?"

Heitunud võtab Erik pisikesse punase ja kullakarva kotikesse pakitud jõulukingi ja lahkub osakonnast. Fuajees vastu Hamngatanit kohtab ta musta kohevasse mantlisse riietunud naise pilku. Too seisab rippuva läbi kolme korruse ulatuva jõulukuuse all ja vaatab tema poole. Erik pole teda kunagi varem näinud, kuid naise pilk on täiesti tuntavalt vaenulik.

Ühe käega kougib ta lahti mantli taskus puidust laeka kaane, õngitseb välja kodeeritud kapsli, pistab suhu ja neelab alla.

Ta liheb välja külma õhu kätte. Inimesed tunglevad vaateakna ees, kus pakitud maiustustest maastikul tantsisklevad. Suure suuga karamell-kommi laulab jõululaulu. Lasteaialapsed, kollased vestid paksudel džempitidel, vaatavad vaikides pealt.

Telefon heliseb taas, kuid seekord kontrollib ta enne vastu võtmist numbrit, näeb, et kõne tuleb Stockholmist, ja vastab äraootavalt:

"Erik Maria Bark."

"Aa, tere, minu nimi on Britt Sundström. Ma töotan Amnesty Internationali heaks."

"Tervist," vastab Erik imestunud.

"Ma sooviksin teada, kas teie patsiendil oli mingit võimalust hüpnootist keelduda."

"Kuidas, palun?" küsib Erik ja näeb vaateaknal suurt tigu jõulukinkidega täidetud saani vedamas.

Tema süda hakkab kõvemini lööma ja maohape tõuseb söögitoru pidi üles.

"KUBARK, CIA jälgedeta piinamise käsiraamat, nimetab muide hüpnootsi ühena..."

"Vastutav arst tegi otsuse..."

"Nii et teil ei olnud endal mingit vastutust, tahate te öelda?"

"Ma ei arva, et ma peaksin seda kommenteerima," lausub Erik.

"Politseisse on juba teatatud," kähvab naine lühidalt.

"Ah nii," kostab Erik jõuetult ja katkestab kõne.

Aeglaselt hakkab ta kõndima Sergeli väljaku, särava klaastorni ja Kulhusesti suunas, näeb jõululaata ja kuuleb, kuidas fanfaristid "Püha ööd" mängivad. Ta pöörab Sveavägenile ja möödub kõigist reisibüroodest.

Nurgapealse Seven-Eleveni poekese ees ta seisatab ja loeb õhtulehtede esikaanepealkirju:

LAST LAVASTATI HÜPNOOSI ABIL SÜÜDI TERVE OMA PERE MÕRVAS

SKANDAALNE HÜPNOOS. ERIK MARIA BARK RISKIB POISI ELUGA

Erik tunneb, kuidas pulss meelekohtadel tuksleb, ta kiirustab edasi, vältides ümberkaudsete pilke. Ta läheb üle väljaku, kus Olof Palme maha lasti. Räpasel mälestusplaadil lebab kolm punast roosi. Erik kuuleb, kuidas keegi teda hõikab, ja ta lipsab eksklusiivsesse *hi-fi*-poodi. Väsimus, mis tundus äsja nagu purjusolek, on asendunud palavikulise olekuga, mis on segu ahastusest ja närvilisusest. Tema käed värisevad, kui ta võtab veel ühe tugevalt valuvaigistava kodeiinitableti. Kõhus hakkab pistma, kui kapsel lahustub ja pulber limanahkadesse imendub.

Raadios käib debatt, kas hüпноос tuleks ravimeetmena keelata. Keegi mees seletab, kuidas teda hüпноосeeriti kord uskuma, et on Bob Dylan.

"Ma teadsin ju, et see pole tõsi," ütleb ta venitades. "Aga ikkagi oli ma nagu sunnitud ütlema seda, mis ma ütlesin, ma teadsin, et ma olen hüпноосi all, nägin, et mu sõber seal istub ja ootab, ja ikkagi ma uskusin, et olen Bob Dylan, rääkisin inglise keeles, lihtsalt ei saanud teisiti, ma oleksin võinud tunnistada ükskõik mida."

Justiitsminister lisab Smålandi murrakus:

"Kasutada hüпноосi ülekuulamise meetodina on kahtlemata õiguste rikkumine."

"Nii et Erik Maria Bark on seega rikkunud seadust?" küsib ajakirjanik teravalt.

"Seda peab otsustama prokuratuur..."

Erik lahkub kauplusest, pöörab põiktänavasse ja sealt edasi mööda Luntmakargatanit.

Higi mööda selga voolamas, seisatab ta Luntmakargatan 73 välisukse ees, klõbistab lukukoodi ja avab ukse. Kohmakate kätega otsib ta ülespoole sahisavas liftis võtmed välja. Korterrisse jõudes keerab ta ukse lukku, läheb vaaruval sammul elutuppa, püüab ülerõivaid seljast võtta, kuid kaldub kogu aeg paremale ja käib äärepealt pikali.

Ta paneb teleka käima ja satub Rootsi kliinilise hüпноосi ühingu esimehele telestuudios. Erik tunneb teda väga hästi, ta on näinud paljusid kolleegide tema kõrkuse ja karjäärihimu pärast kannatamas.

"Me arvasime Barki enda hulgast välja kümme aastat tagasi, ja ta ei ole meie ühingu teretulnud," ütleb esimees naeratades.

"Kas see vahejuhtum määrib hüпноосi kui tõsise ravimeetodi head nime?"

"Kõik meie liikmed peavad kinni rangetest eetikareeglitest," vastab ühingu esimees üleoleva hääletooniga. "Ja muide, Rootsimaal kehtivad ka seadused soolapuhumise vastu."

Erik võtab kohmakate liigutustega riided seljast, istub diivanile ja puhkab, avab taas silmad, kuuldes telekast vilet ja lastehääli. Koolihoovis paikates kläses näeb ta Benjamini. Tema kulm on kortsus, ninaots ja kõrvad punased, õlad üles tõstetud ja paistab, et tal on külm.

"Kas su isa on sind kunagi hüпноосiseerinud?" küsib reporter.

"Mis? Eh... ei, muidugi et ei ole..."

"Kust sa seda tead?" katkestab reporter. "Kui ta on sind hüпноосiseerinud, siis pole ju kindel, et sa seda ise tead?"

"Ei, seda muidugi," irvitab Benjamin, üllatunud reporteri pealetükkimisest.

"Mis tunne sul oleks, kui tuleks välja, et ta on seda teinud?"

"Mina ei tea."

Benjamini põsed punetavad nüüd päris korralikult.

Erik lülitab teleka välja ja läheb magamistuppa, tõmbab püksid jalast ja paneb papagoiga karbikese öökapi sahtlisse.

Ta ei taha mõelda sellest igatsusest, mis ärkas temas Josef Eki hüпноосiseerides, talle sinise mere sügavusse järgnedes.

Erik heidab voodi, sirutab käe öökapil seisva veeklaasi poole, kuid unneb, enne kui jõuab juua võtta.

Ta ärkab, mõtleb uneseguses seisundis omaenda isale, kui see lastepiiridel esines, iseõmmeldud keep seljas, high nirisemas mööda põski. Ta tegi õhupallikujusid ja tõmbas seest õõnsast jalutuskepi välja sulgedest lilli Vanast peast, olles Sollentuna majast juba vanadekodusse kolinud, sai ta kuulda Eriku tööst hüпноосiteraapia alal ja tahtis temaga koos tuua lavale tirkusenumbri. Tema ise meistertaskuvarga ja Erik estraadihüпноосi moorina, kes paneks rahva laulma Elvise ja Zarah Leanderina.

Korruga lööb ta selgeks ja virgeks, kujutledes Benjamini kooliõuel, klassikaaslaste ja õpetajate, telekaamerate ja naerusuise reporteri ees külmetamas.

Erik tõuseb istuli, tunneb, kuidas valu kõhtu kõrvetab, võtab öökapilt telefoni ja helistab Simonele.

"Simone Barki galerii," vastab naine.

"Tere, mina olen," ütleb Erik.

"Oota üks sekund."

Ta kuuleb, kuidas Simone kõnnib mööda puidust põrandat ja suleb oma selja taga kontoriukse.

"Mis toimub?" küsib naine. "Benjamin helistas ja..."

"Meedias läks nõiajaht lahti ja..."

"Ma mõtlen," katkestab naine, "et mida sa teinud oled?"

"Arst, kes patsiendi eest vastutab, palus mind teda hüпноosi viia."

"Aga end hüпноosi all mõrvas süüdi tunnistada on..."

"Kuula mind," katkestab nüüd Erik omakorda. "Suudad sa?"

"Jah."

"See ei olnud mingi ülekuulamine," alustab Erik.

"Pole ju mingit tähtsust, kuidas nimetada..."

Ta jääb wait. Erik kuuleb tema hingamist.

"Vabandust," ütleb naine vaikselt.

"See ei olnud ülekuulamine, politseil oli vaja mõrvari tundemärke, ükskõik mida, sest nad arvasid, et ühe tüdruku elu sõltub sellest informatsioonist, ja arst, kes tol hetkel patsiendi eest vastutav oli, otsustas, et risk poisi tervisele on piisavalt väike."

"Aga..."

"Meie arvasime, et poiss on ise ohver, ja püüdsime üksnes tema õde päästa."

Ta vakatab ja kuuleb Simone hingamist.

"Mida sa teinud oled?" ütleb naine seejärel õrnusega hääles.

"Kõik saab korda."

"Saab või?"

Erik läheb kööki, lahustab vees kihiseva peavalutableti ja loputab maohaavade-vastase rohu selle magusa vedelikuga alla.

Neljapäeva õhtu, kümnes detsember

Joona vaatab välja tühja pimedasse koridori. On õhtu, kell on kohe kaheksa, tervest osakonnast on majja jäänud ainult tema. Kõigil aken-
del säravad adventitähed ning elektriküünlajalad tekitavad mustadel klaasidel peegeldudes enda ümber pehme ümara topeltsära. Anja on ase-
tanud tema kirjutuslauale kausi jõulumaiustega, ja ta sööb neid kaugelt liiga palju, kirjutades Evelyni ülekuulamisprotokollile oma kommentaare.

Pärast Evelyni esimeste valede ilmsikstulekut oli prokurör üllitanud kinnipidamisotsuse. Ta oli informeerinud tüdrukut mõrvakahtlusest ja õigusest advokaadi abile. Seoses kinnipidamisega kohustus eeluurimine teatama kolme päeva jooksul oma otsusest asi kohtusse anda. Neil pidi olema tema vastu kas piisavalt kaalukaid asitõendeid, et kohus peaks tema süüd vähemalt tõenäoliseks, või tuli ta vabaks lasta.

Joona teab väga hästi, et Evelyni vale ei tõesta sugugi tingimata tema süüd, kuid annab neile kolm lisapäeva, et uurida, mida tüdruk varjab ja miks ta seda teeb.

Ta prindib protokollile välja, paneb väljuva posti prokuratuuri minevate saadetiste hulka, vaatab, et püstol oleks korralikult relvakapi lukustatud, sõidab siis liftiga alla, lahkub politseimajast ja istub autosse.

Fridhemsplani juures hakkab Joona telefon helisema, kuid min-
gil põhjusel ei saa ta seda mantlitaskust välja. See on taskus oleva augu kaudu voodri vahele libisenud. Valgusfoor läheb roheliseks ja tema taga olevad autod hakkavad tuututama. Ta sõidab krišnaitide restorani ees olevasse bussipeatusesse, raputab telefoni välja ja helistab tagasi.

"Siin Joona Linna – sa helistasid mulle äsja."

"Jah, väga hea," ütleb politseiassistent Ronny Alfredsson. "Me ei tea täpselt, mida peale hakata."

"Kas rääkisite Evelyni poisi Sorab Ramadaniga?"

"Nii hästi meil ei läinud."

"Töö juurest vaatasite?"

"Mitte selles pole asi," ütleb Ronny. "Ta on siinsamas korteris, aga ei taha lihtsalt lahti teha, ta ei taha meiega rääkida. Karjub, et me peaksime üttu tõmbama, et me segame naabreid, et me ahistame teda, kuna ta on muslim."

"Mis te talle ütlesite?"

"Mitte sittagi, ainult seda, et meil on ühes asjas abi tarvis – tegime täpselt nii, nagu sa käskisid."

"Saan aru," kostab Joona.

"Kas murrame ukse maha?"

"Ma tulen sinna. Jätke ta seniks rahule."

"Ootame siis välisukse juures autos?"

"Jah, tänan."

Joona paneb vilkuri tööle, teeb tagasipöörde ja leiab Dagens Nyheteri torni järgi juhindudes tee üle Västerbro silla.

Pimeduses säravad kõik linna aknad ja tuled nõnda, et taevas paistab selle kohal kummuvat halli uduse kuplina.

Ta mõtleb taas mõrvapaiga ülevaatusel ja veidrale muustrile, mis sellest esile koorub. Mõned asjad paistavad omavahel lihtsalt seostamatud. Heleneborgsgatanil punase tule all kasutab Joona juhust ja avab parempoolsel esiistmel lebava mapi. Ta lehitseb kiiruga spordiplatsil tehtud fotosid. Kolm dušši ilma vaheseinteta. Fotoaparaadi välg läiklemas valgusel kahhelkivil. Ühel pildil on näha puust varrega põrandakraabits seina vastas seismas. Kummiriba ümbritseb suur vere- ja veesegune loik, kust paistavad juuksekarvad, plaastrid ja pudel dušigeeli.

Põrandal äravooluava juures lebab terve käsi. Paljastunud liigesepää on ümbritsetud sidekoest ja katkilõigatud lihaskiududest. Duširuumis lebab ka murdunud otsaga jahinuga.

Kompuutertomograafia abil leidis Nõel noa otsa üles – see istus kinni Anders Eki vaagnaluus.

Kõndistatud keha on jäetud põrandale puust pingi ja mummulise metallkapi vahele. Varnas ripub punane tuulepluus. Kõikjal veri – põrandal, ustel ja pinkidel.

Joona trummeldab sõrmedega roolile, oodates fooritule vahetumist, ning mõtleb, et tehnikud võtsid üles palju jälgi ja kiude ja juuksekarvu ja sõrmejälgi. Tegemist on sadadelt isikutelt pärit üüratu DNA-kogusega,

ent veel pole saanud midagi seostada Josef Ekiga. Palju kogutud DNA-st oli määrdunud ja segaskeemid nii keerulised, et kriminaaltehnoloogilises laboratooriumis olid analüüsid raskendatud.

Ta seletas kriminaaltehnikutele, et nad peaksid keskenduma Josef Ekilt isa vere otsimisele. Suur kogus teiselt kuriteopaigalt pärit verd, mis kogu tema keha kattis, ei tähendanud midagi. Ridamajas olid kõik lamajad üksteise verrega koos. Et Josefi kehal leidus tema õe verd, ei olnud ime, et see, et õe kehal tema verd leidus. Ent kui nad leiaksid Josefi isalt pärinevat verd või Josefi jälgi spordiplatsi riietusruumis, saab teda siduda mõlema kuriteopaigaga. Kohtus süüdistamiseks piisab tema seotusest riietusruumis toimunuga.

Juba Huddinge haiglas sai Sigrid Kransi nimeline arst Linköpingist muu Rootsi kriminaaltehnoloogilise laboratooriumi, kus Rootsimaal DNA-analüüsi tehakse, korralduse säilitada kõik Josefi kehalt leitud bioloogilised jäljed.

Högalidi pargi juurest helistab Joona Erixonile, väga paksule mehele, kes on Tumba mõrvapaiga ülevaatusel sooritanud vastutav kriminaaltehnik.

"Lõpeta ära," vastab raske hääl.

"Erixon?" naljatab Joona. "Erixon? Kas elumärki saab?"

"Ma magan," kostub väsinud vastus.

"Sorry."

"Ei, aga tegelikult olen ma teel koju."

"Kas leidsite riietusruumist Josefi jälgi?" pärib Joona.

"Ei."

"Muidugi leidsite."

"Ei leidnud," vastab Erixon.

"Ma arvan, et sa ajad pada."

"Eksid," ütleb Erixon rahulikult.

"Oled sa meie Linköpingi sõpru piisavalt pigistanud?" küsib Joona.

"Kogu oma keharaskusega?" kostab Erixon.

"Ja edasi?"

"Nad ei leidnud Josefilt jälgegi isa DNA-st."

"Ma ei usu neid ka," ütleb Joona. "Ta oli kuradimoodi kokku mõkerdatud selle..."

"Mitte tilkagi," katkestab Erixon.

"Ei või olla."

"Igatahes tundus neil seda öeldes sittakanti hea meel olevat."

"LCN?"

"Ei, mitte mikrotilgakestki, mitte midagi."

"Kuule... meil ei saa nii kuradi kehvasti vedada."

"Saab küll."

"Ei."

"Sa pead selles punktis ikka järele andma," ütleb Erixon.

"Heakene küll."

Nad lõpetavad kõne ja Joona mõtleb, et see, mis võib sarnaneda mõnede tatusedega, oleneb mõnikord lihtsalt juhusest. Mõrtsuka toimimisviis tundub mõlema paiga puhul kattuvat: hullunud noahoobid ja agressiivsed katsed surnukehasid tükeldada. Seepärast on väga veider, et Josefilt ei leitud isa verd, kui poiss tõesti mõrtsukaks osutub. Sel juhul oleks ta pidanud olema verrega nii koos, et äratanuks tähelepanu, mõtleb Joona ja helistab taas Erixonile.

"Jah."

"Mul tuli üks mõte."

"Kakskümmend sekundit hiljem?"

"Kas te naiste riietusruumi otsisite läbi?"

"Seal pole keegi käinud – uks oli lukus."

"Ohvril olid ilmselt võtmed."

"Aga..."

"Vaata naiste duširuumi äravooluavasse," ütleb Joona.

Tantolundenist mööda sõitnud, keerab Joona jalgtéele ja peatub parigipoolsete kõrgmajade ees. Ta juurdleb, kus teda ootav politseiauto seista võiks, kontrollib aadressi ja kaalub võimalust, et Ronny on koos kolleegiga hoopis valele uksele koputanud. Ta nägu läheb naerule – see seletaks Sorabi tahtmatust neid sisse lasta, kuna sel juhul ta nimi polegi Sorab.

Õhtune õhk on jahe. Joona kõnnib kiirel sammul maja välisukse poole ja käib mõttes läbi sündmuste kulgu ridamajas, nagu Josef seda hüпноosi all kirjeldas. Kui see kirjeldus tõele vastab, ei tee Josef sel ajal midagi, et oma kuritegu varjata, ta ei kaitse ennast. Ei mõtle tagajärgede, vaid laseb endal üleni verrega määrduda.

Joona mõtleb, et Josef Ek kirjeldas hüпноosis olles üksnes teda valanud tunnet, segast ja raevukat märatsemist, sellal kui ta puhtfüüsiliselt, väljastpoolt vaadates, kohapeal, oli tegelikult väga kontrollitud, tegutses metoodiliselt, kandis kogu keha katvat kummiülikonda ja käis enne ridamaja juurde sõitmist naiste riietusruumis duši all.

Ta peab rääkima Daniella Richardsiga, saama teada, millal Josef Eki meenutused arsti arvates piisavalt paraneb, et teda oleks võimalik üle kuulata.

Joona läheb välisuksest sisse, võtab telefoni ja näeb maleruudustikuks muutunud kahhelseina mustadel ruutudel iseenda nägu. Heledat, külmavõetud nägu, tõsist pilku ja blonde turris juukseid. Lifti eest helistab ta uuesti Ronnyle, kuid ei saa mingit vastust. Võib-olla tegid nad viimase katse ja Sorab laskis nad sisse. Joona sõidab seitsmendale korrusele, ootab, kuni lapsevankriga ema liftiga alla sõidab, ja annab seejärel Sorabi ukse taga kella.

Ta ootab hetke, koputab, ootab mõned sekundid, avab seejärel käega kirjapilu ja ütleb:

"Sorab? Minu nimi on Joona Linna. Ma olen politseist, kriminaalkomissar."

Ukse tagant kostab mingi heli, nagu oleks keegi end enne raskelt selle vastu toetanud, kuid tõmbuks nüüd kiiresti eemale.

"Te olite ainus, kes teadis, kus Evelyn ennast peidab," jätkab Joona.

"Ma pole midagi teinud," ütleb keegi jämhäälnel mees korteri sisse-astumisel.

"Aga te rääkisite, et..."

"Ma ei tea midagi!" karjub hää.

"Kõik on korras," ütleb Joona. "Aga ma tahan, et te ukse lahti teeksite, mulle otsa vaataksite ja kordaksite, et te midagi ei tea."

"Minge minema."

"Tehke uks lahti."

"Mida kuradit... kas te ei võiks mind lihtsalt rahule jätta, mul ei ole sellega mingit pistmist, ma ei taha, et mind asjasse segatakse."

Hää on täis ängistust. Ta jääb vait, hingab, lööb käe vastu mingit eset.

"Evelyniga on kõik korras," ütleb Joona.

Kirjapilust kostab krabinat.

"Ma arvasin..."

Hää jääb vait.

"Meil on vaja rääkida."

"On see tõsi, et Evelyniga pole midagi juhtunud?"

"Tehke uks lahti."

"Ma ei taha, ma ütlesin."

"Oleks hea, kui saaksite kaasa tulla."

Veidi aega valitseb vaikus.

"On ta siin mitu korda käinud?" küsib Joona korraga.

"Kes?"

"Josef."

"Kes see on?"

"Evelyni vend."

"Ta ei ole siin käinud," vastab Sorab.

"Kes siin käis siis?"

"Kas te pole veel aru saanud, et ma ei kavatse teiega rääkida?"

"Kes see käis siin?"

"Ma pole öelnud, et keegi siin käis, või mis, te püüate mind ainult lollitada."

"Ei, seda ma ei tee."

Taas ollakse wait. Seejärel kuulduv teiselt poolt ust läbilõikav nuuk-satus.

"On ta surnud?" küsib Sorab. "Kas Evelyn on surnud?"

"Miks te seda küsite?"

"Ma ei taha teiega rääkida."

Sammud kaovad korteri sisemusse ja seejärel kuulduv suletava uks mürts. Sees hakkab lõugama vali muusika. Trepist alla minnes mõtleb Joona, et keegi on ähvardustega sundinud Sorabi Evelyni peidukohta välja rääkima.

Joona jõuab tagasi külma õhu kätte ja näeb, et kaks Pro Gymi jope-des meest ootavad teda auto juures. Kuuldes teda tulemas, pööravad nad ringi. Üks neist istub kapotile, telefon vastu kõrva surutud. Joona hindab neid kiirelt. Mõlemad on kolmekümnendates eluaastates. Kapotil istuja on raseerinud ära kõik juuksed, teine seevastu kannab koolipoisisoengut. Joona hinnangul kaalub poisisoenguga mees vähemalt sada kilo. Ta võib käia aikido, karate või kikkpoksi trennis. Ilmselt sööb ta kasvuhormoone, mõtleb Joona. Teisel võib olla nuga, kuid eeldatavasti mitte käsituli relva.

Muruvaipa katab õhuke lumekiht.

Joona pöörab kõrvale, nagu poleks ta mehi märganudki, ning hakkab astuma valgustatud kõnnitee poole.

"Vanamees!" hõikab üks meestest.

Joona ei tee neist väljagi, vaid läheb edasi rohelise prügikastiga lambiposti juures oleva trepi poole.

"Sa oma autot ei tahagi?"

Joona seisatab ja heidab kiire pilgu üles maja fassaadi poole. Ta taipab, et kapotil istuv mees räägib telefonitsi Sorabiga ning et viimane jälgib neid aknalt.

Meestest suurem läheneb ettevaatlikult ja Joona pöördub ümber, et talle vastu minna.

"Ma olen politseist," ütleb ta.

"Ja mina olen ahv loomaaiast," ütleb mees.

Joona võtab kiire liigutusega oma telefoni ja helistab veel kord Ronnyle. "Sweet Home Alabama" hakkab mängima seisva mehe jopetaskus, kes naeratab laialt, võtab välja Ronny telefoni ja vastab:

"Halloo, ment kuuleb."

"Milles asi on?" lausub Joona.

"Sa raisk jäta Sorab rahule – ta ei taha rääkida!"

"Te arvate, et aitate teda sellega, et..."

"See on hoiatus," katkestab teine. "Sitta mul sellest, kes sa oled, sa hoia sinast Sorabist kaugemale!"

Joona taipab, et olukord võib ohtlikuks minna, nendib, et lukustas oma püstoli politseimaja relvakappi, ning vaatab ringi, et leida mingit tagasiõhku.

"Kui mu kolleegid on?" küsib ta rahulikult häälel.

"Kuulsid vä? Sa raisk jäta Sorabi rahule."

Tema vastas seisev mees silub kiirelt üle poisisoengu, hakkab üha kiiremini hingama, seejärel pöörab külje ette, läheneb pisut ja tõstab tagumise jala kannu mõne sentimeetri võrra maast lahti.

"Ma käisin trennis, kui noorem olin," sõnab Joona. "Ja kui sa kallale tuleb, siis ma kaitsen ennast ja võtan teid kinni."

"Me väriseme nüüd," ütleb kapotil istuja.

Joona ei lase poisisoenguga meest silmist.

"Sa kavatsed mulle jalgadesse lüüa," ütleb Joona. "Sest sa tead, et sa oled kõrgemate löökide jaoks liiga kohmakas."

"Idioot," pobiseb mees.

Joona liigub paremale, et liini avada.

"Kui sa otsustad lüüa," jätkab Joona, "siis ma ei tagane, nagu sa harjunud oled, vaid liigun sissepoole, sinu teise põlveõndla poole, ja kui sa tagurpidi kukud, saad minult küünarnukiga vastu kaela."

"Kurat, kus ajab möga," ütleb mees auto juurest.

"Jah," irvitab teine.

"Kui sul on keel väljas, siis hammustad selle otsast," ütleb Joona.

Poisisoenguga mees kõigutab natuke keha, ja kui löök viimaks tuleb, on see aeglasem, kui oodatud. Joona on juba teinud esimese sammu, kui algab puusapööre. Ja enne kui jalg välja sirutub ja sihtmärki tabab, lööb

Joona kõigest jõust selle jala põlveõndlasse, millele poisisoengus mees kogu keharaskusega toetub. Tal on niigi halb tasakaal ja ta paiskub taha poole, samal ajal kui Joona pöördub ja tabab teda küünarnukiga vastu kaela.

Reede hommik, üheteistkümmnes detsember

Kell on kõigest pool kuus hommikul, kui kusagilt korteri sisemusest hakkab kostma naginat. Simone kuuleb seda heli oma muserdava unenäo jätkuna, kus ta peab tõstma erinevaid teokarpe ja kergitama portselankaasi. Ta saab reeglitest aru, kuid teeb ikka vigu. Keegi poiss koputab lauale ja näitab, kui valesti ta on valinud. Simone pöörab unes silme ja haliseb, teeb silmad lahti ja virgub ühtäkki.

Keegi koputab korteris sees. Ta püüab heli asukohta pimeduses kindlaks määrata, kuulatab hiirvaikselt lamades, kuid koputused on lakanud.

Ta kuuleb enda kõrvalt Eriku summutatud norskamist. Soojaveetoad naksuvad. Tuul puhub vastu aknaruutu.

Simone jõuab mõelda, et on heli ilmselt unes suureks paisutanud, kui äkitselt algab kopsimine uuesti. Keegi viibib korteris. Erik on tablette võtnud ja magab raskelt. Aknast kostab tänaval seisva auto põrinat. Eriku norskamine vaibub, kui Simone käe mehe käsivarrele asetab. Too keerab läbi une ohates ümber. Nii vaikselt kui suudab, hiilib Simone voodist välja ja lipsab poikvel magamistoaukse vahelt välja.

Keegi on köögis tule põlema pannud. Läbi halli hiilides näeb Simone valgusesära sinaka gaasipilvena õhus rippumas. See on külmkapilamp. Külmiku ja sügavkülma ukseid seisavad mõlemad pärani. Sügavkülma kate tilgub, põrandal on veeloik. Tilgad kukuvad sulavatest toiduainetest ja maanduvad väikeste kopsatustega plastist põrandaliistule.

Simone tunneb, kui külm köögis on. Haiseb sigaretisuitsu järele.

Ta vaatab esikusse ja leiab välisukse pärani avatuna.

Simone tõttab Benjamini tuppa, kuid poiss lamab voodis ja magab rahulikult. Viivukese ta lihtsalt seisab sealsamas ja kuulab poja korrapäraseid hingetõmbeid.

Kui ta välisust kinni panema läheb, lakkab ta süda äärepealt löömas. Keegi seisab ukseavas. Tundmatu noogutab talle ja ulatab mingi eseme. Läheb mõned sekundid, enne kui Simone aru saab, et see on lehekandja, kes tahab talle hommikust ajalehte anda. Simone tänab, võtab lehe vastu ja märkab ust lõpuks sulgedes ja lukustades, et väriseb üle kogu keha.

Ta paneb kõik lambid põlema ja otsib korteri läbi. Midagi ei paista puuduvat.

Simone põlvitab köögipõrandal ja kuivatab veeloiku, kui Erik sisse astub. Mees toob käteräti, viskab maha ja hakkab jalaga kuivatama.

"Raudselt mina käisin unes ringi," ütleb ta.

"Ei käinud," kostab Simone väsinult.

"Külmkapp on ju klassika – küllap ma olin näljane."

"See pole enam näljakas, ma olen nii kerge unega, ma... ma ärkan iga kord, kui sa ennast voodis keerad või norskamise lõpetad, ma ärkan, kui Benjamin kempsus käib, ma kuulen, kui..."

"Siis sa kõndisid ilmselt ise unes ringi."

"Selgita mulle, miks välisuks lahti oli, seleta ära, miks..."

Ta vakatab, teadmata, kas peaks rääkima või mitte.

"Ma tundsin siin köögis selget sigaretisuitsu lõhna," lausub ta lõpuks. Erik puhkeb naerma ja Simone põsed löövad vihast lõkendama.

"Miks sa ei usu, et keegi siin käis?" küsib ta ärritunult. "Pärast kogu seda paska, mis sinu kohta ajalehes seisab? Pole kuigi kuramuse imelik, kui keegi hull murrab sisse ja..."

"No lõpeta ära," katkestab teda mees. "Sixa, see pole loogiline. Kes peaks, kes see ometi peaks tahtma meie korterisse sisse murda, teha lahti külmkapp ja sügavkülm, suitsetada üks sigaret ja siis ära minna?"

Simone viskab käterätiku põrandale maha:

"Ma ei tea, Erik! Ma ei tea, aga keegi seda praegu igatahes tegi!"

"Rahune maha," nähvab Erik piredalt.

"Arvad sa, jah?"

"Kas ma tohin öelda, mida mina arvan? Ma tahan öelda, et natuke sigaretisuitsu ei ole midagi eriti imelikku. Küllap on keegi naabritest köögis ventilatsioonilõõri juures suitsu teinud. Ventilatsioonitruumlid on terve maja peale ühised. Või siis on keegi kuri inimene võtnud sigareti trepikotta kaasa, mõtlemata sellele, et..."

"Sa ei pea üleolevat tooni kasutama," märgib Simone napilt.

"Aga jumala pärast, Sixa, ära võta seda isiklikult, minu meelest on kogu asi täiesti ohutu ja iga hetk võib saabuda täiesti loomulik seletus."

"Ma tundsin, et keegi on korteris, kui ma üles ärkasin," ütleb Simone häälel.

Erik lahkub ohates köögist. Simone silmitseb määrdunudhalli käterätikut, millega ta külmkapi esist põrandat kuivatas.

Benjamin tuleb kööki ja istub oma tavalisele kohale.

"Tere hommikust," ütleb Simone.

Poiss ohkab ja toetab pea kätele.

"Miks sina ja isa kõigi asjade kohta valetate?"

"Seda me küll ei tee," vastab Simone.

"Ei tee te jee."

"Sinu meelest valetame?"

Poiss ei vasta.

"Kas sa mõtled seda, mida ma taksos ütlesin, kui me..."

"Ma mõtlen igasugu asju," katkestab poiss valjult.

"Sa ei pea minu peale karjuma."

"Unusta ära, et ma midagi ütlesin," ohkab poiss.

"Ma ei tea, kuidas minu ja isaga olema saab. Asi pole nii lihtne. Sul on kindlasti õigus, et me ainult petame ennast, aga see ei ole sama asi kui valetamine."

"Nüüd sa ütlesid ise välja."

"Mõtlesid sa veel midagi?"

"Minust pole väiksena tehtud ühtki pilti."

"On ikka," vastab Simone naeratades.

"Vastsündinust peast?" täpsustab poeg.

"Sa tead, et mul oli enne sind nurisünnitus... tähendab, me olime nii mõnused, kui sa sündisid, et me unustasime pilti teha. Ma tean täpselt, kuidas sa vastsündinuna välja nägid, ma mäletan su kurrulisi kõrvu ja..."

"Lõpeta ära," karjub Benjamin ja läheb oma tuppa.

Erik tuleb kööki ja libistab veeklaasi lahustuva valuvaigisti.

"Mis Benjaminiga lahti on?" küsib ta.

"Ma ei tea," sosistab Simone.

Erik joob kraanikausi kohal kihisevat vedelikku.

"Ta arvab, et me valetame kõige kohta," ütleb Simone.

"Nii tunnevad kõik teismelised."

Erik rõhatab vaikselt.

"Ma juhtusin talle ütlema, et me läheme lahku," räägib Simone.

"Kuidas sa võid midagi nii kuradi lolli teha?" küsib mees karmilt.

"Ma lihtsalt ütlesin, nagu tol hetkel tundsin."

"Aga kurat küll, sa ei tohi ainult enda peale mõelda!"

"Mina ei tee nii, mina ei maga praktikantidega, mina ei..."

"Sa hoia lõuad koomal," kisendab mees.

"Mina ei söö peotäite kaupa tablette, et..."

"Sa ei tea mitte kui midagi!"

"Ma tean, et sa võtad tugevaid valuvaigisteid."

"Mis sinul sellega asja on?"

"Kas sul valutab kuskil, Erik? Räägi, kas sul..."

"Ma olen arst ja ma arvan, et ma suudan ise seda paremini hinnata kui..."

"Mind sa juba ei peta," katkestab Simone.

"Mis mõttes?" naerab mees.

"Sul on sõltuvus, Erik, me ei maga enam teineteisega, sest sa neelad peotäite viisi kangeid tablette, mis..."

"Ma võib-olla ei taha sinuga magada," katkestab Erik. "Miks ma peaksin tahtma, kui sa minu kallal kogu aeg nii kuradimoodi irised?"

"Siis lähme lahku," lausub Simone.

"Hästi," kostab mees.

Simone ei suuda mehe poole vaadata, vaid läheb aeglaselt köögi välja, tundes kurgus pitsitust ja kipitust ning pisarate silmi tõusmist.

Benjamin on oma toa ukse kinni pannud ja kuulab nii kõvasti muusikat, et seinad ja ukSED vappuvad. Simone lukustab end vannituppa, kust tutab tule ja nutab.

"Kusi, raisk!" kuuleb ta Erikut esikus karjuvat, enne kui välisuks avatakse ja tagasi kinni põmatab.

Reede hommik, üheteistkümmnes detsember

Kell polnud isegi veel seitse hommikul, kui Joona Linna võttis vastu telefonikõne doktor Daniella Richardsilt. Ta selgitas, et Josef suudaks nüüd tema hinnangul lühema ülekuulamisega toime tulla, ehkki tahab veel operatsioonisaali kõrval intensiivpalatis.

Kui Joona autosse istub, et haigla juurde sõita, tunneb ta küünarnukis tunda valu. Ta mõtleb eilsele õhtule, kuidas raadiosaatjatega varustatud politseiautode sinine vilkurituli plinkis Tantolundeni kõrgmaja fassaadil, kus elab Sorab Ramadani. Poisiliku soenguga suurt kasvu mees sülitas üht ja pobises segaselt midagi oma keele kohta, kui ta patrullauto taga-taustale viidi. Ronny Alfredsson ja tema kolleeg Peter Jysk leiti kõrgmaja keldrivarjendist. Neid oli noaga ähvardatud ja luku taha pandud, mujal mehed olid sõitnud järgmise kõrgmaja juurde, jättes auto külasteparklasse.

Joona pöördus tagasi maja juurde, andis Sorabi ukse taga kella, ütles, et tema ihukaitsjad on kinni võetud ja et korteri uks murtakse maha, kui ta viivitamatult ei ava.

Sorab laskis ta sisse, palus sinisel nahksohval istet võtta, pakkus kummeliteed ja palus oma sõprade pärast vabandust.

Ta oli kahvatu mees, juuksed hobusesabas. Rahutult vaatas ta kogu aeg ringi, vabandas taas toimuva pärast, kuid selgitas, et tal on viimasel ajal palju probleeme olnud.

"Nellepärast ma endale ihukaitsjad hankisingi," lausus ta vaikselt.

"Mis probleeme teil olnud on?" küsis Joona kuuma teed limpsides.

"Keegi jälitab mind."

Sorab tõusis ja piilus aknast välja.

"Kes siis?" küsis Joona.

Sorab kostis seljaga tema poole seistes monotoonselt, et ei soovi sel-
lest kõnelda.

"Kas ma pean rääkima?" küsis ta. "Kas mul pole õigust vaikida või?"

"Teil on õigus vaikida," nõustus Joona.

Sorab kehtas õlgu.

"Jääb siis nii."

"Aga ma tahaksin väga, et minuga räägiksite," tegi Joona siiski katsed.

"Ma saan teid võib-olla aidata, sellele olete mõelnud?"

"Täna väga," pillas Sorab akna poole.

"Kas Evelyni vend on..."

"Ei," katkestas mees järsult.

"Nii et Josef Ek siin ei käinud?"

"Ta pole Evelyni vend."

"Kes ta siis on?"

"Kust mina tean, aga tema vend ta ei ole, ta on miskit muud."

Olles lausunud, et Josef ei ole Evelyni vend, muutus Sorab taas närvi-
liseks, rääkis jalgpallist, Saksa liigast, ega vastanud järgnevatele küsimus-
tele enam korrektsest. Joona mõtles, mida Josef oli Sorabile öelnud, mida
ta oli teinud, mil moel ta oli suutnud meest niivõrd hirmutada, et too oli
Evelyni asukoha reetnud.

Joona pöörab kaarega neuroloogiakliiniku ette, pargib auto, siseneb pea-
uksest, sõidab liftiga kuuendale korrusele, kõnnib piki koridori, tervitab
valves olevat politseinikku ja astub siis Josefi palatisse. Keegi naine tõuseb
voodi kõrvalt toolilt ja esitleb ennast:

"Lisbet Carlén," lausub ta. "Ma olen sotsiaalosakonna sekretär, ma
olen ülekuulamise ajal Josefi tugiisik."

"Kui meeldib," ütleb Joona tema kätt surudes.

Naine vaatab tema poole pilguga, mis talle mingil põhjusel süm-
paatne tundub.

"Kas teie teostate ülekuulamist?" pärib ta huvitatult.

"Jah. Vabandust, minu nimi on Joona Linna ja ma olen riiklikust kri-
minaalametist, me rääkisime ennist telefonis."

Korrapäraste vaheaegade järel lööb palatis mulisema Bülowi dre-
naaž – pump, mis on vooliku abil ühendatud Josefi augustatud kopsuga.
Kunstlik äravool asendab seda alarõhku, mida loomulikult kombel enam
ei eksisteeri, nii et tema kops saaks paranemisprotsessi vältel töötada.

Lisbet Carlén ütleb tasa, et doktor käskis Josefil lamada täiesti vaikselt,
et maksas ei tekiks uusi verejookse.

"Ma ei hakka tema tervisega riskima," selgitab Joona, asetades dikto-
foni Josefi näo juures asetsevale lauale.

Ta teeb Lisbeti suunas küsiva liigutuse, mispeale too talle noogutab. Ta
paneb diktofoni käima, kirjeldab ülekuulamissituatsiooni, lausub selgitu-
seks, et kuulatakse üle Josef Eki, et on reede, üheteistkümnes detsember
ja kell on 8.15 hommikul. Seejärel mainib ta ära ruumis viibivad isikud.

"Tere," ütleb Joona.

Josef heidab talle raskete laugude alt pilgu.

"Minu nimi on Joona... ma olen kriminaalkomissar."

Josef paneb silmad kinni.

"Kuidas sa ennast tunned?"

Sotsiaalosakonna sekretär vaatab aknast välja.

"Kas sa saad magada selle muliseva aparaadiga?" küsib Joona.

Josef noogutab tasakesi.

"Kas sa tead, miks ma siin olen?"

Josef avab silmad ja raputab aeglaselt pead. Joona ootab, jälgides tema
näoilmet.

"On juhtunud õnnetus," ütleb Josef. "Kogu minu perekonnaga on
juhtunud õnnetus."

"Kas keegi pole sulle rääkinud, mis juhtus?" küsib Joona.

"Võib-olla natuke," kostab poiss nõrgal häälel.

"Ta keeldub kohtumast psühholoogi ja nõustajaga," lausub sot-
siaalosakonna sekretär.

Joona mõtleb, kui teistmoodi Josefi hääle hüpnosi all kõlanud oli.
Nüüd on see korraga habras, peaaegu olematu ja kogu aeg küsiv.

"Ma usun, et sa tead, mis juhtunud on."

"Sa ei pea vastama," lausub Lisbet Carlén kiiruga.

"Praegu oled sa viieteistkümnepäevane," jätkab Joona.

"Jah."

"Mida sa oma sünnipäeval tegid?"

"Ei mäleta," ütleb Josef.

"Kas sa kingitusi said?"

"Telekat vaatasin," vastab Josef.

"Kas sa sõitsid Evelyni juurde?" küsib Joona neutraalselt.

"Jah."

"Tema korterisse?"

"Jah."

"Kas ta oli seal?"

"Jah."

Vaikus.

"Ei, teda polnud seal," parandab Josef ebakindlalt.

"Kus ta siis oli?"

"Suvilas," vastab poiss.

"Kas see on kena suvila?"

"Mitte kena... aga selline hubane."

"Kas tal oli hea meel?"

"Kellel?"

"Evelynil."

Vaikus.

"Kas sul oli midagi kaasas?"

"Tort oli."

"Tort? Kas oli hea tort?"

Josef noogutab.

"Kas Evelyni meelest oli ka hea?" jätkab Joona.

"Tema peab ainult kõige paremat saama," lausub Josef.

"Kas sa temalt mõne kingituse ka said?"

"Ei saanud."

"Aga võib-olla ta laulis..."

"Ta ei tahtnud mulle kinki anda," ütleb Josef solvunult.

"Kas ta ütles nii?"

"Jah, ütles küll," vastab Josef kiiresti.

"Miks siis?"

Vaikus.

"Kas ta oli sinu peale vihane?" küsib Joona.

Poiss noogutab.

"Kas ta tahtis, et sa teeksid midagi, mida sa ei tohtinud teha?" jätkab Joona rahulikult toonil.

"Ei, ta..."

Josef jätkab sosinal.

"Ma ei kuule, Josef."

Poiss sosistab edasi. Joona läheneb, püüdes tabada sõnu, ja naaldub Josefi kohale.

"See kuradi vördjas!" karjub Josef talle kõrva.

Joona tõmbub tagasi, läheb ümber voodi, hõõrub kõrva ja püüab naelutada Josefi nägu on tuhkhall, kui ta sisistab:

"Küll ma selle kuradi hüpnootisööri üles otsin, närin tal kõri läbi, saan kätte tema ja ta..."

Sotsiaalosakonna sekretär tõttab voodi juurde ja püüab diktofoni kinni panna.

"Josef! Sul on õigus vaikida..."

"Ära sega vahele," katkestab Joona.

Liibet vaatab ärritunud pilgul tema poole ja ütleb väriseva häälega:

"Enne ülekuulamise algust oleksid sa pidanud teavitama..."

"Ei, te eksite, selle kohta pole mingeid seadusi," ütleb Joona kõrgendatud häälel. "Tal on õigus vaikida, see on tõsi, aga pole olemas mingeid nõudmisi, et ma peaksin teda sellest õigusest teavitama."

"Vabandust siis."

"Pole viga," pomiseb Joona ja pöördub seejärel Josefi poole. "Miks sa hüpnootisööri peale vihane oled?"

"Ma ei pea te küsimustele vastama," ütleb Josef, püüdes osutada sotsiaalosakonna sekretäri poole.

Reede hommik, üheteistkümmnes detsember

Erik jookseb trepist alla ja välisuksest välja. Ta seisatab Sveavägeni tundes, kuidas higine selg maha jahtub. Tal on ängistusest süda paha, ta ei mõista, kuidas ta võib nii rumal olla, et solvumise pärast Simonele endast eemale tõugata. Ta kõnnib aeglaselt edasi Odenplani poole, istub raamatukogu ette pingile. Õhk on külm, üks mees magab veidi maad eemal paksu tekikuhila all.

Erik tõuseb ja hakkab kodu poole astuma, ostab kiviahjupagarilt leiba ja Simonele ühe *latte macchiato*. Ta kiirustab tagasi ja läheb pikkade hüpetega treppidest üles. Uks on lukus, ta võtab välja võtmekimbu, keerab lukud lahti ja mõistab kohe, et korter on tühi. Erik mõtleb, et peaks Simonele tõestama, et too võib tema peale loota. Ta seisab köögilaua ääres ja joob kohvi, tunneb iiveldust ja otsib välja kapsli Losecit.

Kell on kõigest kümme hommikul, tema valvekord haiglas algab alles mõne tunni pärast. Ta võtab raamatu ja heidab voodile pikali. Lugemise asemel aga mõtleb ta Josef Ekile. Huvitav, kas kriminaalkomissar Joona Linna suudab ta rääkima panna.

Korter on vaikne, nagu mahajäetud.

Arstimist põhjustatud pehme rahu levib aegapidi üle kõhu.

Hüпноosi käigus öeldust ei saa mitte midagi tõendina kasutada, kuid Erik teab, et Josef kõneles tõtt, et just tema tappis perekonna, ehkki teadmata on veel motiiv ja viis, millega poisi meelest õde teda juhib.

Erik suleb silmad ja püüab ette kujutada perekonda ridamajas Tumbas. Evelyn pidi juba varem tundma, et vend on ohtlik, mõtleb ta. Lühiaastate oli tüdruk õppinud venna puuduliku enesekontrolliga leppima. Alati asetanud oma tahte vastukaaluks teise vihapursetele. Josef on olnud kakleja, selle eest pahandada saanud, kuid kakelnud edasi. Vanema õena ei ole Evelynil olnud mingit kaitset. Perekond on püüdnud Josefi vägi-

valdust päevast päeva ohjeldada, sellega elada, kuid mitte mõistnud selle ohtu. Võib-olla mõtlesid vanemad, et agressiivne käitumine tulenes lihtsalt sellest, et Josef on poiss. Võimalik, et nad tundsid süüd, et olid lasknud tal julmi arvutimänge mängida ja koledaid filme vaadata.

Evelyn lahkus esimesel võimalusel kodunt, hankis töö ja omaette korteri, ent miski sundis teda aimama asjade kasvavat tõsidust – korraga tundis tüdruk sellist hirmu, et peitis end tädi suvilasse ja kandis kaitseks endaga püssi kaasas.

Kas Josef oli teda ähvardanud?

Erik püüab ette kujutada Evelyni hirmu öösiti suvilas, pimedas, laenuvõõruses voodi kõrval.

Ta mõtleb Joona Linna telefonikõnele pärast Evelyni ülekuulamist. Mis juhtus, kui Josef tordiga kohale tuli? Mida ta õele ütles? Mida Evelyn tundis? Kas tüdruk hakkas alles siis kartma ja hankis endale püssi? Kas hirm, et vend ta ära tapab, tuli pärast tolle külaskäiku?

Erik mõtleb Evelynile. Ta näeb tüdrukut sellisena, nagu ta suvemaja juures oli – noor naine hõbedakarva sulevestis, hallis kootud kampsunis, käikides teksades ja tennistes, kõndimas aeglaselt puude vahel, juuksed loobusesabas hooglemas. Näol kaitsetu lapselik ilme, hoiab ta haavlipüssi tihti käes. See lohiseb mööda maad, hüpleb pehmelt samblastel mätas- ja mustikavartel. Päike kallab männiokste vahelt oma kiiri.

Korraga mõistab Erik midagi olulist: kui Evelyn kardaks, kui tal oleks püss, et ennast Josefi vastu kaitsta, siis kannaks ta seda teistmoodi, mitte nii lohistaks majale lähenedes mööda maad.

Erik mäletab, et tüdruku püksipõlved olid märjad, teksadel tumedad mullased plekid.

Evelyn oli läinud metsa, püss käes, et endalt elu võtta, mõtleb ta.

Tüdruk põlvitas samblal, püssi ots suus, kuid siis kahetses, ei julgenud.

Kui Erik teda metsaserval silmas, püssi ots mustikavartel hüplemas, oli tüdruk tagasiteel suvilasse, tagasi selle variandi juurde, mille juurest ta pageda oli kavatsenud.

Erik võtab telefoni ja valib Joona mobiilinumbriga.

"Jah, Joona Linna kuuleb."

"Tere, räägib Erik Maria Bark."

"Erik? Ma kavatsesin helistada, aga nii neetult palju asju..."

"Pole midagi," ütleb Erik, "ma olen..."

"Nulle teadmiseks," katkestab teda Joona, "et mul on kuradimoodi hea selle nõiajahi pärast meedias, ma luban, et uurin järele, kes lekitas, kui kogu asi maha rahuneb."

"Pole üldse tähtis."

"Ma tunnen ennast süüdi, sest mina veensin sind..."

"Ma tegin ise otsuse, ma ei süüdistata kedagi teist."

"Isiklikult, mida küll ei tohi praegu ütelda, arvan ma endiselt, et Josef hüpnotiseerimine oli õige tegu, me ei tea veel midagi, aga see võis väga hästi Evelyni elu päästa."

"Selle pärast ma helistangi," ütleb Erik.

"Mille pärast?"

"Mulle turgatas üks asi pähe. On sul aega?"

Erik kuuleb, kuidas Joona ruumis midagi nihutab, kõlab, nagu tõmbaks ta tooli endale istumise alla.

"Jah," kostab ta. "Mul on aega küll."

"Kui me seal Värmdöl olime, tädi suvila juures," alustab Erik. "Ma istusin ju autos ja nägin puude vahel üht naist, kel oli haavlipüss käes. Mingil viisil sain ma aru, et see oli Evelyn ja mõtlesin, et olukord võib ohtlikuks muutuda, kui politsei teda ehmatab."

"Jah, ta oleks võinud näiteks aknast sisse tulistada," lausub Joona. "Kui ta oleks arvanud, et majas on Josef."

"Nüüd ma istusin siin kodus ja mõtlesin jälle Evelyni peale," jätkab Erik. "Ma nägin teda puude vahelt, ta läks aeglaselt suvila poole ja hoidis ühe käega püssi, lasi püssitorul mööda maad lohiseda."

"Soo-soh?"

"Kas püssi kantakse sedasi, kui kardetakse, et keegi sind mõrvama tuleb?"

"Ei," vastab Joona.

"Ma arvan, et ta oli läinud metsa, et ennast ära tappa," ütleb Erik. "Teksad olid põlve kohalt märjad. Ta oli ilmselt põlvitanud niiskel sambalal, püss suunatud laubale või rindu, kuid seejärel kahetses, ei julgenud – nii ma arvan."

Erik jääb wait. Ta kuuleb Joona rasket hingamist telefonitorus. All tänaval hakkab tuututama auto valvesignaali.

"Aitäh," ütleb Joona. "Ma lähen räägin temaga."

Reede pärastlõuna, üheteistkümmnes detsember

Ülekuulamine Evelyniga leiab aset kriminaalhooldusosakonna kontoris. Et troostitut ruumi kodusemaks muuta, on keegi asetanud istutustlauale metallist piparkoogipurgi ja akendele Ikeast pärit elektrilampid. Evelyn ja tema kaitsja istuvad juba oma toolidel, kui Joona diktofonist sisse lülitab.

"Evelyn, ma tean, et minu küsimused tunduvad ebamugavad," ütleb ta vaikelt ja heidab tüdrukule kiirpilgu. "Aga ma oleksin tänulik, kui sa saadale siiski vastaksid, nii hästi kui suudad."

Evelyn ei vasta, vaid silmitseb oma põlvi.

"Sest ma ei usu, et vaikimine sulle mingeid eeliseid annaks," jätkab Joona pehmelt.

Neiu ei reageeri, vaid põrmitseb jätkuvalt oma põlvi. Kaitsja, keskmine mees, habemetüüka varjud näos, vaatab ilmetul näol Joona poole.

"Evelyn, kas alustan?"

Tüdruk raputab pead. Joona ootab. Hetke pärast tõstab neiu lõua rinna ja nende pilgud kohtuvad.

"Sa läksid püssiga metsa, et endalt elu võtta – kas pole?"

"Jah," sosistab neiu.

"Mul on hea meel, et sa seda ei teinud."

"Minul ei ole."

"Oled sa püüdnud seda varemgi teha?"

"Jah."

"Enne seda korda?"

Tüdruk noogutab.

"Aga enne, kui Josef tordiga tuli?"

"Ei."

"Mida ta ütles?"

"Ma ei taha sellest mõelda."

"Millest siis ometi? Sellest, mis ta ütles?"

Evelyn ajab selja sirgu ja tema huuled tõmbuvad kriipsuks.

"Ma ei mäleta," ütleb ta peaaegu hääletult. "Kindlasti ei midagi erilist."

"Sa kavatsesid ennast maha lasta, Evelyn," meenutab Joona.

Tüdruk tõuseb, läheb akna juurde, kustutab elektriküünlad ja paneb taas põlema, läheb tagasi tooli juurde ja istub, käed risti rinnal.

"Kas mind ei võiks lihtsalt rahule jätta?"

"Kas sa soovid seda? Kas seda sa päriselt soovidki?"

Neiu noogutab tema poole vaatamata.

"Vajad sa vaheaega?" küsib kaitsja.

"Ma ei tea, mis Josefiga on," lausub Evelyn vaikselt. "Tema peas on midagi korrast ära. Alati on olnud... kui ta väike oli, siis ta kakles kõvasti liiga ohtlikult. Ta lõhkus kõik mu asjad ära, mul ei tohtinud üldse midagi olla."

Tüdruku huuled värisevad.

"Kaheksa-aastasena tahtis ta minuga abielluda. See võib-olla ei kõla kuigi tõsiselt, aga mina ei tahtnud, ja tema nõudis, et me suudleksime. Ma kartsin teda, ta tegi imelikke asju, ta võis öösiti minu juurde hiilida ja mind hammustada, nii et verd tuli. Ma hakkasin vastu lööma, siin ma olin temast veel tugevam."

Tüdruk kuivatab põsilt pisaraid.

"Siis ta valas ennast Busteri peale välja, kui ma ei teinud tema tahtmist mööda... asi läks üha hullemaks, ta tahtis mu rindu vaadata, tahtis koos minuga vannis käia... ta tappis mu koera ära ja viskas teesillalt alla."

Neiu tõuseb ja läheb rahutult akna juurde.

"Josef võis olla kaheteistaastane, kui ta..."

Tüdruku hääl murdub ja ta nuuksub vaikselt omaette, enne kui jätkab.

"Ta küsis, kas ma tahan tema nokut endale suhu. Mina vastasin, et ei on vastik. Siis ta läks Tripsu juurde ja peksis teda, Trips oli ainult kahe aastane..."

Evelyn nutab ja rahuneb.

"Ma pidin pealt vaatama, kuidas ta pihku taob, iga päev mitu korda. Ta peksis Tripsut, kui ma keeldusin, ütles, et tapab ta ära. Üsna varsti, see võis olla mõne kuu pärast, hakkas ta nõudma, et saaks minuga magada. Ta ütles seda iga päev, ähvardas mind... aga mina leidsin, mida talle va

ta, ma ütlesin, et ta on alaealine, et see on keelatud, et ma ei saa teha midagi, mis on keelatud."

Ta kuivatab põskedelt pisaraid.

"Ma mõtlesin, et see läheb lihtsalt üle, kolisin kodunt minema, aasta üks mööda, aga siis hakkas ta mulle helistama, ütles, et on varsti viisteist. Siis ma peitsingi ennast ära, ma... ma ei taipa, kuidas ta selle peale tuli, et ma suvilas olen, ma..."

Ta nutab varjamatult, lahtise suuga.

"Oh jumal..."

"Nii et ta ähvardas," ütleb Joona, "ta ähvardas terve perekonna tappa, kui ta..."

"Ta ei öelnud seda!" karjub tüdruk. "Ta ütles, et alustab isast. See on minu süü, kõik on... ma tahan lihtsalt surra..."

Ta vajub vastu seina põrandale kokku ja tõmbub kõssi.

Reede pärastlõuna, üheteistkümmes detsember

Joona istub oma toas ja puurib ühe tühjusehetke vältel pilgu otse pildikudesse. Üks käsi hoiab endiselt telefoni. Kui ta Jens Svanehjälmi Evelyni äkilisest meelemuutusest teavitab, kuulas too vaikides ja ohkas raskelt, kui Joona talle mõrvade erakordselt julmast motiivist ette kandis.

"Ausalt öeldes, Joona," oli ta seejärel öelnud, "on see asi kahjuks liiga õhuke, pidades silmas, et Josef Ek näitab süüdlasena omakorda õde. Ma tahan öelda, et me vajame ülestunnistust või tehnilist tõestusmaterjali."

Joona laseb pilgul üle toa käia, hõõrub käega nägu, helistab seejärel Josefi arstile Daniella Richardsile ja arutab, milline võiks olla sobiv aeg ülekuulamise jätkamiseks, kui kahtlustatav ei ole valuvaigistite liigse mõju all.

"Ta peab olema selge peaga," ütleb Joona.

"Sa võiksid tulla kella viie ajal," vastab Daniella.

"Täna pärastlõunal?"

"Ta saab uue morfiinidoosi alles kuue ajal. See on plaanitud millalgi õhtusöögi paiku."

Joona vaatab kella. On pool kolm pärastlõunal.

"Mulle sobib hästi," ütleb ta.

Pärast kõnet Daniella Richardsiga helistab ta Lisbet Carlénile, Josefi tugiisikule, et tedagi järgmisest ajast informeerida.

Ta läheb personalituppa, võtab puuviljakorvist õuna ning tagasi tulle istub tema kohal Erixon, Tumba kuriteopaiga ülevaatuse vastutav tehnik, naaldudes kogu hiiglasliku kerega kirjutuslaua kohale. Ta punetab näost, lehvitab käega jõuetult Joona poole ja toob kuuldavale ohke.

"Topi mulle õun lõugade vahele, siis on sul jõulusiga valmis," ütleb ta.

"Lõpeta ära," vastab Joona ja võtab ampsu.

"Ma olen selle ära teeninud," tunnistab Erixon. "Sestsaadik kui see Tai ingikoht nurga peal lahti tehti, olen ma üksteist kilo juurde võtnud."

"Neil on head toidud."

"Jah, raisk, ma ütlen."

"Kuidas naiste riietusruumiga läheb?" küsib Joona.

Erixon tõstab tõrjuvalt ümmarguse käe:

"Sa ei tohi öelda, et mäletad, mis ma ütlesin, aga..."

Joona naeratab laialt.

"Vaatame," lausub ta diplomaatiliselt.

"Okei," ohkab Erixon, kuivatades põskedelt higi. "Põranda äravoolu-
nõu oli Josef Eki karvu ja vuukide vahel isa Anders Eki verd."

"Mis ma ütlesin!" särab Joona võidukalt.

Erixon naerab, hoides samal ajal kurku kinni, nagu arvaks, et seal läheb midagi katki.

Alla riikliku politseiameti fuajeesse viivas liftis helistab Joona taas Jens Svanehjälmile.

"Hea, et sa helistasid," ütleb Jens. "Nad on mul selle hüpnosijama-
nust kallal, arvavad, et me peaksime eeluurimise Josefi vastu lõpetama,
et see läheb ainult palju raha maksma ja..."

"Anna mulle sekund aega," katkestab Joona.

"Kuigi mina olen otsustanud..."

"Jens?"

"Jah," vastab too.

"Meil on tehniline tõestusmaterjal olemas," lausub Joona tõsiselt.
Josef Ek on seotud esimese mõrvapaiga ja isa verega."

Peaprokurör Jens Svanehjälmi hingab raskelt telefonitorusse, siis kogub
end ja sõnab:

"Joona, sa helistasid viimsel sekundil."

"Sellest piisab," kostab too.

"Heda küll."

Nad hakkavad kõnet lõpetama, kui Joona lausub:

"Kas ma ei öelnud, et mul on õigus?"

"Mida?"

"Kas mul polnud mitte õigus?"

Torus jääb vaikseks. Seejärel lausub Jens pikaldaselt ja pedagoogiliselt:

"Oli küll, Joona, sul oligi õigus."

Nad lõpetavad kõne, naeratus kaob kriminaalkomissari näolt; ta kõn-
epiki ala pool jooksvat klaaskoridori ja vaatab uuesti kella. Poole tunni
pärast peab ta Djurgårdenil asuvas Põhjamaade muuseumis olema.

Joona läheb muuseumi treppidest üles ja kõnnib mööda pikki inimtühje koridore edasi. Ta möödub sadadest valgustatud näitusevitriinidest nende poole pilku pööramata. Ta ei näe tarbeesemeid, aardeid ega kunstikäsitööd, ei tee märkamagi näitusi, rahvariideid ega suuri fotosid.

Valvur on juba nõrgalt valgustatud vitriini juurde tooli toonud. Sõna keelki lausumata võtab Joona tavalisel kombel istet ja silmitseb saami pruudikrooni. Peene ja haprana väändub see täiuslikuks ringiks. Äärmiselt meenutavad lilleriiulit või väljasirutatud sõrmedega kokkupandud käsi. Tasakesi liigutab Joona oma pead, nii et valgus aegapidi edasi liigub. Pruudidipärg on põimitud juurest, käsitsi palmitsetud. Materjal on maa seest kaevatud ja särab nagu ihu, nagu kuld.

Seekord istub Joona vitriini ees ainult tunnikese, siis tõuseb, noogutab valvuri poole ja kõnnib Põhjamaade muuseumist aeglaselt välja. Maad kattev lumelõrts on mustaviiruline ja laevalt Djurgårdeni silla juurest kandub ninna diislihaisu. Tasakesi jalutab Joona Strandvägeni poole, kui telefon heliseb. Räägib kohtuarst Nõel.

"Tore, et ma su kätte sain," nendib ta lühidalt, kui Joona kõne vastu võtab.

"Kas lahkamine on tehtud?"

"Sama hästi kui, sama hästi kui."

Joona silmitseb, kuidas üks noor isa kõnniteel lapsevankrit üha taha poole kallutab, et last naerma ajada. Keegi naine seisab liikumatult akna ja vaatab ainiti tänavale. Tema pilku kohates tõmbub naine otsekohesammukese võrra tagasi.

"Kas leidsid midagi ootamatut?" küsib Joona.

"Noh, ma ei tea..."

"Aga?"

"Aga see asi selle lõikega kõhul, muidugi mõista."

"Nii?"

Ta kuuleb, kuidas Nõel hinge tõmbab ja miski taustal klõpsatab.

"Pillasin pliiatsi maha," sosistab Nõel, ja torust kuulub kõõbinat.

"Nende kehade vastu on suunatud väga palju vägivalda," lausub Nõel tõsiselt, kui ta tagasi on. "Eelkõige väikese tüdruku vastu."

"Seda ma mõistsin," ütleb Joona.

"Ja paljud haavadest on põhjendamatud, need on otse väljenduda löbu pärast tekitatud. Asi on kuratlik, kui sa minu käest küsid."

"Jah," ütleb Joona, mõeldes, milline kuriteopaik tema tulles välja oli näinud.

Õukis politseinikud, kaosetunne õhus. Surnukehad maja sees. Ta mäletab Lillemor Blomi paberkahvatuid palgeid, kui naine seal seisis ja värisi käsi suitsu tegi. Talle meenub, kuidas veri oli pritsinud aknaklaasile, nõrgunud õuepoolsele rõduuksele.

"Kas said selgust naise kõhul oleva lõikehaava küsimuses?"

Nõel ohkab.

"Jah, asi on nii, nagu me arvasimegi. Teda lõiguti umbkaudu kaks tundi pärast surma saabumist. Surnukeha pöörati ümber ja seejärel vajutati terav nuga vanasse keisrilõikehaava."

Ta lehitseb pabereid.

"Siiski ei ole meie mõrtsukal suuremat aimu *sectio caesarea*st. Katja Eki puhul oli tegemist akuutse lõikega, mis jooksis vertikaalselt nabast alapoolse."

"Nii?"

Nõel ohkab sügavalt.

"Nüüd on aga sedaviisi, et emakat lõigatakse alati ristipidi, isegi kui lõige kõhul on vertikaalne."

"Aga seda Josef ei teadnud?" küsib Joona.

"Ei teadnud," kostab Nõel. "Ta avas üksnes kõhuõõne, mõistmata, et keisrilõike koosneb alati kahest operatsioonist – ühest, mis avab kõhuõõne, ja teisest, mis avab emaka."

"Kas on veel midagi, mida ma peaksin kohe teada saama?"

"Võib-olla seda, et ta tegeles surnukehadega ebatavaliselt kaua, et ta ei muutnud kuidagi lõpetada, kuigi ta üha enam väsis, ei saanud talle ikka kullalt, viha ei lahtunud."

Õukeneb vaikus. Joonas kõnnib piki Strandvägenit. Ta hakkab taas mõtlema viimasest Evelyniga peetud ülekuulamisest.

"Ma tahtsin ainult kinnitada seda keisrilõike asja," ütleb Nõel hetke pärast. "Et lõikehaav tehti umbkaudu kaks tundi pärast surma saabumist."

"Tänan, Nõel," ütleb Joona.

"Homme saad kogu lahkamisprotokolli."

Pärast kõne kinnivajutamist mõtleb Joona, kui kohutav võis olla koos Eki ja Evelyniga üles kasvada. Kui kaitsetult Evelyn end tunda võis, tema mõtteid rääkimata.

Joona püüab meenutada, mida Evelyn ema keisrilõike kohta kõnelnud oli.

Ta mõtleb, kuidas Evelyn istus seinale toetudes kokkuvajunud üle kuulamistoa põrandal, rääkides Josefi peaaegu patoloogilisest armukadedusest väikese õe suhtes.

"Josefi peas on midagi korrast ära," oli tüdruk sosistanud. "Alati on olnud. Ma mäletan, et tema sündides jäi ema kohutavalt haigeks, ma ei tea, mis oli, aga nad pidid tegema akuutse keisrilõike."

Evelyn oli raputanud pead ja närinud huuli, enne kui juttu jätkas.

"Kas teate, mis asi akuutne keisrilõige on?"

"Jah, umbes tean," oli Joona vastanud.

"Mõnikord... mõnikord tekivad komplikatsioonid, kui laps sel viisil ilmale tuleb."

Evelyn heitis talle hirmunud pilgu.

"Sa mõtled hapnikupuudust ja muud taolist?" küsis Joona.

Evelyn raputas pead ja pühkis põskedelt pisaraid.

"Ma mõtlen psüühilisi probleeme emal. Naisel, kes teeb läbi raske sünnituse ja uinutatakse korraga operatsiooni jaoks narkoosiga magama, võib tulla raskusi lapsega lähedaseks saamisel."

"Kas su emal oli sünnitusjärgne depressioon?"

"Mitte päriselt," oli Evelyn raskel rusutud häälel vastanud. "Mu emal tekkis Josefit sünnitades psühhoos. Sünnitusmajas nad sellest aru ei saanud, vaid lasksid beebiga koju sõita. Mina märkasin seda kohe. Kõik oli valesti. Mina pidin Josefi eest hoolitsema. Ma olin ainult kaheksa-aastane, aga ema temast ei hoolinud, ei puudutanud teda, vaid lamas ainult voodis ja aina nuttis, nuttis ja nuttis."

Evelyn vaatas Joona poole ja sosistas:

"Ema ütles, et laps ei ole tema oma, et tema tita on surnud, ja lõpuks tuli ta vaimuhaiglasse viia."

Evelyni näole ilmus viltune muie:

"Ema tuli umbes aasta pärast meie juurde tagasi. Ta teeskles, et kõik on jälle normaalne, aga tegelikult jätkas ta Josefi tõrjumist."

"Nii et sinu meelest ema terveks ei saanudki?" küsis Joona ettevaatlikult.

"Ta paranes küll, sest kui ta Lisa sai, oli kõik teisiti. Ema oli Lisa üle õnnelik, tegi tema heaks kõik."

"Ja sina pidid Josefi eest hoolitsema."

"Josef hakkas ütlema, et ema oleks pidanud ta päriselt sünnitama. Talle tundus ebaõiglane, et Lisa on "vitust sündinud", aga tema mitte. Ta ütles seda kogu aeg. Et ema oleks pidanud ta vitust sünnitama, mitte ainult..."

Evelyni häälel vaibus. Tüdruk pööras näo kõrvale ja Joona nägi tema ühaõnnematud, pingul õlgu, ilma et oleks tihanud teda puudutada.

Reede õhtu, üheteistkümmnes detsember

Karolinska haigla intensiivraviosakonnas polegi vahelduse mõtet. Täiesti vaikne, kui Joona jalgsi sinna jõuab. Üle terve osakonna levib toidulõhn ja saali ukse taga seisab käru roostevabast terasest kastrulite, taldrikute, klaaside ja söögiriistadega. Keegi on sees teleka käima pannud ja Joona kuuleb portselani kolinat.

Ta mõtleb, kuidas Josef lõikas lahti vana keisrilõikearmi ema kõhul avas omaenda ilmaletuleku tee, selle tee, mis ühtlasi määras ta jääma emata, mis põhjustas selle, et emal temaga kunagi sidet ei tekkinud.

Josef tundis varakult, et pole nagu teised lapsed, ta oli üksik. Ainus, kes tema vastu armastust ja hoolitsust üles näitas, oli Evelyn. Poiss ei aktsepteerinud, et Evelyn teda ära tõukas. Vähimgi märk kaugenemisest ajas teda raevu ja meeleheitele, ja viha pöördus üha enam peres nii armastatud väikese õe peale.

Joona noogutab Sunessonile, kes seisab Josef Eki ukse taga, ning heidab siis pilgu palatisse. Kateetri uriinikott on pooleldi täis ja voodi kõrval seisev raske tilgutiagregaat varustab teda niihästi vedeliku kui ka vere plasmaga. Poisi jalad ulatuvad helesinise teki alt välja, jalatallad on määrdunud, üle haavaõmbluste teibitud kirurgilise sideme külge on jäänud mustust ja juuksekarvu. Telekas käib, kuid poiss ei paista seda nägevat.

Sotsiaalosakonna sekretär Lisbet Carlén viibib juba palatis. Ta pole veel Joonat märganud, vaid seisab aknal ja sätib juuksepannalt juustesse.

Josefil on tekkinud haavast uus verejooks, mööda käsivart voolab veri ja tilgub põrandale. Vanem medõde on tema kohale kummardunud, võtab kompressi lahti ja teibib haava ääred uuesti kinni, puhastab määrdunud kohad verest ja lahkub seejärel palatist.

"Vabandust," ütleb Joona mööda koridori õele järgnedes.

"Jah?"

"Kuidas tal tervis on, kuidas Josef Ekil tegelikult läheb?"

"Rääkige vastutava arstiga," vastab naine ja tõttab edasi.

"Seda ma teen," naeratab Joona naisele järele kiirustades. "Aga... ma tahaksin talle midagi näidata... kas ma võin teda kohale sõidutada, ratsamoti, ma mõtlen..."

Ode raputab pead ja seisatab.

"Patsienti ei tohi absoluutselt liigutada," sõnab ta rangelt. "Milline rumalus, tal on suured valud, ei saa ennast liigutada, võivad tulla uued verejooksud, kui ta istuvasse asendisse tõuseks."

Joona pöördub tagasi Josefi palatisse. Koputamata astub ta sisse, läheb poisi juurde, võtab telekapuldi, lülitab pildikasti välja, käivitab diktofoni, suristab ette kellaaja, kuupäeva ja ruumis viibivad isikud ning istub seejärel külastajatoolile. Josef avab oma rasked laud ja vaatab kerget huvi- ja rõõmu ilmutades tema poole. Bülowi drenaaž, mis on ühendatud poisi rinnakorviga, et taastada rõhku tema augustatud kopsus, toob kuuldavale tema meeldivat tasast mulisevat häält.

"Sind kirjutatakse varsti haiglast välja," ütleb Joona.

"See on küll vahva," vastab Josef nõrgal häälel.

"Aga sind viiakse vanglasse üle."

"Lisbet rääkis, et prokurör ei ole valmis midagi tegema," ütleb Josef, pilk sotsiaalosakonna sekretäril.

"See oli enne, kui me tunnistaja leidsime."

Josef paneb silmad kinni.

"Kelle?"

"Me oleme sinuga päris palju juttu rääkinud," lausub Joona. "Aga sa ei taha olla sa tahad muuta midagi sellest, mida sa öelnud oled, või lisada midagi sellist, mida sa öelnud ei ole."

"Evelyn," sosistab poiss.

"Sind ei lasta väga tükk aega välja."

"Te valetate."

"Ei, Josef, ma räägin tõtt. Usu mind. Sind antakse kohtu alla ja sul on õigus juriidilisele esindajale."

Josef püüab kätt tõsta, kuid ei jaksa.

"Te hüpnootiseerisite Evelyni," ütleb ta naeratades.

"Ei."

"Kõna seisab sõna vastu," ütleb poiss.

"Mitte päriselt," kostab Joona, silmitsedes poisi puhast kahvatut nägu.

"Meil on ka tehnilist tõestusmaterjali."

Josef vajutab lõuad kõvasti kokku.

"Mul ei ole aega siin istuda, aga kui sa tahad mulle midagi rääkida, ma võin hetkeks veel jääda," lausub Joona sõbralikult.

Ta laseb pool minutit mööda minna, trummeldab sõrmedega klavieerile, tõuseb, võtab diktofoni kaasa ja lahkub ruumist lühida peanoorigi tuse saatel sotsiaalosakonna sekretäri suunas.

Haigla ees autos mõtleb Joona, et oleks pidanud Josefi vastandama Evelyni jutustusega, oleks pidanud seda tegema, et poisi reaktsiooni näha. Josef Ekis peitub mingi pulbitsev ülbis, mis ehk meelitaks teda üles tunnistama, kui teda piisavalt provotseerida.

Joona kaalub silmapilgu, kas mitte tagasi pöörduda, kuid loobub sellest et mitte hilineda lõunasöögile Disa pool.

On pime ja udune, kui ta kohale jõuab ja auto Lützensgatanile koostöö karva maja ette pargib. Välisukse juurde kõndides tunneb ta üle hulga aja, et tal on külm. Ta heidab pilgu Karlaplani härmatanud muru ja puude tumedate võrade poole, püüdes silme ette manada voodis lamavat Josef, kuid ainus, mida ta näeb, on дренаažiparaat, mis muliseb ja koriseb. Ometi on tal tunne, et on näinud midagi olulist, sellest ise aru saamata.

Aimdus sellest, et miski ei klapi, hõõgub tema sees endiselt ka siis, kui ta liftiga Disa korteri juurde sõidab ja ukse taga kella annab. Keegi ei tule avama. Joona kuuleb, et tema kohal trepikojas viibib keegi, kes aeg-ajalt ohkab või vaikselt nutab.

Disa avab stressis ilmel ukse, üll ainult rinnahoidja ja sukkpüksid.

"Ma arvestasin, et sa jääd hiljaks," selgitab ta.

"Nii et ma tulen hoopis natuke liiga vara," ütleb Joona naist põseli suudeldes.

"Kas sa tuleksid sisse ja paneksid ukse kinni, enne kui kõik naabrid mu peput näevad."

Koduses esikus lõhnab toidu järele. Roosa lamp silitab Joonal näomastega üle kukla.

"Ma valmistasin merikeelt mandelkartulitega," ütleb Disa.

"Pruuni võiga?"

"Ja seente, peterselli ja vasikapuljongiga."

"Mõnna."

Korter on kaunis väike, aga iseenesest kena. Ainult kaks tuba ja köök, aga kõrged laed, suured aknad, mis avanevad Karlaplanile, tiigipuude aknalaudadega, lakitud puitpaneelist lae ja kauni õlitatud põrandaga.

Joona järgneb Disale naise magamistuppa. Ta seisatab, püüdes aru saada, mida oli Josefi juures näinud. Ülestegemata voodis lebab töötav arvuti, Disa on enda ümber külvanud raamatuid ja lahtisi paberilehti.

Joona istub tugitooli ja ootab, kuni naine riietub. Sõnatult seisab naine ühes seljaga tema poole, lastes tal kitsa, lihtsa lõikega kleidi tõmbluku kinni tõmmata.

Joona heidab pilgu ühte avatud raamatusse ja näeb suurt mustvalget pilti hauaplatsist. Neljakümnendate aastate rõivastuses arheoloogid kõnnivad taamal ja kissitavad fotograafi poole silmi. Paistab, et nad on just kaevanud hauaplatsi lahti kaevama, olles märgistanud selle umbes viiekümne väikese lipukesega.

"Need on hauad," ütleb Disa vaikselt. "Lipud näitavad haudade asemel selle platsi uurija nimi oli Hannes Müller. Ta suri juba jupp aega tagasi, aga see-eest jõudis saada saja-aastaseks. Töötas kogu elu selles instituudis, nägi välja nagu heasüdamlik vana kilpkonn..."

Disa seisab kõrge peegli ees, palmitseb oma sirged juuksed kahte õhukese palmikusse ja keerab seejärel ümber, vaadates tema poole.

"Kuidas ma välja näen?"

"Sa oled kena," ütleb Joona sõbralikult.

"Nii," kostab Disa kurvalt. "Kuidas sinu emaga lood on?"

Joona haarab naisel käest.

"Hästi on," sosistab ta. "Ta tervitab sind."

"Kui armas, mis ta ütles?"

"Et sa ei peaks minu pärast muretsema."

"Ah nii," vastab Disa süngelt. "Tal on muidugi õigus."

Aeglaselt tõmbab ta sõrmedega läbi Joona paksude turris juuste. Ta vaatab meest äkilise naeratusena, läheb seejärel arvuti juurde, lülitab selle välja ja asetab kirjutuslauale.

"Kas sa tead, et eelkristliku seaduse kohaselt ei peetud imikuid enne hõivaartuslikeks inimesteks, kui nad olid rinnale asetatud. Sünnitamise ja esimese imetamise vahelisel ajavahemikul oli lubatud imikuid metsa maha jätta."

"Inimeseks saadi teiste inimeste valiku läbi," sõnab Joona aeglaselt.

"Kas mitte alati ei ole nõnda?"

Disa avab riidekapi, tõstab välja kingakarbi ja võtab sealt paari tumepunase pehmete rihmadega sandalette, mille peened kontsad on vahelduvatest puidukihtidest triibutusega.

"Uued?" pärib Joona.

"Sergio Rossi. Ma sain need endalt kingituseks, kuna mul on nii väheglamuurne töö. Päevad läbi rooman mudastel väljadel ringi."

"Olete veel Sigtunas omadega?"

"Jah."

"Mida te juba leidnud olete?"

"Söögi ajal räägin."

Joona osutab naise rihmikutele.

"Väga ilusad," ütleb ta ja tõuseb tugitoolist.

Disa pöörab sapise naeratuse saatel ringi.

"Kahju küll, Joona," pillab ta üle õla, "aga ma ei usu, et neid tehti sinu suurusele."

Joona tardub korraga paigale.

"Oota," ütleb ta seinalt tuge otsides.

Disa vaatab küsivalt tema poole.

"See oli nali," selgitab naine.

"Ei, tema jalad..."

Joona läheb Disast mööda esikusse, võtab jakitaskust telefoni, helistab keskjaama ja teatab kindlal häälel, et Sunesson vajab silmapilk haigla lisajõude.

"Mis juhtus?" küsib Disa.

"Ta jalad – tema tallad olid täiesti määrdunud!" ütleb Joona. "Nad räägivad, et ta ei saa liigutadaagi, aga ta on üleval käinud. Ta on üleval käinud ja ringi liikunud!"

Joona valib Sunessoni numbri, ja kuna keegi ei vasta, sosistab vabadussõnad, lahkub korterist ja jookseb trepist alla.

Umbes samal ajal kui Joona Disa ukse taga kella annab, tõuseb Josef oma palativoodis istuli.

Eelmisel ööl proovis ta, kas suudab ringi käia: libistas end alla põrandale ja oli sunnitud seisma pika viivu kätega voodipeatsist kinni hoides. Kõigist haavadest tulvav valu uhkas keeva õlina üle ta keha ja piste vigastatud maksas lõi silme eest mustaks, aga ta suutis käia. Tõmmates pingule tilguti- ja Bülowi drenaaži vooliku, uuris ta, mida sisaldab põetustarvikute kapp, ning heitis seejärel taas pikali.

Praegu on möödas kolmkümmend minutit hetkest, kui öine vahetus ukse vahelt sisse vaatas. Koridoris on peaaegu vaikne. Josef tõmbab aeg-

laselt randmekateetri välja, tunneb voolikus vaakumit, kui ta selle kehast eemaldab, ja väike verenire nõrgub ta põlvele.

Voodist lahkudes pole kehas erilist valu märgata. Ta hiiwab ennast kapi juurde, kus hoitakse põetustarvikuid, leiab vatitupse, skalpelle, ühekordseid süstlaid ja marlisideme rulle. Ta topib hommikumantli laia lohva- kasse taskusse mõned ühekordsed süstlad. Värisevate kätega avab ta skalpelli pakendi ja lõikab katki drenaaži vooliku. Sellest voolab välja limast vedel ja tema vasak kops vajub aeglaselt kokku. Ühe abaluu alt hakkab valutama, ta kõhib nõrgalt, kuid õigupoolest ei tunnegi erinevust – vähenenud kopsu mahtu.

Korraga kuuldu koridorist samme, kummitaldade klõpsumist plastist põrandakattel. Skalpelli käes, astub Josef ukse juurde, piilub läbi klaas- müüri välja ja ootab.

Õde seisatab ja räägib postil seisva politseinikuga juttu. Josef kuuleb neid millegi üle naervat.

"Ma jätsin suitsetamise maha," ütleb õde.

"Kui teil mingit nikotiiniplaastrit on pakkuda, siis ma ei ei ütle," vastab politseinik.

"Selle ma jätsin ka maha," kostab õde. "Aga minge teie õue, mina olen niikuinii nüüd veidi aega siin."

"Viis minutit," kinnitab politseinik innukalt.

Politseinik läheb, võtmed kõlisevad, õde lehitseb mingeid pabereid ja naerab seejärel palatisse. Tegelikult näeb ta lihtsalt üllatunud välja. Naerutunne tema silmanurkades tulevad esile just siis, kui skalpelli tera tema kõhu tungib. Josef on nõrgem, kui ise arvas, ta peab naist korduvalt minema. Äkilistest liigutustest tõmbub keha pingule ja seda tabab valu- minut. Õde ei kuku kohe, vaid püüab temast kinni hoida. Nad langevad tema põrandale. Naise keha on üleni higine ja auravkuum. Josef püüab minna, kuid komistab naise juustele, mis on heleda vihuna laiali paiskunud. Kui Josef skalpelli tema kõrist lahti tõmbab, teeb naine piiksuvat heli, ta jalad hakkavad tõmbema ja Josef seisab hetke teda silmitsedes, enne kui koridori läheb. Naise kleit on mööda jalgu üles libisenud ja läbi nahakukpükste paistavad selgesti tema roosad aluspüksid.

Josef läheb piki koridori. Nüüd hakkab maks kõvasti valutama. Ta pöörab paremale, leiab pesukärust puhtad rõivad ja riietub ümber. Pont- laka naine nühib mopiga edasi-tagasi mööda läikivat plastvaipa, kuu- lates kõrvaklappidest muusikat. Josef läheneb, seisatab naise selja taga ja tõmbab välja ühekordse süstla. Ta lööb mitu korda naise selja taga süst-

laga õhku, kuid peatub iga kord, enne kui nõel nahka puudutab. Naine ei märka midagi. Josef pistab süstla taskusse, tõukab naise käega tee pealt eest ja läheb mööda. Naine komistab ja vannub hispaania keeles. Josef seisatab järsult ja pöördub tema poole.

"Mis sa ütlesid?" küsib ta.

Naine võtab kõrvaklapid peast ja vaatab küsivalt Josefi poole.

"Kas sa ütlesid midagi?" küsib poiss.

Naine raputab kiiresti pead ja jätkab koristamist. Josef jälgib teda hetke ja läheb seejärel edasi lifti poole, vajutab nuppu ning asub ootele.

Reede õhtu, üheteistkümmnes detsember

Suure kiirusega sõidab Joona Linna piki Valhallavägenit, mööda staadionist, kus 1912. aastal peeti suveolümpiamänge. Ta vahetab rada, möödub paremalt poolt suurest Mercedesest ja näeb puude vahel vilkumist Sophiahemmeti punast tellisfassaadi. Rehvid mürisevad üle suure metallplaadi. Ta vajutab gaasi põhja, et jõuda enne peatusest välja sõitvat sinist linibussi. Too tuututab kaua ja ärritunult, kui Joona selle ees pöördet tekitab. Hallist porilombist pritsib vett pargitud autodele ja tehnikakõrgkooli esisele kõnniteele.

Joona sõidab Norrtulli juures punase tule alt läbi, möödub Stallmästapärdenist ning jõuab kasvatada kiiruse peaaegu saja kaheksakümne kilomeetri tunnis tol lühikesel Uppsalavägeni kiirtee jupil, enne kui mahaõit järsult kiirtee alt läbi ja sealt üles Karolinska poole keerab.

Peasissekäigu juurde parkides märkab ta selle ees mitut veel töötavate viikuritega politseiautot seismas, tuledevihud pühkimas tontlike tiiva-
mõkadena üle haigla pruuni tellisfassaadi. Rühm ajakirjanikke on sisse püüanud mõned meditsiiniõed, kes kügelevad hirmunud nägudega peasissekäigu juures, ning mõned neist nutavad nägu varjamata otse kaameratele.

Joona püüab majja siseneda, kuid teda takistab silmapilk noor politseinik, kes adrenaliinišokist või erutusest jalgu trambib.

"Tõmba uttu," ütleb politseinik, teda müksates.

Joona vaatab helesinistesse tumma vaatega silmadesse. Ta võtab politseiniku käe oma rinnalt ja lausub rahulikult:

"Riiklik kriminaalpolitsei."

Politseiniku pilk puurib umbusklikult.

"Ihkuttõendav dokument, palun."

"Joona, tee kähku, see on siin!"

Riikliku kriminaalpolitsei ülem Carlos Eliasson viipab maja sisemises kuldkahtlusest valgusest vastuvõtulaua juures. Läbi aknaruudu näeb Sunessoni pingil istumas ja kipras näoga nutmas. Keegi noorem kolleeg istub tema kõrvale ja paneb oma käe tema õlgade ümber.

Joona näitab isikutunnistust ja politseinik tõmbub vastumeelselt teilt pealt eest. Suurem osa sissekäigu ümbrusest on ümbritsetud plastlindiga. Väljaspool klaasseinu sähvivad ajakirjanike kaameravälgud, haigla sismuses pildistavad uurijad kuriteoplatsi.

Carlos on operatsiooni ülem, vastutades nii üldise strateegilise juhtimise kui ka operatiivse taktikalise külje eest. Ta annab kuriteopaiga koordinaatorile kiired juhised ja pöördub siis Joona poole.

"Kas saite ta kätte?" küsib Joona.

"Tunnistajad ütlevad, et ta läks fuajee kaudu välja, toetudes tugirami," kostab Carlos rusutult. "See riistapuu seisab all bussipeatuses."

Ta heidab pilgu märkmikusse.

"Piirkonnast on välja sõitnud kaks bussi, seitse taksoautot ja üks invatranspot... ja hinnanguliselt kümme eraautot ja ainult üks kiirabi."

"Kas panite kiirtee mahasõidud kinni?"

"Selleks on juba liiga hilja."

Viipega kutsutakse kohale mundris politseinik.

"Bussid on leitud – need ei andnud midagi," ütleb too.

"Aga taksod?" küsib Carlos.

"Me saime ühele poole Taxi Stockholmi ja Taxi Kuririga, aga..."

Politseinik teeb käega õhus ebamäärase liigutuse, just nagu ei teaks ta mida edasi rääkida.

"On sul kontakti Erik Maria Barkiga?" küsib Joona.

"Me helistasime talle kohe. Ta ei võtnud vastu, aga me püüame teda kätte saada."

"Teda peab turvama!"

"Rolle!" hõikab Carlsson. "Kas said Barki kätte?"

"Just helistasin," vastab Roland Svensson.

"Proovi uuesti," ütleb Joona.

"Ma pean rääkima Omariga kommunikatsiooniosakonnast," ütleb Carlsson ringi vahtides. "Anname üleriigilise häire."

"Mida sa tahad, et mina teeksin?"

"Püsi siin, vaata järele, kas meil jäi mõni asi kahe silma vahele," vastab Carlos ja hüüab enda juurde Mikael Vernerit, kes on mõrvarühma juurde tehnik.

"Teavita komissar Linnat teie senistest leidudest," käsib Carlos.

Verner vaatab ilmetul näol Joona poole ning lausub nasaalsel häälel:

"Mõrvatud medõde... mitu tunnistajat nägid kahtlustatavat tuginni najal haiglast väljumas."

"Näita mulle," ütleb Joona.

Nad lähevad koos tuletõrjetrepist üles, kuna liftid ja liftišahtid on veel läbi uurimata.

Joona silmitseb vereplekilisi jalajälgi, mille on jätnud Josef Ek teel väljapääsu poole. Õhus on elektri ja surma hõngu. Verine käejalg seinal näib kaudu seal, kus varem seisis söögikäru, viitab sellele, et poiss on kaotanud tasakaalu või olnud sunnitud tuge otsima. Liftiukse metallkattelgi märkab Joona verd ja midagi, mis meenutavad nina ja otsmiku jäetud tühjast laiku.

Nad liiguvad läbi koridori ja seisatavad sellesama palati ukseavas, kus ta ise vaid mõni tund varem Josefiga kokku sai. Mustjas vereleik laiutab põrandal lebava elutu keha ümber.

"Ta oli siin õde," ütleb Verner läbi hammaste. "Ann-Katrin Eriksson."

Joona näeb surnu nisublonde juukseid ja elutuid silmi. Naise valge kattel on mööda puusi üles libisenud. Paistab, nagu oleks mõrvar püüdnud tema kleiti üles tõmmata, mõtleb ta. "Mõrvarelvaks on tõenäoliselt skalpell," lausub Verner kuivalt.

Joona pomiseb midagi, võtab välja telefoni ja helistab Kronobergi politseijärgi.

Ühine mehehäääl vastab midagi Joonale kuuldamatut.

"Joona Linna siinpool," ütleb ta kiiresti. "Ma sooviksin teada, kas Evelyn Ek on veel teie juures."

"Mis?"

Joona kordab järsult:

"Kas Evelyn Ek on endiselt kinnipeetav?"

"Teda peate vahisoliijalt küsima," vastab hääl tigidalt.

"Kas palun kutsuksite ta telefonile?"

"Uks silmapilk," kostab mees toru lauale pannes.

Joona kuuleb teda eemale kõndivat ja ust kääksuvat, seejärel sõnavahetust ja mürtsu. Ta vaatab kella. Haiglas on ta viibinud juba kümme minutit.

Joona liigub treppide poole ja siis alla peasissekäigu poole, ikka telefonit vastu kõrva surudes.

"Jan Persson kuuldel," lausub reibas hääl.

"Joona Linna riigikrimist. Ma soovin kuulda, kuidas Evelyn Ekki läheb," lausub ta lühidalt.

"Evelyn Ek," sõnab Jan Persson küsivalt. "Ahjaa, tema. Lasime välja Kerge see polnud, ta keeldus ära minemast, tahtiski vanglasse jääda."

"Te lasksite ta välja?"

"Ei, ei, prokurör käis siin, tüdruk istub..."

Joona kuuleb, kuidas Jan Persson kataloogi lehitseb.

"Ta on ühes meie turvakorteris."

"Hästi," ütleb Joona. "Pane mõned politseinikud tema ukse taha valvesse. Kuuled?"

"Ega me mingid idioodid pole," kostab Jan Persson haavunult.

Joona lõpetab kõne ja läheb Carlose juurde, kes istub toolil, sülearvuil põlvedel. Tema kõrval seisab keegi naine ja osutab ekraanile.

Omar kommunikatsiooniosakonnast kordab raadiosaatjasse salasõna "Echo". Seda koondnime kasutatakse koertega jälitusrühmade kohta. Joona arvab, et praeguseks hetkeks on kätte saadud enamik haigla territooriumilt välja sõitnud autodest, kuid tulemusteta.

Joona viipab Carlosele, ent ei suuda tema tähelepanu köita, loobub sellest ja läheb hoopis väiksemate klaasuste kaudu õue. Õhk on sombune ja külm. Joona vaatab ringi. Ta vaatab mööda inimestest, kes teisel pool piirdeid ja tõkkeid politsei tööd jälgivad, ta vaatab mööda sähvivatest viikuritest ja politseinike pingelisest askeldamisest, vaatab mööda fotograafide kaameravälkudest ning laseb pilgul käia üle parkimisplatsi, tumedate fassaadide ning alade haigla erinevate hoonete vahel.

Joona hakkab astuma, kiirendab sammu, ronib üle plagisevate plaatlintide, mis piirkonnas läbipääsu tõkestavad, trügib uudishimulike summast läbi ja vaatab taamal laiuva Norra kalmistu poole. Ta läheb edasi mööda Solna Kyrkovägi, piki planguäärt, ja püüab puude ja hauakivide tumedate siluettide vahel midagi eristada. Kuuekümmel hektari laiuv mälestussaludest, istandikest ja krematooriumist koosnev piirkond 30 000 hauaga, mille vahel jookseb rohkem või vähem valgustatud jalgrajateede võrk.

Joona möödub väravavahimajakesest, kiirustab treppidest üles, heidab pilgu Albert Nobeli heleda obeliski suunas ja möödub suurest matusekabelist.

Korraga on haudvaikne. Haiglaesine sagimine siia ei kosta. Puude raagus oksad sahisevad tasa ja tema enda sammud kajavad nõrgalt ri-

ide ja hauakivide vahel. Mingi suurem sõiduk müriseb eemal kiirteel. Kuivad lehed krabisevad põõsa all. Siin-seal põleb udustes klaastopsides hauaküünlaid.

Joona hakkab astuma mööda kalmistu idaserva, mis avaneb kiirtee pealesõidu suunas, ja näeb järsku kedagi kõrgete hauakivide vahel liikumast. Kontoripoolses küljes, umbes nelisada meetrit eemal. Ta seisatab, püüdes pilku teritada. Kummitus liigub kangelt, keha ettepoole kookus. Joona hakkab hauasammaste ja istandike, võbelevate küünlaleekide ja kivist inglite vahel jooksuma. Ta näeb kõhetut kogu üle härmatanud rohu puude vahele kaduvat, valged rõivad tema ümber heljumas.

"Josef," hõikab Joona. "Jää seisma!"

Poiss tõmbub suure rehitsetud kruusaga perekonnahauaplatsi taha, mida ümbritseb sepistatud raudaed. Joona haarab vutlarist relva, tõmbab kiirelt kaitseriivi eest, jookseb külgsuunas, silmab poissi, hüüab talle, et ta seisma jääks, ning sihib tema paremat reit. Korraga seisab nende vahel keegi vana naine. Too oli haua kohale kummardunud ja nüüd püsti tõusnud. Nägu on täpselt keset laskeliini. Joona kõhtu lööb ärevus. Josef kaob küpressiheki taha. Joona langetab relva ja asub teda jälitama. Ta kuuleb naist hädaldavat, et tahtis ainult Ingrid Bergmani haua küünla süüdata. Naise poole vaatamata hõikab Joona midagi politseispektatsiooni kohta, ise pilguga pimeduses ringi kobades. Josef on kadunud puude ja hauakivide vahele. Harvad laternad valgustavad vaid pisikesi lapikesi, rohelist pargipinki või paarimeetrist kruusatee lõiku. Joona võtab telefoni, valib sideosakonna numbri ja palub viivitamatult lisameeskonda – tegemist on ohtliku olukorraga ja ta vajab tervet üksust, vähemalt viit rühma ja helikopterit. Ta kiirustab lähedalseisvast kallakust püügi üle, hüppab üle madala tara ja jääb seisma. Kaugelt kostab koera haukatusi. Pisut eemal kriuksub tee kruusakate ja Joona pistab sellesse jooksu. Ta näeb kedagi hauakivide vahele peitu roomavat, jälgib teda pilguga, püüab lähemale liikuda, leida tulejoont, kui peaks õnnestuma isik ära tunda. Musti linde tõuseb plaginal lendu, prügitiinn paiskub ümber. Korraga näeb ta, kuidas Josef jookseb kumaras pruuni härmatanud heki taha. Joona libastub ja paiskub nõlvast alla, otse kastekannude ja torbikukujuliste vaaside juurde. Kui ta püsti saab, on Josef silmist kadunud. Sooned tukslevad meelekohtades. Ta tunneb seljal marrastust. Käted on külmad ja tuimad. Ta läheb üle kruusatee ja vaatab ringi. Kaugelt kontorihoone tagant ilmub auto Stockholmi embleemiga uksel. See pöörab aeglaselt ümber nurga, punased tagatuled kaovad vaateväljast ja

esitulede valgusvihud võbelevad puude kohal, valgustades korruga Josef, kes seisab vaarudes kitsal teerajal. Pea raskelt rippumas, teeb ta paari liipavat sammu. Joona jookseb nii kiiresti, kui suudab. Auto on seisma jäänud, esiuks avaneb ja välja ronib keegi täishabemega mees.

"Politsei!" karjub Joona.

Ent nad ei kuule teda.

Ta teeb hoiatuslasu, mispeale habemega mees tema poole vaatab. Josef läheneb mehele, skalpell käes. Kõik toimub mõne sekundi jooksul. Pole mingit võimalust kohale jõuda. Joona toetub hauakivile – vahemaa on üle kolmesaja meetri, kuus korda pikem kui rajad lasketiirus. Püstolikuiv kõigub Joona silme ees. Raske on midagi näha, ta pilgutab ja pingutab silmi. Hallikasvalge kogu õheneb ja tumeneb. Õõtsuv puuoks liigub korduvalt läbi tulejoone. Habemik on näoga tagasi Josefi poole pööranud ja astub sammukese tagasi. Joona püüab relva sihikul hoida ja vajutab päästetrikule. Kõlab lask ning tagasilöök levib käsivarde ja õlga. Püssirohu lahk põletab ta külmavõetud kätt, kuul kaob jäljetult puude vahele. Paugu järelkaja vaibub. Joona sihhib uuesti ja näeb, kuidas Josef habemikule noaga kõhtu lööb. Veri purskab. Joona tulistab, kuul laperdab läbi Josefi riiete, poiss lööb kõikuma ja laseb noa lahti, kõõritab üle õla tagasi, lähed auto juurde ja istub sisse. Joona hakkab jooksmas, et tee peale jõuda, kuid Josef on juba auto käima saanud, ta sõidab otse üle habemiku jalgade ja vajutab siis gaasi põhja. Mõistes, et ta ei jõua alla teele, jääb Joona seisma ning sihhib püstoliga esirehvi, tulistab ja saab pihta. Auto lööb vibama, kuid jätkab siiski liikumist, kiirendab ja kaob kiirtee mahasõidu suunas. Joona pistab püstoli vutlarisse, võtab telefoni ja raporteerib olukorrad sideosakonnale, palub rääkida Omariga ja kordab, et vajab helikopterit.

Habemega mees on veel elus, tume vereoja voolab tema sõrmede vahelt kõhuhaavast, mõlemad jalad paistavad olevat murtud.

"See oli ju ainult poisike," kordab ta šokis. "See oli ju ainult poisike."

"Kiirabi on teel," ütleb Joona ja kuuleb surnuaia kohal lõpuks kopteri mürinat, rootorilabade iseloomulikku podisevat häält.

Kell on palju, kui Joona politseimajas oma kabinetis telefoni tõstab, Disa numbri valib ja ootab, et signaalid päralt jõuaksid.

"Jäta rahule," vastab naine loiult.

"Kas sa magasid või?" pärib Joona.

"Muidugi magasin."

Hetk vaikust.

"Kas toit oli hea?"

"Jah, oli küll."

"Saad aru, et ma lihtsalt pidin..."

Ta vakatab, kuuldes naist haigutavat ja voodis istukile tõusvat.

"On sul kõik korras?" küsib Disa.

Joona heidab pilgu kätele. Kuigi ta end hoolega pesi, arvab ta tundvat sõrmedel nõrka verelõhna. Ta oli põlvitanud maas, hoides kinni mehe, kellelt Josef Ek auto varastanud oli, kõige suuremat kõhuhaava. Kanna viibis kogu aja teadvusel, rääkides erutatult ja peaaegu joobnult oma hiljuti keskkooli lõpetanud pojast, kes esmakordselt pidi päris tõsiselt Põhja-Türgisse vanavanematele külla sõitma. Mees oli Joonat alustanud, näinud tema käsi oma kõhul ja hämmeldunult nentunud, et tal pole üldse valus.

"Kas pole veider," oli ta küsinud, vaadates Joona poole särava, selge lapsepilguga.

Joona püüdis rääkida rahulikult, selgitada mehele, et endorfiinid toimivad valuvaigistina. Tema keha oli sedavõrd šokis, et otsustas närvisüsteemi veel täiendavast koormusest säästa.

Mees oli vait jäänud ja seejärel vaikselt küsinud:

"Kas niimoodi suremine käibki?"

Ta oli püüdnud Joonale peaaegu naeratada:

"Kas see tõesti valus ei ole?"

Joona avas vastuseks suu, aga samal silmapilgul saabus kiirabi ja Joona tundis, kuidas keegi eemaldas ettevaatlikult tema käed mehe kõhuõõnest ja juhtis ta mõned meetrid eemale, sellal kui kiirabipersonal mehe raami peale tõstis.

"Joona?" pärib Disa uuesti. "Kuidas sul on?"

"Mul on kõik kombes," vastab mees.

Ta kuuleb, kuidas Disa ringi liigub, kuuldub, nagu jookse ta vett.

"Tahad uut võimalust?" küsib Disa seejärel.

"Tahan küll, väga meeleldi."

"Kuigi sul on minust sügavalt savi."

"Sa tead, et see pole tõsi," vastab Joona ja kuuleb äkki, kui lõputult kaua tema hääle kõlab.

"Vabandust," lausub Disa. "Mul on hea meel, et sul kõik kombes on."

Nad lõpetavad kõne.

Joona istub hetke vagusi, kuulates politseimaja suhisevat vaikust, see järel tõuseb, võtab ukse siseküljel rippuvast vutlarist relva, teeb lahti ning asub aeglaselt osade kaupa puhastama ja õlitama. Ta paneb püstoli tagasi kokku, läheb siis relvakapi juurde ja lukustab selle sinna. Vere hais on kadunud. Selle asemel lehkavad tema käed tugevasti määrdeõli järgi. Ta võtab istet, et kirjutada oma otsesele ülemusele Petter Näslundile raportit selle kohta, miks ta pidas vajalikuks ja sobilikuks teenistusrelvast tulistada.

Reede õhtu, üheteistkümnnes detsember

Erik vaatab pealt, kuidas kolm pitsat valmis küpsetatakse, ja palub Simone oma leivasalaamit. Telefon heliseb, ta heidab pilgu ekraanile. Võõrast numbrit silmates pistab ta telefoni taskusse tagasi. See on arvatavasti jälle keegi ajakirjanik. Ta ei jaksaks praegu rohkem küsimustele vastata. Suurte soojade karpidega kodu poole kõndides mõtleb ta, et peab Simonega rääkima, selgitama, et vihastas, kuna oli süüta, et pole leidnud midagi sellist, mida naine arvab, et pole teda veel kord petnud, et armastab naist. Lilleäri juures ta seisatab, köhkleb, kuid astub siis sisse. Hekese õhk on küllastunud magusatest lõhnadest, tänavale avanev aken on uduseks tõmbunud. Ta otsustab osta kimbu roose, kui telefon uuesti heliseb. See on Simone.

"Halloo?"

"Kus sa oled?" küsib naine.

"Teel olen."

"Me oleme siganäljased."

"Tere!"

Ta kiirustab koju, läheb välisuksest sisse ja jääb lifti ootama. Läbi koridoriukse kollase lihvitud klaasruudu tundub väljaspool asuv maailm ajamajutulise, justkui nõiutuna. Kiirelt asetab ta pitsakarbid põrandale, vahab prügišahti luugi ja viskab roosibuketi minema.

Liftis ta kahetseb, mõeldes, et Simone oleks ehk siiski rõõmustanud, kui poleks võtnud seda katsena teda ära osta, kokkupõrget vältida.

Ta annab ukse taga kella. Benjamin teeb lahti ja võtab pitsakarbid vastu. Erik riputab üleriided varna ja läheb vannituppa käsi pesema. Ta võtab välja lehekese väikeste sidrunkollaste tablettidega, vajutab neist kiirelt kolm tükki välja, neelab ilma veeta alla ning läheb tagasi kööki.

"Me juba sööme," ütleb Simone.

Erik silmab laual kaht veeklaasi, pomiseb midagi rahvusvahelise kausi kusseltsi kohta ja võtab välja kaks veiniklaasi.

"Vahva," ütleb Simone, kui Erik pudeli lahti korgib.

"Simone," ütleb Erik. "Ma tean, et sa oled minus pettunud, aga..."
Eriku mobiiltelefon heliseb. Nad vaatavad teineteisele otsa.

"Kas keegi suvatseks vastu võtta?" küsib Simone.

"Ma ei räägi täna õhtul enam ühegi ajakirjanikuga," selgitab Erik.
Simone lõikab pitsast tükikesi, võtab ampsu ja lausub:

"Las heliseb."

Erik kallab veini klaasidesse. Simone noogutab naeratades.

"Ahjaa," ütleb ta äkitselt. "Praegu on küll peaaegu kadunud, aga kui ma koju tuln, siis haies siin sigaretisuitsu järele."

"On sul mõni suitsetav sõber?" küsib Erik.

"Ei," vastab Benjamin.

"Kas Aida suitsetab?"

Benjamin ei vasta, sööb kiiruga, kuid korraga lõpetab, paneb söögi riistad lauale ja jääb enda ette põrnitsema.

"Aga kullapai, milles asi?" küsib Erik ettevaatlikult. "Mida sa mõtled?"

"Ei midagi."

"Tead ju, et sa saad meile kõigest rääkida?"

"Tean või?"

"Kas sa ei arva, et..."

"Sa ei saa aru," katkestab Benjamin.

"Räägi mulle ära," üritab Erik.

"Ei."

Nad söövad vaikides. Benjamin põrnitseb seina.

"Hea salaami," sõnab Simone vaikselt.

Ta pühib klaasiservalt huulepulgajälje.

"Kahju, et me enam koos süüa ei tee," ütleb ta Erikule.

"Millal me veel seda jõuaksime?" õigustab end mees.

"Lõpetage kaklemine," karjub Benjamin.

Ta lonksab vett ja vaatab aknast tumedale linnale. Erik ei söö peaaegu midagi, kuid täidab kaks korda oma klaasi.

"Kas sa teisipäeval süsti said?" küsib Simone.

"Kas isa on selle kunagi vahele jätnud?"

Benjamin tõuseb ja paneb taldriku nõudepesulauale.

"Aitäh söögi eest."

"Ma käisin vaatasin seda nahkjakki, mille jaoks sa raha kogud," lausub Simone. "Mõtlesin, et ma võin puuduoleva osa ise maksta."

Benjamin lööb üle näo särama, läheb ema juurde ja kallistab teda. Simone hoiab poissi kõvasti, kuid laseb lahti, kui arvab aimavat esimest mäeletõmbuvat liigutust. Benjamin läheb oma tuppa.

Erik murrab pitsast serva ja pistab suhu. Tal on tumedad sõõrid silmade all ja kurrud suu ümber on sügavamaks muutunud. Laubal laotub mingi paine- või pingejoon.

Telefon heliseb taas, laua peal vibratsiooni mõjul edasi liikudes.

Erik heidab pilgu ekraanile ja raputab pead.

"Pole minu sõber," lausub ta lihtsalt.

"Oled juba tüdinud prominendiks olemisest?" pärib Simone malbelt.

"Ma olen täna ainult kahe ajakirjanikuga rääkinud," muigab Erik kahvatult. "Aga mulle juba piisas."

"Mis nad tahtsid?"

"See oli see ajakiri Café, või mis tole nimi ongi."

"See, kus on paljad tibid esikaanel?"

"Alati mingi beib, kes paistab üllatunud, et teda pildistatakse ainult alinate väel, mille peal on Inglise lipp."

Simone naeratab talle.

"Mis nad tahtsid?"

Erik kõhatab ja lausub kuival:

"Nad küsisid, kas naise saab hüpnootiseerida, nii et nad tahaksid seksi ja bla-bla-blaa."

"Tõsiselt?"

"Jah."

"Ja teine kõne?" küsib Simone. "Ritz või Slitz?"

"Päeva Kaja," kostab Erik. "Nad tahtsid teada, kuidas ma suhtun kahepoolse õigusvahemehele."

"Kahju."

Erik hõõrub ohates silmi. Paistab, nagu oleks ta paari detsimeetri võrra kokku kuivanud.

"Ilma hüpnootita," lausub ta aeglaselt, "oleks Josef Ek võib-olla kohe pärast haiglast välja kirjutamist oma õe mõrvanud."

"Ikkagi sa poleks pidanud seda tegema."

"Ei, ma tean küll," vastab Erik ja sõrmitseb klaasi. "Ma kahetsen, et ma..."

Ta vakatab, ja Simone tunneb äkilist tungi teda puudutada, kallistada. Kuid selle asemel istub ta oma kohal edasi, vaatab mehe poole ja küsib: "Kuidas me edasi talitame?"

"Talitame?"

"Meie endi osas. Me oleme igasugu asju rääkinud – et me läheme lahku. Ma enam ei teagi, mis suhted mul sinuga on, Erik."

Erik tõmbab tugevasti üle silmade.

"Ma saan aru, et sa mind ei usalda," ütleb ta ja jääb vaikseks.

Simone kohtab tema väsinud, läikivat pilku, vaatab kurnatud nägu. Tema halle turris juukseid, ja mõtleb, et kunagi olid ajad, mil neil oli peaaegu alati tore koos olla.

"Ma ei ole see, kes sa tahaksid," jätkab Erik.

"Lõpeta," lausub Simone.

"Misasja?"

"Sa ütled, et mina ei ole sinuga rahul, aga ise petad mind, sulle minu ei piisa."

"Simone, ma..."

Ta puudutab naise kätt, kuid too tõmbab selle ära. Eriku pilk on tumenenud ja Simone saab aru, et mees on tablette võtnud.

"Ma pean magama minema," ütleb naine tõustes.

Tuhkhalli näo ja väsinud silmadega Erik läheb tema kannul. Teel vanitatuppa katsub Simone hoolega välisust.

"Sina magad külalistetoas," ütleb ta.

Erik noogutab, paistes ükskõikne, peaaegu tuim, ning toob endale padja ja teki.

Keset ööd ärkab Simone äkilisest torkest käsivarde. Ta lamab kõhuli, keerab külje peale ja kobab käsivart. Lihases pakitseb ja kipitab. Magamistuba on pime.

"Erik?" sosistab ta, kuid siis meenub talle, et mees magab külalistetoas.

Ta keerab end ukseava poole ja näeb mingit varju välja lipsavat. Parkettpõrand naksab inimese raskuse all. Simone mõtleb, et küllap on Erik üles tõusnud ja midagi tooma läinud, kuid saab siis aru, et mees peaks unerohtude mõjul raskelt magama. Ta süütab peatsis lambi, keerab käsivarre valguse poole ja näeb nahal verepärlikest immitsevat väikesest roosast täpist. Küllap on ta ennast millegi vastu torganud.

Kõik kostab pehmeid mütsatusi. Simone kustutab lambi ja tõuseb hõlpsalt jalule. Kipitavat käsivart masseerides läheb ta suurde tuppa. Tema suu kuivab, jalad on tuimad ja tulitavad. Keegi sosistab esikus ja summutatult, kurinal. See ei kõla üldse Eriku moodi. Simone tõuseb kananahk. Välisuks on pärani lahti. Trepikojas on pime. Jähdet õhku tulvab sisse. Benjamini toast kostub midagi, justkui nõrka muusikamist.

"Emme?"

Benjamin tundub hirmunud.

"Ai," kuuleb Simone teda kaeblevat. Poiss hakkab nutma, vaikselt ja kaheldult.

Koridoris rippuvast peeglist näeb Simone, et keegi seisab Benjamini suu kohal kumaras, süstal käes. Mõtted sööstavad läbi ta pea, Simone püüab aru saada, mis toimub, mida ta näeb.

"Benjamin?" hüüab ta ärevalt. "Mis te teete? Kas ma tohin sisse tulla?"

Ta kõhatab, astub sammukese lähemale, kuid korraga tema jalad väärivad, ta kobab käega üle serveerimislaua, kuid ei suuda end püsti hoida. Ta variseb põrandale, lööb pea vastu seina ja tunneb, kuidas valu kolju sisemuses kõrvetama hakkab.

Ta püüab üles tõusta, ent ei saa end liigutada, ei tunne enam oma jalgade, tal pole alakehaga mingit kontakti. Rinnus suriseb imelikult ja hingamine muutub raskemaks. Nägemine kaob mõneks sekundiks ja ta jääb siis hängusena tagasi.

Keegi lohistab Benjamini jalgupidi mööda põrandat, pidžaamajakk keerab ülespoole, poisi käsivarred teevad aeglaselt, korrapäratuid liigutusi. Ta püüab uksepiidast kinni haarata, kuid on liiga nõrk. Pea kopsab vastu seinat. Benjamin vaatab Simonele silma, ise hirmust kange, ta suu liigub, aga ühtki sõna ei tule üle ta huulte. Simone sirutab end tema kae poole, aga ei taba seda. Ta püüab selle järele roomata, kuid ei jaks, silmad pöörduvad pahupidi, Simone ei näe enam midagi. Ta pilgutab laugusid ja näeb lühikesi lõike sellest, kuidas Benjamin läbi esiku koridori lohistatakse. Uks suletakse ettevaatlikult. Simone püüab appi hüüda, ent midagi ei kostu, silmad sulguvad, ta hingab aeglaselt, raskelt, ei saa piisavalt õhku.

Kõik värvub mustaks.

Laupäeva hommik, kaheteistkümmnes detsember

Simone tunneb, nagu oleks ta suu täis pisikesi klaasikilde. Hinge tõmmates on kohutavalt valus. Ta püüab igemeid keelega kombata, kuid see on paistes ja liikumatu. Ta katsub vaadata, kuid silmalaud kerkiavad vaid vähesel määral. Pole võimalik aru saada, mida ta näeb. Aeglaselt ilmuvad nähtavale virvendavad tuled, metallpinnad ja põlled.

Erik istub tema kõrval toolil ja hoiab ta kätt. Tema silmad on aukus ja väsinud. Simone püüab rääkida, aga tunneb, nagu oleks ta kõri üleni haavades:

"Kus Benjamin on?"

Erik võpatab.

"Mis sa ütlesid?" sosistab ta.

"Benjamin," sosistab Simone. "Kus Benjamin on?"

Erik paneb silmad kinni ja näib pingule tõmbuvat, ta neelatab ja kohatab Simone pilku.

"Mis sa teinud oled?" küsib ta vaikselt. "Ma leidsin su põrandalt lamamast, Sixa. Sul ei olnud peaaegu mingit pulssi, ja kui ma poleks sind leidnud..."

Ta rehmas käega üle suu ja ütleb sõrmede vahelt:

"Mida sa tegid?"

Raske on hingata. Simone neelatab mitu korda. Ta mõistab, et talle on tehtud maoloputus, aga ei tea, mida ütelda. Tal pole aega selgitada, et ta ei püüdnud endalt elu võtta. Pole tähtis, mida mees arvab. Mitte praegu. Püüdes pead raputada hakkab tal paha.

"Kus ta on?" sosistab ta. "On ta kadunud?"

"Mis sa sellega mõtled?"

Pisarad voolavad mööda Simone põski.

"On ta kadunud?" kordab ta.

"Ma lamasid esikus, kallis. Benjamin oli juba välja läinud, kui mina üles ärgasin. Kas te läksite tülli?"

Simone püüab pead raputada, kuid ei jaksa.

"Meie korteris oli keegi... kes ta kaasa viis," ütleb ta nõrgalt.

"Kes?"

Simone nutab oiates.

"Benjamin?" küsib Erik. "Mis Benjaminiga lahti on?"

"Oo jumal," pomiseb Simone.

"Mis Benjaminiga on?" küsib Erik peaaegu karjudes.

"Keegi viis ta kaasa," vastab Simone.

Erik paistab hirmunud, ta vaatab ringi, hõõrub väriseva käega huuli ja põlvitab Simone kõrvale.

"Räägi, mis toimus," ütleb ta vaoshoitud häälel. "Simone, mis juhtus?"

"Ma nägin, kuidas keegi lohistas Benjamini läbi esiku," kostab ta peaaegu häletult.

"Mismoodi lohistas, mis sa sellega mõtled?"

"Ma ärkasin keset ööd torke peale käsivarres, mulle oli midagi süstitud, keegi süstis mulle..."

"Kust? Kust sa süstla said?"

"Ma ei usu mind?"

Simone püüab haiglakitli varrukast üles käärida, Erik aitab teda ja leiab väikese punase jälje küünarvarrel. Kombates sõrmeotstega paistetakse süstekoha ümber tõmbub ta nagu üleni kaameks.

"Keegi viis Benjamini ära," ütleb Simone. "Ma ei saanud takistada..."

"Meil tuleb teada saada, mida sulle süstiti," ütleb Erik häirenupule raputades.

"Tühja sellega, mind ei koti, sa pead Benjamini leidma."

"Ma leian ta!" lausub Erik lühidalt.

Tuleb medõde, saab lühikesed instruktsioonid vereproovi kohta ja läheb lahkuma. Erik pöördub uuesti Simone poole.

"Mis juhtus? Oled sa kindel, et nägid, kuidas keegi Benjamini läbi esiku lohistas?"

"Jah," vastab Simone ahastades.

"Aga sa ei näinud, kes see oli?"

"Ta tõmbas Benjamini jalust hoides läbi esiku ja uksest välja. Ma ärgasin põrandal... ei saanud ennast liigutada."

Pisarad hakkavad taas voolama, Erik võtab Simonel ümbert kinni, naine nutab tema rinna najal, väsinult ja ägades, üle keha vappudes. Olla pisut rahunenud, nügib ta mehe eemale.

"Erik," ütleb ta. "Sa pead Benjamini üles leidma."

"Jah," vastab mees ja lahkub palatist.

Medõde koputab uksele ja astub sisse. Simone paneb silmad kinni, et mitte näha, kuidas õde täidab neli väikest katseklaasi verega.

Erik kõnnib haiglas oma kabineti poole, mõeldes sõidust kiirabiautost, kui oli leidnud Simone elutult põrandal lamamas peaaegu olematu pulsigiga. Kiire kihutamine läbi päevavalguses linna, tipptunni liiklus, nendele ees kõrvale, kõnnitee äärde põikas. Maoloputus, naisarsti tõhus tegutsemine, tema rahulik kiirus. Hapnikumask ja tume ekraan südame ebaühtlast rütmi joonistamas.

Erik lülitab koridoris telefoni sisse, seisatab ja loeb läbi uued sõnumid. Eile oli teda neljal korral püüdnud tabada politseinik nimega Roland Svensson, et talle politsei kaitset pakkuda. Ei ühtki sõnumit Benjamini või kelleltki, kel võiks tema kadumisega mingit pistmist olla.

Ta helistab Aidale ja tunneb jäist paanikalainet, kui tüdruk heleda hirmust halvatud häälega lausub, et tal pole aimugi, kus Benjamin oli võiks.

"Kas ta võib olla sinna Tensta-kohta sõitnud?"

"Ei," vastab tüdruk.

Erik helistab Davidile, Benjamini vanale lapsepõlvesõbrale. Vastab Davidi ema. Kui ta lausub, et pole Benjamin mitu päeva näinud, katkestab Erik keset naise murelikku sõnavoolu lihtsalt kõne.

Ta valib analüüside labori numbri, et pärida Simone vereproovide kohta, kuid nood ei oska veel vastata, naise veri on alles äsja nendest jõudnud.

"Ma ootan telefoni otsas," ütleb Erik.

Ta kuuleb neid töötavat, ja veidi aja pärast võtab toru doktor Valdes ning lausub karedalt:

"Nii, tere Erik. Paistab olevat Rapifen või mõni muu alfentaniiliga sarnane toimeaine."

"Alfentaniil? Tuimestusvahend?"

"Ilmselt on keegi röövinud haiglat või loomaarstipunkti. Meie seal eriti ei kasuta, see on kuradi sõltuvusttekitav. Aga paistab, et sinu naine vedas sittakanti."

"Mismoodi?"

"Ta elab ju."

Erik läheb tagasi Simone palatisse, et küsida täpsemaid üksikasju poisimüümisest, kõik veel kord läbi arutada, kuid märkab siis, et naine on magama jäänud. Tema huuled on pärast maoloputust lõhenenud ja marjastunud.

Eriku taskus heliseb telefon ja ta kiirustab vastamiseks koridori.

"Jah?"

"Linnéa vastuvõtust, sulle on külaline."

Läheb mõni sekund aega, enne kui Erik aru saab, et naine teisel pool liini kõneleb sellesama haigla neuroloogiaosakonna vastuvõtust, et rääkida on Linnéa Åkesson, kes on töötanud valvelauas neli aastat.

"Doktor Bark?" küsib naine ettevaatlikult.

"Mulle on külaline? Kes see on?"

"Joona Linna," kostab naine.

"Okei, paluge tal tulla üles päevatuppa. Ma ootan teda seal."

Erik vajutab kõne kinni ja jääb siis koridoris seisma, mõtted tohutu kiirusega läbi pea tormamas. Ta mõtleb sõnumitele kõnepostis, kuidas Roland Svensson politseist talle üha uuesti ja uuesti oli helistanud, et politsei kaitset pakkuda. Mis on juhtunud, kas keegi on mind ähvardanud, küsib Erik endalt ning tema keha haarab jääne külm, mõistes, kui ohtavoline on see, et riigi kriminaalkomissar nagu Joona Linna ta isiklikult üles otsib, selle asemel et talle helistada.

Erik läheb personalituppa, silmitseb plastkupleid erinevate võileivatidega, tunneb viilutatud saiapätsi magusat lõhna. Iiveldus keerab ta tema. Krimulisse klaasi vett kallates värisevad käed.

Joona on teel siia, mõtleb ta, et rääkida, et on leitud Benjamin surnud. Sellepärast ta isiklikult tulebki. Ta palub mul istuda, ja ütleb siis, et Benjamin on surnud. Erik ei taha seda mõtet mõelda, aga seal see ometi on, ta ei usu sellesse, ta keeldub uskumast, kuid see tuleb kogu aeg tagasi, kiiremini ja kiiremini viskavad mõtted tema ette hirmuäratavaid pilte Benjamin laibast kiirtee kõrval kraavis, mustades prügikottides kusagil mustatukas, uhutuna mudasele rannaribale.

"Kohvi?"

"Mis?"

"Kas kalkan?"

Attendavvalgete juustega noor naine seisab kohvimasina juures ja ulatub tema poole täidetud kannu. Selles aurab värskelt valminud masina-

kohv. Naine vaatab küsivalt tema poole. Erikule meenub, et hoiab kätt tühja kohvikruusi, ta raputab pead ja näeb samal ajal Joona Linnat ruumi sisenevat.

"Istume maha," lausub Joona.

Tema pilk on vaevatud ja põiklev.

"Hästi," vastab Erik hetke pärast hääletult.

Nad võtavad istet keskmise laua ääres, millel on paberkate ja soola tops. Joona kratsib kulmu ja sosistab midagi.

"Mis?" küsib Erik.

Joona köhatab vaikselt ja sõnab siis:

"Me oleme püüdnud sind kätte saada."

"Ma ei vastanud eile telefonile," lausub Erik poolihääli.

"Erik, mul on kahju, et pean sind informeerima..."

Joona peatub hetkeks, heites talle graniithalli pilgu, ja selgitab siis:

"Josef Ek on haiglast põgenenud."

"Mis?"

"Sul on õigus politsei kaitsele."

Eriku suu hakkab värisema ja silmad täituvad pisaratega.

"Kas sa tulid seda ütlema? Et Josef on põgenenud?"

"Jah."

Erik tunneb sellist kergendust, et tahaks põrandale heita ja lihtsalt magama jääda. Ta kuivatab kiiruga pisarad silmist.

"Millal ta põgenes?"

"Eile õhtul... ta tappis ühe meditsiiniõe ja vigastas väga tõsiselt ühe meest," lausub Joona rusutult.

Erik noogutab mitu korda ja tema mõtted loovad kiiruga uusi, hirmutavaid seoseid.

"Ta käis keset ööd meie juures ja võttis Benjamini," ütleb ta.

"Mis sa räägid?"

"Ta röövis Benjamini ära."

"Kas sa nägid teda?"

"Mitte mina, aga Simone..."

"Mis juhtus?"

"Simonele süstiti tugevat tuimastit," lausub Erik aeglaselt. "Ma sain just analüüsivastuse, see on alfentaniili-nimeline preparaat, mida kasutatakse ulatuslike kirurgiliste operatsioonide puhul."

"Aga Simonega on kõik korras?"

"Ta saab hakkama."

Joona noogutab ja kirjutab üles ravimi nime.

"Kas Simone ütleb, et Josef võttis Benjamini?"

"Ta nägu ei näinud."

"Sa aru."

"Kas te leiate Josefi üles?" küsib Erik.

"Küll me leiame, selles võid kindel olla. Politsei on andnud üleriiplase hääre," vastab Joona. "Ta on raskelt vigastatud. Ta ei jõua kuhugi."

"Aga jälgi teil pole?"

Joona heidab talle range pilgu.

"Ma usun, et me saame ta varsti kätte."

"Hästi."

"Kus sina siis olid, kui ta teie juurde tuli?"

"Mina magasin külalistetoas," selgitab Erik. "Ma olin tableti võtnud ja ei kuulnud midagi."

"Nii et kui ta teie juurde tuli, nägi ta magamistoas ainult Simonet?"

"Ilmselt küll."

"Aga see ei klapi mitte," lausub Joona.

"Kerge on külalistetuba mitte märgata, see paistab rohkem kamorka aundi, ja kui kempsu uks lahti on, siis see varjab sissepääsu ära."

"Mitte selles mõttes," ütleb Joona. "Mõtlen seda, et Josefiga asi ei klapi... tema ei süsti inimesi, tal on hoopis agressiivsem käitumismuster."

"Hee ehk ainult paistab meile agressiivne," ütleb Erik.

"Mis mõttes?"

"Ta ehk tegutseb kogu aeg teadlikult – selles mõttes, et te ei leidnud teda rüütmajast tema isa verd."

"Ei, aga..."

"Hee viitab sellele, et ta töötab metoodiliselt, külmavereliselt. Mõtlen, kui ta kavatses mulle kätte maksta, röövides Benjamini."

Joona laabub vaikus. Silmanurgast näeb Erik, kuidas blond naine kohvimasina juures seisab ja oma kruusist lonkse võtab, samal ajal aknast haigla-ruumeid silmitsedes.

Joona vaatab lauale, kohtab siis Eriku pilku ja lausub seejärel pehme mõeldliku soomepärase hääldusega väga otsekoheselt:

"Erik, mul on tõesti kahju."

Pärast Joonast lahkumist kohviku ees läheb Erik oma kontoris, mis on haiglas ühtlasi ka tema ööbimispaigaks.

Ta ei suuda uskuda, et Benjamin on röövitud. See on lihtsalt liiga uskumatu, liiga absurdne, et keegi võõras oleks tunginud nende kontoris ja lohistanud kaasa tema poja läbi esiku trepikotta, alla tänavale ja sealt kuhugi edasi.

Mitte miski ei klapi.

See ei saa olla Josef Ek, kes ta poja kaasa viis. See pole õige. Ta keeldub niiviisi mõtlemast. See on võimatu.

Tundes, et kõik ümbritsev hakkab üle pea kasvama, istub ta oma päevinäinud kirjutuslaua taha ja helistab ja helistab ja helistab samadele inimestele ühe uuesti ja uuesti, nagu tahaks nende häälevarjunditest välja lugeda, kas nad on mingi tähtsa üksikasja maha maganud, valetaval või hoiavad mingit informatsiooni enda teada. Ta tunneb end hüsteerilisel äärel, helistades Aidale kolmandat korda järjest. Esimesel korral küsib ta, kas Aidal on aimu Benjamini nädalavahetuse plaanide kohta. Teisel korral helistab ta selleks, et küsida, kas tüdrukul on veel mõne Benjamini sõbra telefoninumbrit, kuna ta ise enam ei teagi, kellega poiss kohtu suhtleb. Kolmandal korral pärib ta, kas Aida ja Benjamin on tülli läinud ning annab tüdrukule seejärel kõik telefoninumbreid, millelt teda enamus võib kätte saada, kaasa arvatud haigla number ja Simone mobiil.

Ta helistab veel kord Davidile ja saab kinnitust, et Benjamini pole üheski setest tundidest saadik nähtud. Siis hakkab ta helistama politsei telefonidel. Ta pärib, mis toimub ja kas on mingeid edusamme. Seejärel helistab Erik kõigisse haiglatesse Stockholmi ümbruses. Ta helistab kümne korda Benjamini väljalülitatud mobiilile ja seejärel Joonale, nõudes kõrgendatud häälel, et politsei tõhustaks otsinguid, et Joon peaks küsima rohkem ressursse, ja palub tal teha kõik, mis tema võimuses.

Erik kõnnib Simone palati juurde, kuid jääb koridori. Ta vaatab, kuidas seinad keerlevad, kuidas miski tema ümber tiheneb. Tema aju võitleb et aru saada. Sisimas kuuleb ta katkematult raiuvat: "Ma leian Benjamin üles, ma leian Benjamin üles."

Läbi ukse klaasruudu näeb Erik oma abikaasat. Naine on äärmiselt kuid ta nägu on väsinud ja ärev, huuled valged ja tumedad ringid silma all süvenenud. Tema punablondid juuksed on higist salkus, ta keerutab omaette sõrmust, krutib seda ja surub vastu sõrmeliigest. Erik tõmbab käega läbi juuste ning tunneb üle lõua rehmates, kui teravaks habeme-

lõikamine muutunud on. Simone vaatab tema poole läbi ukse klaasruudu, kuid tema näos ei liigu ükski lihas.

Erik astub palatisse ja rantsatab tema kõrvale istuma. Simone vaatab tema poole ja lööb siis pilgu maha. Erik näeb, kuidas tema huuled tõmbuvad püüdnud grimassiks. Mõned suured pisarad punguvad ja purskuvad ta silmist ning nina tõmbub nutust punaseks.

"Benjamin püüdis minust kinni haarata, sirutas minu poole käe," ütleb ta. "Aga mina lihtsalt lamasin, ei suutnud ennast liigutada."

"Ma sain just teada, et Josef Ek on põgenenud, ta põgenes eile õhtul."

"Mul on külm," sosistab Simone.

Naine tõukab Eriku käe eemale, kui too püüab talle helesinist haiglaskeppi peale tõmmata.

"See on sinu süü! Sul oli selline kuradi isu teda hüpnootiseerida, et..."

"Lõpeta, Simone, see ei ole minu süü, mina püüdsin päästa inimelu, minu töö on..."

"Aga sa poeg? Kas tema polegi siis inimene?" karjub Simone.

Kui Erik püüab teda puudutada, müksab Simone ta eemale.

"Ma helistan isale," ütleb naine väriseval häälel. "Tema aitab mul Benjamin üles leida."

"Ma absoluutselt ei taha, et sa talle helistaksid," ütleb Erik.

"Ma teadsin, et sa seda ütled, aga mul on sügavalt savi sinu tunnetest, ma tahan Benjamini tagasi saada."

"Kas, ma leian ta üles!"

"Miks ma sind ei usu?"

"Politsei teeb, mis suudab, ja sinu isa on..."

"Politsei? Politsei ju laskiski sel hullul minema joosta," ütleb Simone. "Kas polnud nii? Nad ei liiguta lillegi, et Benjamin üles leida."

"Josef on sarimõrtsukas, politsei tahab ta üles leida, ja seda nad ka teevad, aga mina pole loll, ma tean, et Benjamin pole nende jaoks tähtis, nad ei hooli temast, tegelikult mitte, mitte nii nagu meie, mitte nagu..."

"Seda ma ju räägingi," katkestab naine ägedalt.

"Joon Linna selgitas, et..."

"Tema viga see ongi, tema sul hüpnootiseerida käskiski."

Erik raputab pead ja neelatab siis raskelt.

"See oli minu valik."

"Ma teeks kõik," sõnab naine vaikselt.

"Ma tahan, et meie sinuga võtaksime koos läbi iga pisikese üksikasja, mul on vaja mõelda, meil on vaja rahu ja vaikust, et..."

"Mida kuradit me teha saame?" karjub Simone.

Saabub vaikus. Erik kuuleb, kuidas keegi kõrvalruumis teleka kätt paneb.

Simone lamab voodis, nägu seina poole pööratud.

"Meil on tarvis mõelda," sõnab Erik ettevaatlikult. "Ma ei ole kindel, et see just Josef Ek oli, kes..."

"Sa oled lihtsalt peast segi!" katkestab Simone.

Naine püüab end voodist välja hiivata, kuid ei jaksa.

"Kas ma tohin ainult ühte asja öelda?"

"Ma kavatsen püstoli osta ja ta üles otsida," ütleb Simone.

"Välisuks oli kaks ööd järjest lahti, aga..."

"Ma ju ütlesin sulle," katkestab Simone. "Rääkisin, et keegi käis korteris sees, aga sa ei uskunud mind, kunagi sa ei usu. Kui sa vaid oleksid mind uskunud, siis ei..."

"Kuula nüüd," katkestab teda Erik. "Josef Ek lamas tol esimesel ööl haiglas, see ei saanud olla tema, kes korteris sees käis ja külmkapi lahti tegi."

Simone ei kuula teda, vaid püüab end püsti ajada. Tingedalt ootades õnnestub tal jõuda kitsa kapini, kus tema riided ripuvad. Erik seisab kõrval ega aita teda, vaatab pealt, kuidas naine värisedes riidesse paneb ja kuuleb, kuidas ta vaikselt enda ette vannub.

Laupäeva õhtu, kaheteistkümmnes detsember

On juba õhtu, kui Erik Simone lõpuks haiglast välja kirjutatud saab. Korteri valitseb suur segadus, voodiriided on veetud koridori, lambid põlevad, vannitoa kraan jookseb, kingad vedelevad esikupõrandal, kuidas juhtub, telefon on kukkunud parkettpõrandale, patareid kõrval lammas.

Erik ja Simone vaatavad ringi, hinges pitsitamas ebameeldiv aimdus, et miski nende kodust on nende jaoks jäädavalt kadunud. Esemed on muutunud võõraks, tähtsusetuks.

Simone tõstab üles pikalikukkunud tooli, istub ja asub saapaid jalast lahutama. Erik keerab vannitoa kraani kinni ja läheb siis Benjamini tuppa. Ta vaatab kirjutuslaua punaseks värvitud plaati. Halli kattepabele kaetud kooliraamatud arvuti kõrval. Seinatahvliil Uganda-aegne foto temast endast päevitunu ja naeratavana, käed arstikitli taskus. Erik püüdnud kergelt Benjamini teksasid, mis ripuvad toolikorjul koos musta riide süngiga.

Ta läheb elutuppa tagasi ja näeb, et Simone seisab, telefon käes. Naine paneb patareid sisse tagasi ja asub numbrit valima.

"Kellele sa helistad?"

"Isale helistan," kostab naine.

"Kas sa saaksid sellega natuke oodata?"

Simone laseb tal telefoni käest võtta.

"Mida sa tahad öelda?" küsib ta väsinult.

"Ma ei jaksa Kennetiga kohtuda, mitte praegu, mitte..."

Erik vakatab, asetab telefoni lauale ja äigab käega üle näo, enne kui hakkab rääkima.

"Kas sa võiksid respektierida seda, et ma ei taha jätta kõike, mis mul on sinu isa kätesse?"

"Kas sina võiksid respektierida, et..."

"Lõpeta ära," katkestab Erik.

Simone vaatab haavunult tema poole.

"Sixa, mul on praegu pisut raske mõtteid koondada. Ma ei tea, mis on selline tunne, et tahaksin lihtsalt karjuda või ükskõik mis... mis jaks praegu sinu isaga tegemist teha."

"Kas sa lõpetasid?" küsib Simone kätt õieli hoides, et telefoni võtta.

"Tegemist on meie lapsega."

Naine noogutab.

"Kas võikski nii jääda? Kas võikski sellega piirduda?" jätkab Erik. "Ma tahan, et me otsiksime Benjamini sinuga... koos politseiga, täpselt nagu asjad käivadki."

"Ma vajan oma isa," ütleb Simone.

"Mina vajan sind."

"Seda ma ei usu," kostab naine.

"Miks sa ei usu..."

"Sest et sa tahad lihtsalt võimu minu üle," katkestab naine.

Erik kõnnib toas tiiru ja jääb seisma.

"Sinu isa on pensionil, ta ei saa midagi teha."

"Tal on kontakte," ütleb naine.

"Ta arvab nii, ta arvab, et tal on kontakte, enda meelest on ta veel komissar, kuigi tegelikult on lihtsalt tavaline pensionär."

"Sa ei tea..."

"Benjamin ei ole mingi hobi," katkestab teda Erik.

"Mind ei huvita, mis sa räägid."

Simone silmitseb telefoni.

"Ma ei saa siia jääda, kui ta tuleb."

"Ära tee niiviisi," ütleb Simone vaikselt.

"Sa lihtsalt tahad, et ta tuleks siia ja räägiks sulle, et ma olen eksinud ja et kõik on minu viga, täpselt nagu siis, kui me Benjamini haigusest teada saime – kõik on Eriku süü! Tähendab, ma saan aru küll, et niimoodi on sulle mugav, aga minu jaoks on see..."

"Sa ajad päris soga," katkestab naine muiates.

"Kui ta siia tuleb, siis mina lähen ära."

"Sitta sellest," lausub naine trotslikult.

Eriku õlad vajuvad kühmu. Tema suunas pooleldi selga pöörates vaatab naine numbri.

"Ära tee seda," palub Erik.

Simone ei vaata tema poole. Mees teab, et ei saa enam koju jääda. Vaimatu on mitte lahkuda, kui Kennet tuleb. Ta vaatab ringi. Siin pole midagi, mida ta tahaks kaasa võtta. Ta kuuleb vaikuses telefoni kutsuvaid signaale ja näeb Simone ripsmete varju tema põsel võbelevat.

"Kurat sinuga," ütleb ta ja läheb esikusse.

Kingi jalga pannes kuuleb ta Simonet Kennetiga kõnelevat. Nutuse häälega palub ta isa tulla niipea kui võimalik. Erik võtab riidepuult jaki, lukub korterist, suleb ukse ja keerab enda järel lukku. Ta läheb trepist alla, seisatab, mõeldes, et peaks tagasi pöörduma ja midagi ütlevat, naisele selgitama, et nii pole õiglane, et see on tema kodu, tema poeg, tema elu.

"Kurati," ütleb ta endamisi ning kõnnib edasi välisukse juurde ja sealt välja pimedale tänavale.

Simone seisab aknal ja tajub, et ta nägu mõjub õhtupimeduse taustal silmapaistva varjuna. Nähes isa vana Nissan Primerat välisukse juures teise autoga ette parkimas, peab ta nuttu alla suruma. Ta seisab juba esikus, kui aknale koputatakse, ja paotab ketistatud ukse, suleb selle, haagib keti lahti ning püüab naeratada.

"Isa," ütleb ta samal ajal, kui pisarad voolama hakkavad.

Kennet kaisutab teda, ja tundes nahkjakist tõusvat tuttavat naha ja hõõrka lõhna, rändab ta mõneks sekundiks tagasi lapsepõlve.

"Ma olen nüüd siin, musirull," lausub Kennet.

Ta istub esikutoolile, Simone tema sülele.

"Kas Erikut ei olegi kodus?" küsib ta.

"Me liksime lahku," sosistab Simone.

"O-i-i," püüab Kennet lohutada.

Ta õngitseb välja taskuräti, Simone libistab end tema sülest maha ja muuskab mitu korda nina. Seejärel riputab Kennet jaki varna, paneb kätte, et Benjamini välisriided on puutumata, kingad kingariulil ja astub välisukse kõrval vastu seinale.

Ta võtab tütre õlgade ümbert kinni, pühib tal ettevaatlikult põidlagalt pisaraid ja juhib ta siis kööki. Seal paneb ta tütre toolile istuma, vahutab välja filtri ja kohvipurgi ning lülitab kohvimasina tööle:

"Nüüd räägi mulle kõik ära," ütleb ta rahulikult kruuse lauale asetades. "Alusta lihtsalt algusest."

Simone räägib üksikasjalikult esimesest ööst, mil ta ärkas selle peale, et keegi oli korteris sees. Kuidas ta tundis köögis sigaretisuitsu, kuidas

välisuks seisis ristseliti lahti ja kuidas külmikust ja sügavkülmast tule-
ähmast valgust.

"Ja Erik?" pärib Kennet nõudlikult. "Mida tema tegi?"

Simone kõhkleb, enne kui isa pilku kohates lausub:

"Ta ei uskunud mind... ütles, et emb-kumb meist on kuutõbine."

"Põrgut," ütleb Kennet.

Simone tunneb, kuidas ta nägu jälle kipra tõmbub. Kennet vaadab
mõlemale kohvi, teeb paberile mingeid märkmeid ja palub tal jätkata.

Simone jutustab, kuidas nõelapiste käsivarde teda järgmisel ööl äratas,
kuidas ta üles läks ja Benjamini toast imelikke hääli kuulis.

"Missuguseid hääli?" küsib Kennet.

"Kurinaid," lausub Simone kahtlevalt. "Või pobinaid. Ma ei tea."

"Ja edasi?"

"Ma küsisin, kas ma tohin sisse tulla, ja siis ma nägin, et seal on keegi
keegi, kes kummardub Benjamini kohale ja..."

"Nii?"

"Ja siis mu jalad ei kandnud mind enam, ma muutusin täiesti tuimaks
ja kukkusin maha, ma suutsin ainult põrandal lamada, lamasin koridori
maas ja nägin, kuidas Benjamini välja lohistati... Jumal, tema nägu, ta
kartis nii väga. Ta hüüdis mind ja püüdis kätega minuni ulatuda. Ma ei
suutnud end enam liigutada."

Simone istub vaikides ja pörnitseb enda ette.

"Mäletad sa veel midagi?"

"Mis?"

"Kuidas ta välja nägi? See sissetungija."

"Ma ei tea."

"Nägid sa midagi?"

"Ta liikus imelikult, küürus seljaga, nagu oleks tal valus."

Kennet teeb märkmeid.

"Mõtlen järele," innustab Kennet.

"Isa, pime oli."

"Ja Erik?" pärib Kennet. "Mida Erik tegi?"

"Tema magas."

"Magas?"

Simone noogutab.

"Ta on viimastel aastatel hakanud päris palju unetablette võtma. Tema
magas külalistetoas ja ei kuulnud mitte midagi."

Kenneti pilk on täis põlgust ja Simone tunneb korraga pisukest aru-
samat, miks Erik ära läks.

"Mis tabletid need on?" küsib Kennet. "Sa nime tead?"

Simone võtab isa käed oma pihku:

"Isa, Erik ei ole praegu süüdistatav."

Kennet tõmbab käed ära.

"Lastevastased vägivallaaktid paneb peaaegu eranditult toime keegi
pereliikmetest."

"Ma tean küll, aga..."

"Vaatame nüüd faktidele näkku," katkestab Kennet teda rahulikuks
hääle. "Kurjategijal on ilmselt meditsiinilisi oskusi ja juurdepääs arsti-
abivahenditele."

Simone noogutab.

"Sa ei näinud, et Erik lamab külalistetoas?"

"Uks oli kinni."

"Aga sa ei näinud teda. Või kuidas? Samuti sa ei tea, kas ta just tol
öösel unetablette võttis."

"Ei," peab Simone tunnistama.

"Ma vaatan ainult seda, mis meil teada on, Sixa," ütleb Kennet. "Me
tahame, et sa ei näinud, et ta magab. Võib-olla ta magaski külalistetoas, aga
me ei tea sellest midagi."

Kennet tõuseb püsti ja võtab sahvrikapist võid ning külmikust leiva-
tükki. Ta valmistab Simonele juustuvõileiva ning ulatab talle.

Hetke pärast kõhatab ta hääle puhtaks ja küsib tütrelt:

"Miks Erik Josefile ukse lahti teeb?"

Simone jääb talle otsa jõllitama.

"Mis mõttes?"

"Kui ta seda tegi – mis põhjused tal oleksid?"

"Ma tunnen, et see jutuajamine kisub nõmedaks."

"Mispärast?"

"Erik armastab Benjamini."

"Jah, aga miski läks võib-olla nihu. Erik tahtis Josefiga ehk ainult rää-
kida, andida teda politseisse helistama või..."

"Isa, lõpeta," palub Simone.

"Me peame neid küsimusi esitama, kui me tahame Benjamini üles
leida."

Simone noogutab tundega, et tema nägu on ribadeks kistud, ja lausub
siis vaevukuuldavalt:

"Võib-olla arvas Erik, et keegi teine koputab ukse taga."

"Kes?"

"Ma arvan, et ta kohtub naisega, kelle nimi on Daniella," ütleb Simone isa pilgule vastamata.

*Pühapäeva hommik, kolmeteistkümmnes detsember,
luutsinapäev*

Simone ärkab kell viis hommikul. Kennet pidi ta ilmselt voodisse skandma ja teki peale panema. Ta läheb otseteed Benjamini tuppa, mis vabisev lootus, kuid tunne pühitakse minema, kui ta lävel seisatab.

Tuba on mahajäetud.

Simone ei nuta, kuid mõtleb, et nutu ja ängistuse maiku on imbunud kühasse, nagu tilgake piima selge vee klaasis häguseks muudab. Ta püüab mõtteid juhtida, ei tihka Benjaminile mõelda, mitte päriselt – ei julge hirmu sisse lasta.

Köögis põleb lamp.

Kennet on katnud laua pabersedelitega. Politsei raadiosaatja seisab nõudepesulaua, aparaadist kostab suminat ja kahinat. Kennet seisab meeli liikumatult, vaadates hetkeks enda ette õhku, ja libistab seejärel kättega paar korda üle lõua.

"Ih, et sa natuke magada said," ütleb ta.

Simone raputab pead.

"Miks?"

"Jah," pomiseb tütar ja läheb köögiakraani juurde, täidab pihud külma veega ja loputab nägu. End köögirätiga kuivatades näeb ta oma nägu aklaasi peegelduses. Väljas on veel pime, kuid varsti tuleb koidik lühedase võrgu, talvekülma ja detsembrihämärusega.

Kennet kirjutab midagi paberitükile, nihutab üht lipikut ja märgib midagi kaustikusse. Simone istub isa vastu toolile, püüdes mõistatada, kuhu Josef võib olla Benjamini viinud, kuidas ta nende korterisse sisse pääses ja miks ta röövis just Benjamini, mitte kellegi teise.

"Õnne poeg," sosistab ta.

"Mis sa ütlesid?" küsib Kennet.

"Ei, ei midagi..."

Ta mõtles Benjamini heebreakeelse tähenduse peale. Raahel oli vana testamendis Jaakobi naine. Jaakob nägi neliteist aastat vaeva, et temaga abielluda. Raahel sai kaks poega, Joosepi (Josefi), kes vaarao unenägusid seletas, ja Benjamini, õnne poja.

Simone nagu tõmbub tagasihoitud nutust kipra. Sõnatult kummardub Kennet ettepoole ja pigistab tütre õlga.

"Me leiame ta üles," lubab ta.

Simone noogutab.

"Ma sain selle hunniku napilt enne, kui sa ärkasid," ütleb Kennet koputades põrandal lebavale mapile.

"Mis paberid need on?"

"Tead küll, ridamaja boks Tumbas, kus Josef Ek... Kuriteopaiga ülevaatuse raport."

"Kas sa pole mitte pensionil?"

Kennet naeratab ja lükkab mapi tema poole, Simone avab selle ja loeb süstemaatilist kirjeldust sõrmejälgede, käejälgede, laipade lohistamisjälgede, juuksekarvade, küüne alla jäänud nahaosakeste kohta, kriimude kohta noateral, selgroo üdi kohta toatuhvlitel, vere kohta televiisori riisipaberist lambil, kaltsuvaibal, kardinatel. Plasttaskust libiseb välja fotosid. Simone püüab mitte vaadata, kuid aju jõuab siiski registreerida, kui kohutav näeb välja tuba: igapäevased tarbeesemed, raamaturiiulid, muusikakeskus on kõik kaetud tumeda verrega.

Põrandal lebavad kõndistatud laibad ja äraraiutud kehaosad.

Simone tõuseb, läheb kraanikausi juurde ja püüab oksendada.

"Vabandust," ütleb Kennet. "Ma ei mõelnud... Mõnikord ma unustan ära, et kõik ei ole politseinikud."

Simone suleb silmad ja mõtleb Benjamini hirmunud näole ja pimedale toale, mille põrandat katavad külma vere loigud. Ta naaldub ettepoole ja oksendab. Lima- ja sapiojad paiskuvad kohvitassidele ja lusikatele. Suud loputades kuuleb ta pulssi kiirelt kloppivat ja teda haarab kahtlus, et ta hakkab täiesti hüsteeriliseks muutuma.

Kättega nõudepesulauast kinni hoides hingab ta rahulikult, kogub end ja vaatab Kenneti poole.

"Pole hullu," lausub ta nõrgal häälel. "Ma lihtsalt ei suuda seda kõike Benjaminiga seostada."

Kennet toob magamistoast teki, mässib selle Simonele ümber ja paneb ta õrnalt uuesti toolile istuma.

"Kui Josef Ek on Benjamini röövitud, siis ta tahab midagi, või kuidas, sest ta pole enne kunagi niiviisi talitanud..."

"Ma võib-olla ei jaksa," sosistab Simone.

"Kas ma tohin lihtsalt öelda, et minu meelest otsis Josef Ek Erikut," ütleb Kennet. "Aga teda mitte leides võttis ta kaasa hoopis Benjamini, ei pärast vahetust teha."

"Siis peab Benjamin elus olema – eks ole, peab ju?"

"Helge see, et ta on elus," sõnab Kennet. "Me peame lihtsalt aru saama, kuhu ta Benjamini viis, kus ta on."

"Kus iganes, ta võib olla kus tahes."

"Vastupidi," vaidleb Kennet.

Simone vaatab tema poole.

"Peaaegu eranditult on tegemist kodu või suvilaga."

"Aga see siin on ju tema kodu," lausub Simone kõrgendatud häälel, koputades sõrmega fotodega plasttaskule.

Kennet pühib käega laualt leivapurukesi.

"Dutroux," ütleb ta.

"Mis?" küsib Simone.

"Dutroux, mäletad Dutroux'd?"

"Ma ei tea..."

Kennet seletab oma asjalikul moel pedofiil Marc Dutroux' lugu, kes mõvis ja piinas kuut tüdrukut Belgias. Julie Lejeune ja Melissa Russo mõlgid surnuks, sel ajal kui Dutroux autovarguse eest lühiajalist vanglastamist kandis. Eefje Lambrecks ja An Marchal maeti elusalt aeda.

"Dutroux'l oli maja Charleroi's," jätkab Kennet. "Ta oli ehitanud keldrisse peidiku kakssada kilo kaaluva vahtrapuust uksega. Seintele koputades ei olnud võimalik aru saada, kas seal taga on tühi ruum. Ainus viis oli maja üle mõõta, see oli väljast ja seest erinevat mõõtu. Sabine Hadenne ja Laetitia Delhez leiti veel elusana."

Simone püüab jalule tõusta. Ta tunneb, kuidas süda rinnus veidralt lööb. Ta mõtleb, et on olemas mehi, keda kannustab vajadus inimesi elust välja müürida, kes muutuvad rahulikuks nende hirmust seal pimedas, keldrisest, et nad vaikivate seinte taga appi hüüavad.

"Benjaminil on rohtu vaja," sosistab ta.

Simone näeb, kuidas isa telefoni juurde läheb. Ta valib numbri, ootab pisut aega ja lausub siis kiiresti:

"Charley? Kuule, on üks asi, mida ma tahan Josef Eki kohta teada. Ei, ma puudutab tema kodu, ridamaja boksi."

Viivuke vaikust, seejärel kuuleb Simone kedagi kärealt madalal hääle midagi kõnelevat.

"Jah," kostab Kennet. "Ma saan aru, et te olete selle läbi uurinud, ni jõudsin kuriteopaiga ülevaatuse protokollile pilgu peale visata."

Teine jätkab oma juttu. Simone suleb silmad ja kuulab politseiraadio kahinat, mis sulab kokku telefonihääle tumeda kumalasepõrinaga.

"Aga maja üle mõõtnud te pole?" kuuleb ta oma isa küsivat. "Ei, selg see, aga..."

Simone avab silmad ja tunneb äkitselt, kuidas kiire adrenaliinivahk u unisusest lahti raputab.

"Jah, see oleks tore... kas sa saaksid joonise kulleriga ära saata," lausub Kennet. "Ja kõik ehitusloaga seotud dokumendid, mis... Jaa, samal aadressil. Jah... Suur aitäh."

Ta lõpetab kõne ja seisatab siis mustava akna juurde ning vaatab välja.

"Kas Benjamin võib seal ridamajas olla?" küsib Simone. "Kas tõesti võib? Isa?"

"Me uurime selle välja."

"Aga tule siis," ütleb Simone kannatamatult.

"Charley saadab joonised tulema," lausub Kennet.

"Mis joonised? Sitta mul mingitest joonistest, isa! Mida sa ootad? Sõidame sinna, ma murran sisse igast viimasest kui..."

"Pole mingit mõtet," katkestab isa. "Ma tahan öelda... on küll küsimus, aga minu meelest me maja juurde sõitmisega ja seinte lammutamisega mingit aega ei võida."

"Aga midagi me peame tegema, isa!"

"Maja on viimastel päevadel kubisenud politseinikest," selgitab isa. "Kui sealt midagi leida oli, on nad selle niikuinii leidnud, isegi kui nad otseselt Benjamini ei otsinud."

"Aga..."

"Ma pean neid jooniseid nägema, vaatama, kuhu seal peidikuid annaks ehitada, saama mõõdud, mida võrrelda nende mõõtudega, mida me maja sisemuses mahtu mõõtes saame."

"Aga kui polegi mingit peidikut – kus ta siis on?"

"Perekonnal oli Bollnäsisa vennaga kahepeale suvemaja... mul on seal semu, kes lubas käia vaatamas. Ta tundis hästi seda piirkonda, kus perekond Eki maja asub. See on ühes vanemas aiamajade rajoonis."

Kennet vaatab kella ja valib numbri.

"Ahoi, Svante, Kennet siinpool. Mõtlesin küsida..."

"Ma olen nüüd kohal," katkestab semu.

"Kus kohas?"

"Majas sees," kostab Svante.

"Sa pidid ju ainult pilgu peale viskama."

"Üned omanikud Sjölinid lasksid mind sisse, nad on..."

Taustal kostab kellegi jutukõminat.

"Sjöödin on nende nimi," parandab Svante. "Maja kuulub juba üle kümnele neile."

"Aitäh, abi eest."

Kennet katkestab kõne. Terav murekurd lõhestab ta laupa.

"Ja see teine suvemaja?" küsib Simone. "See suvila, kus õde ennast peitis?"

"Meie rahvas on seal mitu korda kohal käinud, aga me võiksime sinna ikkagi sinna sõita ja ringi vaadata."

Nad jäävad wait, pilgud mõtlikud, sissepoole pööratud. Kirjapilust kuulab krabinat, esimene hommikuleht surutakse pilust sisse ja see pot-pot-pot esikupõrandale. Kumbki ei liiguta oimugi. Allpool kolisevad veel mõned kirjastid ja seejärel avatakse tänavapoolne välisuks.

Kennet keerab korraga politseiraadio helitugevust kõvemaks. On kuulnud häire. Keegi vastab, palub informatsiooni. Vahetatakse napolisõnareplike, Simone saab aru, et keegi naine on kuulnud naaberkorterist käheld. Auto saadetakse kohale. Taustal kostab kellegi naeru, toosama isik alustab pikka arutelu, miks tema täiskasvanud väikevend endiselt kodus elab ja igal hommikul endale võileiva valmis teha laseb. Kennet keerab helitugevuse taas vaiksemaks.

"Ma panen natuke kohvi üles," ütleb Simone.

Kennet võtab oma sõjaväerohelisest kotist Stockholmi rajooni kaardid. Ta võtab laualt küünlajala ja asetab aknalauale, enne kui bloki laht lööb. Simone seisab tema selja taga ja silmitseb üksteisega lõikuvate maanteedest, raudteedest ja bussiühendustest koosnevat puna-sinisekollast rägastikku. Metsad ja eeslinnade geomeetrilised kombinatsioonid.

Kenneti sõrm liigub mööda üht kollast teed Stockholmist lõuna pool, mööda Älvsjö, Huddingest, Tullingest kuni Tumbani. Koos uurivad nad Tumba ja Salemi lehekülge. See pleekinud kaart kujutab vana rongi-jaama ümber rajatud küla, millele on linnalähi rongide jaama lähedale keskuseks ehitatud. Nad võivad näpuga järele vedada sõjajärgsete aastate kumforti esindavatel kõrgmajadel ja poodidel; keskusesse kuuluvad ka

kirik, pank ja alkoholikauplus. Selle tuuma ümber sirutuvad ridamajad ja laotuvad villade rajoonid. Külalt kohe põhja pool on mõned õlgelased põllud, mis asenduvad paarikümne kilomeetri pärast metsade ja järvedega.

Kennet uurib ridamajade piirkonna tänavanimed ja joonistab need ümber ühe punkti peenikeste nelinurkade hulgas, mis on üksteisega paralleelsed nagu ribad rinnakorvis.

"Kuhu kurat see kuller jääb?" pobiseb Kennet.

Simone kallab kohvi kahte kruusi ja paneb isa jaoks lauale tükk suhkrut paki.

"Kuidas ta sisse pääses?" küsib Simone.

"Josef Ek? Noh, tal oli kas võti või siis tegi keegi talle ukse lahti."

"Kas muukida ei anna..."

"Mitte selle lukuga, läheb liiga keeruliseks. Palju kergem on siis juba uksest sisse murda."

"Kas vaatame Benjamini arvutit?"

"Me oleksime pidanud seda juba tegema. Ma mõtlesin sellele enne, aga siis unustasin ära, hakkab vist väheke väsima," ütleb Kennet.

Simone avastab, et isa näeb vana välja. Ta pole kunagi varem isa vanusele mõelnud. Kennet vaatab tema poole, torutades kurvalt huuli.

"Püüa magada, las ma vaatan vahepeal arvutit," ütleb Simone.

"Ei, kurask küll."

Kui Simone ja Kennet Benjamini tuppa lähevad, on tunne, nagu poleks seal keegi kunagi elanudki. Benjamin näib korraga nii kohutavalt kaugel ära.

Simone tunneb hirmuiveldust, mis kasvab kõhus nagu laine. Ta neelatab ja neelatab; köögis sahisab, piiksub ja suriseb politseiraadio. Simoni pimeduses ootab surm kui mustendav eemalolek, puudus, millest ta kunagi eemale ei pääse.

Simone paneb arvuti käima, ekraan lööb helendama ja lambikevad süttivad ohates, ventilaatorid hakkavad suhisema ja kõvaketas käsklusi edastama. Kui kõlab operatsioonisüsteemi tervitusmeloodia, tundub nagu oleks Benjamin tagasi tulnud.

Nad võtavad kumbki tooli ja istuvad maha. Simone klõpsab sisselõikamiseks Benjamini pisipildil.

"Nüüd teeme tasa ja targu, tibu," ütleb Kennet. "Alustame meilidega ja..."

Ta vakatab, kui arvuti edasipääsemiseks salasõna küsib.

"Proovi tema nimega," ütleb Kennet.

Simone kirjutab "Benjamin", kuid ei pääse edasi. Ta kirjutab "Aida", kirjutab nimesid teisipidi, kirjutab kokku. Kirjutab "Bark", kirjutab "Benjamin Bark", punastab, katsetades "Simonet" ja "Sixat", proovib "Erikut", kirjutab nende artistide nimedega, keda Benjamin kuulab: Sexsmith, Anne Brun, Rory Gallagher, Lennon, Townes Van Zandt, Bob Dylan.

"See ei lähe mitte," lausub Kennet. "Me peame saama siia kellegi, kes meile purgi lihtsalt lahti teeb."

Simone proovib kirjutada filmide pealkirju ja režissööre, kellest Benjamin tühtlugu kõneleb, aga annab mõne aja pärast alla – asi osutub võimatuks.

"Nüüd peaksid meil joonised käes olema," ütleb Kennet. "Ma helistan Charliele ja kuulan järele, mis toimub."

Mõlemad võpatavad, kui välisuksele koputatakse. Simone jääb korigi ja vaatab puperdava südamega, kui Kennet esikusse läheb ja sneprit võtab.

Benjamin on liivana hele, õhus paar plusskraadi, kui Kennet ja Simone autoga sellesse Tumba kvartalisse jõuavad, kus Josef Ek sündis, kus kasvas ja kus ta viieteistkümne aasta vanuses peaaegu terve oma pere tappis. Maja näeb välja nagu teised selle tänava majad, korralik ja silmapaistmatu. Ilma sinivalgete piirdelintideta ei oskaks keegi aimata, et see maja oli paar päeva tagasi tunnistajaks kahele kõige hullemale, vägivaldsemale ja halastamatumale mõrvale maa ajalooos.

Maja ees seisab abiratastega jalgratas, külg vastu liivakasti. Piirdelint on ühest otsast lahti tulnud, lendu läinud ja vastasmaja kirjakasti külge kinni jäänud. Kennet ei jää seisma, vaid sõidab aeglaselt maja juurest, kui Simone kissitab akende suunas silmi. See paistab täiesti mahajäetud. Terve ridamaja paistab pimedusse mattunud. Nad sõidavad ümberkeeramisalale, pööravad ringi ja lähenevad taas kuriteopaigale, kui Simone telefonit ikki helisema hakkab.

"Halloo?" vastab ta kiiresti ning kuulatab viivu. "Kas midagi on juhtunud?" küsib ta.

Kennet peab auto kinni, jättes mootori käima, kuid keerab siis süüvõtmise, tõmbab käsipiduri peale ja väljub autost. Mahukast pakiruumist võtab ta sõrgkangi, mõõdulindi ja taskulambi. Enne pakiluugi sulgemist ütleb ta, kuidas Simone ütleb, et peab kõne lõpetama.

"Mis sa ise arvad?" karjub Simone telefoni.

Kennet kuuleb tema häält läbi autoakende ja näeb tütre ärritunud nägu, kui too kõrvalistmelt tõuseb, joonised pihus. Sõnagi vahetama lähevad nad madalas aias oleva valge väravani. Kennet õngitseb ümbrikust võtme, läheb ukse juurde ja keerab selle lukust lahti. Enne sisenemist pöördub ta Simone poole, noogutab lühidalt ja vaatab tütre tootlikku näkku.

Halli jõudes tabab neid otsekohe lämmitav rääsunud vere leht. Simone tunneb silmapilguks paanikat rinnus tiibu laotavat: siseruumide valitseb mädanenud, magus väljaheitelõhn. Ta kõõritab Kenneti poole. Isa ei paista kartvat, ta on üksnes keskendunud, kaalutletud liigutustega. Nad mööduvad elutoast ning Simone jõuab silmanurgast märgata veriseina, toas valitsevat kaost, põrandast õhkuvat õudust ja verepritsmeid kiltkivist kaminal.

Kusagilt maja sisemusest kostab imelikku naksuvat häält. Kennet jääb jala pealt seisma, võtab asjalikult välja oma endise teenistusrelva, tõmbab kaitseriivi eest ja kontrollib, et padrún on ikka salves.

Heli kostab taas, see kõlab õõtsuvalt ja raskelt, mitte nagu kellegi sammud, vaid rohkem nagu inimene, kes liigub aeglaselt roomates.

*Pühapäeva hommik, kolmeteistkümnes detsember,
luutsinapäev*

Erik ärkab oma haiglatoa kitsas voodis. On öö. Ta vaatab telefonist Ekella, see saab kohe kolm. Ta võtab uue tableti ja lamab seejärel tagasi, teki all, kuniks surin kehas levima hakkab ja pimedus võimust saab.

Kolm tundi hiljem ärgates tunneb ta kohutavat peavalu. Ta võtab valuvaigistit, seisab akna alla ja laseb pilgul käia üle süngete fassaadide, kus peegelduvad sajad aknad. Taevas on valge, kuid kõik aknad endiselt pimedad. Erik naaldub ettepoole, tunneb leiget klaasruutu vastu ninaotsa puutuvat ja mõtleb endamisi, et just praegu vaatab ta enda peale korraga kõigist akendest.

Ta asetab telefoni kirjutuslauale ja riietub siis lahti. Väikeses dušikabiniis lõhnab plasti ja desinfitseerimisvahendi järele. Soe vesi voolab talle peale ja turjale ning ladiseb vastu pleksiklaasi.

End kuivatades nühib ta osa peeglit udust puhtaks, niisutab nägu ja paneb lõuale habemeajamisvahtu, ajab seda kogemata ninasõõrmetesse ja viskab välja. Sellal kui ta end raseerib, tõmbub peegli puhas pind üha enamaks ovaaliks kokku.

Ta mõtleb Simone sõnadele, et uks oli lahti juba õhtul enne Josef Eki haiglast põgenemist. Simone ärkas ja käis ust kinni panemas. Aga tol korral ei saanud see olla Josef Ek. Kuidas asi klappima panna? Erik püüab tol ajal toimunut aru saada. Liiga palju on vastamata küsimusi. Kuidas Josef Eki sisse õnnestus saada? Võib-olla ta koputas lihtsalt seni uksele, kuni Benjamin tõusis ja ta sisse laskis. Erik kujutab ette, kuidas kaks poissi treppidega tulevas nõrgas valguses vastamisi seisavad. Benjamin seisab paljajalu, juuksed turris, oma lapselikus pidžaamas, väsinud silmad suurema hirmu poole pööratud. Võiks öelda, et nad on sarnased, aga Josef on mõr-

vanud oma vanemad ja väikese õe, ta on just äsja tapnud haiglas meditsiiniõe ja vigastanud raskelt Norra kalmistul skalpelliga üht meest.

"Ei," ütleb Erik endamisi. "Ma ei usu seda, see ei klapi."

Kes võis korterisse sisse tungida, kellele Benjamin ukse lahti teha kelle kätte Simone või Benjamin võtme usaldaksid? Võib-olla on Benjamin, et tulijaks on Aida. Ehk see oligi tema? Erik ütleb endale, et tuleb arvestada kõiki võimalusi. Võib-olla tegi keegi Josefiga koostööd ja aitas tal ukse lahti teha, võib-olla oli Josef kavatsenud tulla juba esimesel ööl, kuid tal ei läinud korda haiglast jalga lasta. Sellepärast oligi uks juba siis lahti – kokkulepe nägi seda ette.

Erik ajab habeme ära, peseb hambaid ja võtab laualt telefoni, vaatab kella ja helistab siis Joonale.

"Tere hommikust, Erik," ütleb torust kare hääl soome aktsendiga.

Küllap tundis Joona Eriku numbri ekraanil ära.

"Kas ma äratasin su üles?"

"Ei."

"Vabandust, et ma jälle helistan, aga..."

Erik köhatab.

"Kas midagi on juhtunud?" küsib Joona.

"Te pole Josefit üles leidnud?"

"Meil on tarvis Simonega rääkida, kõik toimunu üksipulgi lahti harrutada."

"Aga sa ei arva, et see oli Josef, kes Benjamini röövis?"

"Ei, seda ma ei arva," vastab Joona. "Aga ma pole kindel, ma tahan korterit näha ja naabritega vestelda, et püüda leida tunnistajaid."

"Kas palun Simonel sulle helistada?"

"Seda pole vaja."

Roostevaba segisti otsa tekib veetilk, et lühikese järsu lirtsatusega kraanikaussi kukkuda.

"Ma mõtlen endiselt, et sa peaksid politsei kaitsega nõustuma," ütleb Joona.

"Ma olen siin Karolinska haiglas ja ma ei usu, et Josef siia vabatahtlikult tagasi tuleks."

"Aga Simone?"

"Küsi tema käest, võimalik, et ta on meelt muutnud," ütleb Erik.

"Kuigi tal on turvaja juba olemas."

"Jah, täpselt, ma kuulsin ka," sõnab Joona lõbustatult. "Ausalt öeldes on mul raske ette kujutada, mis tunne võiks olla, kui Konnet Ström oleks mu äi."

"Mul ka," vastab Erik.

"Seda ma mõistan," naerab Joona ja vakatab siis.

"Kas Josef püüdis põgeneda juba üleeile?" küsib Erik.

"Ei, seda ma ei usu, miski ei viita sellele," kostab Joona. "Miks sa küsid?"

"Keegi tegi ka tol ööl meie ukse lahti, täpselt nagu eilegi."

"Ma olen üsna kindel, et Josefi põgenemine on reaktsioon sellele, et ta sai teada, et ta antakse kohtu alla, ja seda ta sai teada alles reede õhtul," ütleb Joona aeglaselt.

Erik raputab pead, tõmbab põidlagi üle suu ja märkab, et vannitoa-uksest näeb välja nagu hall saepuruplaat.

"See asi ei klapi," ohkab ta.

"Kas sa nägid, kui uks lahti oli?" küsib Joona.

"Ei, Sixa... Simone käis üleval."

"Kas tal võib olla mingit põhjust valetada?"

"Ma pole sellele mõelnud."

"Sa ei pea praegu vastama."

Erik vaatab peeglis endale silma, proovides teistkordselt sama arutlust mõelda, kui Josefil oleks kaasosaline, kes tegi ööl enne Benjamini mõrva mingeid ettevalmistusi, kes tuli võib-olla lihtsalt proovima, kas võime koopia ikka keerab. Kaasosaline pidi ehk ainult kindlaks tegema, et see töötab, kuid ta ületas oma volitusi ja sisenes korterisse. Ta ei suutnud vastu panna, vaid läks edasi ja vaatas magavat perekonda. See tekitas temas naudingut, jättis tunde, et tema kontrollib olukorda, ja ta tahtis järele vingerpussi mängida, jättes külmiku ja sügavkülma ukseid lahti. Võib-olla rääkis ta kõike Josefile, kirjeldas oma külaskäiku – missugused inimesed neil olid, kes kus kohas magas.

See selgitaks, miks Josef mind ei leidnud, mõtleb Erik. Sest esimesel ööl magasin ma oma kohal Simone kõrval abieluvoodis.

"Kas Evelyn viibis kolmapäeval politseimaja kinnipidamiskohas?" küsib Erik.

"Jah."

"Terve päeva ja öö?"

"Jah."

"On ta ikka veel seal?"

"Nad viisid ta üle ühte korteritest, aga seal on kahekordne valve."

"Kas ta on olnud kellegagi kontaktis?"

"Tead küll, et sa pead laskma politseil rahulikult oma tööd teha," ütleb Joona.

"Mina teen lihtsalt oma," vastab Erik vaikselt. "Ma tahan Evelyniga rääkida."

"Mis sa temalt küsid?"

"Kas Josefil on sõpru, kedagi, kes võiks teda aidata."

"Ma võin seda ise küsida."

"Võib-olla ta teab, kellega Josef koostööd teeks, võib-olla tunneb ta tema sõpru, teab, kus need elavad."

Joona ohkab ja lausub siis:

"Sa tead väga hästi, et ma ei või lasta sul eraviisilist uurimist läbi viia Erik. Isegi kui ma isiklikult arvaksin, et see on asjakohane, ei..."

"Kas ma ei võiks juures viibida, kui sa temaga räägid?" küsib Erik.
"Ma olen töötanud palju aastaid traumas inimestega ja..."

Nad jäävad mõneks sekundiks wait.

"Saame kokku tunni aja pärast riikliku politseiameti sissekäigu juures," lausub Joona seejärel.

"Olen kahekümne minuti pärast seal," ütleb Erik.

"Olgu, kahekümne minuti pärast siis," ütleb Joona ja lõpetab kõne.

Pea mõtetest tühi, läheb Erik kirjutuslaua juurde ja tõmbab lahti kõige ülemise sahtli. Pliiatsite, kustukummide ja kirjaklambrite vahel leidub mitu tabletilehte. Ta vajutab käele kolm erinevat tabletti ja neelab alla.

Ta mõtleb, et peaks Daniellale ütlema, et tal pole aega hommikul koosolekul osaleda, kuid unustab selle sealsamas. Ta lahkub oma toast ja tõttab söögisaali. Istet võtmata joob ta akvaariumi juures tassi kohvi, jälgib pilguga neonkalade parve, nende uurimisretke plastist laevavradi ümber, mähib siis võileiva paari salvräti sisse ja pistab tasku.

Allasõitvas liftis näeb ta end peeglist, kohtab läikivat pilku. Näoilme on kurb, peaaegu eemalolev. Ta silmitseb iseennast ja mõtleb õnnetundele kõhus, mis tekib suurelt kõrguselt alla langedes, lõbule, mis on peaaegu seksuaalne ja samas seotud tugevasti abitustundega. Tal pole peaaegu üldse jõudu, kuid tabletid tõstavad ta heledale ja kindlate kontuuridega lennukile. Ta funktsioneerib veel veidike, mõtleb ta. Suudab kinni püsida. Ainus, mida ta tegema peab, on püsida koos piisavalt kaua, et oma poeg jälle üles leida. Edasi võib kas või terve maailm kokku langeda.

Sõites kohtumisele Joona ja Evelyniga, püüab ta läbi mõelda, mida viimaste nädala jooksul teinud on ja kus viibinud. Ta mõistab kiiresti, et tema võtmetest oleks saanud mitmel korral koopiaid teha. Neljapäeval

riippis tema jakk, võtmekimp taskus, Södermalmi restoranis täiesti ilma riidevalveta. See on lebanud ka haiglas toolileenil, rippunud nagis peremäli kööginurgas ja veel terves reas muudes kohtades. Sama asi kehtis kindlasti ka Benjamini ja Simone võtmete kohta.

Liites Fridhemsplanil keset teetööde kaost, kougib ta jakitaskust telefoni ja valib Simone numbri.

"Halloo?" vastab naine närvilisel häälel.

"Mina olen."

"Kas midagi on juhtunud?" küsib Simone.

Taustal müriseb miski, justnagu mingi mootor, mis jääb järsku wait.

"Ma tahtsin lihtsalt öelda, et te peaksite arvutit vaatama – mitte ainult muile, vaid üldse kogu tegevust, seda, mida ta on alla laadinud, kuhu logitud, ajutisi kaarte, kas ta on kellegagi tsättinud ja..."

"Helge see," katkestab teda naine.

"Halasõna on Dumbledore."

"Ma tean."

Erik keerab Polhemsgatanile ja sealt Kungsholmsgatanile, sõidab piki politseimaja ja näeb, kuidas see kuju muudab: sile vasekarva fassaad, hõlmonist juurdeehitus ja lõpuks algne kõrge, kollase krohviga kaetud hoonetüüp.

"Ma pean lõpetama," ütleb Simone.

"Simone," ütleb Erik. "Kas sa oled mulle tõtt rääkinud?"

"Mis mõttes?"

"Sellest, mis juhtus, et uks oli ka eelmisel ööl lahti, et sa nägid, kuidas läbis Benjamini läbi esiku..."

"Mis sa ise arvad?" kriiskab Simone ja lõpetab kõne.

Erik tunneb, et ei jaksaks otsida vaba parkimiskohta, ja ühel trahvikviitingil pole mingit tähtsust – see jõuab kohale niikuinii juba mingis teinud kohas. Pikemalt mõtlemata keerab ta otse politseimaja ette. Kummide vahel peatub ta suure trepi juures, mis viib raekotta. Auto pooltuled valgustavad kaunist vana puu-ust, mida juba tükk aega enam ei kasutata. Tuhkaste nikerdatud tähtedega seisab seal kiri "Uurimisosakond".

Ta jätab auto sinna, kus see on, ja kiirustab ümber maja, Kungsholmsgatani parklapoolsest nõlvast üles pargi ja riikliku kriminaalpolitsei sissekäigu poole. Ta näeb, kuidas üks isa läheb koos kolme lapsega, kõigil Lucia-kostüümid talvekombekate peal. Valged maani rüüd on pakitud riiete ümber pingul. Lastel on mütside peal küünaldega pärjad ja üks hoiab kinnastatud käes luutsinaküünalt. Erikule meenub äkki, kuidas

Benjaminile meeldis väiksena lasta ennast süles tassida. Ta hoidis kätt ja jalgadega tema ümbert kinni ja ütles: "Kanna mind, issi, sa uled suu ja tugev."

Riikliku kriminaalpolitsei sissekäiguks on kõrge, helendav klaaskoridor. Terasest sepietatud pöörduste ees asub toosike läbipääsukaartide ja peadiga – koodi tarvis. Otse edasi valgusküllases fuajees paikneb klaaskoridoris veel kaks pöördust uute koodlukkudega. Erik läheb üle valge marmorpõrandale ja jõuab vasakule vastuvõtulauda. Avatud puuleti taga istub mees ja räägib telefoniga.

Erik teatab oma külastuse põhjuse, retseptisionist noogutab lühidalt, asub arvutil klõbistama ja tõstab siis toru hargilt.

"Valvelaud siinpool," ütleb ta summutatud hääletoonil. "Teile on külaline, Erik Maria Bark."

Mees kuulab vastust ja pöördub siis Eriku poole.

"Ta tuleb alla," selgitab ta sõbralikult.

"Täna."

Erik võtab istet pikal kriuksuva nahkistmega ilma seljatoeta pingil. Ta silmitseb rohelisest klaasist kunstiteost ning laseb seejärel pilguga üle liikumatute pöörduste. Suure klaasseina tagant paistab ligi kahekümne meetrine klaaskoridor, mis viib läbi avatud siseõue järgmisse majade kompleksi. Korraga näeb Erik, kuidas Joona Linna möödub parema pool asuvast diivaninurgast, vajutab seinal asetsevale nupule ja väljub üle pöördukse kaudu. Ta viskab banaanikoore alumiiniumist paberikori viipab mehele vastuvõtulaudas ja tuleb otsejoones Eriku poole.

Evelyn Eki Hantverkargatanil asuva turvatud elamise poole jalutades püüab Joona kokku võtta selle, mis on ilmsiks tulnud Evelyni ülekuulamise käigus: neiu kinnitas, et oli läinud püssiga metsa, tahtes endalt elu võtta. Josef oli mitu aastat sundinud teda endale seksuaalseid teeneid ootama. Poiss väärkohtles väikest õde Lisat, kui Evelyn tema tahet ei tundnud. Kui Josef hakkas vahekorda nõudma, õnnestus Evelynil seda edasi lükata, väites, et see on enne viieteistkümnendat eluaastat keelatud. Josef sünnipäeva lähenedes peitis Evelyn end tädi suvilasse Värmdöl. Josef ootab teda, läks õe endise poisi Sorab Ramadani juurde ja tal läks mingil viisil korda sundida Sorabi Evelyni peidukohta välja rääkima. Oma sünnipäeval külastas Josef tädi suvilas õde, ja kui too vahekorra keeldus, ütles õele, et too teab, mis nüüd järgneb, ja et see on kõik õe oma süü.

"Nagu näib, planeeris Josef vähemalt oma isa mõrva ette," lausub Joona. "Päeva valimise põhjusi me ei tea, kuid võib-olla oli see liht-

salt seotud juhusega, et isa pidi viibima kodust eemal asuvas paigas üksi. Sünnipäeval pakkis Josef vahetusriideid, kaks paari kingakaitseid, kättemähki, na jahinoa, pudeli bensiiniga ja tikud spordikotti ja sõitis siis rattaga lähikohalises spordiplatsile. Olles tapnud ja tükeldanud isa, võttis ta tolle kottu võtmed, läks naiste riietusruumi, käis duši all ja vahetas riided, lükkas ukse enda järel lukku, pani veriste riietega koti mänguväljakul põlema ja sõitis seejärel rattaga tagasi ridamaja juurde."

"Ja see, mis pärast ridamajas juhtus? Käis see umbkaudu samamoodi, nagu ta hüpnootilise all kirjeldas?" küsib Erik.

"Paistab, et mitte umbkaudu, vaid päris täpselt," lausub Joona ja köhatab. "Aga põhjust, miks ta äkki oma väikese õe ja ema kallale läks, me ei tea."

Ta heidab Erikule tuhmi pilgu:

"Võib-olla haaras teda lõpetamatuse tunne, sest Evelyn polnud tema mehest veel piisavat karistust saanud."

Napilt enne kirikut jääb Joona seisma, võtab telefoni, valib numbri ja selgitab, et ollakse kohal. Ta klõbistab sissepääsukoodi, avab ukse ja laseb Eriku enda ees lihtsasse täpiliste seintega trepikotta.

Lifti juures ootab kaks politseinikku, kui nad kolmandale korrusele jõuavad. Joona surub neil kätt ja keerab seejärel lukust lahti turvaukse, millel puudub kirjapilu. Enne ukse avamist ta koputab.

"Kas me tohime sisse tulla?" küsib Joona prao vahelt.

"Te leidsite ta üles – või kuidas?"

Evelyni nägu asub vastuvalguses ja tema näojooni on võimatu eristada. Erik ja Joona näevad vaid tumedat ovaali, mida ümbritsevad tagant tulevast päikesevalguses helendavad juuksed.

"Ei," vastab Joona.

Evelyn tuleb ukse juurde, laseb nad sisse ja lukustab siis kiiresti ukse, kontrollib, ja kui ta nende poole pöörab, märkab Erik, et tüdruk hingeldab kõvasti.

"See on turvakorter, sind valvab politsei," ütleb Joona. "Keegi ei tohi sinu kohta andmeid anda või neid otsida, selle kohta on meil prokuröri määrus. Sa oled nüüd kaitstud, Evelyn."

"Võib-olla senikaua, kui ma siin istun," lausub tüdruk. "Aga mingi aeg pean ma välja minema, ja Josef on hea ootaja."

Ta läheb akna juurde, piilub välja ja istub siis diivanile.

"Kas Josef ennast peita võib?" küsib Joona.

"Te arvate, et ma tean midagi."

"Kas sa tead?" küsib Erik.

"Kas hakkate mind hüpnoteerima?"

"Ei hakka," naeratab mees üllatunult.

Evelyn pole ennast meikinud ja tema silmad paistavad kaitsetult haavatavad, kui ta mehe poole vaatab.

"Võite seda teha, kui soovite," ütleb ta pilku kiiresti maha lüües.

Korter koosneb laia voodi, kahe tugitooli ja televiisoriga magamistoast, dušikabiiniga vannitoast ja söögilauaga köögist. Aknad on tehiskuulikindlast klaasist ja korteri kõik seinad värvitud rahulikku kollatooni.

Erik silmitseb ümbrust ja läheb Evelyni kannul kööki.

"Täitsa kena," nendib ta.

Evelyn kehitab õlgu. Tal on seljas punane kampsun ja jalas pleekimistektsad. Juuksed on kinnitatud hooletusse krunni.

"Mulle tuuakse täna mõned vajalikud asjad järele," lausub tüdruk.

"Tore," sõnab Erik. "Siis on ikka parem tunne, kui..."

"Parem? Mida teate teie sellest, mis paneks mind ennast paremini tundma?"

"Ma olen töötanud..."

"Vabandust, aga mul on sellest savi," katkestab neiu. "Ma olen õelnud et ma ei taha rääkida ei psühholoogide ega nõustajatega."

"Ma ei ole siin seda rolli täitmas."

"Vaid...?"

"Selleks, et leida Josefit."

Tüdruk pöörab end tema poole ja lausub lühidalt:

"Siin teda pole."

Teadmata, miks, otsustab Erik Benjaminist mitte rääkida.

"Kuula nüüd, Evelyn," ütleb ta vaikselt. "Ma vajan sinu abi, et kaardistada Josefi tutvusringkonda."

Tüdruku pilk on läikiv, peaaegu palavikuline.

"Okei," vastab ta pisut huuli kõverdades.

"Kas tal tüdrukut on?"

Neiu silmad tumenevad ja huuled tõmbuvad pingule.

"Peale minu, tahate öelda?"

"Jah."

Neiu raputab hetke pärast pead.

"Kellega ta läbi käib?"

"Ta ei käigi kellegagi läbi," lausub neiu.

"Klassikaaslased?"

Neiu kehitab õlgu.

"Tal pole kunagi mingeid sõpru olnud, niipalju kui mina tean."

"Kui Josef vajaks kellegi abi, siis kelle poole ta pöörduks?" küsib Erik.

"Ma ei tea... Mõnikord ta läheb ja puhub juttu jotadega alkopoe

laga."

"Kas sa tead, millistega? Mis nende nimed on?"

"Ühel neist on tätoveering käe peal."

"Misaugune see välja näeb?"

"Ma ei mäleta... ma arvan, et mingi kala."

Tüdruk tõuseb ja läheb uuesti akna juurde. Erik silmitseb teda. Päeva-
paistab tema noorde näkku ja muudab ta nii etteaimatavaks. Erik
vaatab tema pikal peenel kaelal pulsiveeni tukslevat.

"Mis sa arvad, kas ta võib ajutiselt elada mõne pool nende hulgast?"

"Jah..."

"Arvad sa?"

"Ei."

"Mida sa arvad?"

"Ma arvan, et ta leiab mind üles enne, kui teie leiate tema."

Erik vaatab, kuidas tüdruk seisab, laup vastu aknaklaasi surutud, ja
vaatab, kas peaks talle rohkem survet avaldama. Midagi tüdruku kõlatus
kõlatab tema usaldamatuses ütleb mehele, et neiu tunneb oma väikevenda
põlv enam kui keegi teine.

"Evelyn? Mida Josef tahab?"

"Ma ei jaksa sellest rääkida."

"Kas ta tahab mind ära tappa?"

"Ma ei tea."

"Mis sa arvad?"

Tüdruk tõmbab hinge ja tema hääl on puruväsinud, kui ta lausub:

"Kui Josef arvab, et sina oled seisnud tema ja minu vahel, kui ta on
pöördunud, siis ta teeb seda."

"Teeb mida?"

"Tappab su."

"Püüab tappa, sa tahad öelda?"

Evelyn niisutab keelega huuli, pöörab end tema poole ja vaatab siis
tagasi. Erik tahab oma küsimust korrata, kuid ei saa sõnu üle huulte.
Kõrge koputatakse uksele. Evelyn vaatab Joona ja Eriku poole, paistes
hirmul ja taganeb kööki.

Kostab uus koputus. Joona läheb ukse juurde, vaatab läbi ukse silma välja ja teeb seejärel ukse lahti. Halli ilmub kaks politseinikku. Üks neist kannab käes kolimiskasti.

"Ma usun, et saime kõik asjad, mis nimekirjas olid. Kuhu ma neid panen?"

"Kuhu iganes," ütleb Evelyn nõrgal häälel ja tuleb köögist tagasi.

"Palun pookstavid ka."

Politseinik ulatab saatelehe ja Evelyn kirjutab alla. Nende lahkumisel keerab Joona ukse lukku. Evelyn kiirustab omakorda uksele, kontrollides et see on korralikult lukus ja pöördub siis uuesti nende poole.

"Ma palusin endale kodunt natuke asju järele saata, mis..."

"Jah, nii sa ütlesid."

Evelyn kükitab maha, tirib kastilt pruuni teibi ja tõmbab kaanepooli lahti. Ta võtab välja hõbedase jänese kujulise hoiupõrsa ja klaasist pildi, mis kujutab kaitseinglit, kuid peatub äkki keset liigutust.

"Minu fotoalbum," ütleb ta, ja Erik märkab, et tema huuled hakkavad värisema.

"Evelyn?"

"Ma ei palunud seda, ma ei öelnud midagi..."

Ta teeb lahti esimese lehekülje, kus seisab suur portreepilt Evelynist koolis. Ta paistab olevat neljateistaastane, kannab hambaklambreid ja naeratab arglikult. Tema nahk läigib ja juuksed on lühikeseks pügatud.

Evelyn pöörab lehte ja albumist kukub välja kokkumurtud paberileht, mis maandub põrandal. Tüdruk võtab selle maast üles, teeb lahu ja lugedes värvub ta nägu üleni punaseks.

"Ta on kodus," sosistab ta kirja neile ulatades.

Erik silub paberit ning nad loevad Joonaga koos:

Ma oman sind, sa oled ainult minu oma, kõik teised tapan ära ja see on sinu süü, ma tapan selle vitupea hüpnootisööri, ja sina aitad mul seda teha, seda sa teed, sa näitad mulle, kus ta elab, sa näitad, kuskohas ta nikute ja pidutsete, ja siis ma tapan ta ära ja sina vaatad pealt, kuidas ma seda teen, ja siis pesed sa oma vitu seebiga puhtaks ja ma nikun sind sada korda, sest siis oleme tasa, ja siis alustame kahekesi uut elu

Evelyn tõmbab ribakardinad alla ja jääb seisima, hoides kätega end ümbert kinni. Erik paneb kirja lauale ja tõuseb. Josef viibib ridamaja

sisseri ta kiiresti. Ta peab seal olema. Kui ta sai fotoalbumi koos kirjaga, peab ta kasti paigutada, pidi ta ise kohal olema.

"Josef on tagasi ridamajja kolinud," ütleb Erik.

"Kus mujal tal muidu elada olekski?" vastab Evelyn vaikselt.

Joona seisab juba köögis, telefon pihus, ja räägib sideosakonna valvekomissariga.

"Evelyn, kas sa oskad öelda, kuidas Josef on suutnud ennast politsei eest varjata?" küsib Erik. "Seal on käinud juba peaaegu terve nädala hirmutava ülevaatusega."

"Keldris," kostab Evelyn üles vaadates.

"Mis keldriga on?"

"Seal on üks imelik tuba."

"Ja on all keldris!" hõikab Erik köögi suunas.

Telefonis kuuleb Joona klaviatuuri aeglast klõbinat.

"Kahvlustatav viibib arvatavasti keldriruumides," ütleb Joona.

"Oota nüüd natukene," ütleb valvekomissar telefoni. "Ma pean..."

"Kiire on," katkestab Joona.

Pärast pausi jätkab vahikomissar väga rahulikult:

"Kaks minutit tagasi tuli häire samalt aadressilt."

"Mis sa räägid? Tumbas, Gärdesvägen 8?" küsib Joona.

"Jah," saab ta vastuseks. "Naabrid helistasid, et keegi on vist majas..."

*Pühapäeva hommik, kolmeteistkümmnes detsember,
luutsinapäev*

Kennet Sträng seisatab ja kuulatab, enne kui aeglaselt trepi juurde läheb. Ta hoiab püstolit tihedalt keha vastas, toruots pörandas. Köögist tulvab koridori päevavalgust. Simone järgneb isale, mõeldes et mõrvatud perekonna ridamajaboks meenutab maja, kus nad Erikus elasid, kui Benjamin alles väike oli.

Kusagil nagiseb – pörandas või seinte sügavuses.

“On see Josef?” sosistab Simone.

Taskulamp, joonised ja sõrgkang muudavad ta käed tuimaks; müüvarga tööriista raskus tundub peaaegu talumatu.

Majas on täiesti vaikne. Varem kuuldud hääled, naksatused ja summutatud põntsatused on lakanud.

Kennet teeb tema suunas lühikese peanoogutuse. Ta tahab, et nad läheksid alla keldrisse. Simone noogutab vastu, kuigi iga muskel ta ihu püüab teda ümber veenda.

Joonistest lähtuvalt on parim koht peidupaiga jaoks kahtlemata kelder. Kennet on koha plaanil pliiatsiga ära märkinud – vana õlikatla kõrval oli võimalik seina pikendada, luues sel viisil peaaegu märkamatuks juurruumi. Teine paik, mille Kennet maja joonistel ära märkis, oli räästaaluse “kassipööning”.

Ülakorrusele viiva männipuust trepi kõrval on seinas kitsas ukseta ava. Seina peal on alles lapsetõkke kinnitushaagid. Keldrisse viiv raudtrepp näeb peaaegu isetehtud välja, treimisjäljed on suured ja kohmakad ning astmed kaetud paksu halli viltmaterjaliga.

Kui Kennet lüliti vajutab, ei juhtu midagi. Ta vajutab veel kord, kuid lamp on ilmselt katki.

“Jää siia,” ütleb ta vaikselt.

Simone tunneb lühikest hirmusööstu. Üles tulvav raske, tolmupehne seotub tema jaoks raskeveomasinatega.

“Anna taskulamp,” ütleb Kennet kätt sirutades.

Simone ulatab aeglaselt lambi. Kennet naeratab hetkeks, võtab lambi, vaatleb ja läheb ettevaatlikult trepist alla.

“Halo?” hüüab Kennet järsult. “Josef? Mul on vaja sinuga rääkida!” Keldrist ei kosta midagi. Ei mingit sahinat, ühtki hingetõmmet.

Simone pigistab sõrgkangi ja ootab.

Taskulambi kuma valgustab peaaegu ainult seinu ja lage trepi kohal. Keldri pimedus jääb sama tihedaks kui enne. Kennet läheb edasi allapoole, valgusvihk peatumas üksikutel esemetel: valgel plastkotil, vana lipavankri helkurlindil, raamitud filmiplakati klaasil.

“Ma usun, et saan sind aidata,” lausub Kennet vaikselt.

Ta jõuab alla ja valgustab kõigepealt kiiresti taskulambiga kõigis suundades, veendumaks, et keegi kusagilt peidupaigast esile ei torma. Kitsas valgusvõr libiseb üle pörandas ja seinte, hüpleb üle lähedal asuvate esemetel, heites viltuseid, õõtsuvaid varje. Seejärel alustab Kennet uuesti ja ettevaatlikumalt, kammides ruumi rahulikult ja süstemaatiliselt läbi.

Simone hakkab trepist alla kõndima. Metallkonstruktsioon tema all jalgade kuuldavale kõlina.

“Min pole kedagi,” ütleb Kennet.

“Mida me siis kuulsime? Miski pidi olema,” lausub Simone.

Ühe lae all asuva määratud keldriakna kaudu immitseb sisse päevavalgust. Silmad harjuvad nõrga valgusega. Kelder on täis erinevas suuruses jalgrattaid, kelke, mäesuuski, seal on kelk ja küpsetusmasin, jõuluehted, tapeedirulle ja valgete värviplekkidega treppredel. Ühele pappkarbile on keegi kirjutanud paksu vildikaga “Josefi pildiseeriad”.

Tagi hakkab naksuma ja Simone vaatab trepi ning seejärel isa poole. Ta ei paista seda heli kuulvat, vaid liigub aeglaselt ruumi teises otsas oleva ukse suunas. Simone komistab kiikhobusele. Kennet avab ukse ja siseneb pisikesse pesukööki, kus seisab päevinäinud pesumasin, tsentriing ja vanaaegne pesurull. Maasoojuspumba kõrval ripub suure kapi all määratud kangatükk.

“Min pole kedagi,” ütleb Kennet Simone poole pöörates.

Simone vaatab isa suunas ja silmab tema selja taga rippuvat määratud kangatükki. See püsib täiesti liikumatu, kuid ometi tajutavalt kohalolev.

“Simone?”

Kangal on niiskuseplekk, väike ovaal, nagu oleks selle tekitanud keegi legi suu.

"Laota joonis laiali," käsib Kennet.

Simone arvab nägevat, kuidas niiske ovaal korraga sissepoole tõmbub.

"Isa," sosistab ta.

"Jah," vastab too uksepiidale naaldudes, pistab püstoli õlakabunni ja sügab kukalt.

Kostub kriuksatus, Simone pöörab ringi ja näeb, et kiikhobune endiselt õõtsub.

"Mis on, Sixa?"

Kennet tuleb tema juurde, võtab tema käest joonise, laotab selle kolmele kurullitulele, valgustab seda taskulambiga ja keerab teisipidi.

Ta vaatab üles, pöörab pilgu taas joonisele ja läheb tellisseina juurde, mille ääres seisab vana lahtimonteeritud narivoodi, kõrval riidekapp ja punaste päästevestidega. Tööriistanagis ripuvad peitlid, erinevad saed ja klambrid. Haamri kõrval on tühi koht, puudu on suur kirves.

Kennet mõeldab pilguga seina ja lage, nõjatub ettepoole ja koputab vooditagust seina.

"Mis on?" küsib Simone.

"See sein peab olema vähemalt kümme aastat vana," vastab isa.

"Kas seal taga on midagi?"

"Jah, on küll, üsnagi suur ruum," kostab isa.

"Kuidas sinna sisse pääseb?"

Kennet valgustab uuesti taskulambiga seina ja põrandat lahtivõetud naride all. Varjud tantsisklevad mööda keldrit ringi.

"Valgusta sealt kohast uuesti," palub Simone.

Ta osutab põrandale riidekapi kõrval. Miski on betoonpõrandale arvukaid kriimustusi jätnud.

"Riidekapi taga," ütleb Simone.

"Hoi taskulampi," ütleb Kennet taas püstolit välja tõmmates.

Korraga kostub riidekapi tagant mingi heli. Tundub, nagu liigutaks keegi end seepool tasakesi. Need on ilmsed liigutused, ehkki väga aeglasel.

Simone tunneb, kuidas pulss kõvasti vasardama hakkab. Keegi on seal mõtleb ta. Armas jumal. Ta tahaks Benjamini hõigata, kuid ei julge.

Kennet teeb tema suunas tõrjuva liigutuse, andes märku taganemisest; Simone tahab midagi öelda, kui pinev vaikus järsku plahvatab. Eritasest korruselt kostab kõva raksatus: puit praksatab puruks ja pilbasteks.

Simone pillab taskulambi maha ja kõik muutub pimedaks. Kiired sammud kajavad põrandal, lae peal krabiseb, pimestavad valgussõõrid pühitsetud kõrgete lainetena mööda raudtreppi alla ja üle keldri.

"Heida maha!" karjub mehehäääl hüsteeriliselt. "Põrandale pikali!"

Simone seisab kui kivistunud, pimestatult nagu ööloom kiirteel kihutava auto valgusvihus.

"Heida maha!" hüüab Kennet.

"Pea lõuad!" kriiskab keegi.

"Pikali, pikali!"

Simone ei saa aru, et meeste hüüded on mõeldud temale, enne kui ta tugeva hoobi kõhtu ja ta surutakse vastu betoonpõrandat.

"Ma ütlesin – põrandale pikali!"

Simone ahmib õhku, köhib ja püüab hingata. Tugev valgus täidab keldri. Tugevad kogud rebivad neid, lohistavad mööda kitsast raudtreppi üles. Simone käed on seljale seotud. Tal on raske kõndida, ta tõmbab ja lööb põse vastu teravat metallkäsipuud.

Ta püüab pead pöörata, kuid keegi hoiab teda kinni, hingeldab erutunud ja vajutab teda karmikäeliselt vastu seina keldri ukse kõrval.

Taustab, et mingid kummitused seisavad eemal ja mõeldavad teda pilguga. Simone pilgutab päevavalgel lauge, silmad ei seleta hästi. Eemalt kuulub temani vestluskatkeid, Simone tunneb ära oma isa napolisõnalise ja rahuliku loogilise kõnemaneeeri. See on hää, mis meenutab talle kohvikohast koolipäeva varahommikuid, kui raadiost kostsid päevakajamuutusi.

Alles nüüd mõistab ta, et ridamajja on tormanud politseiüksus. Võib-olla märkas keegi naabritest Kenneti taskulambivalgust ja helistas häirekeskusele.

Üheks kahekümne viie aastane politseinik, silme all kortsud ja sinised ringid, silmitseb teda rusutud pilgul. Tema pea on paljaks aetud, paljades kohmaka, muhkliku kolbakuju. Mees silitab käega mitu korda oma kurgualust.

"Mis te nimi on?" küsib ta külmalt.

"Simone Bark," kostab naine endiselt väriseval häälel. "Ma olen siin oma isaga, kes on..."

"Ma küsisin, mis te nimi on," katkestab mees teda kõrgendatud tooniga.

"Ragnar, võta rahulikult," ütleb tema kolleeg.

"Te olete üks kuradi parasiit," jätkab politseinik Simone poole pöördudes. "Aga see on kõigest minu arvamus inimeste kohta, kelle mees on põnev natuke verd vahtimas käia."

Ta turtsatab ja vaatab mujale. Simone kuuleb endiselt oma isa häälest, kes ei tõsta tooni ja kõlab väga, väga väsinult.

Ta näeb, kuidas üks politseinikest läheb minema isa rahakotiga.

"Vabandust," ütleb Simone ühele naispolitseinikule. "Me kuuhime kuidas keegi all keldris..."

"Vait," katkestab naine.

"Mu poeg on..."

"Vait, ma ütlesin! Teipige tal suu kinni. Tal tuleb suu kinni teipida."

Simone näeb, kuidas politseinik, kes teda ennist parasiidiks nimetas, otsib välja teibirulli, kuid peatub, kui välisuks avaneb ja halli vahedat pilguuga pikk heledapäine mees sisse astub ning mööda koridori edasi tuleb.

"Joonas Linna, riiklik kriminaalpolitsei," ütleb ta terava soomepärase hääldusega. "Mis teil siin on?"

"Kaks kahtlusalust," vastab naispolitseinik.

Joona vaatab Kenneti ja Simone poole.

"Ma võtan üle," ütleb ta. "See on eksitus."

Joona põskedele ilmub korraga paar naerukurdu, kui ta palub neli kahtlusalust lahti lasta. Naispolitseinik läheb Kenneti juurde ja päästab käerauad lahti, palub vabandust ja seisab siis, kõrvad peas punased, vahtides temaga mõne sõna.

Raseeritud peanupuga politseinik lihtsalt tammub Simone nina ette ja jõllitab teda.

"Lase ta lahti," ütleb Joona.

"Nad avaldasid vägivaldset vastupanu ja ma nikastasin pöidla," vastab Joona.

"Kas sa mõtled nad arreteerida?" pärib Joona.

"Jah."

"Kennet Strängi ja tema tütre?"

"Mul savi, kes nad on," kähvab agressiivne politseinik.

"Ragnar," lausub naispolitseinik rahustavalt. "Ta on kolleeg."

"Kuriteopaigal on keelatud viibida, ja ma luban..."

"Rahune maha nüüd," katkestab Joona otsustavalt.

"Kas ma siis eksin?" küsib politseinik.

Kennet on nende juurde tulnud, kuid ei ütle midagi.

"Kas ma eksisin või?" kordab Ragnar.

"Häägime sellest hiljem," kostab Joona.

"Miks mitte praegu?"

Joona tasandab häält ja lausub lühidalt:

"Minu enda pärast."

Naispolitseinik läheb jälle Kenneti juurde, kõhatab ja ütleb:

"Meil on kahju, et niimoodi juhtus – homme saad tordi."

"Kõik on kombes," kostab Kennet ning aitab Simone põrandalt üles.

"Kelder," lausub viimane peaaegu hääletult.

"Ma hoolitsen selle eest," ütleb Kennet ja pöördub Joona poole. Keldris päästevestidega kapi taga on peidik, kus varjab end üks või mitu inimest."

"Kuulake nüüd," hõikab Joona teistele. "Meil on põhjust uskuda, et kahtlusalune viibib keldris. Ma olen kogu operatsiooni vältel selle juhiks. Kõik ettevaatlikud. Asi võib pöörduda pantvangivõtmiseks ja sel juhul pean libirääkimisi mina. Kahtlusalune on eriti ohtlik isik, aga tegev tuli alustada siiski eelkõige jalgadesse."

Joona laenab kolleegidelt kaitsevesti, mille ta endale nobedasti selga pannab. Seejärel saadab ta kaks politseinikku maja taha ja kogub operatsioonirühma enda ümber. Nood kuulavad kiireid juhiseid ja suunduvad kahtlusega keldriuksest alla. Metalltrepp koliseb nende raskuse all.

Kennet hoiab käsi ümber Simone, kes kardab nii väga, et vappub üle kogu keha. Isa sosistab talle, et kõik läheb hästi. Ainus, mida Simone soovib, on kuulda keldrist oma poja häält, ta palub, et nüüd kohe, selsamal hetkel, võiks ta tema häält kuulda.

Viivukese pärast tuleb Joona tagasi, kaitsevest käes.

"Ta pääses minema," ütleb ta napsõnaliselt.

"Aga Benjamin, kus Benjamin on?" küsib Simone.

"Minu teda pole," vastab Joona.

"Aga see ruum..."

Simone läheb trepi poole, Kennet püüab teda takistada, kuid tütar tõmbab käe ära, trügib Joonast mööda ja kiirustab raudtrepist alla. Nüüd on kelder heledusse justkui jaanipäeval. Valgust kallab kolm statiivi kinni kinnitatud prožektorit. Treppredel on kohta vahetanud ja seisab nüüd viivukese avatud keldriakna all. Päästevestidega riidekapp on eest avatud ja peidiku sissekäiku valvab politseinik. Aeglaselt kõnnib Joona tema suunas. Ta kuuleb, kuidas isa tema selja taga midagi ütleb, kuid ei saa sõnadest aru.

"Ma pean," ütleb ta vaevukuuldavalt.

Politseinik tõstab käe ja raputab pead.

"Kahjuks ma ei tohi teid sisse lasta," lausub ta.

"See on minu poeg."

Ta tunneb isa käsi enda ümber, ent proovib vabaks vingerdada.

"Simone, teda pole siin."

"Lase mind lahti!"

Ta läheb edasi ja piilub tuppa, mille põrandal on madrats, vanad koomiksite hunnikud, tühjad kartulikrõpsupakid, helesinised kilekottid, konservipurgid ja hommikusöögihelveste pakid ning suur läikiv kirve.

Pühapäeva pärastlõuna, kolmeteistkümmnes detsember, luutsinapäev

Simone istub autos teel Tumbast tagasi koju ning kuuleb Kenneti suutu politsei töö koordineerimatused. Ta ei kosta midagi, laseb isal sõnada ja vaatab hoopis aknast välja. Näeb kõiki neid perekondi, kes talas liiguvad. Emasid, kes on kuhugi teel, käe otsas talvekombekates müllasid, kes midagi vatravad, endal lutt suus. Mõned lapsed püüavad hõlpsalt ennast tõukeratastega edasi sudida. Kõigil on sarnased seljakotid. Kamp tütarlapsi, luutsinalitrid juustes, sööb midagi ühisest kotist, ja mõnelt naerdes.

Hüüd on kulunud rohkem kui ööpäev, seitsaadik kui Benjamin meilt ära möviti, voodist välja tõmmati ja omaenda kodunt välja lohistati, kuuleb ta, silmitsedes süles lebavaid käsi. Käeraudadest jäänud punased jäljed on ikka veel selgesti näha.

Miski ei viita sellele, et Josef Ek oleks tema kadumisega seotud. Peididikus ei leidunud Benjaminist jälgegi, ainult Josefist. Suurima hämmastusega istus Josef peidikus, kui tema koos isaga all keldris käis.

Simone mõtleb sellele, kuidas Josef neid kuulates arvatavasti kägarasse tõusis, taipas, et nad olid ta peidupaiga paljastanud ja nii vaikselt, kui ta käe kirve järele sirutas. Kui siis segadus tõusis, politsei keldrisse tõusis ja Simone ning Kenneti kaasa vedas, kasutas Josef juhust, et riidekottidest nihutada, treppredel keldriakna alla tõsta ja välja ronida.

Ta pääses minema, vedas politseid ninapidi ja viibib endiselt vabaduses. On antud küll üleriigiline häire, kuid Josef Ek ei saanud Benjaminini leida – need olid lihtsalt kaks asja, mis toimusid umbkaudu samal ajal, kuigi nagu Erik oli püüdnud talle öelda:

"Kas sa tule?" küsib Kennet.

Simone vaatab üles ja mõtleb, et külmaks on läinud. Kennet peab talle mõnda korda ütlema, et ta autost välja roniks ja kaasa tuleks, enne kui ta saab, et isa on parkinud auto Luntmakargatanile.

Ta keerab korteri ukse lukust lahti ja näeb Benjamini riideid esikurippuvat. Süda teeb rõõmsa hüppe ja ta jõuab mõelda, et poiss on kodu enne kui talle meenub, kuidas Benjamin pidžaama väel minema tirin.

Tema isa on näost hall, teatab, et kavatseb duši all käia ja kaob tualetiruumi.

Simone naaldub esikus seinale, paneb silmad kinni ja mõtleb: kui ma ainult Benjamini tagasi saan, siis unustan kõik juhtunu ja selle, mis meil päevil veel juhtub. Ma ei räägi sellest mitte kunagi, ma ei kanna kellelegi peale viha, ma ei mõtle sellest kunagi, vaid olen üksnes tänulik.

Ta kuuleb, kuidas Kennet vannitoas vee lahti keerab.

Ohates võtab ta kingad jalast, laseb jakil põrandale kukkuda ja lähedalt istub magamistoas voodile. Ühtäkki ei suuda ta meenutada, mida ta seal toas teha tahtis – kas midagi võtta või lihtsalt korra pikali heita ja puhata. Ta tunneb linade jahedust peopesa vastas ja näeb Eriku korteris pidžaamapükse padja alt paistmas.

Samal hetkel, kui dušš kinni keeratakse, tuleb talle meelde, mida ta tegema pidi. Ta kavatses tuua isale käterätiku ja seejärel panna käima Benjamini arvuti, et püüda leida midagi, millel võiks olla seos tema rüüvimisega. Ta tõuseb, võtab riidekapist halli vannilina ja läheb tagasi korteridori. Vannitoa uks avaneb ja välja tuleb täies riides Kennet.

“Käterätt,” ütleb Simone.

“Ma võtsin selle väikese.”

Isa juuksed on märjad ja lõhnavad lavendli järele. Simone mõistab, et isa pidi kasutama odavat pumbaseepi kraanikausi kõrval.

“Kas sa pesid juukseid seebiga?” küsib Simone.

“Lõhnas hästi,” vastab isa.

“Šampooni on ka, isa.”

“Teeb sama välja.”

“Olgu nii,” ütleb Simone naeratades ja otsustab mitte isale rääkida, milleks väikest käterätikut pruugitakse.

“Ma keedan kohvi,” ütleb Kennet ja läheb kööki.

Simone paneb halli vannilina serveerimislauale ja läheb Benjaminit tuppale, paneb arvuti käima ja istub toolile. Toas on kõik muutunud voodiriided lebavad endiselt põrandal ja veeklaas on ümber läinud.

Operatsioonisüsteemi tervitusmeloodia lõpeb, Simone asetab käe hiirele, ootab mõne sekundi ja klõpsab Benjamini pisipildile, et sisse logida.

Arvuti nõuab kasutajanime ja salasõna. Simone tipib kasutajanimet Benjamin, tõmbab hinge ja kirjutab salasõnaks “Dumbledore”.

Ekraan lööb virvendama nagu silm, mis sulgub, et siis avaneda.

Ta on sees.

Arvuti töölaual on foto põdrast metsalagendikul. Nõiduslik tüüne valgus kuma lasub kogu roheluse kohal. Kartlik loom mõjub pildistamise hetkel täiesti rahulikuna.

Kui Simone teab, et tungib Benjamini kõige privaatsesse sfääri, tundub ometi, et mingi osa pojast on jälle tema lähedal.

“Sa oled geenius,” kuuleb ta selja taga isa sõnu.

“Ei ole,” vastab ta.

Kennet paneb käe tema õlale ja Simone avab e-kirjade lehitseja.

“Kui pikalt me tagasi vaatame?” küsib ta.

“Vaatame kõik läbi.”

Simone käib läbi sissetulnud e-kirjade tulpa, avades ühe kirja teise lehekülje.

Ühel klassikaaslasel on küsimus heategevusliku koolipeo kohta.

Teises kirjas arutatakse grupitööd.

Mingis kirjas väidab keegi, et Benjamin on võitnud mingi Hispaania laulu võistlusega nelikümmend miljonit eurot.

Kennet käib ära ja tuleb tagasi kahe tassiga:

“Kohvitilk on kõige etem terve ilma jookidest,” ütleb ta istet võttes.

Kuidas kurat sa arvuti lahti muukisid?”

Simone kehitab õlgu ja rüüpab pisut kohvi.

“Ma pean helistama Kalle Jeppsonile ja ütlema, et me ei vajagi tema abi.”

Simone lehitseb edasi, avab Aidalt tulnud meili. Tüdruk kirjeldab naljatuulisi mingi viletsa filmi tegevustikku ja ütleb, et Arnold Schwarzenegger on lobotomeeritud Shrek.

Siis läheb ringkiri koolist.

Pank hoiatab, et võõrastele ei tohi anda oma konto numbrit ja muid andmeid.

Facebook, Facebook, Facebook, Facebook, Facebook.

Simone läheb Benjamini Facebooki kontole. Sajad teated puudutavad uuesti gruppi *hypno monkey*.

Kõik sissekanded keerlevad Eriki ümber, arendatakse erinevaid pilte ja teooriaid selle kohta, et Benjamin on hüpnootiseeritud nohikuks, tehakse tõendeid selle kohta, et Erik on hüpnootiseeritud tervet rootsi rahvast. Üks isik nõuab kahjutasu selle eest, et Erik on hüpnootiseeritud tema munni.

Üks link viib YouTube'i üles pandud filmile. Simone klõpsab sellel ja näeb lühifilmi nimega "Asshole". Helitaustaks kirjeldab keegi teadlast, kuidas tõeline hüпноос töötab, video näitab aga Erikut trügimas mõnelt mõnest inimesest. Ta juhtub müksama üht tugiraamiga vana naist, kes näitab talle selja tagant keskmist sõrme.

Simone läheb tagasi Benjamini sissetulnud kirjade kausta ja leiab lühikese meili Aidalt, mis paneb ta kuklakarvad püsti tõusma. Neis päris reas on midagi, mille mõjul hakkab kõhus kerkima mingi vormi äng. Peopesad tõmbuvad korrapealt higiseks. Ta pöörab ringi ja tõmbab Kenneti tähelepanu.

"Isa, loe seda!"

Ta keerab kuvari Kenneti poole, et isa võiks lugeda Aida kirja. Nicke ütleb, et Wailord on tige, et ta on sinu vastu sõna võtnud. Ma arvan, et ta on tõeliselt ohtlik, Benjamin.

"Nicke on Aida väikevend," selgitab Simone.

"Ja Wailord?" küsib Kennet sügavalt hinge tõmmates. "Kas sa seda tead?"

Simone raputab pead. Äkiline ängistushoog on keerdunud täie tühjusega tumedaks kuuliks, mis nüüd tema sees ringi veereb. Mida ta õigupoolest Benjamini elust teab?

"Ma arvan, et see on mingi Pokémoni tegelase nimi," vastab ta. "Aida vend Nicke rääkis midagi Wailordist."

Simone siseneb saadetud e-kirjade kausta ja leiab Benjamini ärritatud vastuse: "Nicke püsigu kodus. Ära lase tal avamere äärde minna. Wailord on päris tõesti vihane, siis kellelgi meist läheb halvasti. Me oleme pidanud kohe politseisse minema. Ma arvan, et praegu oleks see juba liiga ohtlik."

"Assa kurat," ütleb Kennet.

"Ma ei tea, kas see on päriselt või kuulub mõnesse mängu."

"Ei kõla nagu mängu moodi."

"Ega vist."

Kennet ohkab ja kratsib kõhtu.

"Aida ja Nicke," sõnab ta aeglaselt. "Mis inimesed need tegelikult on?"

Simone silmitseb oma isa ja mõtleb, mida vastata. Kennet ei mõista ikkagi sellist inimest nagu Aida – musta riietatud, needistatud, meigitud ja tätoveeritud tüdrukut veidrapoolsete koduste tingimustega.

"Aida on Benjamini tüdruk," selgitab Simone. "Ja Nicke on tema vend. Kusagil peaks olema pilt temast ja Benjaminist."

Ta toob Benjamini rahakoti ja otsib välja Aida pildi. Benjamin hoiab Aida õlgadel. Tüdruk näeb natuke kohmetu välja, aga Benjamin naerab rõõmsalt otse kaamerasse.

"Heldeke, mis inimene see küll on?" küsib Kennet põikpäiselt, vaadates pildilt Aida raskelt mingitud nägu.

"Mis inimene see on," kostab Simone tasa. "Ma ei tegelikult ei teagi. Ma tean ainult, et Benjamin on temast väga sisse võetud. Ja ta paistab hoolivat oma vennast, kes on vist miskitpidi alaarenenud."

"Agressiivne?"

Simone raputab pead.

"Seda ma ei usu," ütleb ta.

Ta mõtleb järele ja seletab siis:

"Hende ema paistab olevat haige. Mul on jäänud mulje, et tal on bipolaarne häire, aga ma tegelikult ei tea."

Kennet paneb käed rinnale risti. Ta naaldub seljatoele ja vaatab üles lakke. Seejärel ajab ta end sirgu ja sõnab tõsiselt:

"Wailord on koomiksitegelane, eks ole?"

"Pokémon," vastab Simone.

"Kas seda peaks teadma või?"

"Kui sul on teatud eas lapsi, siis tead seda tahes-tahtmata," kostab Simone.

Kennet vaatab tema poole täiesti tühja pilguga.

"Pokémon," kordab Simone. "See on üks mäng."

"Mäng?"

"Kas sa ei mäleta, et Benjamin muudkui tegeles sellega, kui ta väiksem oli? Korjas kaarte ja seletas erinevatest võlujõududest, kuidas need muutuvad ja nii edasi."

Kennet raputab pead.

"Ta tegeles sellega vähemalt kaks aastat," ütleb Simone.

"Aga mitte enam?"

"Ta on selleks juba natuke liiga suur," kostab Simone.

"Mina nägin sind nukkudega mängimas, kui sa ratsutamislaagrist koju tulid."

"Jah, kes teab, ta võib-olla mängib veel salaja," vastab Simone.

"Milles see Pokémon seisneb?"

"Kuidas ma seda seletan? Seal on igasugu loomad. Aga need pole päris loomad. Need on konstrueeritud, näevad välja nagu putukad või robotid, mina ei tea. Mõned on nunnud ja teised lihtsalt vastikud. See pärineb Jaapanist, ilmus kusagil üheksakümnendatel, ja üheksakümnendate lõpus tehti sellest terve tööstus. Need tegelased on nii-öelda taskukoletised, *pocketmonster*'id. Mängijad kannavad neid taskus, neid saab võisteldakse nagu teiste mängijatega, lastes oma *pokémon*'idel võidelda. Väga vägivaldselt muidugi. Eesmärgiks on võita nii paljusid kui võimalik, sest siis saab raha... mängija saab raha, Pokémoni-tegelane saab punkte."

"Ja võidab see, kes kõige rohkem punkte saab," pakub Kennet.

"Ma tegelikult ei teagi. Tundub nii, et see ei lõpegi kunagi ära."

"See on siis arvutimäng?"

"See on kõik asjad, sellepärast see ongi nii suureks paisunud – neil on olemas telesaade, kaardimängud, kaisuloomad, maiustused, arvutimängud, konsoolimängud, Nintendo ja nii ikka edasi."

"Ma ei tea, kas ma palju targemaks sain," nendib Kennet.

"Ega tea jah," möönab Simone kõhklevalt.

Kennet vaatab tütre poole.

"Millest sa mõtled?"

"Ma mõistsin just, et nii see ongi mõeldud, et täiskasvanud jäävad mängust välja," vastab Simone. "Lapsed jäetakse rahule, nad võivad rahul tegutseda, sest meie ei taipa Pokémoni maailmast tühjagi, see on liiga hoomamatu, liiga suur."

"Arvad sa, et Benjamin on hakanud seda mängu uuesti mängima?" küsib Kennet.

"Ei, mitte niimoodi. See siin – see siin peab olema midagi muud," kostab Simone ekraanile osutades.

"Sa arvad, et Wailord on päris inimene," lausub Kennet mõtlikult.

"Jah."

"Kel pole Pokémoniga mingit pistmist?"

"Ma ei tea... Aida väikevend Nicke rääkis mulle küll Wailordist, nagu oleks tegemist ikkagi Pokémoniga. Aga võib-olla on see ainult tema kõnemaneeer. Aga selles mõttes, et kõik asetub ju teise valgusesse, kui Benjamin kirjutab, et ära lase Nickel avamere äärde minna."

"Millise avamere?"

"Täpselt, siin polegi avamerd, ookean on ainult mängus."

"Aga samas kõlab see nii, nagu võtaks Benjamin hoiatust tõsiselt," ütleb Kennet. "Nagu oleks see päriselt, või mis?"

Simone noogutab.

"Ookean on mängult, aga hoiatus on päriselt."

"Me peame selle Wailordi üles leidma."

"Ja võiks olla Lunar," ütleb Simone mõtlikult.

Kennet vaatab tema poole ja kõverdab huuli.

"Ma hakkan aru saama, miks mul oli aeg pensionile siirduda," ütleb

"Lunar on ühe jutuka nimi," selgitab Simone arvutile lähemale istudes. "Ma teen otsingu Wailordi nimega."

Tulemuseks on 85 000 vastet. Kennet läheb kööki ja Simone kuuleb, kuidas raadio politseisagedusel helitugevus põhja keeratakse. Krõbinad ja laulud segunevad inimehääletega.

Simone kammib leht lehe järel läbi Jaapani päritolu Pokémoni-teenistuse materjali. "*Wailord is the largest of all identified Pokémon up to now. This giant Pokémon swims in the open sea, eating massive amounts of food at once, with its enormous mouth.*"

"Siin ongi meile avameri," ütleb Kennet, lugedes üle Simone õla.

Ta ei kuulnudki, kuidas isa tagasi tuli.

Tekst kirjeldab, kuidas Wailord jahib oma saaki, tehes tohutuid hüppeid, maandudes keset kalaparve, ja ujub siis edasi, hulk kalu lõugade vahel. See on kohutav, loeb Simone – näha, kuidas Wailord neelab oma saagi üheainsa ampsuga.

Ta täpsustab otsingut, piiritledes kuvatavaid lehekülgi ainult rootsikeelsetega, ning jõuab foorumisse, kus leiab järgmise vestluse:

"Tere, kust kohast saab Wailordi?"

"Et saada Wailordi, on kõige kergem püüda avamerelt mõni Wailordi."

"Okei, aga kust kohast avamerelt?"

"Peaaegu ükskõik kust kohast, peaasi on kasutada *Super Rod*'i."

"Kas leiad midagi?" pärib Kennet.

"Sellega võib aega minna."

"Sõelu läbi kõik meilid, vaata paberikorvi, püüa sellele Wailordile vastata."

Simone vaatab üles ja näeb, et Kennetil on nahkjakk juba seljas.

"Mis sina teed?"

"Mina lähen ära," vastab isa lühidalt.

"Kuhu sa lähed? Koju?"

"Ma pean rääkima Nicke ja Aidaga."

"Kas tulen kaasa?" küsib Simone.

Kennet raputab pead.

"Parem on, kui sina arvuti läbi kammid."

Kennet püüab naeratada, kui Simone teda esikusse saatma tuleb. Ta näeb väga väsinud välja. Simone kallistab isa enne minekut, lükkab tema järel ukse ja kuuleb, kuidas ta liftinuppu vajutab. Korraga meenub talle, kuidas ta kord terve päeva ust põrnitsedes esikus seisis, oodates, et isa koju tuleks. Ta võis olla üheksa-aastane ja oli aru saanud, et ema kavatses nad maha jätta. Ta ei julgenud loota, et isa tema juurde jääb.

Kööki minnes näeb Simone, et Kennet on lõiganud stritsli viiludeks sellesama kilekoti kohal, milles see enne lebas. Kohvimasin käib, kaminas põhjas on tume põhjasade.

Kõrbenud kohvi lõhn seguneb paanikatundega, aimdusega, et ta elab ilmselt läbi oma viimaseid õnneliku elu riismeid. Et tema elu on jagatud kahte vaatusse. Esimene, õnnelik vaatus on kohe lõppemas. Eelseisvale tihka ta mitte mõeldagi.

Simone läheb käekoti juurde ja võtab välja telefoni. Nagu arvata, on Ylva galeriist mitu korda helistanud. Ka Shulman on kõnelistis. Simone läheb tema nimele ja vajutab "tagasihelistamise" klahvi, kuid kaheksa seda juba enne, kui esimene kutsuv signaal kohale jõuab. Ta paneb telefoni käest ja pöördub tagasi Benjamini tuppa arvuti juurde.

Akna taga on detsembripimedus. Paistab, et puhub kõva tuul. Rapuvad tänavavalgustid kiiguvad ja märjad lumeräitsakad liuglevad läbi valgusvihi.

Simone leiab kustutatud meilide hulgast Aida kirja tekstiga "Ma olen kahju sinust, kes sa elad valede majas". Kirjale on manusena lisatud suur fail. Kursorit õigesse kohta paigutades tunneb Simone, kuidas kiirenev pulss meelekohtades taob. Täpselt siis, kui ta peab valima pildiprogrammi, et faili avada, kostub ettevaatlik koputus välisuksele. See on peaaegu kraapimise moodi. Ta hoiab hinge kinni, kuuleb uut koputust ja tõuseb. Jalad tunduvad nõrgad, kui ta mööda esikusse ja välisukseni viiva koridori minema hakkab.

Pühapäeva pärastlõuna, kolmeteistkümmnes detsember, luutsinapäev

Kennet istub autos Sundbybergis Aida trepikoja ees ja mõtiskleb. Veldrale ähvardusele Benjamini arvutis: "Nicke ütleb, et Wailord on läinud, et ta on sinu vastu sõna võtnud." "Ära lase Nicket avamere lähedusse." Ta mõtleb, kui mitu korda oma elus on ta hirmu kuulnud ja näinud. Ta teab ise, mis tunne see on, sest ükski inimene ei pääse hirmuta.

Aida maja on kaunis väike, ainult neli korrust kõrge. See näeb ootamatult idülliline välja, vanamoodne ja usaldusväärne. Kennet vaatab Simonelt saadud fotot. Needistatud tüdruk, mustad randid silmade ümber, miniatüür. Ta mõtleb endamisi, miks tal on raske kujutleda tüdrukut sellise majja, köögilaua äärde, tuppa, kus hobustega plakatid on vahetatud Marilyn Mansoni vastu.

Kennet hakkab autost välja ronima, et teha kindlaks, milline on rõdu, kus tema meelest Aida perele kuulub, kuid peatub, nähes kellegi jõulist koju maja ees kõnniteel edasi-tagasi jalutavat.

Korraga avaneb uks. Ilmub Aida. Tal paistab olevat kiire. Neiu vaatab tagasi ja võtab kotist välja suitsupaki, haarab huultega otse pakist sigaretti, süütab ja suitsetab sammu aeglustamata. Kennet järgneb talle meetrite suunas, mõeldes, et räägib temaga, niipea kui saab teada, kuhu tüdruk teel on. Buss sõidab mürinal mööda ja kusagil hakkab haukuma tuul. Korraga märkab Kennet, et suurt kasvu kuju, kes enne maja taga tändis, tormab nüüd Aida poole. Tüdruk on tema tulekut ilmselt kuulnud, sest ta pöörab ümber. Hiiglane läheneb joostes. Aida paistab rõõmsalt, terve ta nägu naeratab: valgeks puuderdatud põsed ja mustaga maletatud silmad omandavad korraga lapsiku ilme. Ilmutis hüppab tema juurde. Tüdruk patsutab teda põsele ja ilmutis kallistab teda vastutasuks. Nad kuulavad teineteise ninaotsale musi, ja seejärel lehvitab Aida hüvastijätsiks. Kennet mõtleb lähenedes, et suurt kasvu kuju on ilmselt tüdruku

vend. Ta seisab liikumatult ja vaatab Aidale järele, lehvitab natuke ja pöörab seejärel ümber. Kennet näeb poisi pehmet ja avalat näoilmet. Üks silm vaatab tugevasti kõõrdi. Kennet jääb ühe laternaposti alla seisma ja ootab. Poiss läheneb suurte raskete sammudega.

"Tere, Nicke," ütleb Kennet.

Poiss seisatab ja vaatab ehmunult tema poole. Tema kummastki nurgast kerkib süljemull.

"Ei tohi," ütleb poiss aeglaselt ja viivitades.

"Minu nimi on Kennet, ma olen politseist. Või õigemini, ma olen nüüd natuke vana ja pensionil, aga see ei muuda midagi, ma olen ikkagi politseinik."

Poiss naeratab küsivalt.

"On sul püstol ka?"

Kennet raputab pead.

"Ei ole," valetab ta. "Ja politseiautot mul ka ei ole."

Poiss muutub tõsiseks.

"Kas nad võtsid selle ära, kui sa vanaks jäid?"

Kennet noogutab.

"Japp."

"Kas sa tulid siia vargaid püüdma?" küsib Nicke.

"Milliseid vargaid?"

Nicke tirib oma tõmblukku.

"Mõnikord nad võtavad mult asju," ütleb ta jalaga vastu maad lüües.

"Kes seda teevad?"

Nicke vaatab talle kannatamatult otsa:

"Vargad."

"Noh, seda muidugi."

"Minu mütsi, mu kella, ühe ilusa kivi sädeleva triibuga."

"Kas sa kardad kedagi?"

Nicke raputab pead.

"Nii et kõik on siin kandis head?" küsib Kennet pikkamisi.

Poiss lõõtsutab omaette ja vaatab Aidale järele.

"Minu õde otsib kõige vingemat koletist."

Kennet noogutab peaga metroopeatuses oleva ajaleheputka poole.

"Kas sa limpsi tahad?"

Poiss tuleb temaga kaasa ja räägib:

"Ma töötan laupäeviti raamatukogus. Ma riputan inimeste riided püüderoobi ja nad saavad numbrid vastu, tuhat erinevat numbrit."

"Küll sa oled tubli," ütleb Kennet ja tellib kaks kokakoolat.

Nicke vaatab rahulolevalt tema poole ja palub lisakõrt. Seejärel joob, naatab, joob ja rõhitseb veel.

"Mis sa mõtlesid sellega, mida sa õe kohta ütlesid?" küsib Kennet kergetoonil.

Nicke kibrutab laupa.

"See kutt, Aida kutt. Benjamin. Nicke ei ole teda täna näinud. Aga mine oli ta nii kuri, väga kuri. Aida nuttis."

"Kas Benjamin oli kuri?"

Nicke vaatab üllatunud Kenneti otsa.

"Benjamin ei ole kuri, ta on hea. Aida läheb rõõmsaks ja naerab."

Kennet silmitseb suurt poissi.

"Kes siis kuri oli, Nicke? Kes see kuri oli?"

Nicke paistab korraga murelik. Ta vaatab joogipudelit ja otsib midagi.

"Ma ei tohi asju vastu võtta..."

"Ainult seekord, ma luban," ütleb Kennet. "Kes see kuri oli?"

Nicke sügab kurgualust ja pühib vahu suunurkadest.

"Wailord oli – tal on nii suur suu."

Nicke näitab kätega.

"Wailord?"

"Ta on paha."

"Mida Aida pidi tegema, Nicke?"

Poiss ütleb põskede värinal:

"Aida ei leia Benjamini, see pole hea."

"Aga kuhu ta praegu pidi minema?"

Paistab, nagu oleks Nicke peaaegu nutma puhkemas, kui ta pead raputab.

"Oi-oi-oi, ei tohi rääkida võõraste onudega, keda..."

"Vaata, Nicke, mina pole mingi tavaline onu," ütleb Kennet, võtab välja rahakoti ja sellest foto endaga politseivormis.

Nicke silmitseb pilti väga hoolega. Siis ütleb ta tõsiselt:

"Aida läheb praegu Wailordi juurde. Ta kardab, et Wailord on Benjamin hammustanud. Wailord teeb suu niimoodi lahti."

Nicke näitab jälle kätega, kui suurelt, ja Kennet püüab jätta täiesti rahuliku muljet, küsides:

"Kas sa tead, kus Wailord elab?"

"Ma ei tohi minna avamere juurde, lähedale ka mitte," kostab poiss.

"Kuidas jõuda avamere juurde?"

"Bussiga."

Nicke katsub taskus mingit eset ja sosistab enda ette.

"Wailord mängis ükskord minuga, kui ma pidin maksma," ütleb ta püüab naeratada. "Ta tegi ainult nalja. Nad sundisid mind sööma midagi, mida ei tohi süüa."

Kennet ootab. Nicke punastab ja näpib tõmblukku. Tema küüned on mustad.

"Mida sa sõid?" küsib Kennet.

Poisi põsed värisevad jälle tugevasti:

"Ma ei tahtnud," vastab ta, ja mõned pisarad voolavad mööda tema jõulist nägu.

Kennet patsutab teda õlale ja ütleb, püüdes hoida häält kindla ja rahulikuna:

"Paistab, et Wailord on igavene rumal."

"Rumal."

Kennet paneb tähele, et Nickel on taskus mingi asi, mida ta kogu aeg katsub.

"Tead, mina olen politseinik, ja mina ütlen, et keegi ei tohi sinu rumalusi teha."

"Sa oled liiga vana."

"Aga ma olen tugev."

Nicke paistab rõõmsam.

"Kas ma saan ühe kokakoola veel?"

"Kui sa tahad."

"Jah, palun."

"Mis sul seal taskus on?" küsib Kennet, püüdes näida ükskõikne. Nicke naeratab.

"See on saladus," ütleb ta.

"Või nii," ütleb Kennet ega päri rohkem.

Nicke neelab sööda:

"Sa ei tahagi teada?"

"Sa ei pea mulle rääkima, kui sa ei viitsi, Nicke."

"Oi-oi-oi," ütleb poiss. "Sa ei oska aimatagi, mis see on."

"Ma ei usu, et see on midagi erilist."

Nicke võtab käe taskust välja.

"Ma ütlen sulle, mis see on."

Ta avab pihu.

"See on minu võlujõud."

Nicke pihus on natuke mulda. Kennet vaatab küsivalt poisi otsa, kes ainult naeratab.

"Ma olen maa-pokémon," ütleb ta rahulolevalt.

"Maa-pokémon," kordab Kennet.

Nicke suleb pihu mullaga ja pistab kogu kupatuse jälle taskusse.

"Tead, mis mu võlujõud on?"

Kennet raputab pead ja märkab, et teispool tänavat kõnnib piki tume-
da, märga majafassaadi keegi koonilise peaga mees. Paistab, nagu otsiks ta midagi, tal on kepp käes, millega ta maapinda uuristab. Kennetile turustab pihe, et mees püüab võib-olla keldrikorruse akendest sisse piiluda. Ta mõtleb, et peaks üle tee minema ja küsima, mis toimub. Kuid Nicke peatab käe tema käsivarrele:

"Tead, mis võlujõud mul on?" kordab poiss.

Kennet tõstab vastumeelselt pilgu mehelt üle tänava. Nicke hakkab kiirel loetlema:

"Ma võidan kõiki elektri-pokémon'e, tule-pokémon'e, mürgi-pokémon'e, kivi-pokémon'e ja teras-pokémon'e. Nemad minust jagu ei saa. Vinduga mul ohtu ei ole. Aga ma ei saa jagu lend-pokémon'idest, rohu- ja putuka-pokémon'idest."

"Tõesti või?" küsib Kennet hajameelselt, arvates nägevat, kuidas mees akna juures seisatab. Too paistab midagi otsivat, kuid tegelikult kummardub aknale lähemale.

"Kas sa kuulad ka?" küsib Nicke murelikult.

Kennet püüab talle julgustavalt naeratada. Ent kui ta pilgu tagasi akna poole pöörab, on mees kadunud. Kennet kissitab keldrikorruse akna minas silmi, kuid ei näe, kas see on lahti.

"Ma ei talu vett," selgitab Nicke kurvalt. "Vesi on kõige hullem, ma tahan kohutavalt vett."

Kennet vabastab end ettevaatlikult tema haardest.

"Oota natuke," ütleb ta ja kõnnib mõne sammu keldriakna poole.

"Mis kell on?" küsib Nicke.

"Kell? Kolmveerand kuus."

"Siis ma pean minema. Ta läheb vihaseks, kui ma hilinen."

"Kes läheb vihaseks? Kas su isa läheb vihaseks?"

Nicke naerab.

"Mul ei olegi ju isa!"

"Su ema, ma mõtlen."

"Ei, Ariados läheb vihaseks, ta tuleb asjadele järele."

Nicke vaatab kahtlustavalt Kenneti otsa, langetab siis pilgu ja küüb.
"Kas ma saan nüüd sinult raha? Sest kui mul on liiga vähe, siis ta peab mind karistama."

"Oota natukene," ütleb Kennet, kellele hakkab koitma, millest Nicke räägib. "Kas Wailord tahab sinu käest raha?"

Nad lahkuvad lehekioskist koos ja Kennet kordab oma küsimust.

"Kas Wailord tahab sinult raha?"

"Sa oled päris segi või? Wailord? Ta neelaks mu alla... aga nemad need teised, nemad võivad temani ujuda."

Nicke vaatab üle öla. Kennet kordab:

"Kes see sinult raha tahab?"

"Ariadoss, ma ütlesin ju," vastab poiss kannatamatult. "Kas sul raha on? Ma võin raha eest midagi teha. Ma võin anda sulle natuke võlujõudu."

"Pole vaja," ütleb Kennet ja võtab rahakoti. "Kas kahekümnest kinnist piisab?"

Nicke naerab rõõmu pärast, paneb rahasedeli taskusse ja pistab head aega ütlemata mööda tänavat jooksu.

Kennet seisab hetke paigal, püüdes mõista, mida poiss talle seletas. Ta ei suuda Nicke räägitust tervikult kokku panna, kuid järgneb siiski poisile. Ümber nurga jõudes näeb ta Nicket valgusfoori taga seisma. Tuleb roheline tuli ja poiss kiirustab üle tee. Ta paistab olevat teel raamatukokku neljakandilise väljaku ääres. Kennet läheb tema kannul üle tee, seisatab pangautomaadi juures ja jääb ootele. Nicke seisatab taas tiirutab kannatamatult ümber raamatukogu ees oleva purskkaevu. Väljak on halvasti valgustatud, kuid Kennet näeb siiski, kuidas Nicke kogu aeg püksitaskus mulda näpitseb.

Korraga tuleb keegi noorem poiss raginal läbi hambaravikabineti kõrvale istutatud põõsastiku ja jõuab väljakule. Ta läheneb Nickele, seisatab tema ees ja ütleb midagi. Nicke heidab silmapilk pikali maha ja ulatab raha poisile. Too loeb raha üle ja patsutab seejärel Nicket pealaele. Siis võtab ta äkitselt Nicke jakikraest kinni, lohistab purskkaevu lähemale ja vajutab ta näoli vette. Kennet hakkab sennapoole jooksmas, kuid sunnib ennast paigale jääma. Ta on siin selleks, et leida Benjamini. Ta ei taha minema peletada poissi, kes on võib-olla Wailord või võib teda Wailordi juurde juhatada. Kennet seisab, hambad kokku pigistatud, lugedes sekundeid, enne kui ta peab sekkuma. Nicke jalad tõmblevad ja siplevad ning Kennet näeb teise poisi näol seletamatut rahu, kui ta lõpuks Nicke

lähemale laeb. Nicke istub purskkaevu kõrval maas, kõhib ja kõõksub. Poiss patsutab Nicket viimast korda õlale ja hakkab astuma.

Kennet kiirustab talle järele, läbi põõsaste ja porisest nõlvast alla kuni platteeni. Ta jälitab poissi mööda kõrgmajade rajooni kuni ühe välisukseni, kiirendab sammu ja püüab ukse enne kinni, kui see sulgub. Kennet jõuab lifti ja näeb, et põleb seitsmenda korruse nupp. Temagi väljub esimendal, viivita, teeseldes, et kohmitseb taskutest midagi otsida, ning läheb poissi minemas ühe korteri ukse taha ja võtit välja võtmas.

"Kuule, kutt," ütleb Kennet.

Poiss ei reageeri ja Kennet läheb tema juurde, asib tal jopest kinni ja püüab poisi ringi.

"Lase mind lahti, vanamees," ütleb poiss talle silma vaadates.

"Kas sa ei tea, et on keelatud inimestelt raha välja pressida?"

Kennet vaatab otse läiklevasse, üllatavalt rahulikku silmapaari.

"Su perekonnanimi on Johansson," lausub Kennet, olles heitnud pilgu ainsale uksele.

"On küll," naeratab poiss. "Mis sinu nimi on?"

"Kennet Sträng, kriminaalkomissar."

Poiss lihtsalt seisab ja silmitseb teda, ilmutamata mingit hirmu.

"Kui palju raha sa Nicke käest võtsid?"

"Ma ei võta mingit raha. Mõnikord mulle antakse raha, aga ma ei võta midagi, ja kõik on rõõmsad, keegi ei kurvasta."

"Ma kavatsen rääkida su vanematega."

"Või nii."

"Kas ma teen seda?"

"Palun ära tee," ütleb poiss naljatledes.

Kennet annab kella ja hetke pärast tuleb paks päikesepruun naine ust avama.

"Tere," lausub Kennet. "Mina olen kriminaalkomissar ja ma kardan, et te poeg on sattunud sekeldustesse."

"Minu poeg? Mul ei olegi lapsi," kostab naine.

Kennet näeb, et poiss naeratab endamisi langetatud päi.

"Te ei tunne seda poissi siin?"

"Kas ma võiksin te politsei töötõendit näha," lausub paks naine.

"See poiss on..."

"Tal ei ole mingit töötõendit," katkestab poiss.

"On küll," valetab Kennet.

"Ta ei ole mingi politseinik," naeratab poiss ja võtab välja oma rahakoti. "Siin on mu kuukaart, ma olen ka rohkem politseinik kui..."

Kennet haarab tal rahakoti käest.

"Anna tagasi!"

"Ma õige vaatan korra," vastab Kennet.

"See mees ütles, et ta tahab mu nokutillile musi teha," ütleb poiss.

"Ma helistan politseisse," sõnab naine hirmunud häälel.

Kennet vajutab liftinuppu. Naine vaatab ringi, sööstab ettepoole ja hakkab trepikoja teiste uste peale prõmmima.

"Ta andis mulle raha," ütleb poiss naisele. "Aga ma ei tahtnud temaga kaasa minna."

Lifti ukSED lähevad lahti. Keegi naabritest paotab ketistatud korterust.

"Katsu sa Nicket veel edaspidi puutuda," lausub Kennet vaikselt.

"Ta on minu oma!" vastab poiss.

Naine hüüab politseid. Kennet jõuab lifti minna, vajutab rohelisele nupule ja näeb, kuidas ukSED kinni lähevad. Higi nõrgub mööda selga alla. Ta mõistab, et poiss pidi märkama jälitamist juba purskkaevust peale ning et ta oli teda vaid ninapidi vedanud, suvalisse trepikotta ja täiesti suvalise ukse taha. Lift liigub aeglaselt allapoole, tuli vilgub, ülal lähtis kõmisevad terastrossid. Kennet vaatab poisi rahakotti: peaaegu tuhat krooni, videoteegi boonускаart, bussi kuukaart ja sinist värvi krobeline visiitkaart tekstiga: Avameri, Louddsvägen 18.

Pühapäeva pärastlõuna, kolmeteistkümmnes detsember, luutsinapäev

Vorstiputka katusele on monteeritud hiiglasuur rõõmsa suuga viiner, kes ühe käega kallab iseendale ketšupit peale ja teise käega näib ülespidi pöialt. Erik tellib hamburgeritaldriku friikartulitega, istub kassale akna all kitsukese baarileti ääres ja vaatab läbi uduse aknaruudu välja. Teispool tänavat asub lukussepatöökoda. Nende aken on jõuluks kaunistatud põlvepikkuste päkapikkudega, kes seisavad erinevate kassatappide, seifide, lukusüdamike ja võtmete juures.

Erik avab mineraalveepurgi, võtab lonksu ja helistab siis koju. Ta kuulab automaatvastajas omaenda häält, mis soovitab jätta teade. Ta lõpetab kiirelt kõne ja helistab selle asemel Simone mobiilile. Naine ei vasta ja Erik lausub pärast kõneposti piiksatust:

"Hau, Simone... Ma tahtsin ainult ütelda, et sa peaksid politsei kaitse alla võtma, sest Josef Ek tundub minu peale väga vihane olevat... Seda tahangi ütelda."

Mao tühjus annab ennast valusasti tunda, kui ta võtab ampsu hamburgerit. Väsimus laskub ta peale. Ta võtab tugevalt frititud kartuli plastkühvi otsa ja mõtleb Joona näole, kui too oli lugenud Josefi kirja Evelynile. Nagu oleks temperatuur järsult langenud. Helehallid silmad muunduvad paiseks, nende vaade vahedapilguliseks.

Joona helistas neli tundi tagasi ja rääkis, et nad olid lasknud Josefil jälle kassa lipsata. Ta oli end keldris peitnud, kuid pääsenud. Miski ei viidanud sellele, et Benjamin oleks seal viibinud. Vastupidi – esialgse DNA-testi tulemusel oli Josef viibinud ruumis kogu aeg üksi.

Erik püüab meenutada Evelyni nägu ja täpseid sõnu, mida ta lausus, kuidas korraga aru, et Josef oli läinud tagasi ridamajja. Erik ei usu, et Evelyni vaikimine salajasest peidikust keldris oleks olnud tahtlik – küllap

oli ta selle lihtsalt unustanud. Alles taibates, et Josef oli tagasi pöördunud ja end ridamajja peitnud, meenus talle salajane tuba.

Josef Ek tahab mulle halba, mõtleb Erik. Ta on armukade ja vihkas mind, ta on endale pähe võtnud, et minul ja Evelynil on intiimsuhe, ta on otsustanud mulle kätte maksta. Aga ta ei tea, kus ma elan. Kuid nõuab ta, et Evelyn talle seda räägiks. Sa pead mulle näitama, kus ta elab, kirjutab Josef.

"Ta ei tea, kus ma elan," sosistab Erik. "Kui Josef ei tea, kus ma elan, on polnud see tema, kes meie korterisse sisse tungis ja Benjamini minema vedas."

Erik sööb veel hamburgerit, pühib käsi salvräti sisse ja teeb uue kalli Simonet kätte saada. Naine peab teada saama, et Benjamini ei röövinud Josef Ek. Kergendus uhkab üle tema, ehkki ta peab nüüd jälle otsustama, kõik algusest peale läbi mõtlema. Erik võtab paberi, kirjutab sellele "Aida"; kuid mõtleb ümber ja kägrutab paberilehe kokku. Simonet peab mäletama rohkem, ütleb ta endamisi – naine pidi nägema rohkem.

Simonet kuulas üle Joona Linna, aga naisele rohkem üksikasju ei meenunud. Nad olid liiga keskendunud Josef Ekile, kokkusattumusele, et poiss vahetult enne Benjamini röövimist haiglast põgenes. Hetkel tundub see peaaegu pentsikuna. Asi ei klapi mitte kuidagi, seda on ta kogu aeg öelnud. Esimene sissetung nende korterisse leidis ju aset enne Josephi põgenemist. Poiss on sarimõrvar, talle on hakanud tapmine meeldima. Kuidagi niisama minema lohistada ei klapi kokku Josefi käitumisest riietusega. Ainus, keda ta elusast peast röövida tahaks, on Evelyn, tüdruk, kes on tema kinnismõtteks, tema elu liikumapanevaks jõuks.

Telefon heliseb, Erik paneb hamburgeri käest, pühib käed uuesti puhtaks ja võtab ekraanile vaatamata toru.

"Jah, Erik Maria Bark kuuldel."

Torust kostab raginat ja tuhmi kuminat.

"Halloo?" ütleb Erik kõrgendatud toonil.

Korraga kostub nõrk hääl:

"Isa?"

Kuuldub särinat, nagu siis, kui fritüürikorv puutub kokku kummuti õliga.

"Benjamin?"

Praepannil pööratakse burgerit, telefonis kostab raginat.

"Oota, ma ei kuule."

Erik trügib müksates mööda äsja saabunud külastajatest ja läheb parkimisele. Lumi keerleb kollases tänavavalgusevihus.

"Benjamin!"

"Kas sa kuuled mind?" küsib Benjamin väga lähedalt.

"Kus sa oled? Ütle, kus sa oled!"

"Ma ei tea, isa, ma ei saa millestki aru, ma laman mingis autos, mis tundubki sõidab ja sõidab..."

"Kes sind minema viis?"

"Ma ärkasin siin, ma ei näinud midagi, mul on janu..."

"Oled sa vigastatud?"

"Isa," nutab poiss.

"Ma olen siin, Benjamin."

"Mis toimub?"

Poiss tundub väike ja hirmunud.

"Ma leiin su üles," lubab Erik. "Kas sa tead, kuhu te sõidate?"

"Ma kuulsin mingit häält, nagu läbi paksu riide, täpselt siis, kui ma ärkasin. Mis see oligi? Midagi mingist... majast, ma arvan..."

"Räägi rohkem! Mis mõttes maja?"

"Ei, mitte maja... tondiloss."

"Kus kohas?"

"Nüüd me jääme seisma, isa, auto jäi seisma, ma kuulen samme," ütleb Benjamin hirmunud häälega. "Ma ei saa rohkem rääkida."

Kostub veidraid sonkivaid hääli, siis pröksatus ja Benjamin äkiline katus, tema hääl on läbitungiv ja südantlõhestav, ta tundub kohutavalt hirmunud.

"Arge tehke, ma ei taha, palun, ma luban, et..."

Saabub vaikust, kõne katkeb.

Vorstiputka-esise parkimisplatsi kohal keerleb kuivi lumehelbeid. Erik põrnitseb telefoni, kuid ei tihka seda kasutada, ei taha riskida, et mitte takistada Benjamini uut võimalikku kõnet. Ta ootab auto juures, lootes, et Benjamin helistab uuesti. Püüab kõne üksikasju meenutada, kuid kaotab kogu aeg järje. Benjamin hirm katab kiirete sööstudena tema peas. Ta mõistab, et peab äsjasest kõnest Simonele rääkima.

Sõidukite punastest tagatuledest moodustuv lint vingerdab põhja poole ja jaguneb ussikeelena kaheks, paremale ülikooli ja kaheksa-kiilukümnenda euromaantee poole ja vasemale Karolinska haigla ja neljanda euromaantee poole. Tuhanded autod aeglaselt voolavas tipptunni-

liikluses. Erik teab, et jättis oma kindad ja mütsi vorstiputkasse hambalgeritaldriku kõrvale, kuid ei jaksa sellest mõelda.

Autosse istudes värisevad ta käed nõnda, et ta ei suuda võtta süüeslukku pista. Ta peab kasutama selleks mõlemat kätt. Sõidurada küündib tema ees halli ja lõrtsilumest märjana, kui ta pärast pimedusse taganemist vasakule Valhallavägenile pöörab.

Erik pargib Döblensgatanile, läheb pika sammuga Luntmakargatanile, tunneb välisuksest sisenedes ja trepist üles rühkides veidrat võnristust. Ta helistab ukse taga, ootab, kuuleb samme ja siis väikest kilinat, kui ukse silma metallkaas kõrvale lükatakse. Ta kuuleb ust seestpoolt lahti keeratavat. Hetke pärast avab Erik ukse ja läheb läbi hämara esiku. Simone on tahapoole tõmbunud ja seisab eemal koridoris, käed risti rinnal. Tal on teksad jalas, kootud kampsun seljas ja näeb väga otsustav välja.

"Sa ei vasta telefonile," ütleb Erik.

"Ma nägin jah, et sa oled helistanud," kostab Simone hillitsetult. "Kas oli midagi tähtsat?"

"Jah."

Simone nägu lõhestab kogu see hirm ja äng, mida ta nii hoolega varjata püüdis. Ta tõstab käe suu ette ja põrnitseb Erikule otsa.

"Benjamin helistas mulle pool tundi tagasi."

"Püha jumal..."

Simone astub lähemale.

"Kus ta on?" küsib ta kõrgendatud toonil.

"Ma ei tea, ta ei teadnud ise ka, ta ei teadnud midagi..."

"Mis ta siis ütles?"

"Et lamab mingis autos."

"Kas ta oli vigastatud?"

"Ma ei usu."

"Aga mida..."

"Oota," katkestab Erik. "Ma pean telefoni kasutama, võib-olla õnnestub jälile saada, kust kohast kõne võeti."

"Kellele sa helistad?"

"Politseile," vastab Erik. "Mul on üks kontakt, kes..."

"Ma räägin isaga – läheb kiiremini," katkestab Simone.

Naine võtab telefoni ja Erik istub pimedas madalale esikupingile tundes, kuidas nägu kuumab.

"Kas sa magasid?" küsib Simone. "Isa, ma pean... Erik on siin, ta rääkis Benjaminiga, sa pead ühele kõnele jälile saama. Ma ei tea. Ei, see ei ole mitte... Sa pead tema endaga rääkima."

Erik tõuseb ja vehib tõrjuvalt kätega, kui Simone talle läheneb, kuid haarab siiski telefoni ja tõstab kõrva äärde.

"Hallo."

"Räägi, mis juhtus, Erik," ütleb Kennet.

"Ma tahtsin politseiga rääkida, aga Simone ütles, et sina saad kiiremini selle asukoha teada."

"Tal võib õigus olla."

"Benjamin helistas mulle pool tundi tagasi, ta ei teadnud mitte midagi, ei seda, kus ta asub, ega kes ta röövijad on, ta oskas tegelikult ainult öelda, et lamab kusagil autos... ja sel ajal kui me rääkisime, jäi ta seisma, Benjamin ütles, et kuuleb samme ja siis ta hüüdis midagi ja siis jäi kõik vait."

Erik kuuleb Simone summutatud nuttu.

"Kas ta helistas oma telefonilt?" küsib Kennet.

"Jah."

"Best see oli enne kogu aeg väljas... ma püüdsin seda positsioneerida juba üleile – tead küll, telefonid saadavad signaale lähimasse baasjaama, aga siis, kui neid parajasti ei kasutata."

Erik kuulab vaikides Kenneti kiiret selgitust, kuidas telekommunikatsiooniseaduse paragrahvide 17 kuni 25 kohaselt peavad mobiilioperaatorid politseid aitama, kui minimaalne karistusaeg uuritava kuriteo eest on vähemalt kaks aastat.

"Mida nad võivad teada saada?" küsib Erik.

"Täpsus võib sõltuvalt jaamadest ja mastidest kõikuda, aga kui natuke õnne on, siis saame varsti positsioneeringu kuni sajameetrise täpsusega."

"Kiirusta, siis, asjaga on väga kiire."

Erik lõpetab kõne, jääb seisma, telefon käes, ja annab selle siis Simonele.

"Mis sa põsega teinud oled?" küsib ta.

"Mis? Ah see, ei midagi," vastab naine.

Nad vaatavad teineteisele otsa, mõlemad väsinud ja jõuetud.

"Tahad sisse tulla, Erik?" küsib Simone.

Mees noogutab, seisab hetke, võtab siis kingad jalast ja astub sisse, märkab, et Benjaminiga toas arvuti käib, ja kõnnib sennapoole.

"Kas leidsid midagi?"

Simone seisatab toa uksele.

"Mõned meilid, mida Benjamin on Aidaga vahetanud," kostab naine.
"Paistab, et neid on kuidagi ähvardatud."

"Kes seda teinud on?"

"Me ei tea veel. Isa tegeleb sellega."

Erik istub arvuti taha.

"Benjamin on elus," ütleb ta vaikselt ja vaatab naisele pikalt otsa.

"Jah."

"Paistab, et Josef Ek ei ole asjasse segatud."

"Sa ütlesid seda telefonivastajas, ja et ta ei tea, kus me elame. Aga ta helistas siia, või kuidas, ja siis ta võib ka väga hästi..."

"See on teine asi," katkestab Erik.

"On või?"

"Haigla keskjaam ühendas ta kõne siia," selgitab mees. "Ma olen palunud neil seda teha, kui asi on tähtis. Tal ei ole ei meie telefoninumbri ega aadressi."

"Aga keegi ometi röövis Benjamini, toppis ta kuhugi autosse..."

Simone jääb vait.

Erik loeb Aida saadetud meili, kus tüdruk kurdab, et Benjamin elab valede majas, ning avab seejärel manusena lisatud pildi: see on öisel ajakaameravälguga tehtud värvifoto kollakasrohelistest metsistunud rohumaaast, mis paistab madala heki suunas pisut kaldu. Kuivanud heki taga on aimata pruuni puidust tara tagumist külge. Helendava valgussõõri serva paistab roheline plastist lehekorv ja midagi kartulimaa taolist.

Erik silmitseb tähelepanelikult pilti, püüdes aru saada, mida siin kujutatakse – kas kusagil on mõni siil või mutt, keda ta kohe ei märganud. Ta püüab näha pimedusse, väljapoole kaameravälgu raadiust – kas seal võib olla mõni inimene, kellegi nägu, kuid ei leia midagi.

"Mis veider foto," sosistab Simone.

"Aida pani võib-olla kogemata vale foto manusesse," ütleb Erik.

"See seletaks, miks Benjamin kirja prügikasti saatis."

"Me peame Aidaga rääkima nii sellest..."

"Koagulant!" haliseb Simone äkitselt.

"Ma tean..."

"Kas sa süstisid talle teisipäeval koagulantpreparaati?"

Enne kui Erik vastata jõuab, lahkeb Simone toast ja läheb koridori kaudu kööki, Erik tema kannul. Kui mees talle järele jõuab, seisab naine akna all ja nuuskab majapidamispaberisse nina. Erik sirutab käe, et teda silitada, aga Simone tõmbub eemale. Erik teab täpselt, millal Beni-

mini viimati süsti sai. Koagulantpreparaadiga, mis aitab tema verel hüübida, kaitseb iseeneslike ajuverejooksude vastu, takistab tal verest tühjaks jätkest – mis võiks juhtuda kas või ainult mõne kiire liigutuse tagajärjel.

Möödunud teisipäeva hommikul, kümme minutit üheksa läbi tegin süsti. Ta pidi siis uisutama minema, aga sõitis hoopis Aidaga Tensidega."

Naine noogutab ja loeb päevi, nagu tõmblemas:

"Täna on pühapäev. Ta peaks homme või ülehomme uue süsti saama," paistab ta.

"Mõned päevad veel tõsist ohtu ei ole," lausub Erik rahustavalt.

Ta vaatab naist, tema väsinud nägu, kauneid näojooni, tedretähti. Kõrvaldada lõikega teksaseid, kollaste aluspükste serva õmbluse kohal. Erik tahaks siia jääda, lihtsalt jääda, ta tahaks, et nad magaksid koos. Tegelikult tahaks ta naisega armatseda, aga teab, et selle jaoks on veel liiga vara, liig vara keegi üritada, liig vara, et juba igatseda.

"Ma siis lähen," pomiseb ta.

Naine noogutab.

Nad vaatavad teineteist.

"Helista, kui Kennet saab kõne positsioneeritud."

"Kuhu sa lähed?" küsib Simone.

"Ma pean tööd tegema."

"Kas sa magad kontoris?"

"See on üsna praktiline."

"Sa võid siin magada," ütleb naine.

Erik on üllatunud ega teagi enam, mida ütelda. Aga sellest põgusast kokkupuutest piisab, et Simone tema reaktsiooni ekslikult kõhkluseks jätta.

"See ei olnud mõeldud kutsena," ütleb naine kiiresti. "Ära saa valedi..."

"Sama soovitus sullegi," kostab Erik.

"Kas sa kolisid vahepeal Daniella juurde?"

"Ei."

"Me oleme juba lahku läinud," lausub naine kõrgendatud häälel. "Nii et sa ei pea mulle valetama."

"Okei siis."

"Mis mõttes? Mis mõttes okei siis?"

"Jah, ma kolisin Daniella juurde," valetab mees.

"Hüva," sosistab naine.

"Just."

"Ma ei kavatse küsida, kas ta on noor ja ilus ja..."

"On küll," katkestab Erik.

Ta läheb esikusse, paneb kingad jalga, lahkub korterist ja paneb ukse kinni. Ta ootab, kuni naine on ukse lukku keeranud ja turvaketi pealt tõmmanud ning läheb siis trepist alla.

Esmapäeva hommik, neljateistkümmnes detsember

Simone ärkab telefonihelina peale. Kardinad on eest ära tõmmatud ja sinagamistuba täidab talvine päikesevalgus. Ta jõuab mõelda, et võib-olla helistab Erik, ja talle tuleb nutt peale, kui ta taipab, et mees ei helista, vaid ärkab sel hommikul Daniella kõrval, ja et tema, Simone, on nüüd-ki üksi.

Ta võtab voodikapilt telefoni ja vastab:

"Jah?"

"Simone? Ylva siin. Ma olen püüdnud sind mitu päeva kätte saada."

Ylva tundub väga stressis. Kell on juba kümme.

"Mul on olnud muud tegemist," lausub Simone jäigalt.

"Teda pole üles leitud?"

"Ei," kostab Simone.

Nad jäävad wait. Akna taga libiseb mööda varje ja Simone märkab, kuidas vastasmaja katuselt kukub maha värvitükke – kärtskollastes töömehed kraabivad puhtaks kooruva värviga metalltahvleid.

"Vabandust," ütleb Ylva. "Ma ei sega sind rohkem."

"Mis juhtus?"

"Revident tuleb homme tagasi, miski asi ei taha klappida ja ma ei taha mõelda, kui Norén siin paugutama hakkab."

"Paugutama?"

Ylva toob kuuldavale hääletsuse, mida on võimatu tõlgendada.

"Ta tuli siia mingi kummihaamriga ja väitis, et teeb moodsat kunsti," ütleb Ylva väsinud häälel. "Ta ütleb, et ta tegi akvarellitehnikaga lõpu sellele nüüd kunstis täitmata tühikuid."

"Teda võib ta kusagil mujal teha."

"Ta lõi puruks Peter Dahli tehtud vaagna."

"Kas sa politseisse helistasid?"

"Jah, nad käisid siin, aga Norén patras ainult oma kunstnikuvahadest. Nad käskisid tal eemale hoida, nii et nüüd seisab ta õues ja põõmutab seal."

Simone tõuseb ja silmitseb end garderoobi suitsukarva peeglist, näeb kõhn ja väsinud välja. Tundub, nagu oleks tema nägu löödud paekesteks kildudeks ja seejärel taas kokku pandud.

"Ja Shulman?" pärib Simone. "Kuidas tema saaliga läheb?"

Ylva hää kostub innukalt.

"Ta ütleb, et peab sinuga rääkima."

"Ma helistan talle."

"Mingi valguse asi, mida ta tahab sulle näidata."

Ta lisab summutatud häälel:

"Mul pole ju aimugi, kuidas sul praegu Erikuga on, aga..."

"Me läksime lahku," lausub Simone lühidalt.

"Sest ma arvan tõesti, et..."

Ylva jääb vakka.

"Mida sa arvad?" küsib Simone kannatlikult.

"Ma arvan, et Shulman on sinusse armunud."

Simone kohtab peeglis enese pilku ja tunneb, kuidas kõhtu lööb kumraga piste.

"Ma pean ikka sinna tulema," ütleb ta.

"Kas sa saad?"

"Võtan ainult enne ühe kõne."

Simone paneb toru hargile ja jääb siis viivuks voodiveerele istuma. Benjamin on elus, see on kõige tähtsam. Ta on elus, ehkki tema rõõumisest on möödas mitu päeva. See on väga hea märk, see tähendab, et inimene, kes ta ära viis, ei ole esmajoonel huvitatud tema tapmisest. Ta on teised kavatsused ja nõuab varsti ehk lunaraha. Simone mõtleb kiiresti läbi oma varandusliku seisukorra. Mis õigupoolest üldse temale kuulub. Kooperatiivkorter, auto, natuke kunsti. Muidugi ka galerii. Ta võib raha laenata. Kõik saab korda. Rikas ta pole, aga tema isa võib suvila ja oma korteri maha müüa. Nad peavad kolima kokku kuhugi üürikorterisse, kuhu iganes, kõik läheb hästi, kui ta ainult saab Benjamini tagasi, kui ta ainult saab oma poisu tagasi.

Simone helistab isale, kuid ei saa mingit vastust. Ta jätab kõneposti lühikese teate, et läheb galeriisse, käib seejärel duši all, peseb hambad vahetab riided ja lahku korterist, jättes tuled põlema.

Õues on külm ja tuuline, mõned miinuskraadid. Detsembrikuine lumukuhamarus on tulvil tummust, unisust, surnuaiameeleolu. Eemal jaksab koer, kaelarihm mööda veeloike lohisemas.

Kohe galeriisse jõudes kohtab ta läbi klaasuke Ylva pilku. Noréni pilk näha, kuid seina kõrval põrandal lebab Napoleoni kübaraks kokku rullitud ajaleht. Shulmani maalitud piltide seeria poolt kumab roheka valgust. Simone läheb sisse ja Ylva kiirustab teda kaisutama. Simone märkab, et Ylva on unustanud juukseid tavapäraselt mustaks toonida – peaaegu jooksvas seitis võib aimata väljakasvanud halli. Ent nägu on tal siiski ja korralikult meigitud, suu tumepunane nagu alati. Seljas on tal hallidelehtkostüüm, jalas mustavalgetriibulised sukkpüksid ja rohmakad pruunid kingad.

"Kui kenaks siin kõik on läinud," ütleb Simone ringi vaadates. "Sa oled rohtu töö ära teinud."

"Aitäh," sosistab Ylva.

Simone läheb maalide juurde.

"Ma pole neid niimoodi näinudki, nagu nad mõeldud on," ütleb ta. "Ma olen neid ainult ükshaaval näinud."

Ta liigub veel sammukese lähemale:

"Tundub, nagu voolaksid nad külje peale laiali."

Ta läheb järgmisse saali, kus puidust raamidil seisavad kiviplokid Shulmani koopamaalingutega.

"Ta tahab siia õlilampe saada," poetas Ylva. "Ma ütlesin, et see pole võimalik, inimesed tahavad ikka näha, mida ostavad."

"Ei, seda nad küll ei taha."

Ylva naerab.

"Nii et Shulman saab oma tahtmise?"

"Jah," vastab Simone. "Ta saab oma tahtmise."

"Sa võid seda talle ise öelda."

"Mis asja?" kostab Simone.

"Ta on praegu kontoris."

"Shulman?"

"Ta ütles, et tal on vaja mõned kõned võtta."

Simone vaatab vilksamisi kontori poole ja Ylva kõhatab tähendusrikkalt.

"Ma lähen ostan ühe einevõileiva..."

"Juba?"

"Ma lihtsalt mõtlesin..." ütleb Ylva langetatud pilgul.

"Lase käia," sõnab Simone.

Simone on nii kurb ja murelik, et peab veel paigale jääma, et kuulda pisaraid, mis mööda palgeid voolama on hakanud, enne kui viimast koputab ja uksest sisse läheb. Shulman istub kirjutuslaua taga kontoolil ja imeb hariliku pliiatsi otsa.

"Kuidas sul on?" küsib ta.

"Pole kiita," kostab Simone.

"Ma saan aru."

Saabub vaikus. Simone laseb pea norgu. Teda täidab ohutunne, nagu oleks teda hõõveldatud kuni kõige haprama materjalini. Huuled tükivad, kui ta pahvatab:

"Benjamin on elus! Me ei tea, kus ta on või kes ta ära röövis, aga ta elab."

"See on hea uudis," lausub Shulman hillitsetult.

"Raisk," sosistab Simone ringi pöörates värisevi käsi näolt pisarad pühkides.

Shulman puudutab õrnalt ta juukseid. Simone tõmbub eemale, teadmata, miks. Tegelikult tahab ta, et mees jätkaks. Shulmani käsi vajub alla. Nad vaatavad teineteisele otsa. Mehel on seljas must pehmest riidest ülikond, üle pintsakukrae paistmas kapuuts.

"Sul on *ninja*-kostüüm seljas," ütleb Simone suud tahtmatult vilksutades.

"Sõnal 'shinobi', mida tegelikult *ninja* puhul tarvitatakse, on kaks tähendust," ütleb mees. "See tähendab 'varjunu', kuid ka 'see, kes peab vastu'."

"Peab vastu?"

"See on ehk kõige keerulisem kunst üldse."

"Üksinda pole see võimalik, igatahes mitte minul."

"Keegi pole üksi."

"Ma ei suuda," sosistab Simone. "Ma lähen katki, ma pean selle mõtlemise järele jätma, ma ei saa kuhugi põgeneda. Ma käin ja murran pead kui ainult midagi juhtuks, ma võiksin endale ise vastu pead virutada või sinuga voodisse hüpata ainult selleks, et sellest paanikast lahti saada..."

Ta vakatab järsult.

"Seda et," püüab ta öelda. "See kõlas täiesti... Ma palun vabandust, Sim."

"Mille sa siis valid? Hüppad minuga voodisse või virutad endale vastu pead?" küsib mees naeratades.

"Mitte kumbagi," kiirustab Simone vastama.

Ta kuuleb ise, kuidas see kõlab, ja tõttab end parandama:

"Ma ei mõelnud, ma tahaksin meeleldi..."

Ta jääb jälle vait ja tunneb, kuidas süda rinnus taob.

"Mida siis?" küsib mees.

Simone kohtab tema pilku.

"Ma pole praegu mina ise. Sellepärast ma käitungi nii," lausub ta lihtsalt.

"Ma tunnen ennast kohutavalt lollina, et sa teaksid."

Ta langetab pilgu, tundes, kuidas nägu hõõguma lööb, ja kõhatab siis lihtsalt puhtaks:

"Ma pean..."

"Oota," ütleb mees ja võtab kotist läbipaistva purgi.

Selle sees ronib ringi miski, mis sarnaneb paksude tumedate liblikatega. Udusena tunduva klaasi tagant kostub kliksatus.

"Sim?"

"Ma tahtsin näidata sulle midagi fantastilist."

Mees hoiab purki tema näo ees. Simone silmitseb pruune kehi, tiigilaste tolmu, mis on mööda klaasi laiali mäkerdatud, nukkude jäänuseid ja prügi. Liblikad peksavad oma küünisetaoliste jalgadega vastu purki, tehes lüüsi lüüsi palavikuliselt mööda kaaslaste tiibu ja tundlaid.

"Ma arvasin alati, et nad on ilusad, kui ma väike olin," ütleb Simone. "Aga see oli enne, kui ma neid tegelikult nägin."

"Nad pole ilusad, nad on jõhkrad," naerab Shulman ja muutub siis tõsisemaks. "Ma usun, et see tuleb muundumisest."

Simone puudutab purki ja riivab mehe käsi, mis seda hoiavad.

"Kas jõhkrus tuleb muundumisest?"

"Võib-olla," vastab too.

Nad silmitsevad teineteist ega ole enam keskendunud jutuajamisele.

"Katastroofid muudavad meid," ütleb Simone aeglaselt.

Mees silitab ta käsi.

"Nii see peabki olema."

"Aga ma ei taha jõhkraks muutuda," sosistab Simone.

Nad seisavad teineteisele väga lähedal. Shulman asetab purgi ettevaatlikult lauale.

"Kuule..." lausub ta ette kummardudes ja suudleb teda väga põgusalt huultele.

Simone tunneb, et läheb jalust nõrgaks, tema põlved värisevad. Mehe hää, tema keha soojus. Pehmest kuuest tõusev lõhn, une ja voodi-

riiete, peente ürtide hõng. Tundub, nagu oleks Simone unustanud jätuse sulniduse, kui mehe käsi liigub üle ta palge kaela taha. Shulman vaatab naist naeruste silmadega. Simone ei mõtle enam galeriist plehkpista. Ta teab, et see võib olla üksnes viis, kuidas pääseda lühikeseks ja mapilguks rinda pitsitavast ängistusest, kuid olgu pealegi, ütleb ta endale. Ta tahab ainult, et see kestaks natukene veel, ta tahab hetkeks unustada kõik kohutava. Mehe huuled lähenevad tema omadele ja seekord vaatavad ta suudlusele. Hingamine kiireneb, Simone hingab kiiresti läbi nina, tunneb mehe käsi oma seljal, nimmel, puusadel. Tunded tulvavad üle tema ja niuded põlevad äkilisest pimedast igatsusest meest vastu võtta. Simone kohkub tõmbe jõulisusest ja taganeb, lootes, et mees ei märka, kui erutunud ta on. Simone tõmbab käega üle suu ja kõhatab, mispeale mees taale pöördub, püüdes kiiruga oma riideid kohendada.

"Keegi võib tulla," üritab Simone öelda.

"Mis me teeme?" küsib Shulman, ja Simone kuuleb värinat ta häälest. Simone jätab vastuse võlgu, astub sammukese mehe poole ja suudleb teda taas. Tal pole enam ühtki mõtet, ta kompab riiete all mehe ihu ja tunneb tema käsi oma kehal. Mees silitab ta alaselga, tema käed libisevad Simone riiete alla, liiguvad alla püksikute juurde, ja tundes, kui mees ta on, mees oigab ja pressib oma jääga peenise vastu tema häbemeluud. Simone mõtleb, et mees tahab, et nad oleksid teineteisega siinsamas, viites vastu seina, kirjutuslaua najal, põrandal, nagu millelgi muul ei oleks enam tähtsust, peaasi on paanikat mõni minut eemal hoida. Süda pekub kiiresti, jalad värisevad. Simone tõmbab mehe vastu seina, ja kui see tema jalgu laiali tõukab, et temasse tungida, sosistab Simone talle ainult, et ta teeks seda, et ta kiirustaks. Samal hetkel kõlab uksekella tirin. Keegi astub galeriisse. Parkettpõrand nagiseb ja nad lasevad teineteisest lahti.

"Sõidame minu juurde," sosistab mees.

Simone noogutab ja tunneb, et ta palged punetavad. Mees tõmbab käega üle huulte ja lahkub kontorist. Simone viivitab, ootab veel hetke, toetub kirjutuslauale, ta väriseb kogu kehast. Ta silub riideid, ja kui ta galeriisse astub, seisab Shulman juba välisuksel.

"Toredat lõunapausi," ütleb Ylva.

Simone kahetseb oma sammu, istudes vaikides koos mehega Mari- grändi sõitvas taksos. Ma helistan ja räägin isaga, mõtleb ta, ja siis selgub, et ma pean minema. Paljas mõte sellest, millega ta hetkel tegeleb, ajab teda süütundest, paanikast ja erutusest iiveldama.

Oliet kitsukesest trepist üles läinud, seisatavad nad kuuendal korral ja seal kui mees ust lukust lahti keerab, otsib Simone kotist kobades rahuni.

"Ma pean ainult isale helistama," lausub ta põiklevalt.

Mees ei vasta, läheb vaid tema ees uksest sisse terrakotakarva esikusse ja laob esikuhämarusse.

Simone jääb seisma, mantel seljas, vaadates hämaras esikus ringi. Seinal ripuvad fotoülesvõtted ja lae all nišis jookseb riiul linnutopistega. Shulman tuleb tagasi enne, kui ta jõuab Kenneti numbri valida.

"Simone," sosistab mees. "Kas sa ei tahaks sisse tulla?"

Häme raputab pead.

"Ainult natukeseks?" palub mees.

"Olgu."

Simone jätab mantli selga, järgnedes mehele elutuppa.

"Me oleme täiskasvanud, me teeme, mida tahame," ütleb mees ja kallistab kummalegi klaasi konjakit.

Nad löövad kokku ja joovad.

"See oli hea," sõnab Simone tasa.

Ühe seina võtab tervikuna enda alla aken. Simone läheb ja heidab pilgu üle Södermalmi vasksete katuste ja hambapastatuubi-kujulise valgusklambi tumeda tagaseina.

Shulman tuleb tema juurde, astub tema selja taha ja paneb käed tema õlgadele.

"Kas sa saad aru, et ma olen sinu järele hull?" sosistab mees. "Olnud sinust hetkest peale."

"Sim, ma lihtsalt ei tea... ma ei tea isegi, mis ma teen," ütleb Simone kaheldult.

"Kas sa peaksid seda teadma," küsib Shulman naeratades ja hakkab teda magamistoa poole sikutama.

Simone järgneb talle, nagu oleks seda kogu aeg teadnud. Ta on olnud kindlik, et läheb Shulmaniga koos magamistuppa. Ta on seda kogu aeg olnud, ja teda on tagasi hoidnud ainult see, et ta ei taha olla nagu ema ja Erik – valetaja, kes vassib telefonikõnede ja sõnumitega. Ta on alati mõelnud, et ei ole reetur, et tal on truudusetuse-vastane tõke, aga praegu ei tunne ta endas reeturlikkuse kübekestki. Shulmani magamistuba on väike, seinad on kaetud millegagi, mis näeb välja nagu sügavsinine siidkangas, sama materjal, mis pikkade drapeeringutena ka akende ees ripub.

Lühikesed viltused kesktalvised valguskiired tungivad kangakiudude vahelt sisse justnagu nõrgemat sorti pimedus.

Värisevi käsi nõõbib Simone mantli lahti ja viskab põrandale. Shulman võtab end alasti ja Simone näeb, kuidas musklid ta õlgu paisutavad, kuidas kogu mehe keha on kaetud tumedate karvadega. Paksemate, tihedalt lokkis karvade riba läheb niuetest üles nabani.

Mees vaatab teda rahulikult oma tumedate, leebete silmadega. Simone hakkab riideid seljast võtma, kuid mehe tähelepanu keskpunktis seisnud haarab teda hoobilt kohutav, peadpööriv üksildustunne. Mees märkab seda ja langetab pilgu, tuleb lähemale, kummardub ja põlvitab maha. Simone näeb, kuidas mehe juuksed õlgadele langevad. Mees libiseb näpuga Simone nabast kuni puusanukini. Simone püüab naeratada, kuid see ei taha hästi õnnestuda.

Mees vajutab ta pehmelt voodiäärele ja hakkab tal püksikuid jalast tõmbama, Simone tõstab peput, hoiab jalgu koos ja tunneb, kuidas püksid alla libisevad ja korra ühe jala külge kinni jäävad. Ta naaldub tal poole, paneb silmad kinni, laseb mehel oma reied laiali tõugata, tunneb sooje suudlusi kõhul, puusanukil ja niuetel. Ta hingeldab ja tõmbab õhku melega läbi mehe paksude pikkade juuste. Ta tahab, et Shulman tulla sisse tuleks, igatseb nii väga, et tema sisemuses kohiseb. Kehalise pimeduse väli ujub läbi vere, hõõguvad vood tõmbavad imedes ja kõdistades läbi niute tema üsa poole. Mees heidab tema peale, Simone hoiab jalgu laiali ja kuuleb end meest vastu võttes ohkavat. Mees sosistab midagi mida ta ei kuule. Simone tõmbab teda enda poole, ja kui ta tunneb kogu mehe raskust enda peale vajuvat, tundub talle, nagu laskuks ta sooja voodisse unustuse vette.

Esmapäeva pärastlõuna, neljateistkümmnes detsember

Valgussära on jäiselt külm ning taevas kõrge ja sinine. Inimesed liiguvad ringi enesesulgunud ilmel. Väsinud lapsed on teel koolist koju. Kennet seisatab nurga peal Seven-Eleveni poekese ees. Nad reklaamivad safranisaia ja kohvi eripakkumist. Ta läheb sisse ja asub sappa, kui telefon heliseb. Kennet näeb ekraanilt, et see on Simone, vajutab rohelise nupuga nupule ja vastab:

"Kas käisid väljas, Sixa?"

"Ma pidin korra galeriis käima. Pärast seda tuli asju ajada, mis..."

Ta jääb joonelt vait.

"Ma kuulsin just su sõnumit, isa."

"Kas sa magasid? Sa kõlad..."

"Jah. Seda küll, ma magasin natuke."

"Tore," ütleb Kennet.

Ta kohtab müüjanna väsinud pilku ja osutab eripakkumise sildile.

"Kas Benjamini kõne positsioneerimine õnnestus?" küsib Simone.

"Ma pole neilt veel vastust saanud. Kõige varem täna õhtul, ütlesid nad. Mõtlesingi praegu neile helistada."

Müüjanna vaatab Kenneti poole, et too valiks endale safranisaia, ja Kennet osutabki ühele, mis paistab tema arust kõige suurem. Müüjanna pistab selle paberkotti, võtab vastu tema kortsus kahekümpelise ja viipab kassa kohviautomaadi ja topside suunas. Kennet noogutab, läheb mööda koridori, kus keerlevad vorstikesed, ja kisub endale topside tornist ühe, pikates samal ajal vestlust Simonega.

"Sa rääkisid eile Nickega?" ütleb tütar.

"Ta oli hästi tore poiss."

Kennet vajutab musta kohvi klahvile.

"Kas said midagi Wailordi kohta teada?"

"Täitsa palju."

"Mida siis?"

"Oota üks sekund," ütleb Kennet.

Ta eemaldab aurava kohvitopsi automaadist, paneb kaane peale ja läheb siis kohvi ja saiakotiga ühe väikese ümmarguse plastlaua juurde.

"Oled sa veel kuuldel?" küsib ta kipakale toolile istudes.

"Olen."

"Ma usun, et mingid kutid petavad Nickelt raha välja ja räägivad talle, et on Pokémoni-tegelased."

Kennet näeb üht pulstunud juustega meest kärutamas moodsat lapset vankrit. Selles lamab kaunis suur roosas kombinesoonis tüdruk ja imet väsinud naeratuse saatel lutti.

"Kas sellel on midagi pistmist Benjaminiga?"

"Pokémoni-kuttidel? Ma ei tea. Võib-olla ta püüdis neid nägude takistada," ütleb Kennet.

"Me peame Aidaga rääkima," lausub Simone otsustavalt.

"Pärast kooli, ma mõtlesin."

"Mida me praegu teeme?"

"Ma sain tegelikult ühe aadressi," ütleb Kennet.

"Kuhu?"

"Avamere äärde."

"Avamere äärde?" kordab Simone.

"See on ainus, mida ma tean."

Huuli torutades võtab Kennet lonksu kohvi. Ta murrab tükikese tšallahisaiast ja pistab kiiruga suhu.

"Kus see avameri asub?"

"Vabasadama lähedal," kostab Kennet mäludes, "Louddeni kandi."

"Kas ma võin kaasa tulla?"

"Oled sa valmis?"

"Kümne minuti pärast."

"Ma toon auto ära, jätsin selle haigla juurde."

"Helista, kui sa siin oled, siis ma tulen alla."

"Hüva, näeme siis."

Kennet võtab kohvitopsi ja ülejäänud saia kaasa ning lahkub nurgast pealsest poest. Õhk on kuiv ja väga jahe. Mõned koolilapsed kõnnivad käest kinni. Üks jalgrattur sõidab autode vahelt poolviltu üle ristmiku. Kennet seisatab ülekäiguraja juures ja vajutab jalakäijate foori nuppu.

kuulub, nagu oleks ta unustanud midagi väga tähtsat, nagu oleks ta näinud midagi otsustavat, kuid mitte mõistnud seda tõlgendada. Liiklus on aeglasel kõminal mööda. Kaugelt kuulub eriteenistuse sõiduki mürist. Kennet joob topsi kaanes oleva avause kaudu natuke kohvi ja vaatab naist, kes ootab teisel pool tänavat, värisev koer rihma otsas. Veoauto sõidab otse Kenneti nina eest mööda ja maa rappub suure raskuse all. Ta kuuleb kellegi kihistavat naeru ja jõuab mõelda, et see kõlab võltsilt, enne kui saab kõva obaduse selga. Ta teeb mitu sammu sõiduteele, et mitte tasakaalu kaotada, pöörab ümber ja näeb umbes kümneaastast tüdrukut endale pärani silmi otsa vaatamas. Tema pidi see müksaja olema, mõelab ta mõelda – kedagi teist silmapiiril pole. Samal hetkel kuuleb ta lähedusest auto kriiksuvat piduriheli ja tunneb seletamatut jõudu enda vastu tormamas. Hiiglaslik haamer paiskab ta jalust maha. Kaelas krõkub, ja kohemaid muutub keha pehmeks ja kaugeks, toimub vaba langemine ja saabub pimedus.

Esmaspäeva pärastlõuna, neljateistkümnnes detsember

Erik Maria Bark istub oma kabinetis kirjutuslaua taga. Haigla kõleda siseõue poolsest aknast immitseb kahvatut valgust. Kaanega puitkarbis vedelevad salatijäänused, roosa kattega laualambi kõrval seisab kaheliitrine kokakoolapudel.

Erik silmitseb välja prinditud fotot, mille Aida oli Benjaminile saanud: kaameravälk on tekitanud pimedas tugeva valgussõõri, kuhu mahuvad metsikult kasvav rohi, hekk ja plankaia tagakülg. Kuigi ta vaatab lähedalt, on võimatu aru saada, mida pilt tegelikult kujutab, mis on selle eesmärk või iva. Erik hoiab fotot näo ees ja püüab mõista, kas plastmassist lehekorvis on midagi sees.

Ta mõtleb helistada Simonele ja paluda tal kiri sõna-sõnalt ette lugeda, et teada saada, mida täpselt Aida Benjaminile kirjutas ja mida Benjamin vastas, kuid lausub siis endale, et Simone ei pea tingimata temaga rääkima. Erik ei mõista isegi, miks ta nii õel oli ja Simonele ütles, et tal on armulugu Daniellaga. Võib-olla lihtsalt sellepärast, et ta igatses Simonele andeksandi, kuna naine teda nii kergesti umbusaldama kippus.

Korraga kuuleb ta mõtetes taas Benjaminini häält, kui ta auto pagari-ruumist helistas – kuidas ta püüdis olla suur ja hirmu mitte välja näidata. Erik võtab puitkarbikesest roosa Citodoni kapsli ja loputab küünte kohviga alla. Käsi on hakanud sedavõrd värisema, et tal on raske kruusi alustassile asetada.

Benjamin peab tohutut hirmu tundma, mõtleb Erik – olla kindel mingi auto pimedas pakiruumis! Ta tahtis kuulda minu häält, ei teadnud midagi, ei seda, kes ta röövinud oli, ega seda, kuhu teda viiakse.

Kui kaua aega Kennetil kõne positsioneerimiseks läheb? Erik tunneb ärritust, et ülesande äiale loovutas, kuid sisendab endale, et juhul, kui Kennet Benjaminini üles leiab, pole millelgi muul tähtsust.

Erik paneb käe telefonitorule. Ta peab helistama politseisse ja neid loodab kiirustama, mõtleb ta. Ta peab järele kuulama, kas nad on leidnud mingi niidiotsa, kas nad on kõne asukoha kindlaks teinud, kas neil on juba mõni kahtlusalune. Ta helistab ja selgitab oma probleemi, kuid ta ühendatakse vale inimesega ja ta on sunnitud otsast alustama. Ta loodab ühendada Joona Linnaga, ent nüüd ühendatakse tema kõne politseiassistent Fredrik Stensundiga. Too kinnitab, et toimetab eeluurimist Benjamin Barki kadumise asjus. Politseiassistent on väga arusaaja ja räägib, et ta on endalgi teismeline laps:

"Ood läbi on mure, kui nad väljas on. Tead ju küll, et peaks lahti lasta, aga..."

"Benjamin ei käi väljas pidutsemas," ütleb Erik erilise rõhuga.

"Joh, on ilmnenud mõningaid andmeid, mis räägivad sellele vastu..."

"Ta on röövitud," katkestab Erik.

"Ma saan aru, mis tunne teil võib olla, aga..."

"Nii et te ei prioriteeri Benjaminini otsinguid," lõpetab Erik.

Benjamin vaikus, politseiassistent tõmbab paar korda sügavasti hinge, enne kui uuesti kõnelema hakkab:

"Ma suhtun teie muresse täie tõsidusega ja ma võin lubada, et me saame oma parima."

"Hoolitsege selle eest, et see kõne asukoht saaks määratud," ütleb Erik.

"Me tegeleme sellega," vastab Stensund jäigemal toonil.

"Palun," ütleb Erik hästi tasa ja lõpetab kõne.

Ta jääb istuma, telefon käes. Nad peavad Benjaminini kõne positsioneerimist saama, mõtleb ta. Meil peab olema mingi lähtekoht, ristike kaardil, mingi suund, see on ainus asi, millest me lähtuda saame. Ainus asi, mida Benjamin võis rääkida, oli, et ta kuulis mingit häält.

Nagu teki seest, mõtleb Erik, kuid ta pole kindel, kas ta mäletab hästi. Kas Benjamin ütles tõesti, et ta kuulis kellegi häält, summutatud häält? See võis olla üksnes mingi ümin, mis meenutas häält – ei mingit sõnu, mingeid tähendusi. Erik äigab käega üle sõnu, silmitseb fotot ja küsib endalt, kas kõrge rohu sees võib midagi varjul olla, kuid ei näe midagi. Seejärel seljatoele naaldudes ja silmi sulgedes näeb ta pilti endi enda ees: hekk ja pruun planktara plingivad roosakalt, rohekollane kangas on nüüd tumesinine ja kõigub aeglaselt. Nagu kangas öise taeva taustal, mõtleb Erik, ja taipab samal hetkel, et Benjamin mainis mingit maja, tondilossi.

Ta teeb silmad lahti ja tõuseb toolilt. Summutatud hääl oli õhust midagi tondilossi kohta. Erik ei saa aru, kuidas ta suutis selle ära unustada. Seda ütles Benjamin enne, kui auto seisma jäi.

Üleriideid selga pannes püüab ta meelde tuletada, kus kohas ta mõnda tondilossi näinud on. Neid pole kuigi palju. Talle meenub üks, mida ta nägi kusagil Stockholmist põhja pool, Rosersbergi lähedal. Ta mõistab kiiresti: Edsi kirik, Runby, mööda puisteed edasi, üle voore, ühismajade dist mööda, ja siis alla Mälari äärde. Enne Runsa linnuse juures asuva laevamatust see ehitis asubki, vasakul pool teed, vee ääres – omalaadse puidust taskuväljaanne päris lossist, tornide ja verandadega, kus tiseripildidega pisut liiale mindud.

Erik väljub ruumist, läheb tõtlikul sammul läbi koridori, püüab meenutada tookordset väljasõitu, ja talle kangastub, et Benjamin viis ta samuti autos. Nad olid vaadanud laevakalmet – üht suurimat viikingiaegset hauda Rootsimaal. Nad seisid rohelises rohus keset suurtest kaljurahnudest moodustatud ellipsit. Oli hilissuvi ja väga soe ilm. Erik meenub paigalseisev õhk ja liblikad parkimisplatsi kruusa kohal, kui nad sooja autosse istusid ja allakruvitud akendega tagasi hakkasid sõitma.

Garaaži viivas liftis mäletab Erik, kuidas ta paari kilomeetri pärast teeveerde keeras, seisma jäi ja tondilossile osutades Benjamini käest nälg pärast küsis, kas ta tahaks seal elada.

“Kus kohas?”

“Seal tondilossis,” oli Erik öelnud, kuid ei suuda enam meenutada midagi Benjamin vastas.

Praegu veereb päike mööda taevakaart allapoole, viltune valgus heliseb neuroloogiakliiniku külastajate parkla porilompide jääl. Asfalt kriustub autorataste all kruusal, kui ta peasissekäigu ette keerab.

Erik saab mõistagi aru, kui ebatõenäoline oleks, et Benjamin räägiks just tollestasamast tondilossist, kuid võimatu see pole. Ta sõidab mööda E4-maanteed põhja poole ja kustuv päeva valgus muudab maailma häguseks. Erik pilgutab silmi, et paremini näha. Alles siniste varjundite ilmselges registreerib aju viimaks, et on hakanud hämarduma.

Pool tundi hiljem läheneb ta tondilossile. Neljal korral on ta püüdnud Kennetit tabada, et teada saada, kas äial on õnnestunud Benjamini kõne asukoht kindlaks määrata, kuid keegi pole telefonile vastanud ja Erik sõnumit ei jätnud.

Taevast suure järve kohal helendab veel nõrgalt, kuid metsas on juba kottpime. Erik sõidab aeglaselt mööda kitsukest teed külasse, mis aeg-ajalt

üksil vee äärde on tekkinud. Auto esituled riivavad äsja valminud eramajad, sajandivahetusest pärit maju ja tillukesi suvilakökatseid, helgivad aknad mõnelt aknaruudult ja ekslevad aiateele, kus seisab kolmerattaline mootorauto. Erik aeglustab tempot ning näeb tondilossi kõrge heki tagant ühe joonistuvat. Ta möödub veel mõnest majast ja pargib seejärel tee ääres, läheb autost välja ja hakkab mööda teed tagasi sammuma, avab ühe värava, mis viib tumedatest tellistest villa krundile, läheb üle muru- ja kõnnib ringiga ümber maja. Lipunöör peksleb vastu lipuvarrast. Erik ronib üle plangu järgmisele krundile ning möödub pragiseva plastküttega ujumisbasseinist. Järveäärse madala maja seinad täitvad aknad on pimedad. Kivisillutist katavad tumedaks tõmbunud puulehed. Erik kiirustab mööda treppe, aimates tondilossi teispool kuusehekki ja tungib keldrisse läbi.

Heesinane krunt on vaatajate pilgu eest rohkem varjul kui teised, näeb ta.

Mööda teed sõidab auto, esitulede valgusvihud puid valgustamas, mis annab Erikule mõtteid Aida veidrale fotole. Kollaseks tõmbunud rohi ja põõsad. Ta jõuab suurele puumajale lähemale ja märkab, et selle ühes toas paistab põlevat sinine tuli.

Tondilossil on kõrged, uhkelt kaardus aknad, mille kohal heegelpitsina paistavad varikatused. Järvevaade peab olema küll unelmataoline, mõtleb Erik. Ühe tiibhoone küljes paiknev kõrgem, kuuekandiline tornehiis ja kaks klaasitud, tornikujulise katusega vintskappi muudavad maja miniatuurse puidust lossi sarnaseks. Seinapaneel on vundamendi juures horisontaalne, kuid katkeb võltspaneeliga, mis loob mitmetasapinnalise mulje. Üst raamistavad nikerdatud sambad ja terav kaunis puidust katus.

Akna juurde jõudes näeb Erik, et sinine valgus tuleb televiisorist – ta vaatab toas iluuisutamist. Kaamerad jälgivad hüppeid, piruette ja kiireid uisusamme. Sinine valgus väreleb toa seintel. Diivanil istub paks mees, hallid dressipüksid jalas. Ta lükkab prillid paremini ninale ja nõjatub uuesti seljatoele. Mees paistab viibivat toas üksi. Laual on üksainus tass. Erik püüab vaadata kõrvaltappa. Miski krabiseb nõrgalt seespoole. Erik läheb järgmise akna juurde ja piilub ülestegemata voodiga magamistappa, mille uks on kinni. Öökapil veeklaasi kõrval vedeleb kott taskurätte. Seinal ripub Austraalia maakaart. Aknaplekilt tilgub midagi. Erik liigub mööda maja välisseina järgmise akna juurde. Sel on kardinad ette tõmmatud. Nende vahelt ei paista midagi, kuid taas kostab midat krabinat, seekord koos mingi klõpsuva heliga.

Erik liigub edasi, läheb ümber kuuekandilise tornehitise ja kiikab seejärel söögisaali, kus tumedad mööblitükid seisavad kesk läikivat pöörandat. Miski ütleb Erikule, et seda tuba kasutatakse väga harva, Puhvetkapi ees pörandal lebab mingi must ese. Kitarrikott, mõtleb Erik, mis kostab krabinat. Erik kummardub aknaklaasile lähemale, varjab käega halli taeva peegelduse ja näeb suurt koera üle pöranda enda poole jooksmas. Loom pörkab vastu akent, tõuseb klaasile toetudes tagakäppadele ja hakkab haukuma. Erik taganeb, selg ees, komistab lillepotile ja lipub kärmesti teisele poole maja, kus jääb südame kloppides ootama.

Koer jääb veidi aja pärast wait, välisvalgustus pannakse põlema ja kutsutatakse taas.

Erik ei mõista päris täpselt, mida ta siin teeb, ta tunneb end kohutavalt üksi, ei tea, mida ette võtta, ja mõistab, et samahästi võib ta sõita tagasi oma Karolinska haigla kabinetti, ning hakkab kõndima piki tondilossi esikülge sissesõidutee poole.

Ümber maja jõudes näeb ta inimest sissekäigu valguses. Trepil seisab toosama paks mees, sulejope seljas. Tema nägu muutub Erikut silmates kohemaid murelikuks. Võib-olla lootis ta näha pullitavat last või mõnd metslooma.

"Tere," ütleb Erik.

"See siin on eravaldu," hüüab mees kimeda häälega.

Koer hakkab suletud välisukse taga haukuma. Erik läheb lähemale ja märkab, et sissesõiduteel seisab kollane sportauto. Sel on ainult kaks istekohta ja pakiruum on ilmselgelt liiga väike, et sinna inimene mahtuda võiks.

"Kas see on teie Porsche?" küsib Erik.

"Jah, on küll."

"On teil veel autosid?"

"Milleks te seda teada tahate?"

"Minu poeg on kadunud," vastab Erik tõsiselt.

"Mul ei ole rohkem autosid," ütleb mees, "okei?"

Erik kirjutab auto numbri üles.

"Kas võiksite nüüd ära minna?"

"Jah," kostab Erik, hakates väravate suunas astuma.

Ta seisab viivu pimedas tee peal tondilossi silmitsedes, enne kui tagasi auto juurde läheb. Siis võtab ta oma väikese puidust karbikese papagoi ja pärismaalasega, libistab mõned tabletid pihku, loeb need pöidla abil üle, kõik ümmargused ja libedad, ning kallab siis suhu.

Pärast hetkelist kõhklust valib ta Simone numbri ja kuuleb kutsuvaid signaale. Ta mõtleb, et naine on kindlasti Kenneti poole läinud ning sööb mõnd võileibu salaami ja hapukurgiga. Kutsuvad toonid löövad vaikusse auke. Erik kujutleb end Luntmakargatani korteri pimedusse, esitule, kus ripuvad välisriided ja seinal on lamp, pika tammelaua ja toolidega kööki. Postihunnik lebab uksematil – terve kuhi ajalehti, arveid, lihtsat reklaamvõldikuid. Pärast automaatvastaja piiksu ei jäta ta kõnele mingit teadet, vaid katkestab lihtsalt kõne, keerab võtit süütelukus, pöörab auto ringi ja hakkab Stockholmi suunas tagasi sõitma.

Tal pole mitte kedagi, kelle juurde ta võiks minna, mõtleb ta, ja taipab oma aja irooniat. Tema, kes ta nii palju aastaid on pühendanud grupidünaamika uurimisele ja kollektiivsele psühhoteraapiale, on korraga ise isoleeritud ja üksi. Ei leidu ühtainukestki inimest, kelle poole ta võiks pöörduda, kellega ta tahaks rääkida. Ometi oli just kollektiivis peitunud jõud see, mis teda tema ametis edasi pürgima kannustas. Ta püüdis mõista tõsiasja, et sõja üle elanud inimestel oli palju kergem traumadega hakkama saada kui neil, kes pidid taluma samalaadset vägivalda üksipäini. Ta tahtis teada põhjust, miks paranesid rühmana piinatud inimesed oma traumadest paremini kui üksikindiviidid. Ta püstitas küsimuse, mis on olukorras sellist, mis meie kannatusi leevendab. On see üksteise peegeldamine, tunnete kanaliseerimine ja normaliseerimine, või tõeline solidaarsus?

Kirtee kollasesse valgusesse jõudnud, valib ta Joona numbri. Pärast mõni signaali ta lõpetab ja proovib selle asemel mobiilinumbrit.

"Jah, Joona kuuleb," kostab torust hajameelne hää.

"Tere, Erik siinpool. Ega te Josef Eki pole üles leidnud?"

"Eih," onkab Joona.

"Paistab, et ta käitub mingite täiesti oma mallide järgi."

"Ma olen öelnud seda enne ja kavatsen öelda ka edaspidi, Erik – sa peaksid nõustuma politsei kaitsega."

"Mul on teised prioriteedid."

"Ma tean."

Nad jäävad wait.

"Benjamin ei ole endast uuesti märku andnud?" küsib Joona oma tavaliselt kõlava soome aktsendiga.

"Ei ole."

Erik kuuleb taustal mingit häält, mis tuleb ilmselt telekast.

"Kennet pidi tema kõne asukoha kindlaks tegema, aga ta..."

"Ma kuulsin jah, aga see võib aega võtta," lausub Joona. "Sinna tugi jaama, just sinna keskusesse tuleb saata mõni tehnik."

"Aga siis nad teavad ju vähemalt, millise vahejaamaga tegemist on."

"Ma arvan, et selle asja saab operaator koheselt välja raalida," vastab Joona.

"Kas sina suudad selle välja peilida? Vahejaama?"

Viivuks saabub vaikus. Seejärel kuuleb ta Joona erapooletut hääle.

"Miks sa Kennetiga ei räägi?"

"Ma ei saa teda kätte."

Joona ohkab kergelt.

"Ma uurin järele, aga ära liiga palju looda."

"Mis mõttes?"

"Lihtsalt seda, et ilmselt on tegu Stockholmis asuva tugijaamaga. Siin sel juhul ei ütle see ju midagi, enne kui tehnik ei ole asukohta täpselt positsioneerinud."

Erik kuuleb mingit heli, mis meenutab klaaspurgi korgi lahtikeermist.

"Ma teen emale natuke rohelist teed," lausub Joona lühidalt.

Kostub veepahinat, siis keeratakse kraan kinni.

Erik hoiab viivuks hinge kinni. Ta teab, et Joona peab prioriteerima Josef Eki põgenemisjuhtumit, ta teab, et Benjamini lugu ei kujuta poliitsei jaoks midagi ainulaadset – teismeeas kutt, kes kodunt ära kaob, on hoomamatul kaugusel sellest tööst, millega riiklik kriminaalpolitsei tegelikult tegeleb. Aga küsima peab, ta lihtsalt ei saa teisiti.

"Joona," ütleb Erik, "ma tahan, et sa võtaksid Benjamini röövimise asja enda uurida, ma tahan seda väga, siis oleks palju..."

Ta vakatab, lõualuud valutavad – ta on neid kogu aeg kokku surunud, seda ise märkamata.

"Me teame sinuga mõlemad," jätkab Erik, "et see pole mingi tavaline kadumine. Keegi süstis Simonele ja Benjaminile kirurgias kasutatavat tuimestusvahendit. Ma tean, et sa prioriteerid Josef Eki otsinguid, ja ma mõistan, et Benjamini juhtum ei kuulu enam sinu valdkonda, nüüd kuuluvad need Josefiga ära langesid, aga võib-olla on juhtunud midagi hoopis hullemat..."

Ta jääb vait, kuna on jätkamiseks liiga endast väljas.

"Ma olen maininud Benjamini haigust," sunnib ta end ütlema. "Kõigest kahe päeva pärast möödub tema verel hüübida aitava koagulantipreparaadi mõju ja nädala pärast on tema veresooned nii kurnatud, et

ta jääb võib-olla halvatuks või saab insuldi, või tuleb tal kõhvimise peale lapuverejooks."

"Siin tuleb mingi lahendus leida," ütleb Joona.

"Kas sa saad mind aidata?"

Erik istub, palve relvitult õhku visatud. Sel pole mingit tähtsust – meeldi langeks ta põlvili ja paluks abi. Telefoni hoidev käsi on higist niisutat ja libe.

"Ma ei saa Stockholmi politseilt eeluurimist lihtviisiliselt üle võtta," ütleb Joona.

"Tema nimi on Fredrik Stensund, ta paistab heasüdamlik, aga keeldub liikumast oma soojast kontorist."

"Küll nad teavad, mis nad teevad."

"Ära valeta mulle," ütleb Erik vaikselt.

"Ma ei usu, et ma juhtumi niisama endale saaksin," lausub Joona kaahtades. "Siin pole midagi parata. Aga ma tahan sind heameelega aidata. Ära maha ja mõtle järele, kes võis Benjamini röövida. See võis olla keegi, kes võis sind näha ajalehtede esiküljel, aga sama hästi keegi, keda sa tunned. Kui sul pole kahtlusalust kurjategijat, siis pole sul ka juhtumit ega süüd mitte midagi. Sa pead järele mõtlema, järjest ja järjest ja järjest kogu oma elu läbi sõeluma, kõik oma tuttavad, kõik Simone tuttavad, kõik Benjamini tuttavad. Käi üksipulgi läbi naabrid, sugulased, töökaaslased, sõbrad. Kas keegi on sind ähvardanud? Benjamini ähvardanud? Proovi meelde tuletada. See võib olla impulsiivne tegevus, aga võib ka olla planeeritud mitu aastat ette. Mõtle väga hoolega järele, Erik. Ja anna siis mulle teada."

Erik teeb suu lahti, et veel kord paluda Joonat juhtum üle võtta, kuid ta jätta sõnakestki lausuda, enne kui ta kõrvas kliksatab. Ta istub autos, vaadates tulitavail silmil kiirteel kihutavat liiklusvoolu.

Öö vastu viieteistkümnendat detsembrit

Tema öökorteris on külm ja niiske. Erik viskab kingad jalast ja tunneb oma üleriideid nagisse riputades neil niiskete taimede lõhna. Lühikeses sedes ajab ta keeduplaadil vee keema, teeb tassi teed, võtab kaks tugevat tuimestavat tabletti ja istub siis kirjutuslaua taha. Põleb ainult laualampe, kõik muu on pime. Ta vaatab otse tihedasse pimedusse aknaklaasil, kus aimab iseenda peegeldust valgussõõris. Kes mind vihkab, mõtleb ta, kes mind kadestab, kes tahab mind karistada, võtta minult kõik, mis mul on võtta elu, selle, mis minus elab, kes tahab mind lõmastada?

Erik tõuseb kirjutuslaua tagant, paneb laelambi põlema, kõnnib edasi-tagasi, seisatab, sirutab käe telefoni järele ja ajab lauale ümber vett plasttopsi. Veenire jõuab aeglaselt Arstide Leheni. Suutmata mõelda koondada, valib ta Simone mobiilinumbril, räägib sisse lühikese kõne postisõnumi sellest, et tahaks uuesti Benjamini arvutit vaadata, ja jääb ootama, suutmata midagi lisada.

"Vabandust," ütleb ta tasa ja viskab telefoni põrandale.

Lift müriseb koridoris, ta kuuleb signaalkella ja uste avanemist ning seejärel kellegi samme, kes veab kriiksuvat haiglavoodit tema uksest mööda.

Tabletid hakkavad mõjuma, ta tunneb rahu sooja piimana ülespoole uhkavat, see on nagu mälestus, nagu sisim liigutus, kõhukoopas peitunud igatsus, mis läbistab ta keha. Nagu suurest kõrgusest kukkudes, algul lühikülma selge õhu, seejärel alla, sooja hapnikurikkasse vette.

"Võta ennast kokku nüüd," ütleb ta endamisi.

Keegi röövis Benjamini, võttis kätte ja tegi seda mulle – minu maha peab leiduma aken, mis seda kõike valgustaks, mõtleb ta.

"Ma leian su üles," sosistab ta.

Erik silmitseb Arstide Lehe märgunud lehekülgi. Ühel fotol naaldub Karulinska instituudi uus direktor oma kirjutuslaua kohale. Naise nägu on veest sogane ja tumedaks tõmbunud. Kui Erik lehte tõsta püüab, märkab ta, et see on laua külge kleepunud, selle tagumise lehe reklaamid liivad lauaplaadile: poolikud tähed pealkirjast ülemaailmse tervisekonferentsi kohta. Ta istub toolile ja asub paberit pöidlaküüinega lahti krattima, kuid peatub keset tegevust, vaadates tekkinud tähekombinatsiooni: EVA.

Mälusoppidest ujub aeglase lainena killukesi ja peegeldusi ja seejärel juba täiesti selgesti eristatav pilt naisest, kes keeldub talle tagastamast midagi, mille ta on varastanud. Erik teab, et naise nimi on Eva. Tema nimi on kriipsuks tõmmatud ja kitsastel huultel paistab pisut süljevahutu. Naine karjub tema peale solvatud vihas: "Sina muudkui võtad! Sa võtad ja võtad ja võtad! Mida kuradit sa ütleksid, kui mina hakkaksin sinult asju võtma? Mis sa arvad, mis tunne oleks?" Naine peidab näo kättesse ja pahvatab, et vihkab teda, kordab seda uuesti ja uuesti, oma sada korda, enne kui viimaks maha rahuneb. Palged kaamed, silmade ääres punane rüü, vaatab ta arusaamatult ja kurnatult Erikule otsa. Erik mäletab teda, ta mõistab, et mäletab naist hästi.

Eva Blau, mõtleb ta. Erik teadis, et teeb vea, võttes naise oma patsiendiks – teadis juba algusest peale. Sellest saab juba palju aastaid. Siis kasutas ta hüпноosi kui tugevat ja tõhusat osa teraapiast. Eva Blau. Nimi pärineb meik kui teispoolt aegu. Siis polnud ta veel hüпноosiga lõpparvet teinud. See oli enne, kui ta lubas sellega enam mitte kunagi tegelda.

Tõllal oli ta usk hüпноosi suur. Ta oli ju näinud, et patsiente teiste ees hüпноotiseerides ei tundunud enne tabuna mõjunud vägivallaakt, kuri-tegu ja ahistustunne enam nii siduv. Seda oli edaspidi raskem maha salata ja kergem välja raviga. Süü sai jagatud, roimari ja ohvri identiteedid hägustatud. Inimene ei pidanud enam toiminus iseennast süüdistama, kui juhtusid viibima ruumis, kus teisedki sama õudust olid kogenud.

Miks sai Eva Blaust tema patsient? Praegu ei meenu talle enam, milles peitnes naise valupunkt. Erik kuulis nii paljudest kohutavatest elusaatus-est. Tema juurde tulid inimesed, kelle minevikus valitses häving – tihti agressiivsed, alati hirmul, sundmõtetega, paranoilised, sageli sandistatud ja enesetapumõtetega. Paljud ilmusid tema vastuvõtule, seljataga vaid ahkõrn sein, mis neid psühhootilisest, skisofreenilisest seisundist eraldas. Need oli süstemaatiliselt väärkoheldud, piinatud, näitlikult hukatud, nad

olid kaotanud oma lapsed, langenud verepilastuse ja vägistamise ohvriks näinud pealt õudusi või olnud sunnitud neis osalema.

Mille see naine varastas, küsib endalt Erik. Ma süüdistasin teda varguses, aga mille ta siis varastas?

Ta ei saa mälestustel sabast kinni, tõuseb hoopis püsti, kõnnib mööda sammu, seisatab ja suleb silmad. Midagi juhtus, aga mis? Oli sel midagi Benjaminiga pistmist? Kord selgitas ta Eva Blaule, et võiks naisele otsida teise teraapiarühma. Miks talle meelde ei tule, mis juhtus? Kas Eva oli asunud teda ähvardama?

Ainus asi, mida ta meenutada suudab, on üks üsna varajane kokkusaamine kontoris: Eva Blau oli raseerinud endalt kõik juuksed ja meikimise vaid silmi. Nüüd istus ta diivanil, nõõpis pluusi lahti ja näitas Erikule asjalikult oma valendavaid rindu.

"Sa käisid minu juures kodus," ütles Erik.

"Sa käisid minu juures kodus," vastas naine.

"Eva, sina oled mulle oma kodust rääkinud," jätkas Erik. "Hoopis teine asi on sinna sisse murda."

"Ma ei murdnud."

"Sa löid ühe aknaruudu katki."

"Kivi lõi akna katki," ütles naine.

Võti istub dokumendikapi lukuaugus ja puupulgad annavad nõrke järele, kui Erik luugi alla surub ja otsima asub. Kusagil siin, mõtleb ta. Ma tean, et kusagil siin on midagi Eva Blau kohta.

Kui tema patsiendid käituvad ühel või teisel põhjusel teistmoodi kui oodatud, väljudes oma seisukorra raamidest, säilitab ta tavaliselt nendega seotud materjali selles kapis, kuni on mõistnud kõrvalekallete põhjust.

Tegemist võib olla mingi tähelepaneku, märkme või mõne maha unustatud esemega. Ta nihutab paigast paberikuhilaid, kaustikuid, üksteisest sedeleid ja kassatšekke märkmetega. Pleekinud fotoülesvõtted kilemapil vahel, väline kõvaketas, mõned päevikud ajast, mil ta veel uskus täielikku avatusse arsti ja patsiendi suhetes, ja traumas lapse öösel tehtud joonistus. Mitu K-1 loengutes salvestatud makikasseti ja videolint. Märkmeid täis kribatud Herman Brochi raamat. Eriku käed peatuvad sõrmeotstes hakkab surisema. Ühe VHS-kasseti ümber on pruuni kummiga tõmmatud paber. Kasseti seljal on kirjas ainult "Erik Maria Bark

14". Ta tõmbab paberi lahti, sätib lambi õige nurga alla ja tunneb ära omaenda käekirja: TONDILOSS.

Jätkulmad judinad jooksevad üle tema selja ja mööda käsivarsi. Kukkakarvad tõusevad püsti ja korraga kuuleb ta oma käekella tiksust. Peas kumiseb, süda klopib kiiresti. Ta istub toolile, silmitseb uuesti kasseti, võtab värisevi käsi laualt telefoni ning helistab kantseleisse, et tellida kabinetti VHS-mängija. Tinarasketel jalgadel läheb ta taas akna juurde, keerab ribakardinad nurga alla ja jääb siis silmitsema sisehoovi katvat mürga lumevaipa. Rasked räitsakad liuglevad aeglaselt ja poolviltu läbi õhu ning langevad tema aknaruudule, kaotades värvi ja sulades klaasi murdumise mõjul. Ta kinnitab endale, et ilmselt on tegemist kõigest juhuse, kuidra kokkusattumusega, kuid mõistab sealsamas, et mõnedki pusletükikesed sobituvad omavahel kokku.

Tondiloss, see ainumas sõna seal paberil, on piisavalt võimas, et teda tagasi mineviku juurde juhatada – aega, mil ta veel hüpnootilisele oli pühendunud. Ta teab seda. Vastu tahtmist peab ta minema selle pimedate akna juurde ja katsuma vaadata, mis peitub peegelduste ja helkide taga, mille ta loonud kogu möödavoolanud aeg.

Kojamees koputab vaikselt uksele. Erik läheb avama, kinnitab tellimuse allkirjaga ja veeretab sisse lauakese televiisori ja veidralt vanamoealine videomakiga.

Ta paneb kasseti mängijasse, kustutab laelambi ja istub maha.

"Selle olin ma peaaegu ära unustanud," lausub ta endamisi ja suunab pilgu aparaadi poole.

Pilt vilgub ning heli sahiseb ja ragiseb mõnda aega, seejärel kuuleb Erik teleka kõlaritest omaenda häält, mis kõlab külmetunult, kui ta ilma igasuguse vaimustuseta vuristab ette koha, kuupäeva ja kellaaja ning lõpetab sõnadega:

"Me tegime pisikese pausi, aga viibime endiselt posthüpnootilises seisundis."

Sellest on möödas rohkem kui kümme aastat, mõtleb ta, jälgides, kuidas kaamerat statiivil kõrgemale tõstetakse. Pilt kõigub ja jääb siis paigale. Objektiiv suunatakse toolidega poolringile, seejärel tabab kaamera silma teda ennast toole ritta seadmäs. Tema kümme aastat nooremas kehas on teatud kergust, sammudes teatud vetruvust, millest ta nüüdseks omaenda ilma on jäänud. Videopildis ei leidu tal ühtki halli juust, ka ei paista mingivaid kurde laubal ega põsil.

Patsiendid tulevad, liikudes loiult, ning istuvad toolidele. Mõned üksikud vestlevad omavahel poolihääli. Üks puhkeb naerma. Patsientide nägusid on raske eristada, videolindi halva kvaliteedi tõttu näevad nad välja hägused ja teralised.

Erik neelatab raskelt, kuuldes end plekisel häälel selgitamas, et on aeg sessiooni jätkata. Mõned jätkavad lobisemist, teised istuvad vaikuses. Kostab tooli naksatus. Ta näeb iseennast seina ääres seismas ja kirjaploki märkmeid tegemas. Korraga koputatakse uksele ja sisse tuleb Eva Blau. Naine on stressis, Erik eristab tema kaelal ja põskedel punaseid plekke. Nähes samas, kuidas ta ise Eva palitu vastu võtab, varna riputab, naise üle jäänud grupi juurde juhatab, teda lühidalt esitleb ja tervitussõnad lausub. Teised noogutavad jahedalt, mõni sosistab "tere" ja üks inimene ei tee naisest väljagi, vaadates hoopis enda ette maha.

Erik mäletab ruumis valitsenud õhustikku: rühm oli veel esimene, enne pausi toimunud hüпноosisessiooni mõju all ning neid segas, et gruppi ilmus uus liige. Ülejäänud olid juba teisi tundma õppinud ja hakanud üksteist vastastikku räägitud lugudega samastama.

Grupp koosnes kõige rohkem kaheksast inimesest ja teraapia seisnes selles, et hüпноosi all uurida igaühe minevikku, lähenedes kord-korral valupunktidele. Hüпноos toimus alati kogu rühma ees ja koos rühmaga. Asja mõte oli, et kõik saaksid selle meetodi abil osa üksteise üleelamisest, jagaksid hüпноosis tekkivat avatust, kasutades kogu oma valu, ja saaksid koos leinata nagu kogukond suurte katastroofide puhul.

Eva Blau istub tühjale toolile, pöörab lühikeseks viivuks pilgu oma kaamerasse ning tema näkku ilmub terav, vaenulik joon.

See on naine, kes murdis kümne aasta eest tema koju sisse, mõtleb Erik. Aga mille ta varastas ja mida ta veel tegi?

Erik näeb iseennast juhatamas sisse sessiooni järgmist osa, puudutades oma jutus põgusalt esimest sessiooni ja jätkates vabade, mänguliste seostega.

See oli tema viis saavutada paremat meeleolu, tunda, et on võimalik säilitada kergemat suhtumist, vaatamata tumedatele, adumatute sügavuste allhoovustele, mis kogu aeg nende sisimas liikusid, mida nad ka ei öelnud või teinud. Erik astub grupi ette.

"Me alustame mõtete ja seostega esimese sessiooni ümber," lausub ta. "Kas keegi tahab seda kommenteerida?"

"Segadusseajav," ütleb keegi noor, turskevõitu paksu meigikorraga naine.

Sibel, mõtleb Erik. Tema nimi oli Sibel.

"Frustrateeriv," jätkab Jussi Norrlandi murrakus. "Tähendab, ma jõudsin ainult silmad lahti teha ja kukalt sügada, kui juba saigi läbi."

"Mida sa tundsid?" küsib Erik temalt.

"Juukseid," kostab mees naeratades.

"Juukseid?" küsib Sibel ja itsitab.

"Siis, kui ma kukalt sügasin," selgitab Jussi.

Mõned naeravad nalja peale. Jussi sünges näos aimub kaamet rõõmutunnet.

"Leidke mulle seoseid juustega," jätkab Erik. "Charlotte?"

"Ma ei teagi," kohmab kõnetatu. "Juuksed? Võib-olla siis habe... ei."

"Hihi, hihi motika seljas," võtab Pierre naeratades jutuotsa üle. "Istub siin, närib nätsu ja muudkui libistab..."

Eva tõuseb korraga tooli kolinal püsti ja protesteerib harjutuse vastu.

"Need on ju puha lapsikused," ütleb ta.

"Miks sa seda arvad?" küsib Erik.

Eva ei vasta, vaid istub uuesti maha.

"Pierre, kas sa jätkaksid," palub Erik.

Ta raputab pead, ristab nimetissõrmed ja sirutab Eva poole, teeseldes, et kaitses end tema vastu.

Pierre sosistab midagi salatsevalt. Jussi tõstab Eva suunas käe ja ütleb midagi oma Norrlandi murrakus.

Erik arvab kuulvat, mida ta ütleb, ja kobab telekapuldi järele, pillates selle maha, nii et patareid välja paiskuvad.

"Hullumaja," pomiseb ta omaette, laskudes põlvili.

Värisevi käsi vajutab ta video tagasikerimise nuppu ja keerab siis heli- ja kuvavõime väljemaks, kui video taas mängima hakkab.

"Need on ju paljad lapsikused," ütleb Eva Blau.

"Miks sa seda arvad?" küsib Erik, ja kui naine ei vasta, pöördub Pierre'i poole ja küsib, kas ta tahaks oma seosega jätkata.

Mees raputab pead ja sirutab ristatud nimetissõrmed Eva suunas püsti.

"Nad lasksid Dennis Hopperi pihta, sest ta oli hihi," sosistab ta.

Sibel itsitab ja kõõritab Eriku poole. Jussi kõhatab ja tõstab Eva poole käe.

"Tõndilossis pääsed meie lapsikustest," lausub ta oma Norrlandi murrakus.

Kõik jäävad vait. Eva pöördub mehe poole, paistab, et hakkab reageerima agressiivselt, ent miski sunnib teda meelt muutma – võib-olla tundes mehe hääles ja rahu tema pilgus.

“Tondiloss,” vasardab Eriku peas. Samal ajal kuuleb ta iseennast seljatas hüпноosi käiku – et alati alustatakse ühistest lõdvestusharjutustest enne kui ta neist üht või kaht inimest hüпноotiseerima asub.

“Ja mõnikord,” jätkab Erik Eva poole pöördudes, “kui ma tunnen, et asi toimib, püüan ma terve rühma korraga sügavasse hüпноosi viia.”

Erik mõtleb, kui tuttav ja ometi nii kohutavalt kauge situatsioon see on, pärit hoopis teisest ajastust, enne kui ta hüпноosiga tegelemise lõpetas. Ta näeb ekraanil ennast tooli lähemale tõmbamas, patsientide poolt ringi ees istet võtmas, nendega rääkimas, palumas neil silmi sulgeda ja seljatoele naalduda. Mõne aja pärast laseb ta kõigil istuda sirgelt, silmad endiselt kinni. Ta tõuseb, räägib neile lõdvestumisest, kõnnib nende seljatas, paneb tähele igatühe lõõgastumuse astet. Nende näod lõdvenelevad ja pehmenevad üha, muutuvad üha vähem teadlikuks ümbritsevast, mis esinemis- ja edevuskaugemaks.

Erik näeb, kuidas ta seisatab Eva Blau selja taga ja asetab käe raskelt naise õlale. Kõhtu lööb piste, kui ta kuuleb end alustavat hüпноosi, naine pehmelt üle teravale induktsioonile peidetud käskudega, tundes end oma oskustes täiesti kindlalt, nautides teadlikult oma erilist andi.

“Eva, sa oled kümneaastane,” lausub ta. “Sa oled kümneaastane. Me oleme siin ainult kahekesi. Sa oled rõõmus. Miks sa rõõmus oled?”

“Sest et see mees tantsib ja pladistab poriloigus,” ütleb Eva, ja tema näos ei liigu peaaegu ükski lihas.

“Kes tantsib?”

“Kes?” kordab naine. “Gene Kelly, ütleb ema.”

“Ah nii, sa vaatad filmi ‘Singin’ in the rain’?”

“Ema vaatab.”

“Sina mitte?”

“Vaatan küll.”

“Ja sa oled rõõmus?”

Eva noogutab aeglaselt.

“Mis toimub?”

Eva paneb suu kinni ja langetab näo.

“Eva?”

“Mu kõht on suur,” vastab naine peaaegu hääletult.

“Su kõht?”

“Ma näen, et see on hiigelsuur,” ütleb Eva ja pisarad hakkavad voolama.

“Tondiloss,” sosistab Jussi. “Tondiloss.”

“Eva, kuula mind nüüd,” jätkab Erik. “Sa võid kuulda kõiki teisi siin toas, aga sa pead kuulama ainult minu häält. Ära lase ennast segada teistest, mida teised ütlevad, ainult minu häälel on oluline.”

“Olgu.”

“Kas sa tead, mispärast su kõht suur on?” küsib Erik.

Eva näol on kinnine ilme, nagu tegeleks ta mingi mõtte või mälestusega.

“Ma ei tea.”

“Tead küll, ma arvan, et sa tead,” lausub Erik tasa. “Aga võtame sinu aega, Eva. Sa ei pea praegu sellest mõtlema. Tahad sa veel telekat vaadata? Ma tulen sinuga kaasa, kõik tulevad sinuga kaasa, kogu tee, ükskõik, mis ka ei juhtuks, see on lubadus. Seda me töötasime ja sa võid sellele kindel olla.”

“Ma tahan tondilossi minna,” sosistab Eva.

Erik istub haiglas kabinetis ööbimiskorral, tundes, et läheneb oma sisetunde tubadele, läheneb unustusse vajunud asjadele, möödunud.

Ta hõõrub silmi, põrnitseb vilkuvat teleekraani ja pomiseb:

“Tee uks lahti.”

Ta kuuleb ennast valjusti numbreid lugavat, mis naise veel sügavasse hüпноosi viib, selgitades, et Eva peab üsna varsti tegema nii, nagu ta ütleb, nõustuma järele mõtlemata sellega, et Eriku häälel teda õiges suunas juhib. Eva raputab vaevumärgatavalt pead ja Erik jätkab kahanevas määras numbrit lugemist, lastes neil kukkuda raskelt ja uinutavalt.

Pildikvaliteet halveneb kiiresti. Eva vaatab hägusel pilgul üles, niisutab huuli ja lausub:

“Ma näen, et nad viivad ühe inimese ära, nad lihtsalt lähevad ja võtavad ta kaasa...”

“Kes need on, kes ta ära viivad?” küsib Erik.

Naine hakkab ebakorrapäraselt hingeldama.

“Üks hobusesabaga mees,” oigab ta. “Ta riputab väikese inimese üles kätte...”

Lint naksatab ja videopilt kaob.

Erik kerib lindi lõppu, kuid pilt ei tule tagasi, pool linti on hävinud, lõigatud.

Ta jääb pimedas teleekraani ette istuma, nähes sügavmustal pargel
dusel iseennast. Ta näeb enda ees ühtaegu oma kümme aastat vanema
kehastust ja oma tookordset, noort nägu. Ta silmitseb videokassetti, nr
14, ja kummipaela paberiga, kus seisab kirjas sõna "TONDILO"

Teisipäeva hommik, viieteistkümmes detsember

Enne liftiuste sulgumist vajutab Erik vähemalt kümme korda nupule.
Ta teab, et lift ei hakka sellest kiiremini liikuma, kuid ei suuda end
pidurdada. Mõte Benjamini sõnadele auto pimedas pakiruumis segu-
selt terve hulga veidrate mälupiltidega, mille videolõik temas äratas. Taas
kuuleb ta Eva Blau nõrka häält rääkimas, et keegi hobusesabaga mees
või ühe inimese ära. Aga naise suu ümber mängis midagi valelikku, mis
tema huuli kibrutas.

Kõrgel liftišahtis kostab kõminat ja kabiin sõidab vuhinal allapoole.

"Tondiloss," sõnab ta omaette, soovides üha uuesti ja uuesti, et tege-
mist oleks palja kokkusattumusega, et Benjamini kadumisel ei oleks
tema minevikuga mingit pistmist.

Lift jääb seisma ja uksed lähevad lahti. Erik kiirustab läbi parkimis-
maja ja siseneb kitsukesse trepikotta. Kaks korrust allpool keerab ta lukust
võti raudukse ja sammub mööda valget maa-alust tunnelit valve all oleva
ukseni, vajutab pikka aega uksetelefoni nuppu, saab tõrksa vastuse, kum-
mandub ettepoole ja selgitab oma tuleku põhjust. Keegi pole siia tere-
tud, mõtleb ta. Hoidlas seisavad vanad arhiveeritud haiguslood, kõik
uurimistööd, eksperimendid, laboriproovide vastused, kahtlasevõitu ter-
viseuuringud ja arutelu *neurosedyn*'i ümber. Riiulitel seisab tuhandeid
kastu, kus säilitatakse kaheksakümnendatest pärit salajasi HIV-kahtlu-
siga patsientidelt võetud proove, andmeid sundsteriliseerimistest ja ala-
sõnguga patsientidel sooritatud hambaravikatsetest Rootsi hambaravi-
reformi seadustamise eel. Lastekodulapsi, vaimuhaigeid ja vanureid sun-
nit suus hoidma suhkrumassi, kuni nende hambad lagunesid.

Uks lööb surisema ja Erik siseneb ootamatult sooja valgusega ruumi.
Valgustuses on midagi, mis paneb arhiivis ennast õdusalt tundma, kaugel

sellest sügaval maa all asuvast akendeta keldriurkast, mida see tegelikult endast kujutab.

Valvurikabiinist kostab ooperimuusikat – metsosoprani helisevad trillereid. Erik kogub ennast, püüab manada näole rahuliku ilme, ja annab endast naeratust otsides kabiini juurde.

Lühikest kasvu õlgkaabus mees seisab seljaga tema poole ning katab lilli.

“Tervist, Kurt.”

Mees pöördub ringi ja paistab rõõmsalt üllatunud:

“Erik Maria Bark, pole ammu näinud! Kuidas läheb ka?”

Erik ei teagi, mida kosta.

“Ma ei tea,” vastab ta ausalt. “Mu peres toimub praegu terve rida keerulisi sündmusi.”

“Ah nii, no see...”

“Kenad lilled,” kiidab Erik, et edasistest küsimustest pääseda.

“Meelespead, ma olen hull nende järele. Conny vingus, et siin ei lähe miski asi õitsema. Mina küsisin, et ei lähe või? Vaata mind!”

“Täpselt,” kostab Erik.

“Ma paigaldasin igale poole kvartslambid.”

“Ohsa.”

“Hullem solaarium,” naljatab mees, ulatades Erikule tuubi päikese kaitsekreemiga.

“Ma kahjuks ei saa kuigi kauaks siia jääda.”

“Aga pane üks tõrts nina peale,” ütleb Kurt, vajutab välja piisakese kreemi ja sirutab Eriku ninaotsa poole.

“Aitäh, aga...”

Kurt madaldab häält ja sosistab silmade särades:

“Mõnikord ma käin siin paljalt trussikute väel ringi. Aga seda lilla kumilelegi räägi.”

Erik naeratab talle ja tunneb, kuidas tema enda nägu pingule tõmbub. Saabub vaikus ja Kurt vaatab tema poole.

“Palju aastaid tagasi,” alustab Erik, “lindistasin ma oma hüpnootilise seansi.”

“Kui ammu see oli?”

“Kümne aasta eest umbes, terve seeria VHS-videolinte, mis...”

“VHS?”

“Jah, need olid juba tollal ajast ja arust,” jätkab Erik.

“Kõik videolindid on digitaliseeritud.”

“Tere.”

“Need on saadaval arvutiarhiivis.”

“Kuidas ma sinna sisse pääsen?”

Kurt naeratab ja Erik imestab, kui valged tema hambad päevitunud on.

“Hellega võin ma sind nagu aidata.”

Nad lähevad koos nelja arvutiga niši juurde riiulis.

Kurt tipib kiiresti salasõna sisse ja lehitseb mappe, kuhu on paigutatud arvutitõmmatud videod.

“Kas lindistused peaksid sinu nimel olema?” küsib ta.

“Jah, peaksid küll,” vastab Erik.

“Aga ei ole,” ütleb Kurt viivitamisi. “Ma proovin sõnaga “hüpnootiline”.”

Ta klõbistab sõna otsingusse ja teeb uuesti katset.

“Siin juba midagi on, vaata ise.”

Ükski tulemus ei puuduta Eriku omaaegseid salvestusi teraapiasessioonidest. Ainus, mis tolleaegsetest asjadest huvitav tundub, on dokumentid otsingute ja heakskiidetud materjalide kohta. Ta tipib sisse sõna “hüpnootiline” ja teeb uue otsingu, proovib Eva Blau nimega, ehkki tema nimi ei olnud patsientidena haiglasse sisse kirjutatud.

“Midagi ei ole,” nendib ta väsinult.

“Seda et, arvutisse ülekandmisega oli päris palju jama,” ütleb Kurt. “Terve hunnik materjali hävis, kõik Betamaxid ja...”

“Kes seda üleviimist teostas?”

Kurt pöörab end tema poole ja kehitab kahetsedes õlgu:

“Mina ja Conny tegime.”

“Aga algsed lindid on ju ka kuskil alles?” katsub Erik uuesti.

“Kahju küll, aga tegelikult pole mul õrna aimugi.”

“Arvad, et Conny võiks midagi teada?”

“Ei.”

“Helista talle ja küsi.”

“Ta on praegu Simrishamnis.”

Erik pöörab pea ära ja katsub rahulikult mõelda.

“Ma tean, et päris palju visati kogemata minema,” ütleb Kurt.

Erik pöörab talle otsa.

“See oli täiesti unikaalne uurimistöö,” ütleb ta kõlatult.

“Ma ütlesin, et kahju küll.”

“Ma tean, ma ei mõelnud nii...”

Kurt näpistab ühelt lillelt pruuniks läinud lehe.

"Sa tegid hüпноosiga lõpu?" ütleb ta. "Tegid küll ju?"

"Jah, aga praegu on mul tarvis vaadata..."

Erik vakatab, jaksamata jätkata, ja tahab lihtsalt oma tuppa tagasi minna, tableti sisse võtta ja magama keerata.

"Meil on siin alata tehnikaga probleeme," jätkab Kurt. "Aga te ei teadnud, kui me sellest juttu teeme, vastavad nad ainult, et tehku me ise hästi, kui välja kukub. Võtke rahulikult, ütlesid nad, kui me kogematu terve aastakümne pikkuse lobotoomia-uuringu ära kustutasime. Vana ülesvõtted 16-millimeetrisele lindile, mis kaheksakümne aastat vana lintidele üle võeti, aga arvutiajastusse ei jõudnudki."

Teisipäeva hommik, viieteistkümmes detsember

Varahommikul langeb raekoja suur vari politseimaja fassaadile. Üksnes kõige kõrgem keskmine torn supleb päikesevalguses. Esimestel tundjärgetel tundidel pääseb terve politseimaja varju alt välja ja lööb kollaselt särama. Vaskkatus helkleb, kaunis sepis sisseehitatud räästarennid ja väikeste vasksete kindlustega, mille kaudu sadeveed alla vihmatorudesse juhitakse, kattuvad helkivate kastetilkadega. Päeval valgus puudub, ja puude varjud keerlevad maja esiküljel kui kellaosutid. Alles mõni tund enne hämardumist muutub fassaad uuesti halliks.

Carlos Eliasson seisab oma akvaariumi juures ja vaatab aknast välja, kui Joonas tema uksele koputab ja selle ühtlasi ka avab.

Carlos võpatab ja pöörab ringi. Joonas märgates peegelduvad ta näol nagu tavaliselt vastakad tunded. Sellelt kumab segu häbelikkusest, rõõmusest ja vastumeelsusest, kui ta tere tulemast soovides külalistetooli poole astub, avastades siis, et hoiab endiselt käes purki kalatoiduga.

"Ma vaatasin just, et lund on sadanud," lausub ta ebakindlalt ja asetab purgi akvaariumi kõrvale.

Joonas võtab istet ja vaatab aknast välja. Õhuke kuiv lumekate katab linnade laikudena Kronobergi parki.

"Kes teab, äkki tulevad koguni valged jõulud," naeratab Carlos ettevaatlikult ja asub platsi teisel pool kirjutuslauda. "Skånes, kus ma üles kasvasin, ei olnud üldse mingit jõuluilma. Kogu aeg oli ühesugune. Mingi hall valgus välja pääl..."

Carlos jääb järsult vait.

"Aga sa ei tulnud siia mitte ilmast rääkima," ütleb ta kärealt.

"Otseselt mitte."

Joonas heidab talle rahuliku pilgu ja naaldub seljatoele:

"Ma tahan üle võtta Erik Maria Barki kadunud poisi juhtumi."

"Ei saa," vastab Carlos järsult.

"Mina alustasin selle..."

"Ei, Joona, sul oli luba tegelda sellega senikaua, kuni see juhtum seotud Josef Ekiga.

"See on seda veel praegugi," vastab Joona kangekaelselt.

Carlos tõuseb, teeb paar kärsitut sammu ja pöördub Joona poole.

"Meie direktiivid on päevselged, ressursse ei kasutata..."

"Minu meelest on see inimrööv tihedasti seotud Josef Eki hüpnoseerimisega."

"Mida sa nüüd sellega tahad öelda?" küsib Carlos ärritunult.

"Seda, et ei saa olla juhus, et Erik Maria Barki poeg kadus kõigest nädal aega pärast hüpnoseanssi."

Carlos võtab uuesti istet ja tema hää l kõlab korrapealt vähem kindlalt kui ta püüab oma joont ajada:

"Ärajooksnud poisiklutt ei ole riigikrimi rida, see lihtsalt ei sobi."

"Poiss ei jooksnud ära," lausub Joona lühidalt.

Carlos viskab kaladele kiire pilgu, nõjatub ettepoole ja räägib vaiksemalt:

"Ainult sellepärast, et sul südametunnistus natuke must on, Joona, ei saa ma sul lubada..."

"Sel juhul ma palun üleviimist," ütleb Joona püsti tõustes.

"Kuhu kohta?"

"Osakonda, mis tegeleb selle juhtumiga."

"Nüüd sa ajad jälle oma jonni," ütleb Carlos ja sügab ärritunult kukkumiseks.

"Aga õigus jääb mulle," naeratab Joona.

"Jumal küll," ohkab Carlos, silmitseb oma kalu ja raputab murelikult pead.

Joona asutab ukse poole kõndima.

"Oota," hõikab Carlos.

Joona seisatab ja pöörab ringi. Ta kergitab Carlose suunas küünulise kulmu.

"Ütleme nii – sa ei võta asja üle, see ei ole sinu juhtum, aga sa saad nädala, et poisi kadumist uurida."

"Tore."

"Nii et nüüd sul pole vaja öelda, et mis ma ütlesin."

"Olgu nii."

Joona sõidab liftiga oma korrusele, tervitab Anjat, kes silmi arvutiekraanilt tõstmata talle viipab, ning möödub Petter Näslundi toast, kus

mängib raadio. Keegi spordiajakirjanik kommenteerib naiste laskesuusatamist tehtud reipusega hääles. Joona taganeb ja läheb tagasi Anja juurde.

"Pole aega," ütleb naine tema poole vaatamata.

"On küll aega," lausub Joona rahulikult.

"Ma tegelen millegi väga tähtsaga."

Joona püüab kiigata üle tema õla.

"Mille kallal sa pusid?" küsib ta.

"Ei millegi."

"Mis asi see seal on?"

Naine ohkab.

"See on oksjon. Minul on hetkel kõige kõrgem pakkumine, aga üks teine idioot kruvib kogu aeg hinda üles."

"Oksjon?"

"Ma kogun Lisa Larsoni kujukesi," vastab Anja lühidalt.

"Neid pakse savist pupujukusid?"

"See on kunst, aga sina sellistest asjadest niikuinii aru ei saa."

Naine vaatab ekraanile.

"See saab varsti läbi. Kui ainult keegi teine üle ei paku, siis..."

"Ma vajan sinu abi," jääb Joona enda juurde. "See on seotud sinu ühe sõbraga. See on tegelikult päris tähtis."

"Oot-oot-oot."

Naine teeb tema suunas tõrjuva liigutuse.

"Jaa, ma sain nad, sain kätte! Ma sain Amalia ja Emma!"

Naine klõpsab kiirelt lehekülje kinni.

"Okei, Joona, sa soome taat. Mis abi sul vaja oli?"

"Sa pead pitsitama teleoperaatoreid ja hoolitsema selle eest, et Benjamin Barkilt pühapäeval tulnud kõne saaks positsioneeritud. Ma tahan saada tipseid andmeid, kust kohast ta helistas. Viie minuti pärast."

"Jumal, kui halvas tujus sa oled," ohkab Anja.

"Kolm minutit," muudab Joona meelt. "Sinu netišoppamine läks sulle kolm minutit maksma."

"Tõmba uttu ja pane ennast põlema," lausub naine vaikselt, kui Joona on ruumist lahkunud.

Joona läheb oma kontoris, sulgeb ukse ja lehitseb läbi saabunud postist ning loeb Disalt tulnud postkaarti. Naine on sõitnud Londonisse ja kirjutab, et igatseb teda. Disa teab, et Joona vihkab pilte šimpansidest, kes mängivad golfi või on ennast kempsupaberisse mähkinud, ning ei unustub seetõttu alati selleteemalisi kaarte leida. Joona kõhkleb, kas

postkaart teisipidi keerata või üldse ära visata, kuid on mõistagi uudis mulik. Ta keerab kaardi teisipidi ja võpatab vastumeelsusest. Sealt vastu meremehetabemega bulldog, madruse müts peas ja piibutobi ümber Joona naeratab Disa pingutuse peale ja kinnitab kaardi kuulutustahvel. Just siis heliseb telefon.

"Jah?" ütleb ta torusse.

"Ma sain vastuse," lausub Anja.

"See käis kähku," nendib Joona.

"Nad ütlesid, et neil oli olnud tehnilisi probleeme, aga et nad olid juba komissar Kennet Strängile tunni aja eest teada andnud, et tugijaam paiknes Gävles."

"Gävles," kordab Joona.

"Nad ei ole veel päris valmis sellega, ütlesid nad. Ühe-kahe päeva pärast, igal juhul sel nädalal oskavad nad täpselt ütelda, kus Benjamin asus, kui ta selle kõne tegi."

"Sa oleksid võinud minu tuppa tulla ja seda öelda, siia on sinu toa ainult neli meetrit..."

"Ma ei ole sinu majapidajanna, või kuidas?"

"Tõsi."

Joona kirjutab enda ees lebava märkmeploki tühjale leheküljele "Gävle" ja haarab seejärel uuesti telefoni.

"Erik Maria Bark," vastab Erik kohemaid.

"Joona siinpool."

"Kuidas läheb? Kas said midagi teada?"

"Ma sain just äsja kõne umbkaudse positsioneeringu."

"Kus ta on?"

"Me teame seni ainult seda, et tugijaam asub Gävles."

"Gävles?"

"Väheke maad Dala jõest põhja pool ja..."

"Ma tean küll, kus Gävle asub, ma lihtsalt ei saa aru, selles mõttes et..."

Joona kuuleb, kuidas Erik mööda tuba ringi kõnnib.

"Sel nädalal saame täpsustuse," lausub Joona.

"Millal?"

"Homme, nad loodavad."

Ta kuuleb, kuidas Erik istet võtab.

"Nii et sina võtad uurimise üle, eks ole?" küsib ta pinevilt häälega.

"Mina võtan uurimise üle," kinnitab Joona napolisõnaliselt. "Ma leiain Benjamin üles."

Erik köhatab, ja kui ta häälel on kindluse tagasi saanud, selgitab kiiresti:

"Ma olen üksjagu mõelnud, kes seda teha võis, ja ma tahan, et sa saaksid lähemalt üht nime. Ta oli minu patsient, Eva Blau."

"Blau? Nagu saksa keeles "sinine"?"

"Jah."

"On ta sind ähvardanud?"

"Seda on raske seletada."

"Ma lasen kohe tema kohta järele vaadata."

Erik jääb vaikseks.

"Ma tahan sind ja Simonet näha niipea kui võimalik," lausub Joona.

"Nii?"

"Kuriteo rekonstruktsioon jäigi vist tegemata, või kuidas?"

"Rekonstruktsioon?"

"Me peame uurima, kellel oli mingit võimalust Benjamin röövijat"

leida. Kas te olete poole tunni pärast kodus?"

"Ma helistan Simonele," ütleb Erik. "Me ootame sind siin."

"Hästi."

"Joona," ütleb Erik.

"Jah?"

"Ma ju tean, et tuleb lugeda tunde, kuni mõrvar tabatakse. Et esimene"

tapmine on kõige tähtsam," ütleb Erik tasa. "Ja nüüd on see möödas..."

"Kas sa ei usu, et me ta üles leiame?"

"See on... Ma ei tea," sosistab Erik.

"Ma tavaliselt ei eksi," vastab Joona vaiksest, kuid tema hääles on tera-

stust. "Ja ma arvan, et me leiame su poja üles."

Joona paneb toru hargile. Seejärel võtab ta sedeli Eva Blau nimega

lehte ja läheb taas Anja juurde. Naise toas on tugev apelsinilõhn. Erinevate

hüüviltjadega taldrik seisab roosa klaviatuuriga arvuti kõrval, ühel sei-

val ripub aga suur läikiv plakat, kus lihaseline Anja ujub olümpiamän-

gidel liblikat.

Joona naeratab.

"Ma olin kroonus käies *safetyman*, pidin ujuma signaallipuga kümme

meetrit. Aga liblikat pole ma kunagi osanud."

"Energia raiskamine, vaat mis see on."

"Minu meelest on see ilus – sa nägid välja nagu ujuv merineitsi," lau-

ab Joona.

Anja hääb reedab teatud uhkust, kui ta püüab selgitada:

“Koordinatsioonitehnika on päris nõudlik, siin on vasturütm ja keda kotib?”

Anja sirutab ennast rahulolevalt, ja tema suur büst peaaegu puudub Joonat, kes seisab naise kirjutuslaua kõrval.

“Nõndaks,” ütleb Joona ja võtab välja sedeli. “Nüüd ma tahan, et otsiksid mulle välja ühe inimese.”

Anja naeratus jaheneb.

“Jah, ma aimasin, et sa tahad minult midagi saada, Joona. Oli lihtne, liiga kena. Ma aitan sind selle telemastiga ja siis tuled sa siia minu ilusa naeratusega. Ma hakkasin peaaegu uskuma, et sa kutsud mind võõralõunale või midagi, nii...”

“Seda ma teengi, Anja. Aga omal ajal.”

Naine vangutab pead ja võtab Joona käest sedeli:

“Isikuotsing. On sellega kiire?”

“Anja, sellega on väga kiire.”

“Aga miks sa siis seisad siin ja minuga mesijuttu ajad?”

“Ma arvasin, et sulle meeldib see...”

“Eva Blau,” ütleb Anja mõtlikult.

“Pole üldse kindel, et see tema õige nimi on.”

Anja hammustab murelikult huulde.

“Varjunimi,” lausub ta. “Vähe küll siis. Kas sul muud ei ole? Mingi aadressi või midagi taolist?”

“Ei mingit aadressi. Ma tean ainult seda, et kümme aastat tagasi oli Erik Maria Barki patsient Karolinska ülikoolihaiglas, eeldatavasti ainult mõne kuu vältel. Aga vaata nimeregistritest, mitte ainult tavalisest, vaid kõigist teistest ka. Kas näiteks mõni Eva Blau on kusagil ülikooli ametis olnud? Kui ta on ostnud auto, siis peab ta olema kantud sõidukite registrisse. Või kui ta on mingil ajal mõnda viisat taotlenud, omab lugejapileti kusagil raamatukogus... ühingutes, Hea Templi Rüütliriidus, ma tahan, et sa vaataksid ka salastatud identiteete, kuriteo ohvrite nimistut...”

“Jaa, jaa, mine nüüd minema, et ma saaksin juba ükskord tööle astuda,” ütleb Anja.

Joona paneb kinni heliraamatu, kus Per Myrberg oma iseäraliku segusa rahust ja intensiivsusest loeb Fjodor Dostojevski “Kuritöö ja karistus”. Ta pargib auto Lao Wai, Aasia taimetoidurestorani juurde, kuhu Dia on teda alatasa meelitada püüdnud. Ta viskab pilgu aknast sisse ja on rahul.

See puitmööbli askeetlikust ilust, ebavajaliku tilulilu ja nipsasjakeste kogumisest ruumis.

Kui ta Simone ukse taga kella annab, on Erik juba kohal. Nad tervitavad teineteist ja Joona annab kiirelt teada, mida ta teha kavatseb.

“Me rekonstrueerime Benjamini rõõvi nii palju kui võimalik. Ainus probleem, kes selle juures tegelikult viibis, oled sina, Simone.”

Siine noogutab otsustavalt.

“Nii et etenda iseenda osa. Mina olen kurjategija ja sina, Erik, pead leidma Benjamini.”

“Olgu,” ütleb Erik.

Joona vaatab kella.

“Simone, mis ajal sinu arvates sissemurdmine toimus?”

Siine kõhatab hääle puhtaks:

“Pole kindel... aga ajaleht polnud veel tulnud... nii et see oli enne, kui ma olin käinud enne üleval vett joomas, ja siis oli kell kaks... edasi minn ma mõne hetke ärkvel... nii et mingil ajal poole kolme ja viie vahel.”

“Hästi, siis ma panen kella poole neljale, nii et tuleb keskmine aeg,” ütleb Joona. “Ma keeran ukse lukust lahti ja hiilin Simone voodi juurde, vaatan, et teen talle süsti ja lähen edasi Benjamini tuppa – see oled sina, Erik – ja seal ma süstin sind ja tirin sind toast välja. Ma lohistan sind voodi esikupõrandat ja välisuksest välja. Sa kaalud rohkem kui su poeg, nii et peame seda ajalisel paari minuti võrra kompenseerima. Simone, anna ennast liigutada täpselt samal viisil kui siis. Heida samal ajahetkel samasse asendisse. Ma tahan teada, mida sa nägid, täpselt mida sa näha või mõnda aimata võisid.”

Simone noogutab, näost kahvatu.

“Aitäh,” sosistab ta. “Aitäh, et sa seda teed.”

Joona vaatab jäähallide silmadega tema poole:

“Me leiame Benjamini üles.”

Simone silub käega kiirelt üle lauba:

“Ma lähen magamistuppa,” ütleb ta kähedalt ja näeb, kuidas Joona lahkub, võtmekimp käes.

Kui Joona sisse tuleb, lamab Simone teki all. Mees liigub kiirelt tema juurde, mitte joostes, kuid sihikindlalt. Teeb kõdi, kui mees tema käe üles tõstab ja käsivarde mängult süsti teeb. Tema kohale kummardunud Joona otsa kohates meenub Simonele, kuidas ta ärkas selge piste peale käsivarde vastu, kuidas ta nägi mingit kuju kiiruga ukse vahelt välja esikusse lipsamas.

Juba paljas mälestus sellest paneb ta käsivarre torkekohalt ebameeldivalt surisema. Kui Joona lai selg vaateväljalt kadunud on, ajab ta end vastu istukile, hõõrub küünarlohku ja tõuseb aeglaselt üles. Ta jõuab esikuni piilub kissitades Benjamini tuppa ja näeb, kuidas Joona voodi kumardub. Ja korraga lausub ta lihtsalt need sõnad, nagu oleksid nad kajanud tema mälus:

“Mis te teete? Kas ma tohin sisse tulla?”

Simone läheb kõheldes edasi serveerimislaua juurde. Kehale meenub, kuidas ta tasakaalu kaotas ja põrandale kukkus. Simone jalad nõtkuvad all, samas tuleb talle meelde, kuidas ta langes aina sügavamale ja sügavamale musta tuimusesse, millesse lõikusid vaid üha lühemad valgusahetused. Simone istub röötsakil seina vastas ja näeb, kuidas Joona Erik jalgupidi mööda esikut lohistab. Mälu mängib ette arusaamatu stseen, kuidas Benjamin püüdis uksepiidast kinni haarata, kuidas tema pea vastu lävepakku pörkas ja kuidas poiss üha nõrgemaks muutuvate liigutustega käed tema poole sirutas.

Kui Erik Simonest mööda lohistatakse ja nende pilgud koonduvad, tundub, nagu laotuks esikus põgusaks hetkeks laiali mingi udukogu aurusaammas. Simone näeb Joona nägu altvaates. See vahetub viivukiti. Simone näeb vaimusilmas vilksamisi roimarit. Varjatud nägu ja kollane käsi Benjamini pahkluu ümber. Simone süda peksab kõvasti, kuidas Joona Erikut trepikotta lohistab ja ukse enda järel kinni paneb.

Kogu korteris jääb valitsema ebameeldiv olemine. Simone ei saa tundeist, et teda on uuesti tuimestatud, et ta liikmed on lõdvad ja tuimad, kui ta üles tõuseb ja meeste naasmist ootab.

Joona tõmbab Erikut üle koridori kriimulise marmorpõranda, lastes iseloomulikele pilgule ringi käia, proovides näha nurki ja kõrgusi, et leida kohti, kus võinuksid seista tunnistajad. Ta püüab aru saada, kui kaugel trepist alla vaateväli ulatub, mõeldes, et keegi võinuks seista võib-olla vii-astet allpool, tihedasti vastu trepivõret, ja teda sel hetkel silmitseda. Ta läheb edasi lifti poole. Ta on valmistunud ja lifti ukse lahti jätnud. Pöörates ettepoole kummardudes märkab ta ukse läikival pealispinnal oma nägu. Seejärel selle taga möödalibisevat seina. Joona lohistab põrandal lehviva Erikut lifti põrandale. Läbi kabiinivõre näeb ta paremal pool paiknevat korteriust, kirjapilu ja messingist nimesilti, ent teisel pool üksnes sein. Platvormi kohal rippuv laelamp jääb ukseposti taha varju. Liftikabli sügavuses suunab Joona pilgu suurele peeglile, kummardub ja sirutab selga, kuid ei märka midagi. Trepil kohal asuv aken on kogu aeg pil-

la. Üle öla piiludes ei avasta ta midagi uut. Kuid nüüd korraga silmab ta midagi ootamatut. Teatud nurga alt võib ta väiksema, viltu asetatud peegli kaudu näha otse seni peidus olnud korteri valgusest helkivasse ukse silma. Ta suleb liftiukse ja paneb tähele, et ruudukujuline peegel annab tal endistviisi liftipeegli kaudu otse ust silmitseda. Kui keegi peaks selle ukse taga ja vaataks läbi ukse silma välja, mõtleb ta, näeks see ta praegu selgesti otsevaates mu nägu. Aga kui kas või viie sentimeetri kaugusest kummaski suunas pead liigutada, kaob nähtavus kohe.

Alla jõudes tõuseb Erik maast üles ja Joona vaatab kella.

“Kaheksa minutit,” ütleb ta.

Nad lähevad tagasi korterisse. Simone seisab esikus ja paistab, et ta on väsinud.

“Tal olid käes nõudepesukindad,” ütleb ta. “Kollased kummikindad.”

“Oled kindel?” küsib Erik.

“Jah.”

“Kui pole mingit mõtet sõrmejälgi otsida,” lausub Joona.

“Mida me teeme?” küsib Simone.

“Politsei on käinud juba ustele koputamas,” ütleb Erik süngelt, sellal kui Simone tema selga prahist ja tolmust puhtaks harjab.

Joona võtab välja mingi paberi.

“Noh, mul on siin nimekiri nendest, kellega juba räägitud on. Mõis- tugi keskenduti teie korruse korteritele ja korruse madalamale. On veel mõni tükk, kellega nad pole rääkinud, ja üks, kes...”

Ta uurib skeemi ja märkab, et põigiti lifti taga asuv korter on maha tõmmatud. See oli uks, mida ta kahe peegli abil oli näinud.

“Üks korter on täiesti maha tõmmatud. See on see, mis asub teisel korrusel lifti.”

“Nad olid ära sõitnud,” ütleb Simone. “Nad on ikka veel ära. Kuus korda Taimaal.”

Joona vaatab tõsisel ilmel nende poole.

“On aeg ustele koputada,” lausub ta lühidalt.

Üksel, millel oli peeglite kaudu otsevaade lifti sisemusse, seisab nimi Taimaal. See on korter, mis ustele koputamise operatsiooni läbi vii- nud politseinikke ei huvitanud, kuna see oli varjatud ja tühi.

Joona kummardub alla ja piilub kirjapilust sisse. Ta ei näe uksematil mingit postikuhilat ega reklaami. Korraga kuuleb ta korteri sisemusest tugeva heli. Kõrvalt ruumist ilmub pehmel sammul esikusse kass. Loom liigub ja vaatab äraootavalt Joona poole, kes kirjapilu lahti hoiab.

"Keegi ei jäta kassi kuueks nädalaks üksi," lausub Joona aeglaselt ette.

Kass kuulatab, keha hüppevalmis.

"Sa ei näe just nälginud välja," ütleb Joona loomale.

Kass haigutab laialt, hüppab esikutoolile ja kerib ennast mõnuses kerasse.

Esimesena tahab Joona rääkida Alice Franzéni abikaasaga. Kui põlv eelmisel korral kortereid mööda käis, tuli avama ainult naine. Abielupaar Franzén elab Simone ja Erikuga samal korrusel. Nende korter asub la vastas.

Joona helistab ja ootab. Ta mäletab põgusalt, kuidas ta oli lapsena me lilli müües ja ühe korra ka Luteriabi papist korjanduskarbiga ringi k nud. Võõristustunne kellegi teise koju piilumise eest, vastumeelsus ne silmis, kes ukse lahti tegid.

Ta helistab uuesti uksekella. Avama tuleb kolmekümnendates nann vaadates tema poole äraootaval ja reserveeritud ilmel, mis paneb ta mõtlema kassile tolles tühjas korteris.

"Jah?"

"Joona Linna on mu nimi," ütleb ta oma isikutunnistust näidates. "Ma tahan rääkida teie mehega."

Naine heidab kiire pilgu üle õla ja küsib siis:

"Ma tahan kõigepealt teada, milles asi. Ta on üldiselt hõivatud."

"Asi puudutab ööd vastu kaheteistkümnendat detsembrit."

"Aga selle kohta te ju juba küsisite," ütleb naine ärritatult.

Joona vaatab kärmelt paberile, mida käes hoiab.

"Siin seisab, et politsei vestles teiega, aga mitte teie mehega."

Naine ohkab pahaselt.

"Ma ei tea, kas tal on aega," vastab ta.

Joona naeratab.

"See võtab ainult mõne minuti, ma luban."

Naine kehitab õlgu ja hõikab siis korteri sügavusse:

"Tobias! Politseist tuldi!"

Hetke pärast ilmub nähtavale mees, käterätt ümber puusade seond Tema nahk paistab kuumavat, ta on väga tugevalt päevitunud.

"Tere," ütleb ta Joonale. "Ma võtsin päikest..."

"Vahva," lausub Joona.

"Ei ole," kostab Tobias Franzén. "Minu maksas puudub üks tead ensüüm. Mulle määrati raviks iga päev kaks tundi päevitamist."

"Siis on teine asi," lausub Joona kuivalt.

"Sa tahtsid midagi küsida."

"Ma tahan teada, kas nägite või kuulsite midagi ebatavalist ööl vastu lapieva, kaheteistkümnendat detsembrit."

Tobias sügab rinnakorvi. Tema päevitunud ihule jäävad sõrmedest jäljed triibud.

"Las ma nüüd mõtlen, see oli siis, jah. Kurv küll, aga mulle ei tule midagi erilist meelde. Tegelikult ma ei mäleta."

"Hüva, suur tänu," ütleb Joona pead langetades.

Tobias sirutab käe lingi järele, et ust kinni panna.

"Üks asi veel."

Joona noogutab tühja korteri poole.

"See perekond seal, Rosenlund," alustab ta.

"Nad on väga toredad," naeratab Tobias ja väristab end. "Ma pole midagi jupi aega näinud."

"Ei, nad on ära sõitnud. Teate, kas neil käib keegi abiline koristamas või midagi taolist?"

Tobias raputab pead. Ta on oma päevituse all kahvatanud ja väriseb end külmast.

"Kahjuks pole mul aimugi."

"Tanan," ütleb Joona ja vaatab, kuidas Tobias Franzén ukse kinni paneb.

Joona läheb nimekirjas järgmise nime, Jarl Hammari juurde, kes elab Erikust ja Simonest korrus allpool. Ta on pensionär ega viibinud eelmise poliitveidi ajal kodus.

Jarl Hammar on kõhn mees, kes põeb ilmselt Parkinsoni tõbe. Ta kannab seljas ranget kardigani ja kaela ümber rätti.

"Krimi," kordab Hammar kähiseva, peaaegu kuuldamatu häälega ning laeb kaest hägusel pilgul üle Joona libiseda. "Mida krimid minu kirstu tahavad?"

"Ma tahan ainult ühe küsimuse esitada," kostab Joona. "Kas on võimalik, et nägite ööl vastu kaheteistkümnendat detsembrit siin majas või muul midagi ebatavalist?"

Jarl Hammar paneb pea viltu ja silmad kinni. Veidi aja pärast avab ta need uuesti ja raputab Joona suunas pead.

"Ma võtan rohtu," lausub ta. "See paneb mu väga sügavasti magama."

Joona silmab Jarl Hammari selja taga naisekuju.

"Ja teie abikaasa," küsib ta. "Kas ma võin temaga rääkida?"

Jarl Hammar naeratab viltuselt.

"Minu naine Solveig oli suurepärane naine. Aga nüüd on ta kahjul mulla all, suri juba pea kolmeteistkümne aasta eest."

Kõhn mees pöörab ringi ja tõstab väriseva käe korteri sisse, seisva tumeda kogu poole:

"See siin on Anabella. Ta aitab mind kraamimisel ja teeb muud sellist. Kahjuks ta ei räägi rootsi keelt, aga muus osas on ta laitmatu."

Varjutaoline ilmutis astub oma nime kuuldes valgusesse. Ta on kahe kümnendates eluaastates, põsil suured rõugearmid, kannab juukseid lohakas krunnis ja on väga lühikest kasvu.

"Anabella," lausub Joona väga leebelt. "*Soy comisario de policía en esta ciudad.*"

"*Buenos días,*" vastab naine soseledes ning vaatab Joonale oma tumedate silmadega otsa.

"*Tu limpias más partamentos aquí? En este edificio?*"

Tüdruk noogutab selle märgiks, et Joonal on õigus – ta koristab teisi kortereid selles majas.

"*Qué otros?*" küsib Joona. "Milliseid teisi?"

"*Espera un momento,*" ütleb Anabella, mõeldes hetke, enne kui hakkab sõrmedel üles lugema: "*El piso de Lagerberg, Franzén, Gerdman, Rosenlund, el piso de Johansson también.*"

"Rosenlund," kordab Joona. "*Rosenlund es la familia con un gato, ¿verdad?*"

Anabella noogutab naeratades. Ta kraamib ka seda kassiga korteri

"*Y muchas flores,*" lisab ta.

"Palju lilli," kiidab Joona, ja näeb tüdrukut noogutavat.

Joona küsib tõsiselt, kas tüdruk pani neli ööd tagasi, Benjamini kadumise ajal, midagi erilist tähele:

"*Notabas alguna cosa especial hace cuatro días? De noche...*"

Anabella nägu kivistub.

"No," ütleb ta kiiresti, püüdes tagasi Jarl Hammari korterisse tulla.

"*De verdad,*" lausub Joona rutuga. "*Espero que digas la verdad, Anabella.*" Ma ootan, et sa räägiksid tõtt."

Ta kordab, et asi on väga tähtis, et asi puudutab üht kadunud last.

Jarl Hammar, kes on kõrval seisnud ja kogu jutuaajamist hoolega kuulanud, ütleb mõkitaval kahedal häälel, hoides üleval oma kõvasti värisvaid käsi:

"Sa pead olema Anabella vastu kena, ta on väga tubli tüdruk."

"Ta peab mulle rääkima, mida ta nägi," selgitab Joona otsusekindlalt ning pöördub jälle Anabella poole:

"*La verdad, por favor.*"

Jarl Hammar paistab abitu välja, kui Anabella tumedatest särasilmadest väljavad mõned suured pisarad.

"*Perdón,*" sosistab tütarlaps. "*Perdón, señor.*"

"Ara kurvasta, Anabella," ütleb Jarl Hammar ja viipab Joonale. "Tulge siia, ma ei saa lasta teda trepil seista ja nutta."

Nad lähevad sisse ja istuvad kolmekesi Jarl Hammari läikiva söögitoa ühes ääres, kuhu peremees asetab purgikese piparkookidega, samal ajal kui Anabella vaikselt häälel jutustab, et tal pole kusagil elada, et on kolm aastat kuud kodutu, kuid tal on õnnestunud end peita trepikodades ja nende juures, kelle pool ta koristamas käib. Kui ta Rosenlundi korteri sisse sai, et lillede ja kassi eest hoolitseda, võis ta viimaks vannis käia ja riiviliselt magada. Neiu kordab üha uuesti ja uuesti, et pole midagi teinud, et ta pole varas, pole isegi toitu võtnud ega midagi puudutanud, ja et ta ei maga mitte Rosenlundide voodis, vaid köögivaibal.

Järele vaatab Anabella tõsiselt Joonale otsa ja ütleb, et on väga kerge öelda, juba väikesest peale, kui pidi väiksemate õdede-vendade eest hoolitsema. Ööl vastu laupäeva kuulis ta trepikojast mingit häält ja hakkas kartma, korjas oma asjad kokku, hiilis välisukse juurde ja piilus läbi aknasilma välja.

"Liftiuks oli lahti, aga ma ei näinud midagi," ütleb ta. "Korraga kuulsin mingeid hääli, ohkeid ja aeglaselt samme, nagu oleks seal liikunud vana inimene."

"Aga ei mingeid hääli?"

Neiu raputab pead.

"*Sí, no.*"

Anabella püüab kirjeldada, kuidas varjud üle põranda liikusid. Joona noogutab ja küsib:

"Mida sa peegli kaudu nägid? *Qué viste en el espejo?*"

"Peegli kaudu?"

"Sa võisid näha lifti sisemusse, Anabella," ütleb Joona.

Anabella mõtleb järele ja ütleb siis aeglaselt, et nägi kollast kätt.

"Ja pärast nägin selle naise nägu ka," lisab ta.

"See oli naine?"

"*Sí, una mujer.* Jah, oli küll naine."

Anabella selgitab, et naine kandis kapuutsi, mis heitis tema näole vastu, kuid lühikese hetke vältel nägi neiu tema põske ja suud.

"*Sin duda era una mujer,*" kordab Anabella. Kahtlemata oli naine.

"Kui vana?"

Neiu raputab pead. Ta ei tea.

"Sama noor kui sina?"

"*Tal vez.* Võib-olla."

"Veidi vanem?" küsib Joona.

Neiu noogutab, kuid lisab siis, et ta ei tea, et ta nägi naist ainult mõne sekundi ja et nägu oli tegelikult peidus.

"*Y la boca de la señora?*" näitab Joona. Kuidas naise suu välja nägi?"

"Rõõmus."

"Kas ta nägi rõõmus välja?"

"*Sí. Contenta.*"

Joonal ei õnnestu välja meelitada mingit isikukirjeldust, ta küsib detailide kohta, keerab küsimused teisipidi, toob ise näiteid, kuid on ilmselge, et Anabella on kõik nähtu edasi andnud. Joona tänab teda ja Jarl Hammarit abi eest.

Teel trepist üles kasutab Joona juhust, et Anjale helistada. Naine võtab kohe toru.

"Anja Larson, riigikrimi."

"Anja, kas sa oled Eva Blau kohta juba midagi leidnud?"

"Ma tegelen sellega, aga sa muudkui helistad ja segad mind kogu aeg."

"Palun vabandust, aga kiire on."

"Ma tean, ma tean. Aga mul ei ole sulle praegu midagi anda."

"Okei, helista siis niipea, kui..."

"Ära kamanda," katkestab teda Anja ja viskab toru hargile.

Kolmapäeva ennelõuna, kuueteistkümmnes detsember

Erik istub Joona kõrval autos ja puhub kohvile pabertopsis. Nad sõitavad mööda ülikoolist ja riiklikust ajaloomuuseumist. Teisel pool Brunnsvikeni kandis säravad kasvuhooned keset maadvõtvat pimeust.

"Oled sa nimes kindel? Eva Blau?" küsib Joona.

"Jah."

"Üheski telefoniraamatus, üheski kuriteoregistris, üheski võlaregistris, kahtlusaluste registris või relvaregistris pole midagi, samuti mitte maksuametis, rahvastikuregistris või autoregistris. Ma lasksin kontrollida kõiki omavalitsuste registreid, maakohtuid, kirikuregistreid, kindlustuskassat, migratsiooniametit. Rootsis ei ela ühtki Eva Blaud ega pole kunagi elanudki."

"Ta oli minu patsient," ei jäta Erik jonni.

"Siis peab tal mingi muu nimi olema."

"Kurat küll, ma ometi tean oma patsientide..."

Ta jälleb-vait, sest miski nagu vilksataks mööda – kumendav aimdus sellest, et naisel võis olla ka teine nimi –, kuid siis laguneb see jälle olematuseks.

"Mida sa öelda tahtsid?" küsib Joona.

"Ma vaatan oma paberid läbi, äkki teda lihtsalt kutsuti Eva Blauks."

Valge talvetaevas lasub madalal ja on tihe, paistab, nagu võiks iga hetk hakata lund sadama.

Erik joob natuke kohvi ja tunneb, kuidas magususele järgneb püsiv tihed järelmaitse. Auto keerab Täby villade rajooni poole. Nad veerevad mööda majadest, piki raagus viljapuudega härmatanud aedu pikaste kaetud veesilmadega, klaasitud verandadega, kust paistab punu-

tud mööbel, mööda lumega kaetud batuutidest, küpresside ümber kor-
rutatud ehistuledest, mööda sinistest keldudest ja pargitud autodest.

"Kuhu me õigupoolest sõidame?" küsib Erik korraga.

Õhus hõljub väikesi ümaraid lumehelbeid, mis kuhjuvad kojamehe
vastas kapotile.

"Me oleme peaaegu kohal."

"Kus kohas kohal?"

"Ma leidsin veel mõningaid inimesi, kelle perekonnanimi on Blau,
kostab Joona naeratades.

Ta pöörab eraldiseisva garaaži ette ja peatab auto, jättes mootori auku
tühikäigul käima. Keset muruplatsi seisab kahe meetri kõrgune plaan
Karupoeg Puhh, värv punaselt särgilt lahti koorumas. Muid mängu-
aias ei paista. Suure kollase puumaja juurde viib ebasümmeetrilistest kivi-
kiviplaatidest teerada.

"Siin elab Liselott Blau," ütleb Joona.

"Kes see on?"

"Pole aimugi, aga ehk teab ta midagi Eva kohta."

Joona näeb Eriku kahtlevat näoilmet ja ütleb:

"See on ainus, millest me praegu lähtuda saame."

Erik raputab pead:

"Sellest on kaua aega möödas ja ma ei mõtle kunagi sellele ajale, mil
ma veel hüпноosiga tegelesin."

Erik kohtab Joona jäähalle silmi:

"Sel võib-olla polegi Eva Blauga mingit pistmist," ütleb ta.

"Oled sa püüdnud meelde tuletada?"

"Ma arvan küll," vastab Erik viivitades ja silmitseb oma kohvitopi.

"Korralikult?"

"Võib-olla siis mitte."

"Tead sa, kas Eva Blau oli ohtlik?" küsib Joona.

Erik vaatab autoaknast välja ja näeb, et keegi on vildikaga Puhhi
kihvad ja kurjad kulmud joonistanud. Ta rüütab pisut kohvi ja korraga
meenub talle päev, mil ta esmakordselt Eva Blau nime kuulis.

Nüüd ta mäletab seda.

Kell oli pool üheksa hommikul. Päike paistis otse läbi tolmuste akende
sisse. Ma olin olnud öövalves ja maganud kontoris, mõtleb ta.

Kümme aastat varem

Kell oli pool üheksa hommikul. Päike paistis otse läbi tolmuste
akende sisse. Ma olin pärast öövalvet maganud kontoris, tundsin
end väsinult, kuid pakkisin ikkagi spordikoti kokku. Lasse Ohlson oli
minu nädalat järjest meie sulgpallimatšid ära jätnud. Tal oli liiga palju
tögemist, sest ta sõitis Oslo ja Karolinska haiglate vahet, käis Londonis
inimluid lugemas ja pidi juhatuses tegev olema, kuid üle-eelmisel päeval
ta helistas ja küsis, kas ma olen valmis.

"Jah, kuradimoodi valmis," vastasin mina.

"Sa oled valmis kitli peale saama," ütles Lasse ilma oma tavalise rei-
panta hääles.

Ma valasin viimase kohvitilga valamusse, jätsin kruusi personali köö-
ginurka, jooksin treppidest alla ja sõitsin rattaga spordisaali juurde. Lars
Ohlson viibis juba külmas riietusruumis, kui ma sisse astusin. Ta vaatas
alla ja heitis mulle peaaegu hirmunud pilgu, pöördus kõrvale ja tõmbas
hüükesed püksid jalga.

"Sa saad nii palju peksta, et sa ei suuda nädal aega istudagi," ütles ta
mulle otsa vaadates.

Tema käsi värises kappi lukustades.

"Mul on palju tööd olnud," ütlesin mina.

"Mis? Jah, täpselt, mul on olnud..."

Ta jäi vait ja istus rantsatades toolile.

"Kas sa tunned ennast hästi?" küsisin mina.

"Täiesti," vastas tema. "Ja sa ise?"

"Ma kohtun reedel juhatusega."

"Õigus küll, sinu toetusraha on peaaegu läbi, alati sama lugu."

"Kuigi ma ei olegi väga mures," ütlesin mina. "Selles mõttes, et ma
arvan, et kõik läheb hästi, minu uurimistöös on ju edasiminekuks, see
mähub, mul on väga kenasid tulemusi."

"Ma tunnen juhatusest Frank Paulssoni," ütles Lars tõustes.
 "Tunned või? Mismoodi?"
 "Me käisime koos kroonus, Bodenis oli see, ta on terane ja küllalt avatud."
 "Tore," kostsin ma vaikselt.
 Me lahkusime riietusruumist ja Lasse haaras mu käsivarrest.
 "Kas ma helistan talle ja ütlen lihtsalt, et tehku panus sinu peale?"
 "Kas nii saab?" küsisin mina.
 "Vaevalt et see lubatud on, aga keda see kotib."
 "Siis jäta parem niisama," naersin mina.
 "Aga sa pead ju uurimusega jätkama."
 "Küll sellega saab."
 "Ära kellelegi hinga."
 Ma vaatasin tema poole ja ütlesin kobavalt:
 "Aga see oleks kaunis jabur."
 "Täna õhtul helistan Frank Paulssonile."
 Ma noogutasin, ja Lasse lajatas mulle naeratades kerge laksu kuni selga.
 Kui me kajavasse ja jalatsitest kriuksuva põrandaga suurde saali jõudsime, küsis Lars korraga:
 "Kas sa tahaksid ühe mu patsiendi üle võtta?"
 "Miks siis nii?"
 "Mul lihtsalt ei ole tema jaoks aega," vastas Lars.
 "Aga mul on ka kahjuks ajad täis," vastasin mina.
 "Olgu peale."
 Ma hakkasin venitusi tegema, oodates, et viies väljak vabaneks. Lars sörkis ringi, tõmbas käega üle juuste ja kõhatas.
 "Eva Blau sobiks ilmselt sinu gruppi," ütles ta. "Sest ta klammerdub nagu vanakurat ühe trauma külge. Vähemalt mulle tundub nii, sest mina ei suuda tema koorikust läbi murda, ma pole sellega ainsamatki korda toime tulnud."
 "Ma annan hea meelega nõu, kui sa..."
 "Nõu?" katkestas ta ja lisas summutatud häälel: "Kui aus olla, siis ma lõpetasin temaga ära."
 "Kas juhtus midagi?" küsisin mina.
 "No ei, lihtsalt et... Mulle näis, et ta on väga haige – see tähendab füüsiliselt."
 "Aga ta ei olnud?" küsisin mina.

Lasse manas näole sunnitud naeratuse ja silmitses mind tähelepanekult.
 "Kas sa ei võiks lihtsalt öelda, et võtad ta oma gruppi?" küsis ta.
 "Ma mõtlen selle asja peale," kostsin mina.
 "Häägime sellest täna hiljem," lausus Lasse kiiresti.
 Ta sörkis ühe koha peal, jäi seisma, heitis mureliku pilgu saali sissekäigu poole, piidlõs saabujaid ning naaldus siis vastu seina.
 "Ma ei tea, Erik, aga kuradi hea tunne oleks, kui sa Evale pilgu peale saaksid, siis ma võiksin..."
 Lars vakatas ja vaatas raja poole, kus kaks arstitudengite moodi noort istis oma väljakuajast viimaseid minuteid mängisid. Kui üks neist komistas ja lihtsast tilkpallist mööda lõi, turtsatas Lars ja sosistas:
 "Lehm."
 Mina vaatasin kella ja alustasin õlaringidega. Lasse näris seistes küüsi. Ma nägin, kuidas ta kaenlaalustesse tekkisid higilaigud. Tema nägu oli väsemaks, kõhnemaks muutunud. Keegi karjus saalist väljaspool, Lasse rümpatas ja vaatas vilksamisi uste poole.
 Naised korjasid asjad kokku ja lahkusid lobisemise saatel väljakult.
 "Nüüd hakkame mängima," ütlesin mina astuma hakates.
 "Erik, kas ma olen sul kunagi palunud mõnd patsienti üle võtta?"
 "Ei, ainus asi on see, et mul on ajad täis."
 "Aga kui ma võtan su valved üle," ütles Lasse kärmelt, jälgides minu reaktsiooni.
 "Seda on päris palju," vastasin ma imestades.
 "Ma tean, aga ma mõtlesin, et sul on ju perekond ja sa pead kodus ka olema," ütles tema.
 "Kas see patsient on ohtlik?"
 "Mis sa sellega mõtled?" küsis tema ebakindla naeratusega, hakates minna reketit näppima.
 "Eva Blau? Kas see on sinu hinnang?"
 Lasse heitis taas pilgu ukse poole.
 "Ma ei teagi, mida vastata," sõnas ta vaikselt.
 "Kas ta on sind ähvardanud?"
 "Selles mõttes, et... kõik sedasorti patsiendid võivad ju ohtlikud olla, seda on raske määrata, aga ma olen kindel, et sa saad temaga hakkama."
 "Küllap saangi," sõnasin mina.
 "Sa siis võtad ta? Ütle, et võtad, Erik. Kas võtad?"
 "Jah," kostsin mina.

Lasse põsed löid roosatama, ta pööras pea ära ja hakkas end seeri joone taha asutama. Korraga voolas mööda tema reie sisekülge verevõrk. Ta pühkis selle käega ära ja vaatas siis minu poole. Taibates, et ma olen verd näinud, pomises ta, et tal on probleeme kubeme piirkonnas, vahetas ning lahkus longates väljakult.

Kaks päeva hiljem olin äsja oma vastuvõtutuppa naasnud, kui kõlaskoputus uksele. Kui avama läksin, seisis koridoris Lasse Ohlson, tema mõni meeter eemal aga valges vihmamantlis naine. Viimase silmis paistis murelik pilk ja tema nina punetas, justnagu oleks ta külmetunud. Tema nägu oli kitsas ja teravajooneline ning sinise ja roose lauvärviga tugevalt meigitud.

"See siin on Erik Maria Bark," tutvustas Lasse. "Väga hea arst, parem kui mina kunagi suudaksin olla."

"Te olete varajased," laususin mina.

"Kas asi ikka toimib?" päris Lasse närviliselt.

Ma noogutasin ja palusin neil edasi astuda.

"Erik, mul ei ole aega," kostis Lasse tasasel häälel.

"Aga oleks ometi parem, kui sina ka juures viibiksid."

"Ma tean, aga ma pean lippama," vastas tema. "Helista mulle, millal tahad, ma võtan vastu, kas või keset ööd, ükskõik millal."

Ta kiirustas minema ja Eva Blau järgnes mulle kabinetti, sulges end järel ukse ja vastas seejärel mu pilgule.

"Kas see on sinu oma?" küsis ta äkitselt, sirutades oma värisemas pihus minu poole portselanist elevanti.

"Ei, see pole minu," vastasin mina.

"Aga ma nägin ju, kuidas sa seda vaatasid," ütles naine pahural toonil.

"Sa tahad seda endale, kas pole?"

Ma tõmbasin sügavasti hinge ja küsisin:

"Miks sa arvad, et ma seda endale tahan?"

"Kas sa siis ei taha?"

"Ei."

"Aga kas sa seda tahad?" küsis naine oma kleiti üles tõmmates. Tal ei olnud aluspükse jalas ja häbemekarvad olid ära raseeritud.

"Eva, ära tee niiviisi," ütlesin mina.

"Olgu," ütles tema, huuled närvitsemisest võbelemas.

Ta oli mulle liiga lähedale tulnud. Tema riietel oli tugev vanilje lõhn.

"Kas võtame istet?" küsisin ma neutraalsel toonil.

"Teineteise peale?"

"Sina võid istuda diivanile," ütlesin ma.

"Diivanile?"

"Jah."

"Siis sa saaksid..." ütles tema vihmamantlit põrandale heites, läks kirjutuslaua taha ja istus minu toolile.

"Kas sa räägiksid mulle natuke iseendast?" küsisin mina.

"Mis sind huvitab?"

Ma mõtlesin, kas ta võiks vaatamata oma tugevasti pingutatud olekule olla inimene, kes laseb end vaevata hüpnootiseerida, või punnib vastu, püüdes jätta reserveeritud ja analüüsivaks jälgijaks.

"Ma ei ole su vaenlane," selgitasin ma rahulikult.

"Ei ole või?"

Naine tõmbas lahti kirjutuslaualaeka.

"Jätta see rahule," ütlesin mina.

Ta ignoreeris mu sõnu ja tuhnis hooletult paberites. Ma läksin tema juurde, tõstsin ta käe eest ära, lükkasin sahtli kinni ja laususin otsustavalt:

"Sa ei tohi nii teha. Ma palusin sul sahtel rahule jätta."

Naine vaatas trotslikult minu poole ja tõmbas sahtli uuesti lahti. Pilku tõusust lahti laskmata võttis ta peotäie pabereid ja viskas põrandale.

"Lõpeta!" käskisin ma karmilt.

Naise huuled hakkasid värisema. Ta silmad täitusid pisaratega.

"Sa vihkad mind," sosistas ta. "Ma teadsin seda, ma teadsin, et sa hakkad mind vihkama, kõik vihkavad mind."

Korraga kõlas ta hirmunult.

"Eva," ütlesin ma ettevaatlikult. "Mingit ohtu ei ole, võta lihtsalt istet, sa võid võtta minu tooli, kui tahad, või istuda diivanile."

Naine noogutas, tõusis toolilt ja läks diivani poole. Siis pöördus ta tagasi ümber ja küsis vaikselt:

"Kas ma võin su keelt puudutada?"

"Ei, seda sa ei või. Istu nüüd maha, ma ütlesin."

Naine võttiski viimaks istet, kuid hakkas kohe rahutult nihelema.

Ma märkasin, et ta hoiab midagi käes.

"Mis sul seal on?" küsisin ma.

Naine peitis käe kiiresti selja taha.

"Eks tule ja vaata, kui julged," ütles ta oma kartlikul vaenulikul toonil.

Ma tundsin lühidaid kannatamatuse laineid hingest üle uhkavat, ja tundisin end täiesti rahulikuks, kui küsisin:

"Sooviksid sa rääkida, miks sa siin minu juures oled?"

Naine raputas pead.

"Mis sa arvad?" küsisin mina.

Tema nägu tuksatas.

"Sest et ma ütlesin, et mul on vähk," sosistas ta.

"Kas sa kartsid, et sul tuleb vähk?"

"Ma arvasin, et tema tahab, et mul tuleks vähk," kostis naine.

"Lars Ohlson?"

"Mulle tehti ajuoperatsioon, mind opereeriti paar korda. Mind ümber tati narkoosiga magama. Mind vägistati sel ajal, kui ma magasin."

Tema pilk kohtus minu omaga ja ta kõverdas kiiresti huuli:

"Nii et nüüd olen ma nii rase kui ka lobotomeeritud."

"Mis sa sellega tahad öelda?"

"Et see on hea, sest ma igatsen last, poega, kes imeks mu rinda."

"Eva," ütlesin mina, "miks sa enda meelest siin oled?"

Ta võttis käe selja tagant välja ja avas kokkupigistatud rusika. Käsi oli tühi, ta pööras ja keeras seda mitu korda.

"Kas sa tahad mu vittu uurida?" sosistas ta.

Ma tundsin, et pean ruumist lahkuma või kedagi kutsuma. Eva Blau tõusis kähku püsti:

"Vabandust," ütles ta. "Vabandust, ma lihtsalt kardan, et sa hakkad mind vihkama. Palun ära vihka mind. Ma tahan siia jääda, ma vajan sind."

"Eva, rahune maha. Ma püüan lihtsalt sinuga vestelda. Mõte on selles, et sa lülituksid minu hüpnootikumidega, sa tead seda, Lars selgitas sulle. Ma ütlesin, et sa suhtud sellesse positiivselt, et sa soovid seda."

Naine noogutas, sirutas käe ja tõukas mu kohvitassi laualt põrandale.

"Vabandust," ütles ta taas.

Kui Eva Blau läinud oli, kogusin ma oma paberid põrandalt kokku ja istusin kirjutuslaua taha. Teispool aknaruutu sadas heledat vihma ja mulle meenus, et Benjamin oli täna lasteaiaga väljasõidul ning et ei temal ega Simonel polnud meeles pakkida talle kaasa vihmakindlad püksid, mis olid pesus käinud.

Nüüd voolas vihma selge valge vesi mööda tänavaid, teeradasid ja mänguväljakuid.

Ma juurdlesin, kas peaksin helistama lasteaeda ja paluma neil Benjamin siseruumidesse jätta. Iga väljasõit tekitas minus ängi. Mulle ei meeldi

lapsed isegi tõsiasi, et ta pidi söögisaali jõudmiseks kõndima läbi mitme koridori ja kahest trepist alla. Ma nägin vaimusilmas, kuidas tormakad lapsed teda müksivad, kuidas keegi raske ukse tema nina ees kinni lööb, kuidas ta komistab kingadele, mis seisavad liivaste kuhjadena väljaspool tingapiiri. Ma teen talle süstitid ära, otsustasin ma. Arstim mõjub nii, et ta ei jookse mingi väikese haava tõttu verest tühjaks, kuigi on endiselt kaugeti õnnem kui teised lapsed.

Ma mäletan päikesevalgust järgmisel hommikul, kuidas see tumedate linate vahelt sisse paistis. Simone lamas alasti mu kõrval ja magas. Tema suu oli pooleldi avatud, juuksed sassis, õlad ja rinnad kaetud väikese heledate tedretähtedega. Korraga kattus ta nahk käsivarrel kanana. Ma tõmbasin talle teki peale. Benjamin kõhis nõrgalt. Ma polnud arvanudki, et ta meie juures oli. Ta hiilis mõnikord öösiti magamisruumi ja heitis madratsile põrandal, kui ta hirmuunenägusid näinud oli. Mina lamasin siis tavaliselt ebamugavas asendis, et tal kätt hoida, kuni ta magama jäi.

Ma nägin, et kell on kuus, keerasin külili, panin silmad kinni ja mõtlesin, et oleks hea, kui saaksin välja magada.

"Isi?" sosistas Benjamin äkki.

"Tudu natuke veel," ütlesin ma tasakesi.

Pois tõusis madratsil istukile, vaatas minu poole ja ütles oma heleda häälega:

"Isi, sa lamasid täna öösel emme peal."

"Ah nii," ütlesin mina ja tundsin, kuidas Simone minu kõrval ärkab.

"Jah, sa lamasid teki all ja kiikusid tema peal," jätkas poeg.

"See kõlab tobedalt," püüdsin ma kergel toonil öelda.

"Mhm."

Simone itsitas korra ja peitis pea padja alla.

"Ma nägin võib-olla mingit und," vastasin ma põiklevalt.

Nüüd rappus Simone padja all naerust.

"Sa nägid unes, et kiikusid?"

"Tahendab..."

Simone vaatas üles, lai naeratus näol:

"Aga vasta siis ometi," ütles ta vaoshoitud häälel. "Kas sa nägid unes, et kiikusid?"

"Isi?"

"Seda ma ilmselt nägingi."

"Aga," jätkas Simone naerdes, "miks sa seda tegid, miks sa minu pealamasid, kui sa..."

"Nüüd sööme hommikust," katkestasin mina.

Ma nägin, kuidas Benjamin üles tõustes grimassi tegi. Hommikud olid alati kõige hullemad. Liigesed olid tundide kaupa liikumatult olud ja sellistel puhkudel esines tihti iseeneslikke verejookse.

"Kuidas tunne on?"

Benjamin toetus vastu seina, et püsti püsida.

"Oota, poisu, las ma masseerin sind," ütlesin mina.

Benjamin ohkas, heites voodisse pikali ja lastes mul ettevaatlikult tema liigeseid painutada ja sirutada.

"Ma ei taha süsti," lausus ta kaeblikul häälel.

"Mitte täna, Benjamin, alles ülehommel."

"Ma ei taha, issi."

"Mõtles Lasse peale, kel on suhkruhaigus," ütlesin mina. "Tema peab iga päev süste saama."

"David ei pea süste saama," kurtis Benjamin.

"Aga temal on võib-olla jälle midagi muud, mis on tema jaoks raske."

Saabus vaikus.

"Tema isa on surnud," sosistas Benjamin.

"Jah," vastasin mina, lõpetades lapse käte ja jalgade massaaži.

"Aitäh, issi," ütles Benjamin ja tõusis ettevaatlikult püsti.

"Mu poisukene."

Ma kallistasin tema väikest peenikest keha, kuid hoidsin nagu tavaliselt tagasi soovi teda kõvasti enda vastu suruda.

"Kas ma võin Pokémoni vaadata?" küsis ta.

"Küsi emme käest," kostsin mina ja kuulsin samas Simonet kõõpsu "argpüks" hüüdvat.

Pärast hommikusööki istusin töötoas Simone kirjutuslaua taha, võtsin telefoni ja valisin Lasse Ohlsoni numbri. Vastu võttis tema sekretär Jennie Lagercrantz. Ta oli töötanud Lasse alluvuses vähemalt kakskümme aastat. Ajasin temaga natuke juttu, rääkisin, et mul on kolme nädala jooksul esimene laisklemishommik, ja palusin siis temalt luba Lassegaga sõna vahetada.

"Oota üks silmapilk," ütles Jennie.

Kui juba liiga hilja ei olnud, mõtlesin ma paluda tal juhatuses Frank Ohlsonil minu kohta mitte sõnakestki lausuda.

Turust kostus kliksatus ja mõne sekundi pärast sekretäri häälel:

"Lars ei saa praegu ühtki kõnet vastu võtta."

"Ütle, et mina helistan."

"Juba tehtud," kostis Jessie jäigalt.

Ma asetasin sõnakestki lausumata toru hargile, sulgesin silmad ja mõtlesin, et miski on mäda, et olen võib-olla petta saanud, et Eva Blau oli arvatavasti tülikam või ohtlikum, kui Lasse Ohlson rääkinud oli.

"Ma saan sellega hakkama," sosistasin endamisi.

Eriti seejärel turgatas mulle pähe, et hüpnoosirühmast võib kaduda inimesi. Ma olin kokku kogunud küllaltki pisikese rühma inimesi, nii nagu kui ka mehi, kelle probleemid, haiguskulgid ja taustad olid täiesti erinevad. Ma ei võtnud arvesse, kas nad olid kergesti hüpnotiseeritavad või mitte. See, mida ma saavutada tahtsin, oli grupisisene suhtlus ja lähedus, nende areng suhetes iseenda ja teistega. Paljud kandsid suurt puukoormat, mis takistas neil kontakte loomast, ühiskonnas toimimast. Inimesed pidasid ennast vastutavaks selle eest, et neid oli vägistatud või petatud. Nad olid kaotanud kontrolli oma elu üle või minetanud kogu maailma vastu.

Viimasel sessioonil oli rühm teinud sammukese sügavamale. Olime rääkinud nagu tavaliselt, enne kui ma tegin katset viia Marek Semiovic sügavasse hüpnoosi. Temaga oli seni nägurit nähtud, mees oli pidevalt kaitsevil ja kaitseseisundis. Ma ei tundnud, et oleksin kätte saanud õige lähenemise või et oleksime üldse mingi lähtekoha leidnud.

"Mõni maja? Jalgpalliväljak? Metsatukk?" pakkusin valida.

"Ma ei tea," kostis Marek nagu tavaliselt.

"Aga me peame siiski kusagilt pihta hakkama," laususin mina.

"Aga kust kohast?"

"Kui sa mõtled mingi paiga, kuhu sa peaksid tagasi pöörduma, et mõista seda inimest, kes sa praegu oled," ütlesin mina.

"Zenica piirkond," vastas Marek tunderõhuga. "Zenica-Doboj kantons."

"Olgu, hästi," nõustusin mina ja märkisin üles. "Kas sa tead, mis seal juhtus?"

"Kõik juhtus seal, suures puumajas, peaaegu nagu lossis, mõisamajas, teravate katuseviilude ja tornikeste ja verandadega..."

Nüüd kuulas terve hüпноosigrupp keskendunult, kõik said aru. Mareki sees oli korraga avanenud terve rida sisemisi uksi.

"Ma arvan, et ma istusin tugitoolis," ütles Marek aegamisi. "Või paudel, igal juhul ma suitsetasin Marlborot, samal ajal kui... neid mu kodulinna naisi ja tüdrukuid pidi olema sadu, kes minust seal mööda käisid."

"Mööda käisid?"

"Mõne nädala jooksul... Nad tulid eesustest ja toodi suurt tassi mööda üles magamistubadesse."

"Oli see hooramaja või?" küsis Jussi oma puises Norrlandi murrakus.

"Ma ei tea, mis seal juhtus, ma ei tea peaaegu midagi," vastas Marek vaikselt.

"Kas sa ülakorruse ruume ei näinud?" küsisin mina.

Mees hõõrus kätega nägu ja tõmbas siis hinge.

"Üks mälestus on selline," alustas ta. "Ma sisenen ühte väikest tuppa ja näen ühte naisõpetajat, kes mul põhikoolis oli, ja ta lebab seetuna voodi peal alasti, puusadel ja kintsudel sinised plekid."

"Mis seal toimub?"

"Ma seisan seepool ust, käes mingi puust malakas, ja... Rohkem ei tule midagi meelde."

"Proovi," ütlesin mina rahulikult.

"Ära kadus."

"Oled sa kindel?"

"Ma ei jaksa enam."

"Olgu, sa ei pea, sellest piisab," laususin mina.

"Oota väheke," ütles Marek ning istus siis jupi aega vaikides. Ta ohkas, hõõrus nägu ja tõusis püsti.

"Marek?"

"Ma ei mäleta midagi," ütles ta kimeda häälega.

Ma tegin mõned märkmed ja tundsin, kuidas Marek mind silmas peab.

"Ma ei mäleta, aga kõik toimus selles kuradi majas," ütles ta.

Ma vaatasin tema poole ja noogutasin.

"Kõik, mis minus oli – see jäi sinna puumajja maha."

"Tondilossi," ütles Lydia tema kõrvalt oma kohalt.

"Täpselt, see oligi tondiloss," ütles Marek ja naeris kurva näoga.

*

Ma vaatasin uuesti kella. Viivu pärast pidin kohtuma haigla juhtkonnaga, et tutvustada oma uurimistööd. Olin sunnitud kas leidma uusi finantseerimisallikaid või hakkama niihästi uurimise kui ka teraapiagrupiga kokku tõmbama. Seni veel ei olnud jõudnud keegi närvi minna. Kõndisin kraanikausi juurde ja loputasin nägu, seisin hetke ennast peegli silmitsedes ja püüdsin enne vannitoast lahkumist naeratada. Kontori lukustades märkasin noort naist, kes koridoris minust vaevalt paari meetrit kaugusel seisma jäi.

"Erik Maria Bark?"

Tema tumedad paksud juuksed olid kuklasse sõlme seotud ja kui ta mulle naeratas, ilmusid tema põskedesse sügavad naerulohud. Ta kandis valget arstikitlit ja rinnal ordinatuuri üldarsti nimesilti.

"Maja Swartling," ütles naine ja ulatas tervituseks käe. "Ma olen üks teie suurimaid imetlejaid."

"Mispärast ometi?" küsisin ma naeratusvirvendusega.

Naine paistis rõõmus ja temast levis hüatsindilõhna.

"Ma tahan teie töös osaleda," lausus ta keerutamata.

"Minu töös?"

Naine noogutas ja punastas juuksejuurteni.

"Ma pean seda saama. See on erakordselt põnev."

"Vabandust, kui ma teie vaimustust nii jäägitult ei jaga, aga ma pole kunagi kindel, kas uurimistööl mingit jätku tuleb," selgitasin ma.

"Kuidas nii?"

"Minu rahalistest vahenditest jätkub ainult aasta lõpuni."

Ma mõtlesin eelseisvale kohtumisele ja püüdsin sõbralikult selgitada:

"Täiesti fantastiline, et teid mu töö huvitab, ma tahaksin seda heameelega arutada. Aga just praegu on mul üks tähtis kohtumine, mis..."

Maja nihkus eemale.

"Vabandust," lausus ta. "Jumal küll, vabandust."

"Me võime lifti poole minnes veel rääkida," ütlesin ma talle naerata.

Olukord paistis naist rusuvat. Ta punastas jälle ja hakkas mu kõrval minuga kaasa kõndima.

"Arvate, et eraldistega saab probleeme olema?" küsis ta murelikult.

Paari minuti pärast pidin kohtuma haigla juhtkonnaga.

Rääkida oma uurimistööst – tulemustest, eesmärkidest ja ajakavast, tulemaks uusi rahalisi vahendeid, oli tavaline asjade käik, ent mulle

tundus see alati piinarikas, kuna teadsin, et põrkun hüпноosi suhtes valitsevate eelarvamuste tõttu probleemidele.

"Ainus mure on see, et enamiku meelest on hüпноos ikka kuidagi kahtlane, ja sellise märgiga otsaes on küllaltki raske mittetäielikke nägemistulemusi esitleda."

"Aga kõiki teie aruandeid lugedes võib näha ju erakordselt peenest mustreid, isegi kui on veel liiga vara midagi publitseerida."

"Te olete lugenud kõiki mu aruandeid?" küsisin ma skeptiliselt.

"Seda oli päris palju," vastas ta kuivalt.

Jäime seisma lifti uste ees.

"Mis te arvate arutlustest engrammide ümber?" testisin teda.

"Te mõtlete seda peatraumaga patsientide osa?"

"Jah," kostsin mina, püüdes varjata oma üllatust.

"Huvitav," ütles naine. "Et te vaidlustate teooriaid mälu jaotumise üle kogu aju."

"On teil selle kohta mingeid mõtteid?"

"Jah, et te peaksite süvendama sünapside uurimist ja keskendumist mandeltuumale."

"Ma olen imponeeritud," laususin ma liftinuppu vajutades.

"Te peate grandi saama."

"Ma tean," vastasin ma.

"Mis saab, kui nad ei ütlevad?"

"Mulle antakse loodetavasti aega, et teraapiaga otsad kokku tõmmata ja aidata patsientidel teisi raviviise leida."

"Ja uurimistöö?"

Ma kehtasin õlgu.

"Ma üritan võib-olla mõne teise ülikooli tiiva alla minna, kui keegi mind vastu võtab."

"On teil juhatuses vaenlasi?" küsis ta.

"Ei usu."

Naine tõstis käe ja asetask selle õrnalt minu käsivarrele, ise vabandavalt naeratades. Tema põsed löid veelgi enam punetama.

"Te saate raha, sest teie töö on teedrajav, nad ei saa selle ees silmi sulgeda," ütles ta mulle sügavalt silma vaadates. "Kui nad seda ei näe, siis tulen ma teiega ükskõik millisesse ülikooli kaasa."

Korraga tekkis mul küsimus, kas ta mitte minuga ei flirdi. Midagi tema truualamlikkuses, pehmes, pisut kähedas hääletoonis. Heitsin küs

lgi tema nimesildile, et nimes kindel olla: Maja Swartling, ordinatuuri sekretär.

"Maja..."

"Te ei tohi mind tagasi tõrjuda," sosistas ta mänglevalt. "Erik Maria Rootsi."

"Külgime sellest kindlasti veel," ütlesin ma, kui liftiuksed lahti läksid.

Maja Swartling naeratas, nii et naerukurrud nähtavale tulid, pani käed üksteise all kokku, kummardas sügavalt ja naljatlevalt ning lausus malbelt:

"Saavadee."

Tahasin ennast omaette selle tai tervituse üle naermas, sõites liftis üles direktori juurde. Kostis kohalejõudmise plinksatus ja ma väljusin liftist. Kõigi uks seisis ristseliti, koputasin ma siiski enne sisenemist. Annika Lorentzon istus ja vaatas välja panoraamakendest, mis pakkusid unelmaolulist vaadet kaugale üle Norra kalmistu ja Haga pargi. Tema näol ei paistnud jälgegi neist kahest pudelist veinist, mida ta kuulu järgi igal aastal ära jõi, et magama jääda. Ent tema silme all ja laubal jooksis peenike pindmine kortsuvõrgustik, ja vananenud oli ka tema kord nii kaua kaela- ja lõuajoon, mis talle aastaid tagasi Miss Rootsi võistlustel teise hõimari tiitli tõi.

Kõhne oleks mulle selle eest peapesu teinud, mõtlesin ma. Ta oleks hõlpsalt öelnud, et on meesšovinistlik domineerimistehnika panna pika ametiredeli poolest kõrgemal asuvat naisterahvast, kritiseerides tema välimust. Mitte keegi ei räägi meesülemuse joomaharjumistest, keegi ei tuleks selle pealegi, et öelda, et meessoost ülemusel on näinud nägu.

Ma tervitasin direktorit ja istusin tema kõrvale maha.

"Uhke värk," ütlesin ma.

Annika Lorentzon naeratas mulle malbelt. Ta oli päevitunud ja sale, tema juuksed õhukesed ja blondeerimisest kahjustatud. Ta ei lõhnanud parfüümi, vaid pigem puhtuse järele; teda ümbritses eksklusiivse seebi lõhn.

"Suovid sa?" küsis ta, osutades käeliigutusega mineraalveepudelile laua peale.

Haputasin pead ja hakkasin nuputama, kuhu teised jäävad. Juhtkond pidanuks juba kohal viibima, minu kella järgi oli algus juba viis minutit varem ja läinud.

Annika tõusis ja selgitas, nagu oleks minu mõtteid lugenud:

"Küll nad tulevad, Erik. Neil on täna saunapäev, saad aru."

Ta naeratas viltuselt:

"See on viis, kuidas pidada koosolekut ilma minuta. Kaval, kas pole?"

Samal silmapilgul avanes uks ja sisse astus viis punetavate nägu meest. Nende ülikonnakraed olid märgadest juustest ja kaeladest niiskad, nad õhkasid soojust ja lõhnasid habemeajamisvee järele. Kiirustades lõpetasid nad omavahelised vestlused.

"Ehkki mu uuringud lähevad kalliks," kuulsin ma Ronny Johanssoni ütlevat.

"Selge see," kostis Svein Holstein kohmetult.

"Ainult Bjarne sonis midagi sellest, et hakatakse pisikesi kärpeid tegema, et raamatupidamise omad tahtsid teaduskulutusi kogu valdkonnas koomale tõmmata."

"Ma olen sama kuulnud, aga ei maksa muretseda," ütles Holstein rahul sel häälel.

Kui kõik olid sisenenud, vaibusid jutud.

Svein Holstein kinkis mulle jõulise käepigistuse.

Juhtkonna ravimiesindaja Ronny Johansson üksnes viipas jahedalt ja võttis istet, samal ajal kui *landsting*'i-tegelane Peder Mälarstedt minust kätles. Ta naeratas mulle hingeldades ja ma märkasin, et ta higistab endiselt ohtrasti. Tema juuksepiir lausa tilkus.

"Kas sina oled higistaja?" küsis ta minult naeratades. "Minu naaber vihkab seda, aga minu meelest on see kasulik. Selge see, et on kasulik."

Frank Paulsson kohtas vaevalt mu pilku, noogutas vaid lühidalt ja hoidus seejärel ruumi teise serva. Pärast väikest lobisemist kõigiga plakandis Annika pehmelt käsi ja palus juhatusel koosolekulaua taha istuda. Mehed olid sauna järel janused ja korkisid kohe lahti mineraalveepudelid, mis olid asetatud keset suurt helekollast plastlauda.

Jäin silmapilguks täiesti liikumatult seisma ja neid silmitsema – inimesi, kelle kätes oli kogu mu teadustöö. See oli veider. Ma vaatasin juhatusel, mõeldes samal ajal oma patsiendigrupist. Nad olid sel hetkel endasse sulgunud: nende mälestused, elamused ja allasurutud tunded olid otsekui tardunud suitsusilmustena selles klaaskastis. Charlotte'i traagiliselt kaunis nägu, Jussi raske kurb keha, Mareki turris kukal ja terav hõlmutunud pilk, Pierre'i kahvatu nõtkus, Lydia oma kõlisevate chete ja viiruki järele lõhnavate riietega, Sibel oma parukatega, ja siis veel ülimusrootiline Eva Blau. Minu patsiendid olid justkui siinsete ülikonnastatistikaväärivate ja heal järjel inimeste salajased peegelpildid.

Juhatusel liikmed istusid kohtadele, sosistasid, nihelesid. Keegi kõlistas kätt mündidega, keegi peitis ennast märkmikusse süüvimise taha. Annika vaatas üles, naeratas malbelt ja ütles siis:

"Ole hea, Erik."

"Minu meetod," alustasin mina. "Minu meetod seisneb psüühiliste probleemide ravimises grupiviisilise hüpnoteraapia abil."

"Nii paljudest me oleme juba aru saanud jah," ohkas Ronny Johansson.

Ma püüdsin senitehtust ülevaate anda. Mu auditoorium kuulas mind hõimehelt, mõned silmitsesid mind, teised jõllitasid raskel pilgul enda lauale.

"Ma pean kahjuks minema," ütles Rainer Milch hetke pärast ja tõusis.

Ta surus paaril mehel kätt ja lahkus siis ruumist.

"Te saite materjali enne kätte," jätkasin mina. "See on üpris mahukas, ma tean, aga vajalik, ma ei saanud seda lühendada."

"Miks mitte?" küsis Peder Mälarstedt.

"Best praegu on veel vara mingeid lõppjäreldusi teha," selgitasin mina.

"Aga kui me hüppaksime kaks aastat edasi," ütles tema.

"Raske öelda, aga ma näen teatud mustreid," vastasin mina, kuigi teadsin, et ma ei peaks sellel peatuma.

"Mustreid? Missuguseid mustreid?"

"Kas sa ei tahaks rääkida, mis tulemusi sa saada loodad?" küsis Annika Lorentzon naeratades.

"Ma loodan kaardistada mentaalseid pidureid, mis ei lõdvene ka hüpnoosi all. Kuidas aju sügavas lõõgastusseisundis leiab uusi meetodeid kaitsta indiviidi selle eest, mis teda hirmutab. Ma tahan öelda – ja see on oluline –, et lähenedes traumale, asja tuumale, sellele, mis kujutab endast ohtu... Kui allasurutud mälestus hakkab lõpuks hüpnoosi all pinnale kerkima, hakkab inimene haarama kõige järele, et viimse võimalusega kaitsta seda saladust, ja siis – olen ma aimu saanud – võtab inimene osale oma unenäomaterjali, lihtsalt selleks, et mitte seda tuuma näha."

"Et mitte näha situatsiooni ennast?" küsis Ronny Johansson äkilise häälega.

"Jah, või tegelikult mitte... vaid õigupoolest toimepanija," vastasin mina. "Teo toimepanija asendatakse ükskõik mille või kellega, tihti loodetakse, et ta on..."

Laua ümber jäi vaikseks.

Ma nägin, kuidas Annika Lorentzon, kelle ilme minu puhul seni piinmiselt piinlikkustunnet ilmutas, nüüd tasakesi enda ette naeratas.

"Kas see saab nii olla?" ütles Ronny Johansson peaaegu sosinal.

"Kui selge muster see paistab?" küsis Mälarstedt.

"Selge, kuid mitte kindel," kostsin mina.

"Kas rahvusvahelisel tasemel on analoogilist uurimistööd tehtud?" päris Mälarstedt.

"Ei ole," vastas Ronny Johansson järsult.

"Aga ma tahaksin teada," ütles Holstein. "Kui asi selle koha peal teema jääb, kas sinu hinnangul leiavad patsiendid hüпноosis üha mitu kaitseseisundeid?"

"Kas siit saab edasi minna?" küsis Mälarstedt.

Ma tundsin, kuidas mu põsed kuumama löövad. Köhatasin hõlpsalt puhtaks ja vastasin:

"Ma usun, et sügavamas hüпноosis jõuab nendest piltidest edasi."

"Aga patsiendid?"

"Ma mõtlesin ka just nendele," märkis Mälarstedt Lorentzonile.

"Kõik see on muidugi kuramuse peibutav," lausus Holstein. "Aga ma tahan garantiisid... Ei mingeid psühhoose ega enesetappe."

"Jah, aga..."

"Kas sa saad seda lubada?" katkestas Holstein.

Frank Paulsson üksnes istus ja näperdas veepudeli etiketti. Holstein paistis väsinud ja vaatas kella.

"Minu prioriteet on patsientide aitamine," ütlesin mina.

"Ja uurimistöö?"

"See on..."

Köhatasin.

"See on nii ehk naa lihtsalt kõrvalsaadus," laususin vaikselt. "Nüüd pean asjale vaatama."

Mõned mehed vahetasid juhatuse laua taga pilke.

"Hea vastus," ütles Frank Paulsson korraga. "Ma annan Erik Malmi Barkile oma täieliku toetuse."

"Mina muretsen endiselt patsientide pärast," sõnas Holstein.

"Kõik seisab siin kirjas," ütles Frank Paulsson, osutades sisukokkuvõttele. "Ta on sellest siin kirjutanud, patsientide arengust, asi paistab enam kui paljutõotav."

"Ainult et tegemist on niivõrd ebatavalise teraapiavormiga, nii julge sammudega, et me peame kindlad olema, et suudame selle eest vastutada, kui midagi valesti läheb."

"Mitte miski ei saa tegelikult valesti minna," ütlesin mina, tundes, kuidas värin käis mööda selga.

"Erik, täna on reede ja kõik tahavad koju minna," lausus Annika Lorentzon. "Ma usun, et sa võid arvestada uute teadussummadega."

Teised noogutasid nõusolevalt ja Ronny Johansson naaldus seljatoele ning plaksutas.

Simone seisis meie avaras köögis, kui koju jõudsin. Ta ladus neljast kilest lauale toiduaineid: pundi sparglit, värsket majoraani, kana, sidrunid ja jasmiiiniriisi. Mind nähes puhkes ta naerma.

"Mis lahti?" küsisin mina.

Tema raputas pead ja ütles laia naeratuse saatel:

"Kui sa ennast ise näeksid."

"Mismoodi?"

"Sa näed välja nagu väike tita jõuluõhtul."

"Kas see paistab nii hästi välja?"

"Benjamin," hõikas Simone.

Benjamin tuli kööki, arstimikott käes. Simone varjas oma lõbusust ja naeratas minule.

"Vaata," ütles ta. "Kuidas isa välja näeb?"

Benjamin kohtas mu pilku ja ma nägin, kuidas tema näole tekib naeratus.

"Sa näed rõõmus välja, issi,"

"Ma olengi, pisipoja. Ma olengi."

"Kas nad leiutasid selle rohu?" küsis poeg.

"Millise?"

"Nii et ma oleksin terve, et ma kunagi enam ei peaks süste saama," ütles poiss.

Ma tõstsin ta sülele ja kallistasin, selgitades, et veel ei olnud sellist rohtu leiutatud, kuid et ma loodan, et seda varsti tehakse – loodan rohkem kui millegi muud.

"Okei," ütles ta.

Ma lasksin põngerja tagasi põrandale ja märkasin Simone mõtlikku nägu.

Benjamin sikutas mind püksisäärest.

"Mis see siis oli?" küsis ta.

Ma ei saanud aru.

"Miks sa nii rõõmus olid, isa?"

"See oli ainult raha," vastasin ma kuivalt. "Ma sain raha oma uue töö jaoks."

"David ütleb, et sa nõiud."

"Ma ei nõiu, ma hüpnotiseerin, et püüda aidata inimesi, kes on kardavad ja kardavad."

"Kunstnikke või?" küsis Benjamin.

Ma naersin ja Simone tegi üllatunud nägu.

"Miks sa niiviisi ütled?" küsis ta.

"Sellepärast, et sa ütlesid telefonis, et nad kardavad, emme."

"Kas ma tõesti ütlesin?"

"Jah, enne, ma kuulsin pealt."

"Täpselt, ma ütlesin seda täna, nii oligi, jutt käis sellest, et kummid kardavad ja on närvis, kui nad oma pilte teistele näitavad," selgitas Simone.

"Kuidas muide need ruumid seal Berzelii pargi kõrval tunduvad?" küsisin mina.

"Arsenalsgatanil."

"Kas sa vaatasid neid täna?"

Simone noogutas aeglaselt.

"Kenad olid," kostis ta. "Homme sõlmin lepingu."

"Jah, aga miks sa siis midagi ei öelnud? Palju õnne, Sixa!"

Naine naeris.

"Ma tean täpselt, mida ma esimeseks näituseks üles panen," ütles ta. "Ühe tüdruku, kes on käinud Bergeni kunstikõrgkoolis, ta on üli-
fantastiline, teeb suuri..."

Simone peatus, kuna helises uksekell. Ta püüdis köögiaknast vaadata, kes see on, enne kui läks lahti tegema. Mina läksin tema kannul ja nägema teda läbi pimedas esiku valgusest täitunud ukseavas. Kui ma tema juurde jõudsin, seisis ta ja põrnitses uksest välja.

"Kes see oli?" küsisin ma.

"Mitte keegi, siin polnud kedagi," ütles Simone.

Ma vaatasin üle tänava põõsaste poole.

"Mis asi see on?" küsis Simone korraga.

Ukse ees trepi peal lebas pulk, ühes otsas käepide ja teises otsas valge puuplaat.

"Imelik," ütlesin mina vanaaegset riistapuud üles noppides.

"Aga mis asi see ikkagi on?"

"Ma arvan, et see on roosk, millega vanasti lapsi peksti."

*

Hüpnosisgrupil oli kavas järjekordne seanss. Patsiendid pidid kogunema kolme minuti pärast: kuus tavapärast ja siis see uus naine, Eva Blau. Ma kiirustasin selga pannes tundsin alati pisukest peadpööravat joobumust, nagu lavalist kohalolekutunnet. Tundus, nagu oleksin ma teel püünele, defektorite valgusvihku. Edevusega polnud sel midagi pistmist, pigem see erakordselt meeldiv kogemus vahendada kontsentreeritud kujul maailmlikku abi.

Yötisin oma kirjaploki ja lugesin läbi nädala eest eelmisel sessioonil kirjutatud märkmed, kus Marek Semiovic rääkis maal asuvast suurest puu-
stasest Zenica-Doboj kantonis.

Seejärel oli mul korda läinud viia Marek Semiovic sügavamasse hüpnosis-
siooni kui varem, kus ta rahulikult ja asjalikult kirjeldas tsementpõrandaga
keldiruumi, kus teda sunniti oma sõpradele ja kaugematele sugulastele
teatavilööke andma. Ent korraga pöördus ta lihtsalt kõrvale, vahetas stse-
nariumi, ignoreeris minu juhiseid ja leidis omal käel tee hüpnosis-
siooni. Ma teadsin, et edasi tuleb liikuda sammhaaval. Seepärast otsustasin
hüpnosisi täna rahule jätta. Charlotte'i kord oli alustada, ja seejärel ehk teha
erakordselt katset uue naise, Eva Blauga.

Hüpnosisikabinet oli mõeldud mõjuma neutraalselt ja rahustavalt.
Pinnad olid ebamäärast kollast tooni, põrand hall, mööbel lihtne, kuid
sügav, toolid ja laud kasepuust – päikesepileegitatud puit pisikeste pruu-
ide tipikestega. Ühe tooli all vedeles mahaunustatud sinine kilesuss.
Pinnad olid lagedad, mõned neutraalse värvigammaga litograafiad välja
kollid.

Ma paigutasin toolid poolringi ja asetasin videokaamera statiivi nii
laugele kui võimalik.

Uurimistöö muutis mind innukaks, ma olid väga põnevil, mis see-
hul esile kerkib, kuid samas olin üha enam veendunud, et see uus teraa-
piavorm on parem kõigest muust, mida kunagi varem olin praktiseeri-
nud. Kollektiivi roll oli traumadest tervendamisel tohutu. Üksindus ja
sõltumatus tunne pöörati ühiseks paranemisprotsessiks.

Kinnitasin kaamera statiivi külge, ühendasin juhtmed, panin uue lindi
sisse, korrigeerisin valgust, suumis keskmise tooli seljatoele, teravusta-
sin ja suumis jälle välja. Üks mu patsientidest tuli samal ajal ruumi sisse.
See oli Sibel. Ma oletasin, et ta oli väljas haigla ees juba mitu tundi ooda-
nud, et ruum lukust lahti tehtaks ja sessioon viimaks algaks. Ta võttis ühel

toolil istet ja hakkas kurgust imelikke neelavaid ja kluksuvaid heli kuuldavale tooma. Rahulolematu naeratusega kohendas ta suurt heli lokilist parukat, mida ta meie kohtumistel tavaliselt kandis, ja ohkas järel pingutusest.

Sisse astus Charlotte Cederskiöld. Ta oli rietatud tumesinisesse kotmantlisse, lai vöö kõvasti peenikese piha ümber seotud. Kui ta minust peast võttis, langesid tihedad kastanpruunid juuksed ümber tema näo. Nagu alati, mõjus ta erakordselt kurva ja kaunina.

Ma läksin akna juurde, tegin selle lahti ja tundsin värsket pehmet kevadtuult oma näole voogavat.

Kui ma tagasi tупpa tõmbusin, oli ka Jussi Persson vastuvõttu tulnud.

"Doktor," ütles ta oma tüünes Norrlandi murrakus.

Me surusime kätt, misjärel ta läks Sibeli juurde ja tervitas teda. Ma patsutas ennast õllekõhule ja lausus midagi, mis naise punastama ja imetama pani. Nad lobisesid tasakesi, sellal kui saabusid ülejäänud rühmalikmed: Lydia, Pierre ja Marek, kes nagu ikka pisut hilinesid.

Nüüd seisin ma vaikselt nende ees, oodates, et nad ennast valmis teeksid. Nad olid indiviidid ühise nimetajaga: traumad põhjustav ahistamine. Sellised ahistamised olid nende psüühikale nii laastavalt mõjunud, et ellujäämiseks olid nad sündmuse iseendagi eest peitnud. Keegi neist ei ole voinud tõtt-öelda täit ettekujutust sellest, mis nendega juhtunud oli, nad olid üksnes teadlikud, et mingi koletu minevikusündmus oli hävitanud nende elu.

Sest minevik ei ole surnud, minevik ei ole isegi mitte möödunud, vajunud, oli mul tavaks tsiteerida kirjanik William Faulknerit. Ma pidasin silmas, et iga pisingi asi, mis inimesega juhtunud on, järgneb talle ka elu viikku. Iga kogemus mõjutab igat valikut – ja kui tegu on traumaatilise elamustega, võtab minevik olevikult peaaegu kogu olemisruumi.

Sagedamini hüpnotiseerisin ma samaaegselt kogu gruppi ja valisin igal kord nende hulgast ühe või kaks, kellega läksin kaugemale kui teistega. Sel kombel oli meil kogu aeg juurdepääs kahele plaanile, kus toimuda võiks: üle arutleda: hüпноosis antud sugestiooni plaan ja teadvuslik plaan.

Ma olin hüпноosisi vallas üht-teist avastanud. Algul ainult natukene, seejärel kasvas see üha nähtavamateks mustriteks. See oli avastus, mida pidi mõistagi tõestama. Ma olin teadlik, et lootsin oma teesist võib-olla liiga palju: süvahüпноosis ei ilmu otsustava trauma põhjustaja kunagi teadvusest endana. Saab küll taastada situatsiooni, jälgida asjade kohutavat arengut, kuid kuriteo toimepanija hoidub varju.

Nüüd istusid kõik oma kohtadel, ent minu uus patsient Eva Blau ei saanud veel saabunud. Gruppi läbis tuttav ärevus.

Charlotte Cederskiöld istus alati kõige kaugemal. Ta oli mantli seljast tõmbunud ja oli erakordselt elegantne oma ranges hallis džempriga kostüümis, lai helkiv pärlikee ümber kaunikujulise kaela. Ta kandis tumesinist artikeeritud seelikut ja tumedaid tiheda koega sukkpükse. Tema kingad olid liigivad ja madala kontsaga. Meie pilkude kohtudes naeratas ta minu suhtes ettevaatlikult. Selleks ajaks, kui ma Charlotte'i oma gruppi võtsin, oli ta pöördunud viieteistkümmel korral oma elu võtta. Viimati oli ta end kaotanud Djursholmi paikneva villa salongi oma mehe haavlipüssist pähe laskunud. Relv oli paigalt libisenud ja naine jäi ilma ühest kõrvast ja artikeeritud põsest. Praegu polnud juhtunust midagi paista: Charlotte oli tulnud paaril kulukal plastilisel operatsioonil ja vahetanud soengu sileda üheksa paažisoengu vastu, mis varjas niihästi kõrvaproteesi kui ka kuulaparaati.

Kui ma nägin Charlotte'i pead viltu panevat ja viisakuse ning austuse teiste lugusid kuulavat, läksin ärevusest alati üle kere külmaks. Kaunim vananenud naine. Ligitõmbav, kuigi temas oli midagi nii kohutavalt tühikäig. Olin teadlik, et ma ei suuda jääda neutraalseks selle sügavuse ees, mida temas aimasin.

"On sul mugav istuda, Charlotte?" küsisin ma temalt.

Naine noogutas ja vastas selgelt artikeeritud maheda häälega:

"Mul on väga, väga hea."

"Täna hakkame uurima Charlotte'i sisemisi tube," selgitasin ma.

"Minu tondilossi," naeris tema.

"Täpselt."

Marek irvitas minu poole rõõmutult ja kannatamatult, kui me pilgud kohtusid. Mees oli käinud jõusaalis ja terve hommikupooliku trenni teinud, lihased olid verest täitunud. Ma vaatasin kella. Oli aeg alustada, me ei saanud kauem enam Eva Blau järel oodata.

"Ma teen ettepaneku alustada," ütlesin ma.

Sibel tõusis kiiruga ja mässis nätsu pabersalvrätikusse, mille prügikasti ta viskas. Ta heitis mulle häbeliku pilgu ja ütles:

"Mina olen valmis, doktor."

Lõdvestusfaasile järgnes induktsiooni raske soe astmestik, tahte ja piiride lõhustamine. Aeglaselt viisin ma nad sügavamale transsi, manades neid pildi märjast puittrepist, mida mööda ma neid allapoole juhin.

Meie vahel hakkas toimima eriline energia, minu ja ülejäänute vahel tekkis täiesti omataoline soojus. Mu hää oli algul karm ja artikeeri-

tud, kuid aeglaselt allapoole laskuv. Jussi tundus murelik, ta ümises krimpsutas aeg-ajalt sõjakalt huuli. Mu hää juhtis patsiente ja mu silmad jälgisid, kuidas nende kehad sügavamalt toolidele vajusid, kuidas nad lamenesid, omandades omapärase karmi ilme, mis hüpnootiseeritutele tekkinis.

Ma liikusin nende selja taga, katsusin nende õlgu, juhtisin neid kogu aeg individuaalselt, lugesin vastupidises järjekorras samm-astumise numbreid.

Jussi sisistas midagi omaette.

Marek Semiovici lahtisest suust voolas välja süljenire.

Pierre paistis kõhnem ja hapram kui kunagi varem. Lydia käsi rippusid lõdvalt tooli käetugede kõrval.

"Astu edasi trepist alla," ütlesin ma vaikselt.

Ma ei rääkinud juhatusele, et ka hüpnootisöör teatud määral transs langes. Minu silmis oli see niihästi vältimatu kui ka vastuvõetav.

Ma ei olnud kunagi aru saanud, miks minu enda transs, see, mis mind patsiente hüpnootiseerides alati valdas, leidis aset vee all. Ent mulle meeldis see veepilt, see oli selgekujuline ja mõnus, ning ma olin harjunud ühendama selle kaudu asjade kulgu ja hüpnootiseerimise nüansse.

Sellal kui mina merre vajusin, nägid minu patsiendid mõistagi hoopis teisi asju, vajusid oma mälestustesse, möödaničku, sattusid tagasi lapsepõlve tubadesse, nooruspaikadesse, vanemate suvilasse või naabrikiirgus garaaži. Nad ei teadnud, et minu jaoks viibivad nad samaaegselt sügavalt vee all, vajudes aeglaselt piki hiiglaslikku koralliriffi, süvameresokli tektoonilise mandrilava krobelist seina allapoole.

Minu mõtetes vajusime me nüüd koos läbi mullitava vee.

Sel korral tahtsin proovida kõiki endaga küllaltki sügavasse hüpnooti kaasa võtta. Minu hää luges numbreid, rääkis meeldivast lõdvestumist mu enda kõrvus aga kumises samal ajal vesi.

"Ma tahan, et te laskute nüüd veel sügavamale, veel natuke," ütlesin ma. "Minge üha allapoole, aga aeglasemalt, veel aeglasemalt. Varsti te jätate seisma, täiesti pehmelt ja tasakesi... natuke sügavamale, veel natuke, ja nüüd jääme seisma."

Terve grupp seisis minu ees poolringis liivasel merepõhjal, mis oli lauge ja ulatus kaugele nagu hiiglaslik põrand. Vesi oli hele ja nõrgalt roheline. Liiv meie jalge all oli nõrgalt ja ebakorrapäraselt lainjas. Meie kohal hõljusid helendades roosad millimallikad. Lestakalad keerutasid aeg-ajalt üles liivapilvi ja söötsid siis minema.

"Me oleme nüüd kõik sügaval all," ütlesin mina.

Nad avasid silmad ja vaatasid otse minu poole.

"Charlotte, täna on sinu kord alustada," jätkasin ma. "Mida sa näed? Kas sa viibid?"

Naise huuled liikusid hääletult.

"Minu ei ole midagi kardetavat," ütlesin ma. "Me oleme kogu aeg siin, sinu selja taga."

"Ma tean," lausus ta ühetooniliselt.

Tema silmad polnud lahti ega kinni, need kissitasid nagu uneskõndivate sõdurite ja kaugetena.

"Sa seisad ukse taga," ütlesin ma. "Kas sa tahad sisse astuda?"

Naine noogutas ja veevood hõljutasid tema juukseid.

"Tee seda nüüd," ütlesin ma.

"Jah."

"Mida sa näed?"

"Ma ei tea."

"Kas oled sisse astunud?" küsisin ma, tundes, et kiirustan liialt.

"Jah."

"Aga sa ei näe midagi?"

"Näen küll."

"Kas paistab midagi imelikku?"

"Ma ei tea, ma ei usu..."

"Kirjelda seda," ütlesin ma kiiresti.

Naine raputas pead ja tema juustest tõusid väikesed õhumullid, mis tõusid pinna poole tõusid. Ma taipasin õigupoolest, et teen vea, et ma ei ole tundlik, et ma ei juhi teda, vaid püüan teda edasi nügida, ja ma ei suutnud ma jätta ütlema:

"Sa oled tagasi oma vanaisa majas."

"Jah," vastas naine summutatult.

"Sa seisad juba seespoole ust ja astud edasi."

"Ma ei taha."

"Ainult üks sammuke."

"Võib-olla mitte praegu," sosistas ta.

"Sa tõstad pilgu ja vaatad."

"Ma ei taha."

Tema alahuul värises.

"Kas sa märkad midagi imelikku?" küsisin ma. "Midagi, mida ei peaks nägema?"

Naise laubale ilmus sügav korts ja ma nägin korruga, et ta kohe variseb lahti ja lihtsalt libiseb hüpnoosist välja. See võis ohtlik olla, kui tahes üldse mitte hea. Kui see liiga kähku käib, võib ta näiteks sügava depressiooni langeda.

Läikiva ketina voolasid tema suust suured õhumullid. Nägu läbi vee ja üle tema lauba jooksid sinirohelistes jutid.

"Sa ei pea, Charlotte, sa ei pea vaatama," ütlesin ma rahustavalt, "võid avada klaasuksed ja minna aeda, kui tahad."

Naine vappus üle keha ja ma sain aru, et on liiga hilja.

"Ole nüüd täiesti rahulik," sosistasin ma ja sirutasin käe, et teda puutuda.

Tema huuled olid valged ja silmad pärani lahti.

"Charlotte, me pöördume nüüd ettevaatlikult pinnale tagasi," ütlesin ma.

Tema jalad tõmbasid merepõhjast tiheda liivapilve, kui ta ülespoole hulpima hakkas.

"Oota," ütlesin nõrgalt.

Marek vaatas minu poole ja püüdis midagi hõigata.

"Me oleme juba teel üles ja ma loen kümneni," jätkasin ma, sellal kui me kiiresti ülespoole kerkisime. "Ja kui ma jõuan kümneni, siis teete üles mad lahti ja tunnete ennast hästi ja..."

Charlotte ahmis õhku, tõusis kõikudes toolilt, silus rõivaid ja vaatas kiirelt minu poole.

"Me teeme väikese pausi," ütlesin ma.

Sibel ajas end aeglaselt püsti ja läks välja suitsetama. Pierre järgis talle. Jussi jäi raskelt ja lõdvalt toolile istuma. Keegi neist ei olnud üldse ülikult ärkvel. Ärkamine ja pinnale kerkimine oli olnud liiga järsk. Kuid kuna me pidime kohe varsti tagasi alla minema, arvasin ma, et on parem gruppi vahepeal häduses teadvusseisundis hoida. Ma jäin samuti toolil, hõõrusin nägu ja tegin mõned märkmed, kui Marek Semiovic minu juurde tuli.

"Hästi tehtud," ütles ta ja tõmbas kuivaltsuunurgad üles.

"Asi ei läinud nii, nagu ma kavatsenud olin," vastasin ma.

"Minu meelest oli see lõbus," lausus tema.

Ehete kõlinal lähenes Lydia. Tema hennaga värvitud juuksed helendasid vasktraadina, kui ta otse läbi päikesekiire marssis.

"Mis asi?" küsisin ma. "Mis sinu meelest lõbus oli?"

"Hee, et sa sellele kõrgklassi litsile koha kätte näitasid."

"Mida sa ütlesid?" küsis Lydia.

"Ma ei räägi sinust, ma räägin..."

"Aga sina ei tohi küll öelda, et Charlotte on lits, sest see ei ole tõsi,"

ütles Lydia pehmelt. "Või kuidas, Marek?"

"Olgu nii, keda kuradit."

"Tead sa, mida litsid teevad?"

"Jah."

"Lits olla," jätkas Lydia, "ei pruugi olla halb, see on valik, mida inimene teeb, ja see puudutab *shakti*'t, naiselikku energiat, naiselikku väge."

"Täpselt, nad tahavad võimu," ütles Marek innukalt. "Kahju neist, kes küll ei ole."

Ma tõmbusin eemale, et silmitseda oma märkmeid, kuid kuulasin nende vestlust siiski edasi.

"On neid, kel ei lähe korda oma tšakraid tasakaalustada," lausus Lydia rahumeelselt. "Ja nemad tunnevad end mõistagi halvasti."

Marek Semiovic istus maha, paistes murelik, limpsis huuli ja jõllitas tühjalt.

"Tõndilossis juhtus ikka asju," sõnas ta vaikselt. "Ma tean küll, aga..."

Ta vakatas ja surus hambad kokku, nii et lõualuud nagisesid.

"Tegelikult pole olemas midagi, mis oleks vale," lausus Lydia ja võttis kätte enda pihkude vahele.

"Miks ma ei suuda meenutada?"

Sibel ja Pierre tulid sisse tagasi. Kõik olid sõnaahtrad ja vagurad. Charlotte paistis väga jõuetu ja rabe. Ta hoidis oma kõhnu käsivarsi rinnast risti, klüed õlgadel.

Ma vahetasin videokaamera kassetti, vuristasin kellaaja ja kuupäeva ning selgitasin siis, et kõik patsiendid viibivad endiselt hüpnoosijärgses seisundis. Ma vaatasin kaamera pildiotsijas, kruvisin statiivi veidi kõrgemaks ja suunasin kaamera teisale. Seejärel sättisin toolid üksteise kõrvale ja palusin patsientidel kohad uuesti sisse võtta.

"Tulge ja võtke jälle istet, aeg on jätkata," ütlesin ma.

Korruga koputati uksele ja sisse astus Eva Blau. Ma nägin, kui pinges ta oli, ja liksin tema juurde.

"Tere tulemast," sõnasin ma.

"Kas ma olen ikka teretulnud?" küsis naine.

"Jah," vastasin mina.

Naise kael ja põsed lõid punetama, kui ma tema mantli võisin ja üles riputasin. Ma juhatasin ta grupi juurde ja tõmbasin poolringi juurde veel ühe tooli.

"Eva Blau oli varem doktor Ohlsoni patsient, aga edaspidi kuulub meie gruppi. Püüame kõik teha nii, et ta tunneks end teretulnuna."

Sibel noogutas mõõdetult, Charlotte naeratas sõbralikult ja teised naeratasid teda häbelikult. Marek ei teinud naisest üldse välja.

Eva Blau istus tühjale toolile ja pigistas käed reite vahele. Ma läksin tagasi oma kohale ja juhatasin ettevaatlikult sisse seansi teise osa.

"Istuge mugavalt, jalad põrandale toetatud, käed süles. Esimene osa on läinud päris nii, nagu ma kavatsenud olin."

"Ma palun vabandust," lausus Charlotte.

"Pole millegi eest vabandust paluda, kõige vähem sinul, ma loodan, et sa mõistad."

Eva Blau jälgis mind järelejätmatult.

"Alustame mõtete ja seostega esimese osa teemadel," ütlesin ma. "Kas keegi tahab seda kommenteerida?"

"Segadusseajav," ütles Sibel.

"Frustreeriv," lausus Jussi. "Tähendab, ma jõudsin ainult silmad läbi teha ja kukalt sügada, kui juba saigi läbi."

"Mida sa tundsid?" küsisin ma temalt.

"Juukseid," vastas ta naeratades.

"Juukseid?" küsis Sibel itsitades.

"Siis, kui ma kukalt sügasin," selgitas Jussi.

Mõned patsientidest naersid nalja üle.

"Andke mulle seoseid juustega," ütlesin ma muiates. "Charlotte?"

"Ma ei tea," naeratas ta. "Juuksed? Võib-olla siis habe... ei."

Pierre katkestas teda oma heledal häälel:

"Hipi, hipi motika seljas," ütles ta naerdes. "Istub niiviisi, närib naha ja muudkui libistab..."

Äkitselt tõusis Eva nii järsku püsti, et tool tema taga ümber kukkus.

"Need on ju puha lapsikused," ütles ta ärritunult ja osutas Pierre poole.

Mehe naeratus kustus.

"Miks sa seda arvad?" küsisin mina.

Eva ei vastanud, kohtas vaid minu pilku, enne kui mornilt uuesti istuma võttis.

"Pierre, kas sa jätkaksid," palusin ma rahulikult.

Mees raputas pead, tõstis Eva poole ristatud nimetissõrmed ja teeskles, nagu läheks peitu.

"Nad lasksid Dennis Hopperi pihta, sest ta oli hipi," sosistas ta vanasõnalislikult.

Sibel itsitas veel valjemini ja piilus ootusrikkalt minu poole. Jussi tõstis pea ja pöördus Eva Blau poole.

"Tondilossis pääsed meie lapsikustest," ütles ta oma raskepärases murru.

Ma jäi täiesti vaikseks. Ma mõtlesin sellele, et Eval ei olnud mingit võimalust teada, mida tondiloss meie grupile tähendas, kuid jätsin asja siiski sinnapaika.

Eva Blau pöördus Jussi poole ja paistis, nagu kavatses ta mehele midagi karjuda, kuid too heitis naise poole pilgu nii rahuliku ja tõsise näoga, et Eva peatus ja sättis ennast jälle otseks.

"Eva, me alustame lõdvestumisharjutuste ja hingamisega, ja siis ma annan teid ükshaaval või paarikaupa hüpnoteerima," selgitasin ma. "Kõik võtavad mõistagi kogu aeg kõigest osa, olenemata sellest, millisel tasandil ta parajasti viibib."

Naeruline naeratus levis üle Eva näo.

"Ja mõnikord," jätkasin ma, "kui ma tunnen, et asi toimib, püüan ma terve rühma korraga sügavasse hüпноosi viia."

Ma tõmbasin tooli ettepoole, palusin neil silmad sulgeda ja seljatoele lahkuda.

"Jalad peavad olema kindlalt põrandale toetatud ja käed süles."

Kellal kui ma neid ettevaatlikult sügavamale ja sügavamale lõõgastumiseundisse viisin, mõtlesin ma, et peaksin alustama Eva Blau sisimate probleemide uurimist. Oli tähtis, et ta kohe varsti millegi omapoolsega ühineks, et grupi ühtekuuluvusse vastu võetud saada. Lugesin numbrid kahanevas järjekorras ja kuulasin grupi hingetõmbeid, viisin nad tagase hüпноosi ja jätsin siis rippuma täpselt hõbedase veepinna alla.

"Eva, nüüd pöördun ma ainult sinu poole," ütlesin ma tasa. "Usalda mind, ma hoolitsen sinu eest hüпноosi ajal, midagi ohtlikku ei saa juhtuda. Tunne ennast lõõgastunult ja turvaliselt, kuula mu häält ja järgi mu juhtumist. Toimi kogu aeg spontaanselt minu sõnade kohaselt, neis juba ette nähtud, asu üleni sõnavoo sees, mitte selle ees ega järel, vaid kogu aeg selle voogu..."

Samal ajal seisin tegelikkuses Eva Blau tooli taga, üks käsi tema õlal, ja kuulisin rahustavalt ja laskuva intonatsiooniga. Naise juuksed lõhnasid minu järele. Ta istus tahapoole naaldudes, näolihased lõõgastunud.

Minu isiklikus transis oli vesi tema ees kord pruun, siis hall. Nägu oli varjus, suu kõvasti kinni, terav korts paistmas kulmude vahel, kuid tema pilk oli süsimust. Ma juurdlesin, millega alustada. Tegelikult teadsin ma temast väga vähe. Lasse Ohlsoni avatud haiguslugu ei sisaldanud midagi tausta kohta peaaegu mingeid andmeid. Ma olin sunnitud seda omal viisil uurima ning otsustasin proovida ettevaatlikku sisenemist. Tihti ilmnes, et rahu ja rõõm olid lühimaks teeks kõige raskema juurde.

"Eva, sa oled kümneaastane," laususin ma, minnes ümber tooli, et jälgida teda eestpoolt.

Naise rinnakorv liikus vaevu, ta hingas rahulike pehmete hingetõmmetega alla kõhtu.

"Sa oled kümneaastane. Täna on hea päev. Sa oled rõõmus. Mida rõõmus oled?"

Eva torutas huuli, naeratas endamisi ja ütles:

"Sest et see mees tantsib ja pladistab poriloigus."

"Kes tantsib?" küsisin mina.

"Kes?"

Ta oli veidi aega vait.

"Gene Kelly, ütleb ema."

"Ah nii," ütlesin mina. "Sa vaatad filmi *"Singin' in the rain"*?"

"Ema vaatab."

"Sina mitte?" küsisin ma.

"Vaatan küll," naeratas Eva silmi kissitades.

"Ja sa oled rõõmus?"

Eva Blau liigutas aeglaseks noogutuseks pead.

"Mis toimub?"

Ma nägin ta nägu tasakesi rinnakorvi poole laskuvat. Korraga tuskas veider ilme üle ta huulte.

"Mu kõht on suur," ütles ta tasa.

"Su kõht?"

"Ma näen, et see on hiigelsuur," vastas Eva nutusel häälel.

Jussi tema kõrval hingas puhinal. Silmanurgast märkasin, et mees liigutas huuli.

"Tondiloss," sosistas ta oma pinnalises hüпноosis. "Tondiloss."

"Eva, kuula mind nüüd," ütlesin ma. "Sa võid kuulda kõiki teisi ruumis, aga sa pead kuulama ainult minu häält. Ära lase ennast segada sellest, mida teised ütlevad, ainult minu hääl on oluline."

"Olgu," lausus ta rahuloleva näoilmega.

"Kas sa tead, mispärast su kõht suur on?" küsisin ma.

Eva ei vastanud. Ma silmitsesin teda eestvaates. Tema nägu oli tõsine, pilk mingis mälestuses mõtlikult eemalviibiv. Korraga tundus, nagu püüaks ta naeratust tagasi hoida.

"Ma ei tea," vastas ta.

"Tead küll, ma arvan, et sa tead," laususin mina. "Aga võtame sinu sõna, Eva. Sa ei pea praegu sellest mõtlema. Tahad sa veel telekat vaadata? Ma tulen sinuga kaasa, kõik tulevad sinuga kaasa, kogu tee, ükskõik, mis ka ei juhtuks, see on lubadus. Seda me töötasime ja sa võid sellele kindel olla."

"Ma tahan tondilossi minna," sosistas naine.

Ma mõtlesin, et miski ei klapi, lugedes ise numbraid kahanevas järjekorras ja sugereerides, et trepp viib patsiente üha allapoole. Mind ennast ei huvitanud, kus ma aeglaselt piki kaljuseina sügavamale ja sügavamale vajusin.

Eva Blau tõstis lõua, niisutas huuli, tõmbas põsed lohku ja sosistas siis:

"Ma näen, et nad viivad ühe inimese ära, nad lihtsalt lähevad ja võtavad ta kaasa..."

"Kes need on, kes ta ära viivad?" küsisin mina.

Naine hakkas korrapäratult hingama. Tema nägu tumenes. Pruun vesi tema ees muutus häguseks.

"Üks hobusesabaga mees, ta riputab väikese inimese üles lakke," hääles naine.

Ma nägin, kuidas ta hoiab ühe käega kõvasti köiest, millel hõljub edasi, endal jalad aeglaselt edasi-tagasi sõudmas.

Peadpööritava heitega olin ma hüпноosis väljas. Ma teadsin, et Eva Blau blufib, ta ei olnud hüпноosis. Ma ei teadnud, kuidas ma seda teada saan, ent ma olin täiesti kindel. Naine oli mu sõnade eest kõrvale põinud, sisenduse blokeerinud. Mu aju sosistas jäiselt: ta valetab, ta ei ole vähimalgi määral hüпноosis.

Ma nägin, kuidas ta toolil edasi-tagasi viskleb.

"Mees tirib ja tirib seda väikest inimest, ta tõmbab liiga kõvasti..."

Korraga kohtas Eva Blau mu pilku ja jäi vait. Tema huulile ilmus pilk, mis ütles:

"Kas ma olin hea?" küsis ta minult.

Eva ei vastanud, lihtsalt seisin ja vaatasin, kuidas ta tõusis, nagist mantli ja siis rahulikult ruumist lahkus.

Kirjutasin paberilehele sõna "tondiloss", mähkisin selle videokassetti 14 ümber ja sidusin kummipaelaga kinni. Selle asemel, et lint arhiivida nagu tavaliselt, võtsin selle kabinetti kaasa. Ma tahtsin analüüsida Eva Blau valet ja omaenda reaktsiooni, kuid juba koridoris taipasin, et kogu aeg valesti oli olnud: Eva oli seansi ajal teadlik oma näost, ta ei püüdis armas välja näha, tal ei olnud ees seda loidu, siirast, avatud ilmet, mis hüpnootiseeritutel alati on. Hüpnosis inimene võib naeratada, aga ta ei naerata tavalist naeratust, vaid magavat, lõtva naeratust.

Kui ma oma kontoris jõudsin, ootas mind ukse taga toosama arstitudeng. Ma üllatasin iseend, suutes meelde tuletada tema nime: Maja Swartling.

Me tervitasime teineteist, ja enne kui ma olin jõudnud ukse lahti keerata, ütles ta kiiresti:

"Vabandust, et ma nii pealetükkiv olen. Aga ma toetun oma väärtusele ja osaliselt teie uurimustööle, ja mitte ainult mina, vaid ka minu juhendaja tahab, et ka objekt ise osaleks."

Ta vaatas mulle tõsiselt otsa.

"Ma mõistan," ütlesin mina.

"Kas on okei, kui ma teile mõned küsimused esitan?" päris ta lõpuks. "Kas ma tohin sulle mõned küsimused esitada?"

Korraga oli ta pilk nagu väikesel tüdrukul: ärgas, kuid ebakindel. Tema silmad olid väga tumedad, need helklesid mustadena ta ebahariliselt heleda ihu taustal. Juuksed läikisid värskelt harjatutena palmikute. Tema soeng oli vanaaegne, kuid sobis talle.

"Kas ma tohin?" küsis ta malbelt. "Sa ei oska aimatagi, et ma võin sulle peale käia nagu uni."

Ma märkasin, et seisan ja naeratan talle. Temas oli midagi nii tervet ja heledat, et ma pikemalt juurdlemata käsi laiutasin ja selgitasin, et olen valmis. Maja turtsatas naerda ja seiras mind pika rahuloleva pilguga. Ma keerasin ukse lukust lahti, ja tema järgnes mulle pikema jutuga, mis külastajatoolile, võttis välja paberiploki ja pastaka ning vaatas siis naeratades mulle otsa.

"Mida sa tahad minu käest küsida?"

Maja punastas tugevasti ja hakkas rääkima, naeratus endiselt nii lahkunud tundus, nagu ei suudaks ta seda tagasi hoida:

"Kui alustaks praktikaga... kuidas sa vaatad võimalusele, et patsient ei taha petta? Et nad ütlevad lihtsalt asju, mida sa nende meelest kuulda tahad?"

Himelt just see täna juhtuski," naersin mina. "Üks patsient ei tahtnud hüpnosisse alluda, võitles vastu ja mõistagi ei allunudki – aga teeskles, et on hüpnosis."

Maja oli rahunenud, paistis nüüd vähem ebakindel. Ta kummardus ettepoole, torutas huuli ja küsis:

"Ta teeskles?"

"Ma loomulikult avastasin selle."

Maja kergitas küsivalt kulme.

"Kuidasmoodi?"

"Alustuseks on olemas väga selged välised märgid, kuidas hüpnootilise teadvustuse ära tunda – neist kõige tähtsam on see, et näoilme kaob ära teadvuse teesklus."

"Küsigi sa sellest lähemalt?"

"Ärkelolekus on ka loomult kõige pingevabama isiku näoilme kontrollitud, suud hoitakse kinni, näolihased teevad koostööd, pilk on suunatud ja nii edasi... aga hüpnosis kõik see kaob, suu avaneb, lõug vajub alla, pilk muutub loiuks... seda ei saagi õigupoolest kirjeldada, aga selle nägu ära."

Paistis, nagu tahaks Maja midagi küsida, seepärast tegin pausi. Neiu vaatas pead ja palus mul jätkata.

"Ma olen ju lugenud sinu ettekandeid," lausus ta. "Ja sinu hüpnootilise grupi ei koosne üksnes ohvritest, see tähendab nendest, kes on kogenud teadvustamist, vaid ka toimepanijatest, inimestest, kes on teistele hirmsaid asju teinud."

"Asi töötab sama moodi alateadvuses ja..."

"Sa tahad öelda..."

"Oota, Maja... ja grupiterapeutilisest seisukohast on see tegelikult täiesti loomulik."

"Huvitav," nentis Maja midagi üles märkides. "Ma tahan selle juurde tagasi tulla, aga veel tahaksin ma teada, kuidas toimepanija ennast hüpnosis näeb – sa tõid ju välja mõtte, et ohver asendab toimepanija oma meelest millegi muu, näiteks loomaga."

"Ma ei ole jõudnud veel uurida, kuidas toimepanija ise ennast näeb, aga ma ei taha laskuda spekulatsioonidesse."

Maja pani pea viltu:

"Aga aimed midagi?"

"Mul on üks patsient, kes..."

Ma jäin vait, mõeldes Jussi Perssonile, Norrlandist pärit mehele, kes kandis oma üksindust nagu kohutavat, iseenda põhjustatud raskust.

"Mida sa tahtsid ütelda?"

"Hüпноosis pöördub see patsient tagasi sinna jahitorni, tundub, nagu teda juhiks püss, ta tulistab metskitsi ja jätab nad lihtsalt vedelema. Arvan, et olles ta eitab metskitsi, kuid räägib samas, et käib vahel tornis emakas ootamas."

"Seda ütles ta ärkvel olles?" naeratas Maja.

"Tal on maja Västerbottenis."

"Või nii, ja mina arvasin, et ta elab siin," naeris Maja.

"Karu on kindlasti päris," ütlesin mina. "Seal lausa kubiseb karu. Jussi on rääkinud, et suur emakaru tappis mõne aasta eest tema koera. Me istusime vaikides ja vaatasime teineteist."

"Kell on palju," laususin ma.

"Mul on veel palju küsimusi."

Laiutasin käsi.

"Meil tuleb siis mitu korda kokku saada."

Ta vaatas minu poole. Mu keha läks äkki imelikult soojaks, märgas kuidas kerge roosatus üle ta heleda ihu valgus. Meie vahel oli midagi helik, segu tõsidusest ja naeruhimust.

"Kas ma tohin pakkuda klaasikese tänutäheks vaeva eest? Ma tean ühte täitsa toredat Liibanoni köögiga..."

Ta vakatas telefonihelina peale. Ma palusin vabandust ja võtsin kõrvast vastu.

"Erik?"

See oli Simone. Ta hääl oli pinges.

"Mis lahti?" küsisin mina.

"Ma... ma olen maja taga, jalgrattateel. Paistab, et keegi on meid juurde sisse murdnud."

Jäakülm värin läbistas mu keha. Ma mõtlesin roosale, mis me ühes vedelenud oli – vanale karistamisriistale ümara puidust lapatsiga.

"Mis juhtunud on?"

Ma kuulsin Simonet raskelt neelatavat. Taustal mängisid mõned lapatsed, võib-olla viibisid nad jalgpalliväljaku juures. Keegi puhus viieli kostus hõikeid.

"Mis see praegu oli?" küsisin mina.

"Ei midagi, mingi kooliklass," sõnas Simone läbi hammaste. "Erik," ütles ta rutakalt, "Benjamini rõduuks on lahti murtud, aken on katki jäänud."

Siimanurgast nägin Maja Swartlingit tõusvat ja tummalt märku andvat, et ta hakkab minema.

Hoogutasin talle lühidalt ja kergitasin kahetsuse märgiks õlgu. Maja püüas riivama tooli, mis kraapas mööda põrandat.

"Üled sa üksi?" küsis Simone.

"Jah," ütlesin, teadmata, miks ma valetan.

Maja lehvitas ja sulges enda järel vaikselt ukse. Ma võisin tunda veel oma parfüümi, mis oli kui lihtne ja värske noot.

"Hea, et sa sisse ei läinud," jätkasin. "Kas sa politseisse helistasid?"

"Erik, sul on imelik hääl, kas midagi on juhtunud?"

"Peale selle, et meie majas on praegu murdvaras? Kas sa politseisse helistasid?"

"Jah, ma helistasin isale."

"Hästi."

"Ta ütles, et hüppab kohe autosse."

"Sa pead sealt eemale minema, Simone."

"Ma seisan rattateel."

"Kas sa maja näed?"

"Jah."

"Kui sa maja näed, võib keegi, kes on majas sees, ka sind näha."

"Lõpeta," ütles Simone.

"Mine üles jalgpalliväljaku juurde, palun – ma tulen koju."

Ma kuulsin Kenneti räpase Opeli taga, tõmbasin käsipiduri peale, keerasin müüri välja ja väljusin autost. Kennet tuli jooksupärga minu poole, näol kurnat ilme.

"Kas kurat Sixa on?" hüüdis ta.

"Ma ütlesin talle, et ta ootaks jalgpalliväljaku juures."

"Järe, ma kartsin et..."

"Ta oleks muidu sisse läinud, ma tunnen teda, ikkagi sinu tütar."

Kennet naeris ja embas mind tugevalt.

"Hea sind näha, poisu."

Hakkasime minema ümber bokside rivi, et jõuda maja tagaküljele. Simone seisis meie krundist vaid veidi maad eemal. Arvatavasti oli ta val-

vanud kogu aja katkist rõduust, mis viis otse meie varjulisele terrassile. Vaatas üles, jättis jalgratta maha, tuli otsejoones minu juurde ja kallutas mind kõvasti, vaatas üle mu õla ja ütles:

"Tere, isa."

"Ma lähen sisse," lausus Kennet tõsiselt.

"Ma tulen kaasa," ütlesin mina.

"Naised ja lapsed ootavad väljas," ohkas Simone.

Ronisime kolmekesi üle madala põõsasmaranaheki, kõndisime mure ja valge plastlaua ning nelja plasttooliga terrassilt läbi.

Treppi ja katuseplekki katsid klaasikillud. Benjamini toa põrand vaipkattel vedeles keset kilde ja klaasipuru suur kivi. Läksime edasi ja mõtlesin, et ma ei tohi unustada kõnelemast Kennetile roosast, vanusest karistusvahendist, mille äsja oma trepilt leidsime.

Simone järgnes meile ja pani põlema Katuse-Karlssoniga laelamp. Tema nägu õhetas ja punakasblondid juuksed langesid vetruvate lokidega õlgadele.

Kennet läks välja koridori, vaatas paremal pool asuvasse magamistuppa ja vannituppa. Telekatoas põles lugemislamp. Köögipõrandal olid tool pikali kukkunud. Me kõndisime toast tuppa, kuid miski ei paistnud puuduvat, varastatud polnud midagi. Keegi oli käinud alakorruse tualetis, kempsupaber oli põrandale laiali tõmmatud. Kennet vaatas veel ühel silmel minu poole.

"On sul kellegagi lahendamata tülisid?" küsis ta.

Ma raputasin pead.

"Ei ole, niipalju kui mina tean," kostsin mina. "Selge see, et ma kutsun suure hulga labiilsete inimestega... nagu sinagi."

Ta noogutas.

"Nad pole midagi võtnud," ütlesin ma.

"Isa, kas see on normaalne?" küsis Simone.

Kennet raputas pead.

"See ei ole tavaline – mitte siis, kui juba aken katki lüüakse. Kennet tahtis, et te teaksite, et ta on siin käinud."

Simone oli Benjamini toa ukseavasse seisma jäänud.

"Mulle tundub, et paistab sedamoodi, et keegi on siin ta voodis lahnud," lausus ta vaikselt. "Mis selle muinasjutu nimi on? Kuldlõike, või kuidas?"

Kiirustasime oma magamistuppa ja nägime, et keegi oli ka meie voodites lebanud. Voodikate oli maha tõmmatud ja voodipesu kortsunud.

"See kõik on nii kuradimoodi imelik," ütles Kennet.

Võidikeseks ajaks saabus vaikus.

"Aa, see riistapuu," purskas Simone siis.

"Olgus küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina, kui tagasi halli ja tõin kübarariulilt roosa.

"Mis kurat see veel on?" küsis Kennet.

"Lebas eile meie ukse taga," sõnas Simone.

"Ei ma vaatan," ütles Kennet.

"Ma arvan, et see on roosk," laususin mina. "Sellega nuheldi vanasti."

"Kasulik distsipliini hoidmiseks," naeris Kennet rooska katsudes.

"Mulle see kohe kuidagi ei meeldi, see on tõeliselt ebameeldiv," märkas Simone.

"Kas teile on saadetud ähvardusi või midagi, mida saaks ähvardusena kasutada?"

"Ei ole," vastas Simone.

"Aga seda võib-olla niimoodi vaadelda küll," arvasin mina. "Et teie meelest peab meid karistama. Seni võtsin seda rumala naljana, aga ütle, et me Benjamini nii kohutavalt hellitame. Ma tahan öelda, et kui Benjamini haigusest mitte teada, siis me võime paista ikka päris neutraalsed."

Simone läks joonelt telefoni juurde ja helistas lasteaeda, et kuulata, kas Benjaminiga on kõik hästi.

Ma panime Benjamini vara magama. Mina lamasin nagu tavaliselt oma kõrval ja jutustasin talle terve "Kirikou"-nimelise Aafrikast rääkiva filmi sisu. Benjamin oli näinud seda filmi lugematu arvu kordi ja tahab peaaegu alati, et enne magamaminekut talle selle tegevuskäiku jutustaks. Kui mul mõni üksikasi meelest läks, meenutas ta mulle seda, ja kui ta minu lõpetades veel ärkvel oli, pidi Simone talle hällilaule laulma.

Pärast lapse uinumist tegime kannutäie teed ja vaatasime videofilmi. Istusime diivanil ja rääkisime sissemurdmisest, sellest, et midagi ei varastanudki ära, et keegi oli lihtsalt rullist põrandale palju peldikupaberit pannud ja meie voodites aelenud.

"Võib-olla mõned noored, kellel oli vaja kusagil keppida," arvas Simone.

"Ei, nemad oleksid siis kõik rohkem sassi ajanud."

"Kas pole imelik, et naabrid mitte midagi ei märganud. Adolphi ei jää muidu suurt midagi kahe silma vahele."

"Võib-olla tema tegigi seda," oletasin mina.

"Keppis meie voodis?"

Ma naersin, tõmbasin Simone enda ligi ja tundsin, kui hästi ta lõhnas. See oli küllaltki raskepärane parfüüm ilma lipitseva magususega. Simone surus end minu vastu ja ma tundsin tema saledat poisilikku keha vastu. Libistasin käed ta avara öösärgi alla, üle tema sileda naha. Rinnad olid soojad ja kõvad. Ta oigas, kui ma tema kaela suudlesin; mu kätt voogas tema kuumusest kohisev hingaõhk.

Me võtsime televiisori valgelt riidest lahti, aitasime teineteist kinnisid kobavate liigutustega, kohmitsesime rõivaste kallal, naersime teineteise poole ja suudlesime taas. Ta tõmbas mind magamistuppa kaasa ja tõukas mind naljatava rangusega voodisse pikali.

"Kas nüüd on aeg rooska saada?" küsisin mina.

Simone noogutas ja tuli lähemale, kumardas kaela ja laskis juustel mu jalgade pühkida, lamas langetatud pilguga, end ise ülespoole nihutades. Lokid langesid tema peenikestele tedretähnilestele õlgadele. Kinnisid remuskliid olid pingul, kui ta kaksiratsi mu puusadele istus. Ta põsesid lõkendama, kui sisenesin.

Mõne sekundi vältel väreles läbi mu mõtete mälestus mõnedest hetkedest. Olin need ülesvõtted teinud kord ühes Kreeka saarestiku rannast. See oli paar aastat enne Benjamini sündi. Me olime sõitnud bussiga piki rannikut ja läinud maha kohas, mis meile kõige ilusam tundus. Kui me aru saime, et rand on inimtühi, ei näinud me ujumisriiete selga panemisega vaeva. Sõime päikese käes sooja arbuusi ja lebasime siis ihuallal madalas selges vees, teineteist hellitades ja suudeldes. Me armatsesime tol päeval ehk neli korda, üha rammestunumate ja soojadena. Simone juuksed olid soolasest veest pulstunud, tema silmis raske päikest tulvil pilk ja huulil sissepoole pöördunud naeratus. Väikesed pingul rinnad tedretäpid, heleroosad rinnanibud. Tema lame kõht, naba, punakaspruunid häbemekarvad.

Nüüd naaldus Simone ettepoole minu kohale ja hakkas oma orjandust otsima. Ta hakkas tahapoole tõukama, suudles mind rinnale, kaelale ja hingas kiiremini, pani silmad kinni, hoidis mul kõvasti õlgadest ja sõitis mulle, et ma jätkaksin:

"Palun veel, kallis Erik, ära lõpeta..."

Simone liigutas end kiiremini, raskemalt, selg ja pepu higised. Ta oigas ajasti, tõukas jätkuvalt tahapoole uuesti ja uuesti, peatus reite võbinal, hakkas veel veidi, peatus ägades, ahmis õhku, niisutas huuli ja toetus käega mu rinnale. Ta ohkas ja vaatas mulle silma, kui hakkasin uuesti tema sees liigutama. Ma ei puigelnud enam vastu, vaid pritsisin raskete magusate vaadidena oma seemne temasse.

Peitsin ratta neuroloogiakliiniku juurde ja jäin seejärel viivukeseks koju, kuulates lindude siristamist puudel, nägin kevadiselt heledate lehtede keerdumist läbi metsatukkkade lehestiku. Ma mõtlesin, kuidas ma olin Simone kõrval ärganud ja tema rohelisi silmi näinud.

Minu kabinet nägi välja täpselt samasugune, nagu eelmisel päeval sealt lahkudes. Tool, millel Maja Swartling oli istunud ja mind intervjuueerinud, oli endiselt laua alt välja tõmmatud ja kirjutuslaua lamp põlema jäetud. Seal oli kõigest pool üheksa, mul oli piisavalt aega, et vaadata läbi märkmik eelmise päeva ebaõnnestunud hüpnoosisessioonist Charlotte'iga. Lühike oli aru saada, miks see läks niimoodi, nagu läks: ma forsseerisin sõnade kulgu ja sihtisin üksnes tulemust. See oli klassikaline viga, mida ma alati pidanud suutma vältida. Ma olin liiga kogenud, et sedasorti vigu teha. Patsienti ei saa sundida vaatama midagi, mida ta absoluutselt näha ei taha. Charlotte sisenes küll ruumi, kuid ei tahtnud pilku tõsta. Sellest ei pidanud selleks korraks piisama, see oli niigi vapper tegu.

Ma panin arstikitli selga, desinfitseerisin käed ja mõtlesin oma patsientidegrupile. Ma polnud päris rahul Pierre'i rolliga grupis, see oli ivake tegur. Ta jooksis sageli Sibeli või Lydia kannul, viskas nalja ja oli muidu meelakas, kuid jäi hüpnoosisituatsioonides väga passiivseks. Mees oli juuksemu, selgelt homoseksuaalne ja tahtis näitlejaks saada. Pealtnäha elas ta täiesti toimivat elu – peale ühe korduva detaili. Igal lihavõttepühal sõitis ta koos emaga tšarterreisile. Seal sulgusid nad hotellituppa, jõid ennast riietada ja olid vahekorras. Mida ema aga ei teadnud, oli tõsiasi, et Pierre hingas pärast igat reisi sügavasse depressiooni, millele järgnesid korduvad enesetapukatsed.

Ma ei tahtnud oma patsientidele survet avaldada, ma tahtsin, et kui nad midagi räägivad, siis üksnes omal vabal valikul.

Üksle koputati. Enne kui ma vastata jõudsin, paiskus see lahti ja sisse paigetas Eva Blau. Ta tegi minu suunas veidra grimassi, nagu püüaks näidata ühtki näolihast liigutamata.

"Ei, tänan," ütles ta äkki. "Sa ei pea õhtusöögile kutsuma, ma olen juba söönud, Charlotte on kena inimene, ta keedab mulle terveks süüa laks toitu, mille ma portsjonikaupa sügavkülma panen."

"See on temast kena," ütlesin mina.

"Ta ostab mu vaikimist," selgitas Eva mõistatuslikult ja seisis maha, millel oli eelmisel päeval istunud Maja.

"Eva, kas sa sooviksid rääkida, miks sa siia tulid?"

"Mitte sinu munni imema, lihtsalt et sa teaksid."

"Sa ei pea minu hüпноosigrupis jätkama," laususin rahulikult. Naine lõi pilgu maha.

"Ma teadsin, et sa mind vihkad," pomises ta.

"Ei, Eva, ma ütlen lihtsalt, et sul ei ole mingit sundust selles grupis osaleda. Mõni inimene ei taha, et neid hüпноotiseeritaks, mõni ei ole kuigi vastuvõtlik, kuigi ta tõepoolest tahab, ja mõni..."

"Sa vihkad mind," katkestas naine.

"Ma ütlen lihtsalt, et ma ei saa sind seal grupis pidada, kui sa absoluutselt ei taha, et sind hüпноotiseeritaks."

"See ei olnud tahtlik," ütles ta. "Aga sa ei tohi oma munni minu suhtes toppida."

"Lõpeta," ütlesin ma.

"Vabandust," sosistas ta ja võttis midagi kotist. "Näe, ma kingin sulle selle."

Võtsin eseme vastu. See oli foto. Pilt kujutas Benjamini tema rühmituse päeval.

"Nunnu, või mis," sõnas ta uhkelt.

Ma tundsin, kuidas mu süda kiirelt ja valjult taguma hakkas.

"Kust sa said selle?" küsisin ma.

"See on minu väike saladus."

"Vasta mulle, Eva, kust sa..."

Ta katkestas mind õrritaval toonil:

"Hooli vaid endast ja teised söögu sitta, siis ei jää sa miskitpidi hääle."

Ma vaatasin uuesti ülesvõtet. See pärines Benjamini fotoalbumist. Ma tundsin selle kergesti ära. Tagaküljel olid veel isegi liimi jäljed, millest selle albumisse olime kinnitanud. Sundisin end rahulikuks, kuigi minu meelekohtades tagus.

"Ma tahan, et sa räägiksid mulle, kuidas sa selle pildi kätte said."

Eva istus diivanile, nõõpis asjalikult lahti oma pluusi ja näitas mulle oma rindu.

"Pista munn sisse siis," ütles ta, "siis oled ometi rahul."

"Sa käisid minu juures kodus," ütlesin ma.

"Sa käisid minu juures kodus," vastas ta trotslikult. "Sa sundisid mind sinna lahti tegema..."

"Eva, ma püüdsin sind hüпноotiseerida, see ei ole sama asi kui sisse-murdmine."

"Ma ei murdnud," pareeris ta kiiresti.

"Sa löid ühe aknaruudu katki."

"Kivi lõi akna katki," ütles naine.

Ma muutusin täiesti rammetuks ja tundsin, kuidas hakkas vaiksesti hulkuma minema ning reageerima haige ja segaduses inimese jutule vihaga.

"Miks sa võtsid minult selle pildi?"

"Sina ise võtad! Muudkui võtad ja võtad ja võtad! Mida kuradit sa siis ütleksid, kui ma sinult hakkas asju võtma? Mis tunne sul siis oleks?"

Ta peitis näo kätte ja ütles, et vihkab mind, korrates seda üha ja üha, kuni olin sada korda, enne kui viimaks rahunes.

"Sa pead aru saama, et ma saan sinu peale vihaseks," lausub ta siis tasakalukalt. "Kui sina väidad, et mina võtan sinult asju – ma kinkisin sulle selle hõlguva ilusa pildi!"

"Jah."

Ta naeratas laialt ja limpsis huuli.

"Sina said minult kingituse," jätkas ta. "Nüüd ma tahan sinult midagi taga."

"Mida sa tahad?" küsisin rahulikult.

"Ära hakka," ütles ta.

"Ütle ainult, mida..."

"Ma tahan, et sa mind hüпноotiseeriksid," vastas ta.

"Miks sa panid roosa minu välisukse ette?" küsisin ma.

Naine põrnitses mind tühjal pilgul.

"Mis asi on roosa?"

"Lapsi pekstakse rooskadega," ütlesin ma karmilt.

"Mina pole midagi sinu ukse ette pannud."

"Sa jätsid vanaaegse..."

"Ära valeta!" karjus naine.

Ta tõusis ja läks välisukse juurde.

"Eva, ma räägin politseiga, kui sa aru ei saa, kust piir läheb, kui sa aru ei saa, et sa pead minu ja mu pere rahule jätma."

"Ja minu pere?" ütles ta.

"Nüüd sa kuulad mind!"

"Fašistist sigal!" karjus ta ning lahkus kabinetist.

Mu patsiendid istusid minu ees poolringis. Seekord oli neid olnud lühike hüpnootiseerida. Vajusime igasuguse vaevata läbi vulksuva vee. Ma jätkasin tööd Charlotte'iga. Tema nägu oli nii kurvalt lõtvunud, silmad ümber sügavad ringid, lõua ots veidi kortsuski.

"Vabandust," sosistas Charlotte.

"Kellega sa räägid?" küsisin ma.

Kogu naise nägu tõmbus lühikeseks hetkeks krimpsu.

"Vabandust," kordas ta.

Ma ootasin. Oli ilmne, et Charlotte viibib sügavas hüpnootis. Ta hingas raskelt, kuid hääletult.

"Charlotte, sa tead, et meie juures on sul turvaline," ütlesin ma. "Miski ei saa sind kahjustada, sul on hea olla ja sa tunned mõnusat lõdvestust."

Naine noogutas kurvalt ja ma teadsin, et ta kuuleb mind, et ta jälgib mu sõnu, suutmata enam vahet teha hüpnooti tõeluse ja päris reaalsuse vahel. Tema sügavas hüpnootilises seisundis tundus, nagu vaataks ta filmi, milles ise ka osaleb. Ta oli ühtaegu näitleja ja publik, kuid mitte kaheksa, vaid mõlemad koos.

"Ära ole pahane," sosistas ta. "Palun vabandust, palun, palun vabandust. Ma lohutan sind, ma luban, ma lohutan sind."

Ma kuulsin gruppi ümberringi raskelt hingamas ja sain aru, et olen jõudnud tondilossi, et viibime Charlott'ie ohtlikus siseruumis ja ma tahtsin, et ta sinna jääks, ma soovisin, et ta leiaks piisavalt jõudu ja tõstaks põrandalt pilgu, näeks midagi, saaks esmakordselt aimu sellest, mida ta nii kohutavalt kardab. Ma soovisin teda aidata, kuid ei tahtnud seekord asjade käiku tagant sundida ega korrata eelmisel nädalal tehtud viga.

"Vanaisa võimlemissaalis on külm," lausus Charlotte korraga.

"Kas sa näed midagi?"

"Pikki põrandalaudu, ämbrit, ühte juhet," kostis naine peaaegu hääletult.

"Astu sammuke tagasi," ütlesin ma.

Ta raputas pead.

"Charlotte, nüüd sa astud sammu tagasi ja paned käe uksele."

Ma nägin ta silmalauge värisevat, ripsmete vahelt ilmusid nähtavale silmad. Ta hoidis oma käsi vanamemme kombel süles, täiesti kaitseks ja tühjalt.

"Sa tunned ukse käepidet ja tead, et saad ruumist lahkuda niipea kui tahad," ütlesin ma.

"Kas ma tohin?"

"Sa vajutad linki ja lähed välja."

"Küllap on kõige parem, kui ma lihtsalt lahkun..."

Ta jäi vait, tõstis lõuga ja pööras siis aeglaselt pead, suu lapselikult avavatud.

"Ma jään natukeseks veel," ütles ta tasa.

"Kas sa oled seal üksi?"

Ta raputas pead.

"Ma kuulen teda," pomises Charlotte, "aga ma ei näe teda."

Ta kibrutas laupa, nagu püüaks ta eristada midagi, mis oli veel udune.

"Siin on mingi loom," lausus ta äkki.

"Mis loom see on?" küsisin mina.

"Isal on suur koer..."

"Kas su isa on seal?"

"Jah, ta on siin, seisab nurgas ribitoolide juures, ta on kurb, ma näen tema silmadest. Ma tegin isale haiget, ta ise ütleb. Isa on kurb."

"Ja koer?"

"Koer liigub isa jalgade ees, nuusib. Ta tuleb lähemale, läheb tagasi. Koer seisab täitsa vaikselt tema kõrval ja hingeldab. Isa ütleb, et koer rääbib mulle küll... Ma ei taha, ta ei tohiks, see ei ole..."

Charlotte ahmis tugevalt õhku. Nii kiirelt edasi liikudes riskis ta hüpnootist väljalibisemisega.

Ule naise näo libises kohutav vari ja mulle tundus, et parem on transist minna, ujuda mustava mere pinnale. Me olime leidnud koera – Charlotte oli kohale jäänud ja seda näinud. See oli suur edusamm. Küllap selgub ajapikku ka see, kes tegelikult koera nahas on.

Kui me läbi veemasside ülespoole kerkisime, nägin ma Marekit huulil hõlvavat ja Charlotte'ile hambaid näitavat. Lydia sirutas käe läbi tumedat mererohu- ja adrupilve, püüdes ulatuda silitama Pierre'i põske. Eitel ja Jussi kihutasid kinnisilmi pinna poole; Eva Blaud kohtasime otse pinna all lebamas.

Nüüd olime peaaegu kõik ärkvel. Piir, kust alates tõelisus hüpnootis lahustub, oli alati ühtviisi ebaselge ning sama kehtis ka vastupidise juhul – teekonnal tagasi teadvuse territooriumile.

"Nüüd teeme vaheaja," ütlesin mina ja pöördusin seejärel Charlotte poole. "Kas kõik on hästi?"

"Aitäh," vastas naine pilku maha lüües.

Marek tõusis, palus Sibelilt sigaretti ja läks seejärel temaga koos. Pierre jäi Jussi kõrvale istuma, vaatas põrandale ja tõmbas siis kiiruga silmade, nagu oleks nutnud. Lydia tõusis tasakesi, sirutas aeglaselt üle pea ja haigutas. Ma mõtlesin öelda Charlotte'ile mõne sõna kohta, et olen rõõmus, et ta otsustas veel hetkeks oma tondiloo juhtent ei märganud teda enam kohalolijate seas.

Ma võtsin märkmiku, et kiiresti mõned sissekanded teha, kuid ma katkestati, kui Lydia minu juurde tuli. Tema ehted kõlisesid taa ja ma tundsin tema muskuseparfüümi, kui ta mu kõrval seisatas, küsides:

"Kas varsti pole mitte minu kord?"

"Järgmine kord," vastasin ma, pilku märkmetelt tõstmata.

"Miks mitte täna?"

Ma panin pastaka käest ja kohtasin tema pilku.

"Sest et ma kavatsesin jätkata Charlotte'i ja seejärel Evaga."

"Aga minu arvates ütles Charlotte, et ta sõidab ära koju."

Ma naeratasin Lydiale.

"Ootame ja vaatame," laususin.

"Aga kui ta nüüd tagasi ei tule," käis Lydia peale.

"Hüva, Lydia, olgu pealegi."

Ta seisis paigal ja silmitses mind viivu, kui ma uuesti pastaka võtma kirjutama asusin.

"Ma kahtlen, kas Eva suudab kuigi sügavale hüпноosi minna," ütles Lydia äkitselt.

Ma tõstsin uuesti pilgu.

"Sest ta ei taha tegelikult oma eeterkeha kohata," jätkas naine.

"Eeterkeha?"

Lydia naeratas häbelikult.

"Ma tean, et sa kasutad teisi sõnu," ütles ta. "Aga sa saad aru, mida ma mõtlen."

"Lydia, ma püüan aidata kõiki oma patsiente," kostsin ma kuivali.

Ta pani pea viltu.

"Aga sul ei õnnestu, ega ju?"

"Miks sa seda arvad?" küsisin vastu.

Naine kehtas õlgu.

"Statistiliselt võttes võtab keegi meist oma elu, paar tükki tuleb kindlasti asutusse paigutada ja..."

"Nõndaviisi ei saa arutleda," püüdsin selgitada.

"Mina saan," katkestas Lydia. "Sest ma tahan kuuluda nende hulka, kes saavad hakkama."

Ta astus veel sammukese minu suunas ja tema pilgusse ilmus ootamatult julmus, kui ta häält summutas:

"Ma arvan, et Charlotte on see, kes endalt elu võtab."

"Kui ma jõudsin talle vastata, ohkas ta lihtsalt ja sõnas:

"Vähemasti pole tal lapsi."

Nägin Lydiat tagasi oma kohale siirduvat ja toolil istet võtvat. Pilku tehes sain aru, et kulunud oli rohkem kui viisteist minutit. Pierre, Lydia, Jussi ja Eva olid kohtadele naasnud. Ma kutsusin sisse Mareki, kes andoris edasi-tagasi kõndis ja midagi omaette seletas. Sibel seisis ja vahtas ukse peal ning itsitas väsinult, kui palusin tal sisse tulla.

Lydia kohtas mu pilku, kui pidin lõpuks nentima, et Charlotte ei ole tagasi tulnud.

"Nõndaviisi," laususin ma käsi kokku pannes. "Nüüd siis jätkame."

Ma nägin nende nägusid enda ees. Nad olid valmis. Sessioonid läksid tahapoolest alati pärast pausi paremaks, tundus, nagu igatseksid kõik osad tagasi sügavusse, nagu oleksid sealne valgus ja hääled meid sosinal tagasi kutsunud.

Induktsioon toimis kohe – Lydia vajus kõigest kümne minutiga sügavale hüпноosi.

Me langesime ja ma tundsin leiget vett oma nahka paitavat. Suur hall tühjablokk oli kaetud korallidega. Voolude käes kõikudes liigutasid nad oma polüümbikehadest välja ulatuvaid tundlaid. Ma nägin iga detaili, iga helendavat, vibreerivat värvivarjundit.

"Lydia," ütlesin ma. "Kus sa praegu viibid?"

Naine limpsis keelega üle kuivade huulte, nõjatas pea tahapoole, silmad pehmelt kinni, kuid tema suu ümber oli ärritunud joon ja laubal tärn.

"Ma võtan noa."

Tema hääli oli kuiv ja käre.

"Mis nuga see on?" küsisin.

"Hakiline nuga nõudepesulaualt," lausus ta küsival toonil ja istus siis lihtsalt tasa, suu pooleldi avatud.

"Leivanuga?"

"Jah," naeratas ta.

"Jätka."

"Ma lõikan jäätisepaki kaheks. Ühe poole võtan koos lusikaga ühe ette diivanile. Oprah Winfrey pöördub seal doktor Phili poole. Ta näib publikus ja näitab nimetissõrme. Ta on sidunud punase niidi ümber ja hakkab just seletama, miks, kui Kasper hakkab karjuma, tean, et ta ei taha tegelikult midagi, ta katsub ainult mulle vastu hakata. Ta karjub, sest ta teab, et ma muutun sellest kurvaks, sest ma ei või tal natada oma kodus halba käitumist."

"Mida ta karjub?"

"Ta teab, et ma tahan kuulda, mida doktor Phil ütleb, ta teab, et Oprah teeb mind rõõmsaks... Sellepärast ta karjubki."

"Mida ta praegu parajasti karjub?"

"Meie vahel on kaks kinnist ust," ütles naine. "Aga ma kuulen, kuidas ta karjub mulle rumalaid sõnu. Ta karjub "vittu, vittu, vittu..."

Lydia põsed punetasid ja higi pärleandas ta laubal.

"Mida sa nüüd teed?" küsisin ma.

Naine niisutas taas huuli, tema hingetõmbed olid rasked.

"Ma keeran teleka helitugevust valjemaks," lausub ta summutades. "See kõmiseb kõvasti, kajavad aplausid, aga tunne on vale, enam ei ole hea olla. Minu meelest ei ole enam tore. Ta hävitas mu hetke. On, nagu on, aga ma peaksin talle seda selgitama."

Naine naeratas nõrgalt kokkupigistatud huultega, nagu oli peaaegu valge ja vesi helkis metalsete keeristena tema lauba kohal.

"Kas sa teed seda?" küsisin.

"Mida?"

"Mis sa teed, Lydia?"

"Ma... ma lähen köögi eesruumist mööda ja alla kaminatuppi. Kasper toast kostab piikse ja imelikku surinat, nagu... ma ei saa aru, mis ta nüüd leiutanud on, tahan ju uuesti üles minna telekat vaatama, aga ma lähen ukse juurde, teen lahti ja lähen sisse..."

Ta jäi vait. Vesi pressis sisse tema kokkusurutud huulte vahelt.

"Sa lähed sisse," kordasin ma. "Kuhu sa sisse lähed, Lydia?"

Tema huuled liikusid vaevaliselt. Õhumullid sätendasid ja kadusid üles pinna suunas.

"Mida sa näed?" küsisin ettevaatlikult.

"Kasper teeskleb magamist, kui ma sisse tulen," ütles ta aeglaselt. "Ta on katki rebinud vanaema foto, ta oli lubanud olla ettevaatlik, kui pildid

mulle kätte sai, sest see on ainus, mis mul on. Nüüd on ta selle katki teinud ja lihtsalt lamab seal ja teeskleb magajat. Ma mõtlen, et ma võtan ühepäevale Kasperiga ette tõsise jutuajamise, ma mõtlen, millist nõu doktor Phil mulle annaks. Ma märkan, et mul on endiselt lusikas käes, kui ma sellesse vaatan, ei näe ma enam ennast, vaid metallil peegelduvat tühimõmmi, see peab rippuma laes..."

Lydia vedas korraga suu valulikult viltu. Ta püüdis naerda, kuid välja tulid vaid imelikud helid. Ta katsus uuesti, ent see ei kõlanud nagu naer.

"Mida sa teed?" küsisin ma.

"Ma vaatan," ütles naine pilku üles keerates.

Akitselt libises Lydia toolilt ja kukkus kuklaga vastu selle serva. Ma sammisin kohale. Ta istus põrandal, endiselt hüpnoosis, kuid mitte enam rüütselt. Ta põrnitses segaduses minu otsa, hirmunud pilk silmis, ning ma naerlesin temaga rahustavalt.

Ma ei tea, miks mulle tundus, et peaksin Charlotte'ile helistama – miski tegi mind murelikuks. Võib-olla tuli see sellest, et olin keelitanud hüpnoosi ajal teda tondilossi kauemaks jääma, kui ta tegelikult julges, et ma olin tema uhkusele väljakutse esitanud ja lasknud tal vaadata seda suurt tunda, kes isa jalgade juures ringi liikus. Naise käitumine, lahkuda sessioonilt midagi selgitamata või tänamata, nagu tal muidu kombeks oli, tegi mind rahutuks.

Ma kahetsesin juba tema mobiilinumbrit valides, kuid ootasin siiski, kuni kõne kõneposti suunati, enne kui toru ära panin.

Pärast hilist töölõunat Stallmästaregårdenis sõitsin ma jalgrattaga läbi Karolinska haigla juurde. Tuul oli jahe, kuid kevadine valgus voo-
ga mööda tänavaid ja majade fassaade.

Kaotasin endalt mure Charlotte'i pärast, mõeldes, et ta oli äsja kogunud nii põrutavat elamust, et tal oli vaja oma näo ja tunnetega rahus omaette olla. Norra kalmistu lehemassiivid lainetasid ja voogasid tuule ja valguse käes.

Kennet pidi täna Benjamini lasteaiast ära tooma, ta oli lubanud talle täna politseiautoga järele minna. Benjamin pidi öösel vanaisa juures magama, kuna mina pidin pikalt tööd tegema ja Simone paari sõbrannaga ooperisse minema.

Ma olin lubanud noorel arstitudengil Maja Swartlingil minuga teise intervjuu teha. Märkasin nüüd, et ootan temaga kõnelemist, tundsin rahulolu, kuna Charlotte oli mu teooriaid põhimõtteliselt kinnitanud.

Lahkusin vastuvõtutoast ja sammusin mööda koridori oma kabinet poole. Haigla sissekäigu juures oli tühi, kui välja arvata mõned vanemad naised, kes ootasid invasõidukit. Väljas oli ilus ilm, päev lendava pilve ja pimestava päikesega. Ma mõtlesin, et peaks õhtul ühe ringi jooksma, niipea kui tööl valmis saan.

Kui ma oma kontori juurde jõudsin, seisis Maja Swartling juba ukse taga ja ootas. Tema täidlased punaseks värvitud huuled paotusid hüljunaeratuseks ja juuksepannal tema süsimustades juustes kriuksatas, ta neiu kummardus ja oma tavalise kelmikusega küsis:

"Ma loodan, et doktor ei ole tagasi võtnud lubadust anda intervjuu number kaks."

"Loomulikult mitte," ütlesin mina ja tundsin sisemist surinat, sest tema lähedal ja keerates ust lahti. Meie silmad kohtusid ja ma nägin tema pilgus ootamatut tõsidust, kui ta minust möödus ja kabinetti astus.

Korraga olin teadlik omaenese kehast, oma jalgadest, suust, tema punastas, võttes välja paberimapi, pastaka ja märkmeploki.

"Mis vahepeal juhtunud on, seitsaadik kui me viimati kohtusime?" küsis ta.

Pakkusin Majale kööginurgas tassikese kohvi ja hakkasin seejärel rääkima samal päeval toimunud õnnestunud sessioonist.

"Usutavasti peilisime välja Charlotte'i loo peategelase," ütlesin ma. "Selle, kes tegi talle nii kohutavalt haiget, et ta üha uuesti on pöördunud endalt elu võtta."

"Kes see on?"

"Üks koer," ütlesin ma tõsiselt.

Maja ei hakanudki naerma, ta oli põhjalikult asjasse pühendatud ja teadis, et üks minu teese, kõige julgem ja silmapaistvam neist, põhineb muinasjutu igivanal ülesehitusel: inimesed loomanahas kui üks kõige vanemaid viise, kuidas rääkida sellest, mis muidu tunduks tabu, liiga hülmutav või peibutav.

Minu patsientide jaoks oli see viis, kuidas leppida arusaamatu asjaga, et see, kes sind armastama peaks, teeb sulle hoopis kõige kohutavamaid kombel haiget.

Minu jaoks oli väga kerge, peaaegu petlikult lihtne Maja Swartlingiga rääkida. Ta oli küll asjasse pühendatud, kuid mitte ekspert, ta esitas intelligentseid küsimusi ja oli väga hea kuulaja.

"Ja Marek Semiovic? Kuidas temaga läheb?" küsis ta pastakaotsa imedes.

"Ma ju tead tema tausta, ta tuli siia Bosnia sõjapõgenikuna ja sai abi loomulikult vaid oma füüsiliste kahjustuste vastu."

"Hii."

"Ma huvitab mind mu uurimuse seisukohalt, isegi kui ma veel täpsemalt toimuvast aru ei saa, sest süvahüpnosisis satub ta alati samasse tuppa, samasse mälestusse, kus peab piinama inimesi, inimesi, keda ta on varem armunud, poisse, kellega on mänginud, kuid siis juhtub midagi."

"Hüpnosis?"

"Jah – ta keeldub edasi minemast."

Maja tegi märkmeid, lehitses plokki ja vaatas üles.

Ma otsustasin mitte rääkida Lydiast, et ta oli hüpnosisi ajal toolilt kukkunud, vaid selgitasin hoopis oma ideid sellest, et vaba tahe on hüpnosisi all piiratud ainult sellega, et iseendale ei saa valetada.

Aeg läks ja kätte jõudis õhtu. Koridor laius vaikse ja mahajäetuna mu ukse taga.

Maja pani asjad portfelli, tõmbas salli kaela ümber ja tõusis.

"Aeg tõesti lausa kihutas," lausus ta vabandavalt.

"Aitäh tänase eest," ütlesin talle kätt sirutades.

Maja köhkles, kuid küsis siis:

"Kas täna õhtul tohiks siis klaasikese välja teha?"

Ma mõtlesin järele. Simone pidi sõbrannadega rahvusooperis "Toscat" mängima ja jõudma koju alles hilja. Benjamin pidi selle öö vanaisa juures viibima ja ma ise olin kavatsenud terve õhtu tööd teha.

"Peaks isegi sobima," sõnasin ma tundega, et astun üle lubatavuse piiri.

"Ma tean üht väikest kohakest Roslagsgatanil," ütles Maja. "Selle nimi on Peterson-Berger, see on kaunis lihtne, aga jube lahe koht."

"Hästi," ütlesin ma ainult, võtsin jope, kustutasin kontoris tuled ja kustutasin meie järel ukse.

Me sõitsime ratastega mööda Hagapargist, piki Brunnsvikenit kuni Hornullini. Liiklust peaaegu polnudki. Kell oli vaevalt pool kaheksa õhtul. Kevad väreles puudelt tulvavates heledates linnuhääldes.

Parkisime rattad väikese pargi vastu vana võõrastemaja Claes püügi juurde. Kui me koos restoranist sisse astudes naisadministraatori korratavaid pilke kohtasime, muutusin kahtlevaks. Kas ma tõesti peaksin selle olema? Mida ma vastaksin, kui Simone helistaks ja küsiks, mis ma arvan? Ebamugavuse laine uhkas minust üle. Maja oli kolleeg, me tahtsime jätkata oma jutuajamist ja Simone oli niikuinii täna õhtul sõbrannaga.

nadega väljas, arvatavasti istusid nad parajasti rahvusooperi restorani joid veini.

Maja nägi ootusrikas välja. Ma ei suutnud õigupoolest aru saada, miks ta siin minuga teeb. Ta oli säravalt kaunis, noor ja seltskondlik. Mina olin temast vähemalt viisteist aastat vanem ja abielus.

"Mulle meeldib nende kanavarras köömnatega," ütles ta ja läks minuga ees ruumi kaugemas osas asuva laua juurde.

Me võtsime istet, ja kohe tuli meie juurde naisterahvas, kes tõi kausi vett. Maja toetas näo kätele, silmitses klaasi ja ütles rahulikult:

"Kui me siin ära tüdineme, siis võime tegelikult minu juurde minna."

"Maja, kas sa flirdid minuga?"

Ta naeris, nii et lohukesed põskedes sügavaks muutusid.

"Minu isa ütles alati, et ma olengi selline. Parandamatu flirtija, ütles ta."

Mulle jõudis kohale, et mina ei tea temast midagi, samas kui tema oli ilmselt süüvinud kõigesse, mida mina olin teinud.

"Kas sinu isa oli ka arst?" küsisin ma nüüd.

Ta noogutas.

"Professor Jan E. Swartling."

"Ajukirurg?" küsisin ma imponeeritult.

"Jah, või kuidas seda nimetadagi, kui keegi teise inimese peas ringi sobrab," kostis ta kibedalt.

See oli esimene kord, kui naeratus tema näolt kadus.

Me sõime oma toitu ja ma olin olukorra pärast üha suuremas stressis. Jõin liiga kiiresti ja tellisin veini juurde. Tundus, nagu teinuksid personaalpilgud, nende enesestmõistetav arvamus, et me oleme paar, mind närviliseks. Ma olin purju jäänud ega heitnud arvele pilkugi, kui sellele arvele kirjutasin, kägrutasin vaid kviitungi kokku ja viskasin riiehoiu juurde prügikastist mööda. Väljas tänaval, kõrge sooja kevadtaeva all, olin ma ühemõtteliselt häälestatud kojuminekule. Ent Maja osutas ühele sinu käigule ja küsis, kas ma tahaksin üles tulla, ainult üle läve tema kodu väranda ja tassikest teed jooma.

"Maja," ütlesin ma, "su isal oli täiesti õigus, sa oled parandamatu."

Ta itsitas ja võttis mul käe alt kinni.

Me seisime liftis teineteisele väga lähedal. Ma ei suutnud tähele panna, marta jätta tema täidlasti naeratavaid huuli, pärlvalgeid hambaid, kõrgi laupa ja musti läikivaid juukseid.

Ta märkas seda ja paitas vargsi mu põske, ma kummardusin ettepoole ja suudelnud, kuid samal hetkel jäi lift nõksatusega seisma.

"Tule," sosistas ta ust lukust lahti keerates.

Tema korter oli väga väike, kuid erakordselt hubane. Seinad olid värvitud leebelt vahemerekarva ja ainsa akna ees rippusid valged linased kardinad. Kööginurk mõjus värskelt oma valge klinkerpõranda ja väikese moodsa gaasipliidiga. Maja läks kööginurka ja ma kuulsin, kuidas ta paneeb veinipudeli.

"Ma arvasin, et me joome teed," laususin ma, kui ta tuppa tuli, kandes teepudelit ja kaht veiniklaasi.

"See siin on südamele parem," ütles ta.

"Hõndaviisi," ütlesin ma, võttes tema käest klaasi, ja loksutasin veini klaasi.

Ta kuivatas mu kätt köögikäterätiga, istus siis kitsale voodile ja nõjanes tahapoole.

"Kena korter," laususin ma.

"Imelik, et sa siin oled," naeratas ta. "Ma olen sind nii kaua imetlenud ja..."

Korruga viskus ta püsti.

"Ma pean sinust pilti tegema," hüüdis ta itsitades. "Vinge tohter minu jaoks kodus!"

Ta tõi kaamera ja keskendus.

"Tee tõsist nägu," ütles ta mind pildiotsijast vaadates.

Maeru kihistades tegi ta minust pilte, palus mul poseerida, naljatas ja ütles, et olen kuum kutt, näen hõrgutav välja, ja palus mul huuled prunti teha.

"Uskumatult seksikas," naeris ta muretult.

"Kas see läheb Vogue'i esikaanele?"

"Kui nad just mind ei vali," ütles ta mulle kaamerat ulatades.

Ma tõusin, tundsin, et kõigun, ja vaatasin läbi pildiotsija tema poole. Ta oli voodisse selili viskunud.

"Sinu võit," ütlesin ma ja pildistasin teda.

"Minu vend nimetas mind alati pakstünniks," ütles ta. "Kas ma olen sinu meelest paks?"

"Sa oled erakordselt kaunis," sosistasin ma ja nägin, kuidas ta istukile istudes džempri üle pea tõmbab. Tema täidlasti rindu kattis heleroheline satiinahoidja.

"Tee nüüd minust pilti," sosistas ta rinnahoidjat lahti haakides.

Maja põsed värvusid tumepunaseks ja ta naeratas. Ma fookustasin pildiotsija, vaatasin tema sügavtumedaid säravaid silmi, tema naeratusi, tema heleroosade nibudega lopsakaid rindu.

Ma pildistasin teda, sellal kui ta mulle poseeris ja mind lähemale läks.

"Ma teen lähivõtte," pomisesin ma ja põlvitasin maha, tundes, kuidas iha minus tuksleb ja väriseb.

Ta tõstis ühe oma raske rinna käega üles. Kaameravälk sähvis. Ta ütles mulle, et ma lähemale tuleksin. Mul oli tugev erektsioon, see pakis ja tegi valu. Ma langetasin kaamera, naaldusin ettepoole ja võtsin tema rinna endale suhu, ta vajutas seda vastu mu nägu, ma lakkasin imesin selle jäika nibu.

"Jumal," sosistas ta, "jumal kui taevalik."

Tema nahk oli tulikuum, aurav. Ta nõõpis oma teksad lahti, ma bas need alla ja heitis jalast. Ma tõusin, mõeldes, et ma ei tohi temaga magada, et ma ei saa seda teha, kuid võtsin fotoaparaadi ja tegin temale veel pilte. Tal olid jalas vaid õhukesed helerohelised püksikesed.

"Tule nüüd," sosistas ta.

Ma vaatasin tema poole taas läbi pildiotsija, ta naeratas suurelt ja laigutas minu poole jalgu. Püksikute hargivahel aimdus tumedaid häbemakarvu.

"Me tohime," ütles ta.

"Ma ei saa," vastasin ma.

"Ma küll arvan, et sa võid," naeratas ta.

"Maja, sa oled ohtlik, sa oled nii ohtlik," ütlesin ma ja panin kaamera käest.

"Ma tean, et ma olen paha tüdruk."

"Aga mina olen abielumees, saad sa aru."

"Kas ma ei ole sinu meelest ilus?"

"Sa oled fantastiliselt ilus, Maja."

"Ilusam kui sinu naine?"

"Lõpeta."

"Aga sa lähed minu peale kiima?" sosistas ta, itsitas ja muutus seejärel tõsiseks.

Ma noogutasin, taganesin ja nägin teda väga rahulolevalt naeratama.

"Ma tohin ju jätkata sinu usutlusi?"

"Absoluutselt," kostsin ukse poole nihkudes.

Nägin teda mulle õhusuudlust saatvat, saatsin vastu ka, lahkusin kiirustades, kiirustasin alla tänavale ja võtsin ratta.

*
Ma nägin unes, et silmitsen kivist reljeefi kolme nümfiga. Ärkasin ühe peale, et ütlesin midagi valju häälega, nii kõvasti, et kuulsin vaikselt magamistoas omaenda hääle kaja. Simone oli tulnud koju sellal, kui ma magasin, ta liigutas end minu kõrval läbi une. Ma olin unehigist ärgnenud ja alkohol peksles endiselt mu soonis. Väljas sõitis mürinal ja tulede plahkides aknast mööda tänavapuhastusauto. Majas oli vaikne. Ma võtsin pildi ja püüdsin lakata mõtlemast, kuid mulle jõudis siiski kohale, mis õhtul aset oli leidnud. Ma olin teinud Maja Swartlingist sama palju kui alastifotosid. Olin pildistanud tema rindu, jalgu, tema kevadiseid püksikuid. Aga me ei maganud teineteisega, kordasin ma endale. Ma ei olnud seda plaaninud, ma ei tahtnud seda, ma läksin üle piiri, kuid ma ei olnud Simonet petnud. Nüüd olin täiesti ärkvel. Jäiselt ärkvel. Mis minuga lahti oli? Kuidas ometi sai mind nii kaugele keelitada, et ma Majast alastifotosid teeksin? Ta oli kaunis, võrgutav. Olin temast võetud. Kas see oligi kõik, mida vaja oli? Taipasin üllatusega, et olin leidnud enda juures tõelise nõrkuse: ma olin edev. Mitte miski minus ei olnud väita, nagu oleksin ma Majasse armunud. Vaid minu edevus tundis end tema seltsis nii hästi.

Keerasin voodis külge ja tõmbasin teki üle näo, ning hetke pärast magasin taas raskelt.

Charlotte ei tulnud selle nädala sessioonile. See ei olnud hea, ma olin leidnud temaga juba selsamal päeval jätkata. Marek oli sügaval hüpnootilises lõdvestuses. Ta istus kühmu vajunult, sark pingul ümber jõuliste arendatud käsivarremusklite ja ülearenenud seljalihaste. Tema pead kattis silmalaeng, peanahk oli tihedasti arme täis. Mees mätsutas aeglaselt lõugu, ma läksin peale ja vaatas tühjal pilgul minu poole.

"Ma ei suuda naermist järele jätta," ütles ta valjusti. "Sest need elektrilised panevad selle Mostari kuti ringi kargama nagu koomiksikangelane."

Marek nägi rõõmus välja ja kõigutas pead.

"Tüüp lamab betoonpõrandal, verest tume, hingeldab kiiresti-kiiresti. Ja siis ta tõmbub kägarasse ja hakkab nutma. Kurat, ma karjun talle, et ta püü tõuseks, ma tapan ta ära, kui ta püsti ei tõuse, ma löön talle terve pähe kuradi täägi perse muidu."

Marek vakatas lühikeseks viivuks. Seejärel jätkas ta sama õõna koonis tooniga:

“Ta tõuseb püsti, tal on raske seista, jalad tudisevad, munn on kokk tõmbunud, ta väriseb, palub vabandust, ütleb, et pole midagi valesti teinud. Ma lähen tema juurde, vaatan tema veriseid hambaid ja annan kaelale tugeva elektrilöögi. Ta trambib jalgu vastu põrandat, kakeb ringi, silmad pahupidi, lööb pea mitu korda vastu seina ära, jalad silduvad ringi. Ma naeran suure häälega. Ta libiseb käsipuu ääres külili, suust voolab verd, ja siis vajub nurka tekkidele kokku. Ma naeran, kummitades tema kohale, annan talle uue löögi, aga keha ainult tõmbleb nagu summasiga. Ma karjun ukse poole, et lõbus osa on läbi, aga nad tulevad me kaugas selle kuti vanem vend, ma olen temaga kohtunud, me töötasime aastakese koos Aluminij's, vabrikus, mis asus...”

Marek jäi vait, lõug vabisemas.

“Mis nüüd toimub?” küsisin ma vaikselt.

Ta istus hetke tasa, enne kui uuesti rääkima hakkas:

“Põrand on kaetud rohelise rohuga, nüüd ma ei näe enam Mustat kutti, nüüd on seal ainult väike rohuküngas.”

“Kas see pole imelik?” küsisin ma.

“Ma ei tea, võib-olla, aga ma ei näe enam seda tuba. Ma olen vähe lähen üle suvise aasa, rohi on mu jalge all niiske ja külm.”

“Kas tahad tagasi suurde majja minna?”

“Ei.”

Ettevaatlikult tõin ma kogu rühma hüpnootist välja, hoolitsedes selle eest, et igaüks neist end enne vestluse algust hästi tunneks. Marek kaitas põskedelt pisarad ja sirutas ennast. Tema kaenla all olid suured higinälgud.

“Mind sunniti, see oli nende üritus... Nad sundisid mind pöörduma mu vanu seltsimehi,” ütles ta.

“Me teame,” vastasin.

Ta vaatas meie poole kartliku, kobava pilguga.

“Ma naersin sellepärast, et mul oli hirm, ma tegelikult ei ole selline, ma ei ole ohtlik inimene,” sosistas ta.

“Keegi ei mõista sind hukka, Marek.”

Ta sirutas end veel kord ja ta kohtas mu pilku, näol tuiakas ilme.

“Ma tegin kohutavaid asju,” ütles ta kaela sügades ning niheles tunda.

“Sind sunniti.”

Marek laiutas käsi.

“Aga kusagil sisimas olen ma nii *fucked up*, et ma igatsen tagasi.”

“Päriselt ka?”

“Kurat küll,” halises ta. “Ma ainult räägin siin, ma ei tea, ma ei tea tegelikult.”

Ma usun, et sa mäletad kõike perfektselt,” sekkus korraka Lydia, ja ta leeb naeratus. “Miks sa rääkida ei taha?”

“Pea lõuad,” röökis Marek naise juurde minnes ja kätt tõstes.

“Istu maha,” hõikasin.

“Marek, sa ei karju mu peale,” lausus Lydia rahulikult.

Ma kohtas Lydia pilku ja jäi seisma.

“Vabandust,” ütles ta ebakindla naeratusena, tõmbas käega paar korda ja kukla ja võttis uuesti istet.

Pärsi ajal seisin ma, kohvikruus käes, ja vaatasin lahtisest aknast välja. See oli hämar, vihm seisis raskena õhus. Sisepuhuv tuul oli külm ja tõi meiega nõrka lehelõhna. Minu patsiendid hakkasid suures teraapiaruumis kohti sisse võtma.

Eva Blau oli üleni sinises, ta oli värvunud oma kitsad huuled sinise lüüdepulgaga ja meikunud silmad sinise ripsmetušiga. Ta tundus murelik ja tavaliselt, pannes kampsunit endale kord õlgadele ja võttes jälle ära, ta uuesti ja uuesti.

Lydia seisis ja rääkis Pierre'iga, mees kuulas teda, silmad ja suu tõmbasid korduvate valulike tikkide käes.

Marek oli mulle selja keeranud. Lihased tema kulturistikehas vappusid kui ta midagi oma seljakotist koukis.

Ma tõusin ja viipas Sibelile, kes otsekohe sigareti vastu saapatalda ära laotas ja pakki tagasi pani.

“Jätkakem,” ütlesin ma ja mõtlesin, et peaksin Eva Blauga uuesti katkestama.

Eva Blau nägu oli pinges, õrritav naeratus siniseks võõbatud huultel. See oli tema manipuleeriva kannulikäimise suhtes valvel. Ta ei tahtnud end sündi, kuid mul oli mõte, kuidas rõhutada tema jaoks hüpnooti mõjuvõime. Oli ilmne, et ta vajab lõõgastumisel ja lahtilaskmisel abi.

Kui ma ütlesin grupile, et lõual tuleb lasta rinnale vajuda, reageerisid nad otsekohe laia naeratusena. Lugesin numbreid kahanevas järjekorras, märkisin, kuidas seljali vette sumatan, kuidas mind ümbritseb vesi, kuid

säilitasin kogu aeg tähelepanu. Eva istus ja kõõritas Pierre'i poole, püües hingata temaga samas taktis.

"Te vajute aeglaselt allapoole," ütlesin. "Sügavamale puhkeseisundisse, lõõgastusse, meeldivasse raskustundesse."

Ma läksin patsientide selja taha, nägin nende kahvatuid kaelu ja kaelus selgasid, seisatasin Eva juures ja asetasin käe naise õlale. Silmad ei mata pööras ta ettevaatlikult näo üles ja ajas huuled natuke torusse.

"Nüüd ma räägin ainult Evaga," ütlesin ma. "Ma tahan, et sa jätaksid ärkvele, aga oleksid kogu aeg lõdvestunud. Sa pead kuulama mu hääle, kui ma grupiga kõnelen, aga sa ei lähe hüпноosi, sa pead tundma mu sugust rahu, sama meeldivat süvenemist, aga sa jääd ärkvele, kogu aeg." Ma tundsin, kuidas ta õlad lõdvestuvad.

"Nüüd kõnelen ma jälle kõigiga. Kuula mind. Ma hakkan lugema numbreid, ja iga numbriga laskume aina allapoole, sügavamale lõõgastusseisundisse, aga sina, Eva, järgned meile ainult mõttes, sa oled kogu aeg teadvusel ja ärkvel."

Oma kohale tagasi pöördudes lugesin ma kahanevas järjekorras numbrite seeriaid, ja nende ees toolil istet võttes võisin näha, et Eva nagu oli lõtvunud. Ta nägi teistsugune välja. Oli peaaegu raske aru saada, et tegemist on sama inimesega. Tema alahuul rippus, selle roosa sinise tekitas kontrasti sinise huulepulgaga, ja ta hingetõmbed olid väga rasked. Ma pöördusin sissepoole, lasksin lahti ja vajusin läbi vee tumedasse tühjusse. Me asusime laevavrakil või mingis üleujutatud koones. Altpoolt tulvas mulle vastu leige veevool. Mööda hulpis õhumulle ja adruukke.

"Laskume allapoole, sügavamale, suurema lõõgastumise ja rahu saavutamiseks," innustasin ettevaatlikult.

Võib-olla kahekümne minuti pärast seisime kõik vee all täiesti tühjast terasest põrandal. Metallile olid kinnitunud üksikud merikarbid, mis seal võis silmata väikseid vetikate kogumeid. Üks valge krabi nappis ühe sileda pinna. Grupp seisis mu ees poolringis. Eva nagu oli kahvatu mõtliku, süvenenud ilmega. Hallikas vetevalgus uhtus voolates ja vaheldes üle ta palge.

Sügaval lõõgastusseisundis viibides paistis ta nagu alasti ja peaaegu nunnalik. Lõtvade huulte vahelisest avast kerkis süljemull.

"Eva, ma tahan, et sa räägiksid rahulikult ja jääksid nende aegade juurde, mida sa näed."

"Jah," pomises ta.

"Räägi meile," proovisin õnne. "Kus sa asud?"

Eva paistis korraga kummaline. Paistis, nagu üllatuks ta ise millegi üle. Ma läksin uitama, ma kõnnin mööda lauget künkanõlva, kus on künkaid ja pikki käbisid," sosistas ta. "Ma lähen võib-olla kanuuklubi ja vaatan õuepoolsest aknast sisse."

"Kas sa teed seda praegu?"

Eva noogutas ja ajas põsed punni nagu torssis laps.

"Mida sa näed?"

"Mitte midagi," ütles ta kiiresti napolisõnaliselt.

"Mitte midagi?"

"Ainult üht asja... mida ma kirjutan koolikriidiga postkontori ettepanekule."

"Mida sa kirjutad?"

"Mingit jamaasja, pole tähtis."

"Sa ei näe aknast midagi?"

"Ei... ainult üht poissi, ma vaatan ühte poissi," puterdas Eva. "Jube armas, jube armas. Ta lamab kitsas voodis, diivanvoodil. Üks valges frokiga, jamaantlis mees heidab tema peale. See on kena. Mulle meeldib teda vaadata, mulle meeldivad poisid, tahan hoolitseda nende eest, neid hoolitseda."

Eva istus, huuled tõmblemas ja silmad üle kogu grupi edasi-tagasi liikumas.

"Ma ei olnud hüпноosis," ütles ta.

"Sa olid lõõgastusseisundis, see toimib sama hästi," vastasin mina.

"Ei, see toimis halvasti, sest ma ei mõelnud sellele, mida ma räägin, lihtsalt ütlesin erinevaid asju, see ei tähenda midagi, need olid ainult mõtted."

"Kas kanuuklubi ei ole päriselt olemas?"

"Ei ole," vastas ta järsult.

"Lauge künkanõlv?"

"Ma lihtsalt mõtlesin need välja," lausus ta õlakehitusega.

Oli ilmne, et ta oli häiritud hüпноosi viimisest ja sellest, et oli kirjeldanud temaga tõeliselt toimunud sündmusi. Eva Blau oli inimene, kes ei kõnelnud endast kunagi midagi tõele vastavat.

Ma arek sülitas vaikides pihku, märgates, et Pierre teda silmitseb. Pierre paistis ja pööras kärmelt pilgu eemale.

"Ma pole kunagi poistele midagi paha teinud," jätkas Eva vaikselt. "Ma olen hea, ma olen hea inimene ja meeldin alati kõigile inimestele. Ma käiksin meelsasti lapsehoidjaks. Lydia, ma käisin eile sinu poole aga ei julgenud uksekella helistada."

"Ära seda enam tee," kostis Lydia vaikselt.

"Mida?"

"Ära tule minu poole," lausus Lydia.

"Sa võid mind usaldada," jätkas Eva. "Charlotte'iga oleme juba paar aastat sõbrannad. Tema teeb mulle süüa ja mina korjan talle lilli, mida ta peale vaasi panna."

Eva huuled tuksatasid, kui ta uuesti Lydia poole pöördus:

"Ma ostsin su poisile Kasperile ühe mänguasja, see on lihtsalt väike vidin, tore ventilaator, mis näeb välja nagu helikopter, ja proovige, kuidas see saab endale tuult lasta."

"Eva," ütles Lydia tumedalt.

"See ei ole üldse ohtlik, sellega ei saa endale viga teha, ma luban."

"Sa ei tule minu poole koju," ütles Lydia. "Kuuled sa?"

"Täna mitte, täna ma ei saa, ma lähen Mareki poole, sest minu mees ta vajab seltskonda."

"Eva, sa kuulsid, mida ma ütlesin," lausus Lydia.

"Ma täna õhtul niikuinii ei jõuaks," naeris Eva vastu.

Lydia nägu muutus kahvatuks ja kalgiks. Ta tõusis kiiruga ja läks oma ruumist. Eva jäi kohale istuma ja vaatas talle järele.

Simone polnud veel tulnud, kui mind sisse juhatati. Meie laud seisis nurgas, ette, peal kaks klaasi ja silt meie nimedega. Ma võtsin istet ja kaalusin, kas tellida enne Simone saabumist mingit jooki. Kell oli kümme minutit seitse läbi. Ma olin ise Smålandsgatanil asuvasse restorani KB kinni pannud. Täna oli minu sünnipäev ja ma tundsin, et olen rõõmus. Nüüdsel ajal saime kaunis harva koos väljas käia, Simone oli hõivatud galeriiprojektiga ja mina oma teadustööga. Kui meil juhtuski ühine vaba õhtu olema, jäime tavaliselt parema meelega Benjamini juurde diivanil olgu siis filmi või arvutimängu seltsis.

Libistasin pilgu üle seintel valitseva visuaalse kakofoonia: neid kummitavaid kõhnad saladuslikult naeratavad mehed ja lopsakate vormidega naised. Seinamaal oli valminud ühel õhtul pärast ülakorrusel toimunud kunsti nike klubi koosolekut. Koostööd tegid Grünewald, Chatam, Höpfl ja

Wakmeister ja teised suured modernistid. Ilmselt teadis Simone teose loomise loogu täpsemalt, ja ma naeratasin endamisi, mõeldes, kuidas ta peab selle loengu, mismoodi need kuulsad ja hinnatud mehed olid oma naiselikkusega minema nüginud ja eemale tõrjunud.

Kell oli kakskümmend minutit üle seitsme, kui mulle toodi martini-koor Absolut Vodka tilgakese Noilly Prati ja pika laimikoore ribaga. Ma unustasin Simonele helistamisega oodata ja püüdsin mitte ärrituda.

Jooki mekkides avastasin, et hakkab murelikuks muutuma. Võtsin kiirelt meelselt telefoni, valisin Simone numbri ja ootasin.

"Simone Bark."

Simone tundus hajameelne, tema hääl kajatas.

"Häi, mina siin. Kus sa oled?"

"Erik? Ma olen uutes ruumides. Me värvime seinu ja..."

Torus jäi vaikseks. Siis kuulsin Simonet valjusti oigavat.

"Oh ei. Ei! Sa pead mulle andeks andma, Erik. Ma unustasin täitsa ära, et terve päev on nii hirmus palju teha olnud, korstnapühkija ja elektriku..."

"Nii et sa oled ikka veel uutes ruumides?"

Ma ei suutnud pettumust hääles varjata.

"Jah, ma olen üleni maalrivärvi ja kipsiga koos..."

"Me pidime ju koos sööma," ütlesin tuhmilt.

"Ma tean, Erik. Palun anna andeks. Ma unustasin ära..."

"Me saime igal juhul hea laua," lisasin sarkastiliselt.

"Sul pole mõtet mind oodata," ohkas ta, ja vaatamata sellele, et kuulsin tema häälest, kui kurb ta on, ei suutnud ma jätta kogu olukorra pärast rääkimata.

"Erik," sosistas Simone torusse. "Palun andeks."

"Kõik on hästi," vastasin ma kõnet kinni vajutades.

Kuhugi mujale polnud mõtet minna, ma olin näljane ja viibisin restoranis. Viipasid kiiresti kelneri enda juurde ja tellisin eelroaks heeringa-õllega, teiseks roaks krõbedaks praetud pardirinna sealihakuubi-õllega apelsinikastmes, klaasikese Bordeaux'd ning lõpetuseks Gruyère-õllega meega.

"Teise lauakatte võib ära võtta," ütlesin ma kelnerile, kes heitis mulle tänuväärse pilgu, valades mu klaasi Tšehhi õlut ja asetades lauale heeringa-õllega näkileivaga.

Ma soovisin, et mul oleks vähemalt märkmik kaasas olnud, et söögi ajal midagi kasulikku teha.

Korraga helises mu sisetaskus telefon, ja hetkeks tõstis minua poolt uitmõte, et Simone oli minuga nalja heitnud ja astub kohe uksest välja. See lootus kadus aga kohe kui suitsuvine.

"Erik Maria Bark," ütlesin, kuuldes ise, kui ühetooniliselt mu hääle kõlas.

"Tere, siinpool Maja Swartling."

"Maja, no tere," ütlesin lühidalt.

"Ma mõtlesin küsida... Oi kui kärarikas sul seal ümberringi on, kui ma helistan ebasobival ajal?"

"Ma istun KB-s," sõnasin. "Mul on täna sünnipäev," lisasin veel, teadmata, miks.

"Aga sel juhul palju õnne, kõlab nii, nagu oleks teid laua ümber palju inimesi."

"Ma olen täitsa üksi," laususin järsult.

"Erik... mul on kahju, et ma püüdsin sind ära võrgutada. Ma lähen nagu koer," selgitas ta tasasel häälel.

Kuulsin, kuidas ta teispool toru kõhatas ja püüdis seejärel väga neutraalselt kõlada, kui jätkas:

"Ma mõtlesin küsida, kas sa tahaksid lugeda väljatrükke minu viimase mesest kõnelusest sinuga. Need on nüüd valmis ja ma olen teel, et need oma juhendajale üle anda, aga kui sa tahad neid enne üle lugeda, siis..."

"Palun pane need minu lahtrisse, ole hea," ütlesin.

Me jätsime hüvasti ja ma kallasin viimase õlle klaasi, tühjendasin selle ja kelner viis nõud minema, et peaaegu koheselt pardiriina ja punaveri niga naasta.

Sõin nukra tühjusega hinges, liiga teadlikuna närimise ja neelamise mehaanikast, söögiriistade summutatud klõbinast taldrikul. Jõin kolmanda klaasi veini ja lasksin seinamaali piltidel muutuda inimesteks minu patsiendigrupist. See täidlane daam seal, kes nii meelalt oma tumedat juukseid kuklale seadis, et raskelt punguvad rinnad ülespoole kerkivad, oli Sibel. Too habras-murelik ülikonnastatud mees oli Pierre. Jussi seisis mingi veidra halli moodustise taga peidus ning Charlotte istus ümmarguse laua taga, peenelt rõivastatud, selg sirge, koos Marekiga, kel oli selja lapsik mängukostüüm.

Ma ei tea, kui kaua ma olin istunud ja seinamaale jõllitanud, kui mu selja tagant kostis korraga hingeldav hääl:

"Taevala tänu, et sa oled veel siin!"

See oli Maja Swartling.

Ta naeratas laialt ja kallistas mind, millele ma jahedalt vastasin.

"Palju õnne sünnipäevaks, Erik!"

Ma tundsin, kui puhtalt lõhnasid tema paksud mustad juuksed, ja imagi tema kuklalohust hoovas õrna jasmiinilõhna.

Maja osutas toolile minu vastas.

"Kas ma tohin?"

Ma mõtlesin, et peaksin ta minema saatma ja selgitama, et olin endale lubanud temaga mitte enam kokku saada. Ta oleks pidanud targem olema ja mitte siia tulema. Aga ma kõhklesin, sest kõigele vaatamata olin sunnitud tunnistama, et rõõmustan seltskonna üle.

Ta seisis seal tooli kõrval ja ootas vastust.

"Mul on raske sulle ei öelda," laususin ma, kuuldes samal ajal, kui lähemõtteliselt see kõlas. "Lihtsalt selles mõttes, et..."

Ta istus, viipas kelneri enda juurde ja tellis klaasi veini. Seejärel vaatas kavalalt pilgul minu poole ja asetaski mu taldriku ette karbikese.

"See on ainult väike asi," selgitas ta ning ta põsed lõid veel kord kokkumõeldama.

"Kingitus?"

Maja kehitas õlgu.

"Ainult midagi väga sümbolset... ma ju sain alles kümme minutit aega teada, et sul sünnipäev on."

Ma tegin karbi lahti ja avastasin sealt oma üllatuseks eseme, mis sarnanes minipikksilmaga.

"See on anatoomiline kiiker," rääkis Maja. "Minu vanavanavana leiuas selle. Ma tõesti arvan, et ta sai Nobeli auhinna – mitte selle kiikri eest, mõistagi. See oli sel ajal, kui ainult rootslased ja norrakad neid leidsid," lisas ta vabandavalt.

"Anatoomiline kiiker," kordasin küsivalt.

"Igall juhul on see täitsa nunnu ja väga antiikne. Ma tean, see oli jama kingitus..."

"Kuule, lõpeta ära, see on..."

Ma vaatasin talle silma, nägin, kui ilus ta on.

"See oli sinust kohutavalt kena, Maja. Tuhat tänu."

Asetasin kiikri ettevaatlikult tagasi karpi ja pistsin tasku.

"Minu klaas on juba tühi," lausus ta üllatunult. "Kas tellime pudeli?"

Kell oli juba palju, kui otsustasime edasi minna Riche'i, mis asus kohe Hämäteni läheduses. Mantleid riidehoidu riputades pidime peaaegu

pikali kukkuma, Maja toetus minule ja mina hindasin seinani jäävat kätt
gust valesti. Tasakaalu tagasi saades ja garderoobivalvuri sünges, hallis
nägu nähes hakkas Maja naerma, nii et ma pidin ta eraldatud meele
viima.

Oli kitsas ja soe. Jõime kumbki oma džinni toonikuga, seistes tihedalt
teineteise kõrval, püüdsime juttu rääkida ja suudlesime siis äkki küh-
kult. Tundsin, kuidas ta kukla vastu seinaga ära löi, kui end tema vastu sü-
sin. Muusika tühimises, Maja rääkis mulle kõrva sisse, korrates, et peaksin
tema poole sõitma.

Tormasime välja ja istusime taksosse.

"Me sõidame ainult Roslagsgatanile," ütles ta puterdades. "Roslag-
gatan 17."

Taksojuht noogutas ja keeras Birger Jarlsgatanil taksode ritta. Kell oli
olla kahe ringis, taevast oli valgemaks lõõnud. Mõõdavilksatavad mu-
tundusid varjudena kahvatuhallid. Maja naaldus minu vastu ja ma aru-
sin, et ta kavatseb magama jääda, kui tundsin tema kätt mu niudeid hel-
litavat. Mul tuli koheselt erektsioon ja Maja sosistas "oh aeg" ja naeris
vaikselt mu kurgu alla.

Ma polnud kindel, kuidas me üles tema korterisse jõudsimel. Mäletan
kuidas ma liftis seisin ja tema nägu lakkusin, tundsin soola ja huulepud-
ri puudri maitset, nähes vilksamisi omaenda joobnud näo peegelpildil li-
fistulises liftipeeglis.

Maja seisis hallis, laskis oma jakil põrandale kukkuda ja heitis kingad
jalast. Ta tõmbas mind voodile, aitas mul riided seljast, võttis ära kleidi ja
valged püksikud.

"Tule," sosistas ta. "Ma tahan tunda sind enda sees."

Heitsin raskelt tema reite vahele ja tundsin, et ta on väga märg ja
laskusin lihtsalt sellesse soojusse, selle hellitavasse, tihedasse embusse. Ta
oigas mu kõrva sisse, hoidis mul selja ümbert kinni, liigutades pehmet
puusi.

Magasime teineteisega rohmakalt ja joobnult. Ma muutusin iseenda
üha võõramaks, üha üksikumaks ja tummemaks. Lähenedes orgasmile
mõtlesin, et peaksin välja tõmbama, kuid andsin hoopis järele krampli-
kult kiirele seemnepurskele. Maja hingeldas kiiresti. Ma lebasin liikumata,
tult, lõtvusin ja libisesin temast välja. Mu süda peksles ikka veel tugevalt.
Nägin Maja huuli paotuvat veidraks naeratuseks, mis mu tuju kehvas
tegi.

Mul oli paha olla, ma ei saanud enam aru, mis toimunud oli ja mida
sain teha.

Heitsin tema kõrvale voodile.

"Mis on?" küsis ta mu selga silitades.

Kahtlesin tema käe ära.

"Lõpeta," ütlesin lühidalt.

Mu süda tuikas ängistusest.

"Erik? Ma arvasin..."

Ta hülis kõlas kurvalt. Ma tundsin, et ei suuda talle otsa vaadata, olin
tema peale pahane. Loomulikult oli toimunu minu viga. Aga seda poleks
kunagi juhtunud, kui ta poleks olnud nii pealetükkiv.

"Me oleme lihtsalt täis ja väsinud," sosistasin ma.

"Ma pean minema," ütlesin lämbuval häälel, võtsin oma riided ja tui-
dasin tualetti. See oli väga pisike ja tulvil kreeme, harju, käterätte.
Kui konksu otsas rippus karvane hommikumantel ja pehme paksu
otsas roosa raseerimisaparaat. Ma ei julgenud omaenese näkku
vaadata, kui ennast tema kraanikausi kohal loputasin. Pesin end helesi-
ga mosikujulise seebiga ja seejärel riidesse pannes lõin küünarnukke
tema vastu ja uuesti vastu seinaga ära.

Kui ma välja tulin, siis ta juba ootas. Ta oli endale lina ümber mähki-
nud ning paistis väga noor ja murelik.

"Oled sa mu peale vihane?" küsis ta, ja ma nägin, kuidas ta huuled
värisesid, nagu hakkaks ta kohe nutma.

"Ma olen vihane iseenda peale, Maja. Ma poleks kunagi, mitte kunagi
olenud..."

"Erik, aga ma tahtsin seda. Ma olen sinusse armunud, kas sa seda ei
tarka?"

Ta püüdis mulle naeratada, kuid ta silmad täitusid pisaratega.

"Sa ei tohi kohelda mind nüüd nagu mingit kaltsu," sosistas ta ja siru-
tas käe, et mind puudutada.

Ma nihkusin eest ära ja ütlesin palju tõrjuvamat toonil, kui oleksin
olenud, et see kõik oli olnud viga.

Ta noogutas ja langetas pilgu. Tema laup oli kurruline ja kurb. Ma ei
olenud head aega, vaid lahkusin lihtsalt korterist, lüües ukse enda järel
tagumaga kinni.

Ma kõndisin kogu tee kuni Karolinska haiglani. Võib-olla õnnestub
mul Simonet uskuma panna, et mul oli tarvis üksi olla ja et olin maga-
nud selle öö oma kabinetis.

Hommikul sõitsin Karolinska haiglast koju Järfallasse. Kogu keha oli joodud alkoholist tekkinud iivelduse ja vastikustunde käes selle nädalajutu pärast, mida olin suust välja ajanud. See lihtsalt ei saanud tõsi olla. Olin Simonet petnud. See ei saanud tõsi olla. Maja oli kaunis ja lõbus minu jaoks täiesti ebahuvitav. Nii et kuidas pagana päralt olin ma teinud tal ennast voodisse meelitada?

Ma ei teadnud, kuidas seda Simonele rääkida, aga see oli vajalik. Olin teinud vea, inimesed ikka teevad, kuid teineteisele saab ka andestada, kui omavahel rääkida, asju selgitada.

Ma mõtlesin, et ma ei jätaks mitte kunagi Simonet maha. Ma ei tahtnud haavunud, kui ta mind petaks, aga ma annaksin talle andeks, ma ei loobuks teda sellise asja pärast.

Simone seisis köögis ja kallast parajasti tassi kohvi, kui ma sisse astusin. Oli seljas kulunud kahvaturroosa siidhommikumantel. Me olime olnud selle Hiinast, kui Benjamin oli kõigest aastane ja nad minuga konverentsil kaasas käisid.

"Soovid ka?" küsis ta.

"Jah, tänan."

"Erik, mul on nii kahju, et ma su sünnipäeva ära unustasin."

"Ma magasin Karolinskas," selgitasin ma, mõeldes, et valelik noor naine hääl peaks talle ilmselgelt kuuldav olema.

Simone punakasblondid juuksed langesid tema näole, kahvatu tervedretähnid kumasid tuhmilt. Sõnatult läks ta magamistuppa ja tuli tagasi pakki käes. Rebisin sellelt mängleva innukusega paberi.

Seal oli karp CD-plaate *bepop*-saksofonist Charlie Parkeriga, mis andis ka salvestisi tema ainsast Rootsiskäigust: kaks salvestust Stockholm kontserdimajast, kaks Göteborgist, kontsert Malmö Amiralenist ja muusikud *jam session* akadeemilises ühingus, kontsert Helsingborgi rahvapargis, Jönköpingi spordihoones, Gävle rahvapargis ja lõpuks Nohu džässiklubis Stockholmis.

"Aitäh," ütlesin ma.

"Kuidas sinu tänane päev välja näeb?" küsis ta.

"Peaaegu tagasi tööle minema," laususin.

"Ma mõtlesin," ütles ta, "et me võiksime ehk täna õhtul kodus midagi eriti head süüa."

"Hea meelega," ütlesin mina.

"Peaaegu, et liiga hilja peale ei jääks. Homme tulevad maalrid juba homme ajal hommikul. Ei mina tea, mille hea pärast. Miks nad peavad nii vara tulema?"

Ma mõistsin, et ta ootab vastust, mingit reaktsiooni või nõustumist.

"Alati tuleb ju niikuinii oodata," pomisesin ma.

"Täpselt," naeratas ta ja võttis lonksu kohvi. "Mis me siis sööme? Või olla seda toitu *tournedos*'ga portveinis ja korindikastmes, mäletad?"

"See oli päris ammu," ütlesin ma, püüdes mitte liiga nutuselt kõlada.

"Ara ole kuri mu peale."

"Ma ei olegi, Simone."

Püüdsin talle naeratada.

Kui ma siis hallis seisin, kingad jalas, valmis just uksest välja astuma, nägema Simone vannitoast. Ta hoidis midagi käes.

"Erik," küsis ta.

"Nii?"

"Mis asi see selline on?"

Ta hoidis käes Maja anatoomilist kiikrit.

"Ah soo, see või. See on kingitus," ütlesin ma, kuuldes ise, kui võltsilt tema hääle kõlab.

"See paistab väga peen. Tundub antiikne. Kellelt sa selle said?"

Ma keerasin mujale, et vältida Simone pilku.

"Niisama ühelt patsiendilt," kostsin ma, püüdes näida hajameelne, mõeldes, et otsin oma võtmekimpu.

Ta naeris hämmeldunult.

"Mina arvasin, et arstid ei tohi patsientidelt asju vastu võtta. Kas see pole mitte ebaetiline?"

"Ma peaksin selle võib-olla tagasi andma," ütlesin ma välisust avades.

Simone pilk põletas mu selga. Ma oleksin pidanud temaga rääkima, et kartsin liiga temast ilma jääda. Ma ei julgenud, ei teadnud, kuidas rääkida.

Minu mõne minuti pärast sessiooniga alustama. Koridoris lõhnas kordagi mingi puhastusvahendi järele. Niiskusrandid väänlesid pikkadel koridori põrandadel, mille poonimiskäru oli äsja jätnud. Charlotte tuli minu juurde, ta kuulsin tema samme ammu enne, kui ta rääkima hakkas.

"Erik," lausus ta ettevaatlikult.

Ma seisatasin ja pöörasin ringi.

"Tere tulemast tagasi."

"Vabandust, et ma lihtsalt ära kadusin," ütles ta.

"Ma olen mõelnud, kuidas sulle see hüpnosis mõjus."

"Ma ei teagi," naeratas ta. "Ma tean ainult, et terve selle nädala olen ma tundnud ennast rõõmsama ja kindlamana kui paljude aastate jooksul."

"Seda ma lootsingi."

Mu telefon helises, vabandasin ja nägin Charlotte'i ümber nurga juures misse koridori kaduvat. Heitsin pilgu numbrinäidikule. See oli Maja, kes ei vastanud, vajutasin kutsuva kõne lihtsalt kinni ja nägin seejärel, et ta ei helistanud mitu korda. Suutmata end sundida neid kuulama, kutsusin kõik sõnumid, mis ta mulle kõneposti jätnud oli.

Teraapiatuppa minnes peatas mind Marek. Ta tõkestas mul tee ja naeratas minu poole tühja, võõrast naeratust.

"Me siin sees lõbutseme natuke," ütles ta.

"Mis toimub?" küsisin.

"See on privaatpidu."

Ma kuulsin läbi ukse kellegi karjumist.

"Marek, lase mind sisse," ütlesin ma.

Ta irvitas:

"Aga doktor, praegu küll ei saa..."

Ma trügisin mööda, uks paikus lahti, Marek kaotas tasakaalu, hoids küll ukseingist kinni, kuid kukkus siiski põrandale istukile, üks jalg väris sirutatud.

"Ma tegin ju ainult nalja," ütles ta. "Raisk, see oli ju ainult nali."

Kõik patsiendid jõllitasid meid, tardunud keset viimast liigumist. Pierre ja Charlotte paistsid murelikud, Lydia vaatas meie poole ja keeras siis minu poole taas selja. Grupist õhkus mingit imelikku meeleolu. Lydia ees seisid Sibel ja Jussi. Sibeli suu oli lahti ja paistis, nagu oleksid tema silmad olnud pisarais.

Marek tõusis ja kloppis käega pükse.

Ma täheldasin, et Eva Blau ei olnud veel saabunud, läksin staania juurde ja hakkasin sessiooni eel kaamerat paika sättima. Kadreerisin panoraamvõtte, suumis sinna ja testisin kõrvaklappide kaudu mikrofoni. Kaamerasilmast nägin Lydiat Charlotte'i poole naeratavat ja kuulvat teda samal ajal rõõmsasti hüüatavat:

"Täpselt! Lastega on ikka nii! Minu Kasper ei räägi muust kui ainult oma ämblikmehest."

Ma olen jah aru saanud, et kõik on temast parajasti väga sisse võetud," naeratas Charlotte.

Kasperil isa ei ole, nii et Ämblikmees toimib ehk isaliku eeskujuna," ütles Lydia ja naeris, nii et kõrvaklappides kõmises. "Aga meil on tore," ütles ta. "Me naerame palju, isegi kui viimasel ajal on meil ka natuke raskem olnud, kuna Kasper on armukade kõige peale, mida ma teen, ta tahab mu asju ära hävitada, ta ei taha, et ma telefoniga räägin, ta viskas mu lemmikraamatu tualetipotti, ta karjub igasugu asju... ma mõtlen, et võib-olla on midagi juhtunud, aga ta ei taha rääkida."

Charlotte'i nägu omandas mureliku ilme, Jussi ühmas midagi ja ma nägin Marekit Pierre'i suunas kannatamatut käeliigutust tegemas.

Kui ma kaamera seadistamisega valmis sain, võtsin tooli ja istusin. Minu hetk hiljem olid teisedki koha sisse võtnud.

"Me jätkame nagu eelmisel korral," sõnasin ma naeratades.

"Minu kord," ütles Jussi rahulikult ja hakkas kõnelema oma tondikandja vanematekodust Lõuna-Lapimaal asuvas Doroteas. Kus Sutme kõrval laiuvad suured kõnnumaad, kus saamid veel seitsmekümnenendatel aastadel elasid. "Mina elan täitsa Djuptjärneni metsajärve lähedal," jutustas ta. "Viimane jupp teest on vana laudtee. Suviti tulevad noored sinna suuna. Nende meelest on näkk väga huvitav."

"Näkk?" küsisin ma.

"Rahvas on näinud teda rohkem kui viimased kolmsada aastat Djuptjärneni juures viiulit mängimas."

"Aga mitte sina?"

"Ei," naeris ta laialt.

"Aga mida sa seal metsas üldse aasta ringi teed?" päris Pierre muiates.

"Ma ostan vanu autosid ja busse, putitan üles ja müün edasi, kruntan välja nagu romula."

"Kas maja on suur?" küsis Lydia.

"Ei, aga roheline... Paps võõpas onni ühel suvel üle. Imelikku heledat värvi kukkus välja. Ei tea, mis ta mõtles, võib-olla oli värvi keldris saanud."

Ta vakatas ning Lydia naeratas talle.

Tal päeval oli raske gruppi lõõgastusseisundisse viia. Võib-olla olin mina Maja tõttu hajeval, või muretsesin ma oma liiga jõulise reageerimise pärast Mareki rünnakule. Ent ma võtsin peaaegu endale pähe, et

grupis oli miskit juhtunud, millest mina midagi ei teadnud. Lähin mitut ringikeeramist ning sügavuse poole ja tagasi liikumist, enne kui tundsin, kuidas me kõik langesime raskete ovaalsete loodidena veres jääraaku poole.

Jussi alahuul tungis esile, põsed rippusid.

"Ma tahan, et sa mõtleksid varitsustorni peale," ütlesin ma.

Jussi sosistas midagi vastu õlga tulnud tagasilöögi kohta, valu pidi olema kestma.

"Kas sa istud nüüd seal jahitornis?" küsisin ma.

"Kõrge niiduhein on hallatanud," ütles ta tasa.

"Vaata ringi. Oled sa üksi?"

"Ei."

"Kes seal veel on?"

"Üks metskits liigub mustal metsaserval. Ta haugub, otsib oma talle."

"Aga tornis, kas sa oled seal varitsustornis üksi?"

"Ma olen püssiga alati üksi."

"Sa rääkisid tagasilöögist – kas sa juba tulistasid?" küsisin.

"Tulistasin?"

Ta tegi peaga osutava liigutuse.

"Üks loom on vagune," ütles ta vaikselt, "juba mitu tundi, aga ma ei peksab veel jalgadega verises rohus, väsib aina enam ära."

"Mis sa teed?"

"Ma ootan, juba on hakanud hämarduma, kui ma näen metsa uurt liikumist. Sihin üht sõrga, aga mõtlen ümber, sihin hoopis korda väikest musta koonu, põlve, nüüd tundsin jälle tagasilööki, ma arvan, et lasin jala alt ära."

"Mis sa nüüd teed?"

Jussi hingas raskelt ja pikkade vahedega hingetõmmete vahel.

"Ma ei saa veel koju minna," lausus ta lõpuks. "Nii et lähen sinu juurde, panen püssi tagaistmele ja võtan labida kaasa."

"Mida sa labidaga peale hakkad?"

Jussi tegi pika pausi, nagu mõtleks ta mu küsimuse üle järele.

"Matan looma maha."

"Mida sa seejärel teed?" küsisin mina.

"Kui ma valmis saan, on juba täiesti pimedaks läinud, ma lähen sinu juurde, joon termoskruusist kohvi."

"Mida sa koju jõudes teed?"

"Panen riided pesukööki rippuma."

"Mis toimub?"

"Istun pingil teleka ees, püss vedeleb maas, on laetud, aga mitu sammu ma ei liigu, kiiktooli juures."

"Mida sa nüüd teed, Jussi? Kas kedagi kodus pole?"

"Tunilla kolis eelmine aasta minema. Paps suri viisteist aastat tagasi. Ma olen üksi kiiktooli ja püssiga."

"Sa istud pingil teleka ees," ütlesin ma.

"Jah."

"Kas praegu juhtub midagi?"

"Nüüd on ta minu poole pööratud."

"Kes?" küsisin.

"Paps."

"Mis vedeleb maas?"

Ta noogutas ja ootas. Tema suu ümbrus tõmbus pingule.

"Kiiktool nagiseb," ütles ta. "Ta naksub, aga laseb mul seekord veel elada."

Korraks muutus Jussi raske nägu taas leebeks, kuid pilk oli endiselt karm ja liikiv, kauge ja sissepoole pööratud.

Aeg oli paus teha. Ma tõin patsiendid hüпноосist välja ja vahetasin ühega mõne sõna. Jussi pomises midagi mingist ämblikust ja sulgus silmad. Ma käisin tualetis, Sibel kadus suitsutoa poole ja Jussi astus nagu tavaliselt akna alla. Kui ma tagasi tulín, oli Lydia võtnud välja purgi kuivikutega, mida ta ringi pakkus.

"Need on täiesti ökoloogilised," ütles ta, andes Marekile märku, et tuleks koju minna.

Charlotte naeratas ja näkitses pisut ühe koorukest.

"Kas sa ise küpsetasid?" küsis Jussi ootamatu naerusega, mis andis talle raskepärasele jõulisele näole kauni sära.

"Ma peaaegu poleks siia jõudnudki," kostis Lydia ja raputas naerataks pead. "Ma sattusin mänguväljakul kaklusse."

Sibel itsitas valjusti ja sõi oma kuiviku kahe kiire ampsuga ära.

Muidugi Kasper. Kui me täna hommikul mänguväljakule läksime nagu tavaliselt, oli seal üks ema, kes tuli minu juurde ja rääkis, et Kasper oli tema tüdart labidaga selga löönud."

"Shit," sosistas Marek.

"Ma läksin seda kuuldes üle kere külmaks," ütles Lydia.

"Kuidas sellistes situatsioonides toimida?" küsis Charlotte viisakalt.

Marek võttis veel ühe kuiviku ja kuulas Lydiat näoilmega, mis mind mõtlema, kas ta mitte naisesse armunud ei ole.

"Ma ei tea, ma seletasin sellele emale, et suhtun sellesse väga tõsiselt, jah, küllap ma olin tegelikult päris ärritatud. Aga tema ütles, et midagi, et tema arvates oli see kogemata."

"Selge see," ütles Charlotte. "Lapsed mängivad ju nii tormakalt."

"Aga ma lubasin Kasperiga rääkida, et asjal sabast kinni saada," ütles Lydia.

"Hästi," noogutas Jussi.

"See naine ütles, et Kasper paistab hästi nunnu poiss olevat," ütles Lydia naeratades.

Ma istusin oma toolile ja lehitsesin märkmikku, tahtes võimalikult kiiresti hüpnosiga taas alustada. Oli jälle Lydia kord.

Ta kohtas mu pilku ja naeris ettevaatlikult. Kõik olid tasa ja ootavad, ning ma alustasin oma tööd. Ruumis väreles õhk meie hingamistaktis. Tume vaikus, tihedam ja tihedam, järgnes me südamelööki. Me langesime iga väljahingamisega üha sügavamale. Pärast induktsiooni juhtisid mu sõnad neid allapoole ja mõne aja pärast pöördusin ma Lydia poole:

"Sa lähed sügavamale, laskud ettevaatlikult allapoole, sa oled väga lõdvestunud, käsivarred on rasked, jalad on rasked ja silmalaud rasked. Sa hingad aeglaselt ja kuulad mu sõnu, esitamata vastuküsimusi, sa oled ümbritsetud mu sõnadest, sa tunned end turvaliselt ja paindlikult. Lydia sa viibid praegu väga lähedal sellele, millest sa mõelda ei taha, millest kunagi ei räägi, millest sa ära pöördud, mis alati on peidetud kujul oma valguse kõrval."

"Jah," vastas ta ohates.

"Sa oled nüüd kohal," ütlesin ma.

"Ma olen väga lähedal."

"Kus sa praegusel hetkel oled, kus sa asud?"

"Kodus."

"Kui vana sa oled?"

"Kolmkümmend seitse."

Ma silmitsesin teda. Peegeldused ja helgid veiklesid üle ta kõrge otslauba, väikese kaunikujulise suu ja peaaegu haiglaselt kahvatuvalge naha. Ma teadsin, et ta oli saanud kolmekümne seitsme aastaseks kahe nädala eest. Tema ei olnud ajas nii kaugele tagasi liikunud kui teised, vaid ühtnes mõned päevad.

"Mis juhtub? Mis on valesti?" küsisin.

"Telefon..."

"Mis on telefoniga?"

"See heliseb, see heliseb jälle, ma tõstan toru ja panen kohe hargile."

"Sa võid rahulik olla, Lydia."

Naine nägi välja väsinud ja võib-olla murelik.

"Tõit jahtub ära," ütles ta. "Ma tegin hapendatud juurvilju, läätsesuppi ja küpsetasin leiba. Mõtlesin teleka ees süüa, aga ilmselt ei saa..."

Tema lõug hakkas värisema ja muutus taas rahulikuks.

"Ma ootan veidike, keeran ribakardinad üles ja vaatan tänavale. Seal pole kedagi, midagi pole kuulda. Ma istun köögilaua taha ja süüan natuke leiba võiga, aga söögiisu pole. Ma lähen jälle alla kaminaruumi, seal on jahe nagu tavaliselt, ma istun vanale nahkdiivanile ja panen silmad kinni. Ma pean ennast koguma, ma pean jõudu koguma."

Ta jäi vait, meie vahele langes mererohu ribasid.

"Milleks sa pead jõudu koguma?" küsisin ma.

"Et jõuda... et jaksata püsti tõusta, minna mööda punasest riisilambist ümber tihemärkidega ja lõhnaküünalde ja poleeritud kividega kandikust. Pörandalauad õõtsuvad ja nagisevad plastvaiba all..."

"Kas seal on kedagi?" küsisin ma Lydialt tasase häälega, kuid kahetsevalt seda kohe.

"Ma võtan kepi, vajutan vaibas mulli peale, et ust lahti teha, hingan rahulikult ja lähen panen tule põlema," ütles ta. "Kasper pilgutab valguse kinni silmi, aga jääb lamama. Ta on pissinud ämbrisse, see haiseb kõvasti. Ta on seljas helesinine pidžaama, ta hingeldab kiiresti. Ma torgin teda kepi läbi võre. Ta kiunatab, tõmbub natuke eemale ja tõuseb puuris nukkile. Ma küsin, kas ta on meelt muutnud ja ta noogutab innukalt. Ma annan puuri tema taldriku toiduga. Tursatükid on krimpsu tõmbunud ja tumenenud. Ta roomab lähemale ja sööb ja ma rõõmustan, ja hakkasin mõtlema, et nii hea, et me teineteisest aru saame, kui ta oksendab madalale."

Lydia nägu tõmbus piinatud grimassis pingule.

"Ja mina arvasin, et..."

Ta huuled olid pingul, suunurgad allapoole.

"Mina arvasin, et oleme sellega valmis, aga..."

Ta raputas pead.

"Ma lihtsalt ei taipa..."

Ta limpsis huuli.

"Saad sa aru, mis tunne mul on? Saad või? Ta ütleb vabandust. Ma kordan, et on pühapäeva hommik, löön ennast vastu nägu ja karjun ta et ta vaataks."

Charlotte jälgis Lydiat hirmunud silmil läbi vee.

"Lydia," ütlesin mina, "sa pead nüüd keldrist ära tulema, tundma hirmu või kurjust. Tunne ennast rahuliku ja vaoshoituna. Ma tõstan aeglaselt sellest sügavast lõdvestusseisundist välja, üles pinnale, üles sellesse, ja siis räägime koos sellest, mida sa meile äsja jutustasid, ainult sina ja mina, enne kui ma teised hüpnosist välja toon."

Naine urises vaikselt, väsinult.

"Lydia, kas sa kuuled mind?"

Ta noogutas.

"Ma loen numbreid kahanevas järjekorras, ja kui ma üheni jõuan, avad sa silmad ja oled täiesti ärkvel ja teadvusel, kümme, üheksa, kaheksa, seitse, sa tõused pehmelt pinna poole, keha on täiesti lõdvestunud ja ma valdab meeldiv tunne, seitse, kuus, viis, neli, varsti avad sa silmad, aga pead toolile istuma, kolm, kaks, üks... nüüd avad sa silmad ja oled täiesti ärkvel."

Meie pilgud kohtusid. Lydia nägu oleks justkui kokku kuivanud. Millegi seesugusega ma arvestanud polnud. Mul olid tema räägitust alla kõvad külmavärinad. Kui vaikimiskohustust tuli kõrvutada andmekat seseadusega, oli see siin päevselge juhtum, mil vaikimisvanne enam ei kehtinud, kuna keegi kolmas isik oli täiesti ilmses ohus.

"Lydia," ütlesin ma. "Sa mõistad, et ma pean võtma ühendust sotsiaalametiga?"

"Miks?"

"See, mida sa rääkisid, sunnib mind selleks."

"Kuidas?"

"Kas sa ei mõista?"

Lydia tõmbas huuled tahapoole.

"Ma pole midagi öelnud."

"Sa kirjeldasid, kuidas..."

"Pea õige lõuad," lõikas ta vahele. "Sa ei tunne mind, sul pole minu eluga mingit pistmist, sul pole õigust toppida oma nina sellesse, mida ma omaenda kodus teen."

"Ma kahtlustan, et su laps..."

"Sa pea lihtsalt lõuad!" karjus ta ja lahkus ruumist.

Olin parkinud kõrge kuuseheki kõrvale sada meetrit Lydia suurest puust majast Tennisvägenil Rotebros. Sotsiaalosakonna sekretär oli nõustunud minu palvega teda esimesel kodukülastusel saata. Minu avaldus politseile võeti vastu teatud skepsisega, ent mõistagi viis see eeluurimiseni.

Minust sõitis mööda punane Toyota ning jäi maja ees seisma. Läksin minust välja tugeva kehaehitusega lühikese naise juurde ja tervitasin.

Kirjakastist turritas välja vihmaniiskeid reklaamlehti Clas Ohlssoni ja Elgigantenilt. Madal värav seisis poikvel. Läksime mööda jalgteed maja poole. Ma märkasin, et hooletusse jäetud aias ei paistnud mingit märguasju. Ei mingit liivakasti, kiike vana õunapuu küljes, ühtki küttega jalgratast sissesõiduteel. Kõigil akendel olid ribakardinad alla rullitud, amplites rippus närbunud potililli. Välisukse viis krobeline trepp. Arvasin aimavat mingit liikumist kollase läbipaistmatu akna taga. Sotsiaalosakonna sekretär andis ukse taga kella. Ootasime, kuid midagi ei juhtunud. Naine haigutas ja vaatas kella, helistas veel kord ja katsus seejärel linki. Uks polnud lukus, see avanes ja me vaatasime välistähe eeskotta.

"Halloo?" hõikas sotsiaalosakonna sekretär. "Lydia?"

Astusime sisse, võtsime kingad jalast ja läksime edasi roosa tapeediga koridori, kus olid pildid mediteerivatest inimestest, tugev valguskiirgus nuber pea. Esikulaua kõrval põrandal vedeles roosa telefon.

"Lydia?"

Ma avasin mingi ukse ja nägin kitsast treppi, mis viis keldrisse.

"See on siin all," ütlesin ma.

Sotsiaalosakonna sekretär tuli minu kannul trepist alla kaminatuppa, kus oli vana nahkdiivan ja laud, mille plaat oli kaetud pruunide kahelplaatidega. Kandikul lihvitud kivide ja klaasitükkide vahel seisis mõned lõhnaküünlad. Laest rippus sügavpunane hiina tähemärkidega riisipaberist lamp.

Pekseva südamega püüdsin avada kõrvalruumi viivat ust, mis kiitis aga suure mulli taha plastist põrandakattes. Ma vajutasin mulli jalaga tühjaks ja astusin sisse, ent mingit puuri seal polnud. Keset põrandat seisis laupis tagurpidi keeratud jalgratas, esiratas ära keeratud. Parandamisvaatus astis sealsamas kõrval sinises kõvaplastist kastis: kummist paigad, kluster, mutrivõtmed. Üks läikivatest konksudest oli kiilutud rattaserva vahele ja pingutatud vastu kodaraid. Korraga kuuldus laes naginat ja me

mõistsime, et keegi läheb otsejoones üle meie kohal asuva toa põrand. Sõnagi vahetamata kiirustasime trepist üles. Köögiuks seisis poikvel ja nägin kollasel linoleumpõrandal leivakäärusid ja puru.

"Halloo?" hüüdis sotsiaalosakonna sekretär.

Ma läksin kööki ja märkasin, et külmkapi uks on lahti. Kahvatuks nuga seisis langetatud pilguga Lydia. Alles mõne sekundi pärast märkasin nuga tema käes. See oli pikk hambuline leivanuga. Käsivars rippus lahtiselt mööda ta külge alla. Noatera helkis värisedes tema reie kõrval.

"Sa ei tohi siin olla," sosistas ta mulle äkitselt otsa vaadates.

"Olgu," ütlesin, taganedes ukse poole.

"Kas istume maha ja räägime väheke?" küsis sotsiaalosakonna sekretär neutraalselt.

Ma tegin koridoriukse lahti ja nägin, kuidas Lydia vähehaaval lähemale tuleb.

"Erik," ütles ta.

Ust sulgema hakates nägin Lydiat enda poole jooksvat. Ma tormasin läbi kogu koridori eeskojani, kuid uks oli lukus. Lydia kiired sammud lähenesid. Tema poolt kostis mingit kaeblikku häält. Tõmbasin mingi ukse lahti, komistasin ja sattusin telekatuppa. Lydia kiskus ukse lahti ja järgnes mulle. Põrkasin kokku tugitooliga, läksin edasi rõduukseni, kuid selle link ei liikunud. Lydia jooksis minu poole, nuga õieli, mina vaugisin söögilaua taha, tema minu kannul, mina jooksin ümber laua eest ja

"See on sinu süü," ütles ta.

Tuppa tormas sotsiaalosakonna sekretär, ise täiesti hingetu.

"Lydia," lausus ta rangelt. "Nüüd olgu neil rumalustel lõpp."

"Kõik on tema süü," lausus Lydia.

"Mis mõttes?" küsisin mina. "Mis asi on minu süü?"

"See siin," vastas Lydia noaga üle oma kõri tõmmates.

Ta vaatas mulle silma, veri tilkumas põltele ja paljastele jalgadele. Tema suu värises. Nuga kukkus põrandale. Tema üks käsi kobas ringi, et tuua leida. Ta vajus maha ja jäi istuma ühel puusal nagu merineitsi.

Annika Lorentzon naeratas pingutatult. Rainer Milch sirutas end üle laua ja kallast süsihappegaasi mulinal klaasi Ramlösa mineraalvett. Tema mansetinööp helkles kuningasiniselt ja kuldselt vastu.

"Sa saad ilmselt aru, miks ma tahtsin rääkida sinuga nii ruttu kui võimalik," sõnas Peder Mälarstedt lipsu kohendades.

Ma silmitsesin mappi, mille nad mulle ulatanud olid. Seal seisis, et Lydia oli minu vastu hagi esitanud. Ta väitis, et olin teda enesetapukatse ahutanud, sundides teda tunnistama väljamõeldud asju. Ta süüdistas mind, et ma olevat kasutanud teda katsejänesena ja süvahüpnootsi ajal tema ajusse võltsitud mälestusi istutanud, et ma olevat algusest peale teda tema ees halastamatult ja küüniliselt mõnitanud, kuni ta viimseni murdis.

Ma vaatasin paberite kohalt üles.

"See polegi nali, või kuidas?"

Annika Lorentzon keeras pilgu ära. Holsteinil oli suu lahti ja tema nägu täiesti ilmetu, kui ta lausus:

"Ta on sinu patsient, tema väited on väga tõsised."

"Jah, aga need on ju täiesti ilmsed valed," sõnasin ma ärritatult. "Pole mingit võimalust hüpnootsi ajal mingeid mälestusi patsiendi ajju istutada. Ma võin neid küll mingi mälestuseni juhatada, aga mitte nende ajast mäletada... see on nagu uks, mina juhatan nad usteni, aga ma ei saa uksel kiel uksi avada."

Rainer Milch vaatas mind tõsisel ilmel.

"Kahvlusevarjustki piisaks, et kogu sinu teadustöö ära nullida, Erik, nii et saad aru küll, kui tõsine see asi praegu on."

Ma raputasin ärritatult pead:

"Lydia rääkis oma pojast midagi, mis minu hinnangul oli nii tõsine, et olin sunnitud võtma kontakti sotsiaalametiga. Et ta sel viisil reageerida võiks, oli..."

Ronny Johansson katkestas mind järsult:

"Aga tal ju isegi pole lapsi, siin on kirjas."

Ta koputas keskmise sõrmega mapile. Ma turtsatasin valjult, pälvides Annika Lorentzonilt kummalise pilgu.

"Erik, sul ei tasu asjade praeguses seisus otseselt ülbitseda," lausus ta mulle.

"Kui keegi lihtsalt niisama valet suust välja ajab," naersin ma tighedalt. Annika naaldus üle laua minu poole.

"Erik," ütles ta aeglaselt, "tal pole kunagi lapsi olnud."

"Tal polegi lapsi?"

"Ei ole."

Maas jäi vaikseks.

Ma nägin mulle mineraalvees pinna poole kerkivat.

"Ma ei mõista, ta elab edasi oma lapsepõlvekodus," püüdsin ma ütelda nii rahulikult kui suutsin. "Kõik detailid sobisid, ma ei saanud uskuda..."

"Sa ei suuda uskuda," katkestas Milch. "Aga sa eksisid."

"Nad ei suuda hüпноosis sedaviisi valetada."

"Võib-olla ta polnudki hüpnotiseeritud?"

"Oli küll, ma märkan seda, nagu muutub siis."

"Sel pole enam tähtsust, kahju on juba sündinud."

"Kui tal lapsi polegi, siis ma ei tea," jätkasin mina. "Ta rääkis võib-olla endast, ma ei ole kunagi midagi sellist näinud, aga võib-olla töödes on kombel oma mingit lapsepõlvkogemust."

Annika katkestas mind:

"Asi võib olla nii, nagu sa ütled, absoluutselt, aga fakt jääb faktiks. Sinu patsient tegi tõsise enesetapukatse, mida ta sulle süüks panchi teeme ettepaneku, et sa võtaksid selle loo uurimise ajaks palgata puhkuse."

Ta naeratas mulle kahvatult.

"Küll kõik saab korda, Erik, ma olen selles kindel," ütles ta mulle. "Aga praegu tuleb sul lihtsalt kõrvale astuda, kuniks oleme kõik asjad selgeks saanud. Meil ei ole lihtsalt võimalik lasta meedial siit matti võtta."

Ma mõtlesin oma teistele patsientidele, Charlotte'ile, Marekile, Juhan Sibelile, Pierre'ile ja Evale. Need ei olnud inimesed, keda saanuksin ma sama käest kätte anda, nad oleksid tundnud end petetuina, alt veetuna.

"Ma ei saa," ütlesin ma vaikselt. "Ma pole midagi valesti teinud."

Annika patsutas mind käeseljale:

"Kõik saab korda, Lydia Evers on ilmselt labiilne ja segaduses, kuid tähtsam on toimida praegu täpselt käsulaudade järgi. Sina palud hüпноosis seotud tegevustest vabastada, sellal kui meie anname toime nule sisehinnangu. Ma tean, et sa oled hea arst, Erik, nagu öeldud, aga ma kindel, et sa oled oma grupi juures tagasi juba..." ta kehtas õlgu "võib-olla juba poole aasta pärast."

"Poole aasta?"

Ma tõusin pahaselt.

"Mul on patsiendid, nad loodavad minu peale. Ma ei saa neid niisama hüljata."

Annika malbe naeratus kadus, nagu oleks küünal ära puhutud, tema nägu muutus kinniseks ja tema hääle ilmus ärritatud noot, kui ta ütles:

"Sinu patsient nõudis sinu viivitamatut kõrvaldamist töölt. Peale selle ei ole sinu peale politseisse avalduse. Meie jaoks ei ole need pisiasjad, me oleme sinu töösse investeerinud, ja kui peaks ilmnenema, et sinu teadustöö on juba mõõtu välja, siis tuleb meil abinõud tarvitusele võtta."

Ma ei teadnud, mida vastata, sestap tuli kange himu lihtsalt kõige üle minna.

"See on absurdne," oli ainus, mis mul üle huulte tuli.

Kõigil poörasin ringi ja tuln tulema.

"Erik," hüüdis Annika mulle järele. "Kas sa ei saa aru, et see on praegu su juhus?"

Ma peatusin.

"Aga te ei saa ometi uskuda seda jamajuttu ajju istutatud mälestuste kohta?"

Annika kehtas õlgu:

"See polegi tähtis. Tähtis on, et me toimime reeglite kohaselt. Võta palata puhkus otseselt hüпноosis seotud tööst, suhtu sellesse kui lepitatud ettepanekusse. Sa võid jätkata teadustööd, sa võid rahus tegutseda, kuid et sa ei praktiseeriks hüпноositeraapiat sel ajal, kui me oma uurimist teostame..."

"Mida sa õigupoolest öelda tahad? Ma ei saa tunnistada midagi, mis pole tõsi."

"Seda ma ei nõuagi."

"Aga nii see kõlab. Palgata puhkuse võtmine näeb välja just nii, nagu tunnistaksin üles."

"Ütle, et sa nõuad palgata puhkust," käskis Annika jäigalt.

"See on kuradimoodi idiootlik," naersin mina ja lahkusin ruumist.

Oli hiline pärastlõuna. Päike läikles pärast lühikest hoovihma tekkinud pilvempides, õhus oli tunda metsa, märja mulla ja maast välja turritavate puude juurte hõngu, kui ma Lydia teguviisile mõeldes ringi ümber minna jooksin. Ma olin ju endiselt kindel, et ta oli hüпноosi ajal tõtt teinud – iseasi, millist tõtt. Millist tõde ta õigupoolest rääkis? Arvasin kirjeldas ta tõelist, konkreetset mälestust, kuid asetas selle valesse konteksti. Hüпноosis on veelgi käegakatsutavamalt tunda, et minevik ei olegi minevik, kordasin ma endamisi.

Tähtsin kopsud pilgeni jaheda värske eelsuvisse õhuga ja spurtisin minna löigu läbi metsa koduni. Meie tänavale jõudes nägin ma suurt

musta autot, mis parkis meie sissesõiduteel. Kaks meest ootas kinni auto juures. Üks neist peegeldas end auto läikival lakkpinnal, teine ajas kiirete liigutustega sigaretti suitsetades. Teine tegi ülesvõtteid majast. Nad polnud mind veel märganud. Aeglustasin sammu ja juusin, kas ei peaks ümber pöörama, kui nad mind märkasid. Sigaretiga mees kustutas jalaga kärmelt suitsuotsa, teine keeras kaamera kähku minu poole. Olin neile lähenedes ikka veel hingetu.

"Erik Maria Bark?" küsis mees, kes oli enne suitsetanud.

"Mida te soovite?"

"Me oleme õhtulehest Expressen."

"Expressen?"

"Jah, me tahaksime esitada mõned küsimused seoses sellega, et teie patsientidest..."

Raputasin pead.

"Ma ei aruta midagi kõrvaliste isikutega."

"Või nii."

Mehe pilk libises üle mu punetava näo, mu musta värvi jooksupükside lohmakate pükste ja kapuutsiga pusa. Ma kuulsin fotograafi tema taga kõhatavat. Meie kohal sööstis lendu lind, selle keha libises autokas sel peegeldudes mööda veatut poolkaart. Metsa kohal nägin ma tihedat tumenevat ja tihenevat. Võib-olla tuleb õhtu poole veel vihma.

"Teie patsiendiga ilmub homses lehes usutlus. Ta ütleb teie kogu kaunis tõsiseid asju," lausus ajakirjanik lühidalt.

Ma kohtasin tema pilku. Ta oli üpris sümpaatse näoga. Keskealuse veidi rasvumisele kalduv.

"Teil on praegu võimalus sõna sekka öelda," lisas mees vaikselt.

Meie maja aknad olid pimedad. Simone viibis kindlasti alles oma oma galerii uutes ruumides. Benjamin oli veel lasteaias.

Ma naeratasin mehele ja ta ütles otsekoheselt:

"Muidu läheb tema versioon ilma vastulauseta trükki."

"Ma ei oskaks uneski näha, et patsiendi kohta midagi lausuda," ütlesin ma aeglaselt, kõndides meestest mööda sissekäigutele, keerasin välisukse lukust lahti, läksin sisse ja jäin siis eeskojas seisma, kuuldes, kuidas nad minema sõidavad.

*

hommikul hommikul helises telefon juba kell pool seitse. See oli Karolinka haigla juhataja Annika Lorentzon.

"Erik, Erik," ütles ta rusutud häälega. "Kas sa ajalehte oled lugenud?" Simone tõusis voodis minu kõrval istukile, heitis mulle mureliku pilgu, ja ma tegin tõrjuva liigutuse ning läksin ära eeskotta.

"Kui asi puudutab tema süüdistusi, siis me saame kõik aru, et need on valed..."

"Ei," katkestas ta Annika kimedalt. "Kõik ei saa sellest aru. Paljud näevad teda kui kaitsetut, nõrka ja haavatavat inimest, naist, keda ahistas eranditult manipuleeriv ja mittetõsiseltvõetav arst. Mees, keda ta kõige rohkem usaldas, kelle peale kõige rohkem lootis, on teda reetnud ja ära jätanud. Niiviisi seisab ajalehes."

Ma kuulsin, kuidas ta torus valjusti hingeldab. Jätkates kõlas ta kahele ja väsinult:

"Sa saad ometi aru, et see kahjustab ju kogu meie tegevust."

"Ma kirjutan vastulause," kostsin lühidalt.

"Erik, sellest ei piisa. Ma kardan, et sellest ei piisa."

Ta tegi lühikese pausi ning lausus siis ühetoonilise häälega:

"Ta mõtleb meid kohtusse anda."

"Ta ei võida ilmaski," turtsatasin mina.

"Kui sa ei jõua asja tõsidus ikka veel kohale, või kuidas, Erik?"

"Mida ta siis ütleb?"

"Ma panen ette, et sa lähed ja ostad ajalehe. Seejärel pead sa küll maha minema ja järele mõtlema, kuidas sellele vastu astuda. Sa oled kutsutud lahutusele aru andma täna kell 16.00."

Enne lahkumist oma nägu nähes tundus, et mu süda seiskub. See oli lähivõtte muust kapuutsiga tuulepluusis ja särgis, ma olin näost tumepunane ja tundsin peaaegu apaatne. Tulin värisevi jalu jalgrattalt maha, ostsin ajalehe ja sõitsin tagasi koju. Vahelehe esikaant kaunistas maskeeritud Lydia pilt, kus ta kõssitas, mängukaru süles. Terve artikkel kirjeldas seda, kuidas mina, Erik Maria Bark, olin Lydiat hüpnootiseerides kasutanud teda katejanesena ja jälitanud teda ähvardustega tarvitada vägivalda ja saata teda roimi. Reporterite sõnade kohaselt oli Lydia intervjuu ajal nutnud ja selgitanud, et pole huvitatud kahjutasust. Raha ei saaks kunagi kompenseerida seda, mida ta on pidanud läbi elama. Tema tahe põrmustati ja tema sunniti süvahüpnosis tunnistama asju, mis mina talle suhu panin.

Minupoolse jälitamise kulminatsiooniks olla olnud hetk, mil ma tõus-
sin tema majja ja sundisin teda sooritama enesetappu. Tema tahtis lii-
salt surra, ütles ta – talle tundus, justnagu oleks ta värvatud kuhugi
mille juhiks olin mina, ja et tal ei olegi enam oma tahet. Alles haig-
lamades julges ta minu poolt endale osaks saanud kohtlemist arvustada
hakata. Nüüd nõudis ta, et ma enam kunagi inimestele niimoodi
ei saaks.

Järgmisel leheküljel oli foto minu patsiendigrupi Marekist. Ta nõu-
tus Lydiaga ja ütles, et minu tegevus on täiesti eluohtlik ja et mul oleks
kinnismõtte leiutada haiglasi asju, mida seejärel sundida hüпноosis
tunnistama.

Lehekülje allpool oli sõna saanud ekspert Göran Sörensen. Ma pol-
nud kunagi varem sellest mehest kuulnud, aga siin ta istus ja mõtles
hukka kogu mu uurimistöö, ta võrdsustas hüпноosisi spiritistlike seans-
idega ja vihjas, et tõenäoliselt annan ma oma patsientidele uimasteid ja
sundida neid siis oma tahtmist täitma.

Mu peas jäi vaikseks ja tühjaks. Kuulsin kella köögiseinal tikkuvat
kuulsin ühe või teise auto müra, kui need tänaval mööda sõitsid. Üks
läks lahti ja Simone astus sisse. Kui ta oli ajalehe läbi lugenud, tõmbus ta
näost kahvatuks nagu koolnu.

"Mis toimub?" sosistas ta.

"Ma ei tea," ütlesin mina ja tundsin, kuidas suu kuivab.

Istusin seal ja põrnitsesin tühjusse. Mõtlesin, kui ma olin oma teooria-
eksinud? Mõelda, kui sügava trauma läbi elanud inimestel hüпноosisi
töötagi? Mõelda vaid, kui ongi nii, et minu tahe mustreid näha mõnede
patsientide mälestusi. Ma ei arvanud, et Lydia võinuks hüпноosisi näha
last, keda tegelikult olemas ei olnud. Ma olin olnud veendunud, et ta ku-
jeldas tõelist mälestust, kuid nüüd hakkasin tundma, et olen segaduses.

Veider oli minna lühikest maad välisuksest Annika Lorentzoni kabinetti
viiva liftini. Keegi personalist ei tihanud mulle silma vaadata. Mõeldasin
inimestest, keda tundsin ja kellega tavaliselt lävisin, paistsid nad lihtsalt
stressis ja omadega plindris, keerasid näod ära ja kiirustasid minema.

Isegi lõhn liftis oli võõras. Lõhnas närtsinud lillede järele, mis viisid
mõtted matustele, vihmale, hüvastijätule.

Kui ma liftist väljusin, lipsas Maja Swartling vargsi minust mööda.
Ta ei teinud minust väljagi. Annika Lorentzoni kabineti ukse peal seisis

Rainer Milch ja ootas. Ta tõmbus tee pealt eest, ma sisenesin ja ütlesin
talle:

"Erik, Erik, võta istet," ütles Rainer.

"Aitäh, ma parem seisan," laususin lühidalt, kuid kahetsesin kohe.
Mõeldasin endiselt, mida ometi Maja Swartling juhatuses tegemas oli käi-
nud. Võib-olla oli ta tulnud mind kaitsma. Oli ta ju üks väheseid, kel oli
minu teadustööst tõeline, põhjalik ülevaade.

Annika Lorentzon seisis teispool kabinetti akna juures. Minu meelest
oli tema poolt niihästi ebaviisakas kui ka pentsik mind mitte tervitada.
Ta asemel seisis ta seal, käed ümber keha pigistatud, ja põrnitses trots-
likult aknast välja.

"Me andsime sulle suure võimaluse, Erik," ütles Peder Mälarstedt.

Rainer Milch noogutas.

"Aga sa keeldusid taganemast," ütles ta, "sa keeldusid vabatahtlikult
taganemast, sellal kui meie juhtumit uurime."

"Ma võin ümber mõelda," laususin tasa. "Ma võin..."

"Nüüd on liiga hilja," katkestas Rainer. "Me oleksime pidanud saama
selle sellega kaitsta üleeile, täna oleks see lihtsalt hale."

Annika Lorentzon avas suu.

"Ma..." ütles ta nõrgalt, minu poole pööramata. "Ma pean täna õhtul
oma "Aktuaalse kaamera" uudistes ja selgitama, kuidas me võisime sul
taganeda lasta."

"Aga ma ei ole midagi valesti teinud," ütlesin ma. "See, et üks patsient
ütleb laest võetud pööraste süüdistustega lagedale, ei saa ju ometi kõi-
gutada aastatepikkust uurimistööd, lugematuid raviseansse, mis on alati
tulgenud laitmatult..."

"Seda ei räägi ainult üks patsient," katkestas Rainer Milch. "Neid on
mitu tükki. Pealegi oleme nüüd ära kuulanud ka eksperdi sinu uurimis-
kohta sõna võtmas..."

Ta vangutas pead ja vakatas.

"Kas see on see Göran Sörensen, või mis ta nimi oli?" küsisin ma ärris-
tunult. "Ma pole temast kunagi varem kuulnud, ja ta ei tea ilmselt mitte
midagi."

"Meil on kontakt, kes on sinu tööd mitu aastat uurinud," selgitas
Rainer Milch kurgualust sügades. "Ta ütleb, et sa tahad väga palju, aga et
saiad peaaegu kõik teesid õhulossidele. Sul ei ole tõendeid ja sa vaatad
patsientide heaolule kogu aeg läbi sõrmede, et õigus sulle jääks."

Ma olin keeletu.

"Mis teie eksperdi nimi on?" küsisin lõpuks.

Nad ei vastanud.

"Kas tema nimi võiks olla Maja Swartling?"

Annika Lorentzoni nägu värvus punaseks.

"Erik," ütles ta ja pöördus lõpuks minu poole. "Sa oled tänases peavast alates töölt kõrvaldatud. Ma ei taha sind enam oma haiglas näha."

"Aga minu patsiendid, ma pean hoolitsema..."

"Nad antakse teistele üle," katkestas mind Annika.

"Nad tunnevad end halvasti, kui..."

"Sel juhul on see sinu süü," ütles ta kõrgendatud häälel.

Kabinetis jäi täiesti vaikseks. Frank Paulsson seisis, nägu eemale pööratud, Ronny Johansson, Peder Mälarstedt, Rainer Milch ja Svein Holte tein istusid ilmetute nägudega.

"Siis nõnda," ütlesin kõlatult.

Alles mõne nädala eest olin seismud samas toas ja saanud täiendavat teadustoetust. Nüüd oli kõik läbi, ühe hoobiga.

Kui ma sissekäigu lähedusse jõudsin, lähenesid mulle mõned inimesed. Keegi väga pikk blond naine hoidis mu näo ees mikrofoni.

"Tere," lausus ta reipalt. "Ma mõtlesin paluda kommenteerida fakti üks teine teie patsientidest, naine nimega Eva Blau, võeti eelmisel nädal haiglasse psühhiaatrilisele sundravile."

"Millest te räägite?"

Ma pöördusin teisale, aga operaator järgnes mulle telekaameraga. Must läiklev objektiiv otsis mind. Ma vaatasin blondi naise poole, naine ta rinnas nimesilti – Stefanie von Sydow. Nägin tema valget heegeldatud mütsi ja kaamerale viipavat kätt.

"Kas arvate endiselt, et hüпноос on hea raviviis?" küsis naine.

"Jah," vastasin.

"Nii et jätkate sellega?"

Koridori lõpus asuvatest kõrgetest haiglaakendest langev kahkjalt valge peegeldus Södersjukhuseti kinnise psühhiaatriaosakonna värskelt peenest põrandalt. Ma möödusin pikast reast lukustatud udest, millel olid kummiliistud ja ärakratsitud värvid, jäin seisma palati B-39 juures ja nägin, et mu kingad olid põranda läikivale katile kuivad jäljed jätnud.

Ühest kaugemast palatist kostis valge matse ja nõrka nuttu, seejärel saabus vaikus. Ma seisin viivu, püüdes mõtteid koondada, koputasin uksele, võtsin võtme, pistsin lukuauku, keerasin ja läksin sisse.

Viisin endaga pahvaku poonimisvaha lõhna, mis segunes pimedas koridori hiigi- ja okselehaga. Eva Blau lebas voodis, seljaga minu poole. Ma astusin akna juurde ja püüdsin palatit valgemaks teha, tahtsin rullkardinat avast kergitada, kuid selle vedrud tõrkusid. Nägin silmanurgast, et Eva Blau end pöörama. Sikutasin rullkardinat, ent see libises mul peost ja sõitsin valju plaksatusega üles.

"Vabandust," ütlesin ma, "ma tahtsin ainult natuke..."

Akilises teravas valguses istus Eva Blau, suunurgad kibedalt allapoole, ta vaatas mind rohtudest uimastatud pilgul. Mu süda tagus kiiresti. Eva Blau oli ära lõigatud. Selg küürus, istus ta, verine side käte ümber, ja vaatas mind.

"Eva, ma tulin kohe, niipea kui teada sain," ütlesin ma.

Ta tagus oma sidemes kätt ettevaatlikult vastu kõhtu. Äralõigatud haavast jäänud ümmargune haav helendas punaselt tema piinatud näol.

"Ma püüdsin teid aidata," ütlesin ma. "Aga hakkan aru saama, et eksimust peaaegu kõiges, ma arvasin, et olen saanud millegi tähtsa jälile, et ma mõistan, kuidas hüпноос toimib, aga tegelikult ei mõistnud, ma ei saanud sellestki aru, ja mul on kahju, et ma ei saanud teid aidata, mitte ainsasti teie hulgast."

Eva tõmbas käeseljaga üle nina ja haavast hakkas verd tema suhu voolama.

"Eva? Miks sa endaga niimoodi tegid?" küsisin ma.

"See olid sina, sina, see on sinu süü," karjus ta korraga. "Kõik on sinu süü, sa oled hävitanud mu elu, võtnud kõik, mis mul on!"

"Ma mõistan, et sa oled minu peale vihane, sest..."

"Jää vaht!" katkestas ta. "Sa ei saa millestki aru. Minu elu on hävitatud, ja mina hävitan sinu oma. Ma võin oodata oma korda, ma võin oodata kaua, kui kulub, aga ma maksan kätte!"

Sis hakkas ta lihtsalt karjuma, suu pärani, kähedalt ja arutult. Uks hakkus lahti ja sisse tuli doktor Andersen.

"Te pidite ju väljas ootama," ütles ta murelikul häälel.

"Ma sain õelt võtme, nii et ma mõtlesin..."

Ta vedas mind koridori, sulges ukse ja pani Eva luku taha.

"Patsient on paranoiline ja..."

"Ei, seda ma ei usu," katkestasin naeratades.

"See on minu hinnang minu patsiendile," ütles ta.

"Jah, vabandust."

"Sadu kordi iga päev nõuab ta, et me ta ukse lukku panekime võtme võtmekappi lukustaksime."

"Jah, aga..."

"Ja ta on öelnud, et ta ei tunnista kellegi vastu, et me võime teid elektrilööke anda ja teda vägistada, aga ta ei räägi midagi. Mida te olete poolest oma patsientidega tegite? Tal on hirm, kohutav hirm. See on arulage, et te sisenesite..."

"Ta on minu peale vihane, aga ta ei karda mind," katkestasin ma kühmendatud häälel.

"Ma kuulsin, kuidas ta karjus," ütles Anderson.

Pärast külaskäiku Södersjukhusetisse ja kohtumist Eva Blauga sinisega autoga telemajja ja palusin kokkusaamist Stefanie von Sydow'ga, õhkuuudiste ajakirjanikuga, kes oli püüdnud minult varem samal päeval kommentaari saada. Vastuvõtulaua neiu helistas üles toimetuse assistendile ja andis telefonitoru minule. Ma ütlesin, et nõustun intervjuuga, juhul kui nad on veel huvitatud. Mõne hetke pärast tuli assistent alla korrusele ja oli noor, lühikeseks püगतud soengu ja intelligentse pilguga naine.

"Stefanie saab teid kümne minuti pärast vastu võtta," lausus ta.

"Tore."

"Ma juhatan teid grimmituppa."

Kui ma pärast lühikest usutlust koju jõudsin, oli terve ridamaja pime. Ma hõikasin, kuid keegi ei vastanud. Simone istus ülakorruse diivanil vahtlülitatud televiisori vastas.

"Kas midagi on juhtunud?" küsisin ma. "Kus Benjamin on?"

"Ta on Davidi juures," kostis Simone kõlatult.

"Kas tal poleks aeg koju tulla – mida sa ütlesid?"

"Ei midagi."

"Aga mis on? Räägi minuga, Simone."

"Miks ma peaksin? Ma ei tea, kes sa oled," ütles ta.

Ma tundsin ärevust oma kehas kerkimas, läksin lähemale ja püüdsin tema näo eest juukseid ära siluda.

"Ära puuduta mind!" sisistas ta pead eest ära tõmmates.

"Kas sa ei taha rääkida?"

"Mina ei taha? See pole minu asi," ütles ta. "Sina oleksid pidanud rääkima, sa poleks tohtinud mul neid pilte leida, poleks tohtinud lasta mul muust viimase idioodina tunda."

"Mis piltidest sa räägid?"

Ta avas helesinise ümbriku ja kallas välja mõned fotod: ma nägin iseennast poseerimas Maja Swartlingi korteris, ja seejärel tervet rida pilte ennast, ainsaks kehakatteks helerohelised püksikud. Tumedad juuksed olid salkudena tema laiadel valgetel rindadel. Ta paistis rõõmus, punased laigud silmade all. Mitu fotot kujutas rohkem või vähem udust lähimist naiserinnast. Ühel ülevõttel lamas Maja laialiaetud reitega.

"Hix, ma püüan sulle..."

"Ma ei suuda rohkem valesid välja kannatada," katkestas ta. "Igal juhul mitte praegu."

Ta pani teleka käima, vahetas kanali õhtu-uudiste peale ja sattus sportaazile hüpnootiskandaalist. Annika Lorentzon Karolinska ülikoolihaiglast ei soovinud käimasoleva juurdluse tõttu juhtumit kommenteerida, kuid kui kodutöö korralikult ära teinud ajakirjanik tõi esile need kahutud toetussummad, mida juhatus äsja Erik Maria Barkile oli eraldanud, oli Lorentzon nurka surutud.

"See oli eksitus," lausus ta tasa.

"Mis oli eksitus, mida te silmas peate?"

"Erik Maria Barki tegevus on peatatud."

"Kõigest peatatud?"

"Ta ei hüpnootiseeri Karolinska haiglas enam kunagi," ütles naine.

Seejärel nägin kaadris iseennast telestuudios istumas, hirmunud pilk silmis.

"Kas hakkate hüpnootiseerima teistes haiglates?" küsis ajakirjanik.

"Ma ei tea," vastasin nõrgalt.

"Kas jätkate oma tegevust?"

"Ei."

"Mitte kunagi?"

"Ma ei hakka enam kunagi kedagi hüpnootiseerima," vastasin ma.

"Kas see on lubadus?" küsis ajakirjanik.

"Jah."

Kolmapäeva ennelõuna, kuuteistkümmnes detsember

Erik võpatab ja kruusi hoidev käsi teeb vastuliigutuse ning lükkab kohvi pintsakule ja särgimansettidele.

Joona vaatab imestades tema poole, tõmbab auto armatuurlaual olevast Kleenexi-karbist salvräti ja ulatab Erikule.

Erik vaatab aknast välja suure kollase puumaja, aia ja muruplatsi akenas, mille keskel seisab hiiglaslik Karupoeg Puhh suule joonistatud kühvadega.

"On ta ohtlik?" küsib Joona.

"Kes?"

"Eva Blau."

"Võib-olla," kostab Erik. "Selles mõttes, et ta võib väga hästi ohtlikult asju teha."

Joona jätab mootori seisma, nad võtavad turvavööd lahti ja avavad autouksed.

"Ära ainult liiga palju looda," ütleb Joona oma melanhoolse tooni aktsendiga. "Liselott Blaul ei pruugi olla Evaga midagi pistmist."

"Nojah," vastab Erik unistades.

Nad lähevad mööda siledat hallikasmustast kiltkivist aiateed. Valgesed ümarad lumehelbed, peaaegu nagu raheterad, aga mitte jälst, vaid lumest, keerlevad õhus ringi.

Kui pilk tõsta, tundub see valge loorina, piimja uduna suure puumaja ees.

"Aga me peame ettevaatlikud olema," ütleb Joona. "Sest see võibki tondiloss olla."

Tema sümmeetrilist sõbralikku nägu valgustab nõrk naeratuselõuna. Erik jääb keset jalgteed seisma. Ta tunneb, kuidas niiske riie tema randme ümber külmaks muutub. Temast levib kolkunud kohvi lõhn.

"Tondiloss on ka üks maja endises Jugoslaavias," ütleb Erik. "See on just Jakobsbergil ja spordisaal Stocksundis, heleroheline maja üleval tontas ja nõnda edasi."

Joona küsivat pilku kohates ei saa ta jätta naeratamata.

"Tondiloss ei ole mingi spetsiifiline maja, vaid termin," selgitab Erik. "Hapnoosigrupp hakkas nimetama tondilossiks... igasugust paika, kus toimunud ahistamine."

"Ma usun, et saan aru," lausub Joona. "Kus Eva Blau tondiloss asus?"

"Siin ongi konks," ütleb Erik. "Tema oli ainus, kes oma tondilossi ei leidnud. Ta ei kirjeldanud kunagi mingit keskset kohta, erinevalt teistest."

"See võib olla siin," ütleb Joona maja poole osutades.

Nad lähevad suurte sammudega edasi mööda kiltkivisillutisega kaetud teed. Erik kobab taskust papagoiga karbikest. Tal on paha olla, tundub nagu oleks ta ikka veel mälestustest uimastatud. Ta sügab kõvasti hinget, tahab tabletti võtta, igatseb üht tabletti, ükskõik mida, kuid teab, et peab olema hetkel täiesti selge peaga. Ta peab tablettide võtmise järele hingama, nii enam ei saa, ta ei tohi kauem peitu pugeda, ta peab leidma Benjaminini, enne kui on hilja.

Erik vajutab kellanuppu, kuuleb rasket kõla läbi massiivse puidu ja peab ennast ohjeldama, et mitte ust lahti rebida, sisse tormata ja Benjaminini hüpata. Joona hoiab kätt jakihõlma vahel. Hetke pärast avab ukse kollide ja punase peaga noor naine, pisikeste armide kolded kummalgi pool.

"Me otsime Liselott Blaud," lausub Joona.

"Mina olengi," vastab naine äraootavalt.

Joona vaatab Eriku otsa, mõistes, et punapäine naisterahvas ei ole see, kes ennast Eva Blauks nimetas.

"Tegelikult me otsime Evat," ütleb ta.

"Evat? Millist Evat? Milles asi?" küsib naine.

Joona näitab oma politsei töötõendit ja küsib, kas nad tohivad hetkeks tal abistada. Naine ei taha neid tuppa lasta ja Joona palub tal jakk ümber võtta ning ise välja tulla. Mõni minut hiljem seisavad nad jäigal hallasel kivistulapil ja räägivad, suust tõusmas aurupahvakud.

"Ma elan üksi," ütleb naine.

"See on suur maja."

Naine naeratab mokaotsast:

"Ma olen päris jõukas."

"Kas Eva Blau on teie sugulane?"

"Ma ei tunne ühtki Eva Blaud, ma juba ütlesin."

Joona näitab kolme pilti Evast, mille ta on printinud välja arvuti konverteeritud videoülevõttest, kuid punapäine naine raputab pead.

"Vaadake korralikult," ütleb Joona tõsiselt.

"Ärge kirjutage mulle ette, mida ma tegema pean," nähvab naine.

"Ei, aga ma palun teil..."

"Mina maksan teile palka," katkestab naine viivitades. "Teie palk on minu maksudest."

"Palun olge hea ja vaadake veel kord," lausub Joona.

"Ma pole teda kunagi näinud."

"Asi on tähtis," selgitab Erik.

"Võib-olla teie jaoks," ütleb naine. "Aga mitte mulle."

"Ta nimetab enda Eva Blauks," jätkab Joona. "Blau on Rootsi keeles ebatavaline nimi."

Korraga näeb Erik ülakorrusel kardinat liikumas. Ta tormab mööda poole ja kuuleb, kuidas kaks ülejäänut teda hõikavad. Ta jookseb ukse sisse, läbi eeskoja, vaatab ringi, näeb laia treppi ja tormab suurte sammudega sellest üles.

"Benjamin!" karjub ta seisatades.

Koridor läheb mõlemas suunas, seintes ukсед vann- ja magamistubadesse.

"Benjamin?" kutsub ta vaikselt.

Kusagil nagiseb põrand. Ta kuuleb, kuidas punapäine naine allkorrusele tormab. Erik püüab aru saada, millise akna kardina liikumise ennist nägi, ning suundub kiiresti parempoolse ukse juurde koridori lõpus. Ta püüab seda avada, kuid tunneb, et see on lukus. Erik kummardub ja vaatab lukuaugust sisse. Võti on ees, ent ta arvab aimavat liikumist metalli tumedal peegeldusel.

"Tehke uks lahti," ütleb ta kõvemal häälel.

Punapäine naine on hakanud trepist üles tulema.

"Te ei tohi siin olla," hõikab ta.

Erik astub sammukese tagasi, lööb ukse jalaga lahti ja läheb sisse. Toa on tühi: suur ülestegemata voodi roosade linadega, kahvatu roosa põrandakate ja suitsukarva peeglid riidekapi ustel. Statiivil seisev kaamera on suunatud voodile. Erik läheb lähemale ja teeb lahti riidekapi ukse, kuid pole kedagi. Ta pöördub ringi, silmitsedes raskeid kardinaid, tugitooli ja

lauda. Ta astub siis alla, nähes inimest pimeduses voodi alla roomamas: hirmunud, kartlikud silmad, peenikesed kintsud ja paljad jalad.

"Tule välja," ütleb ta karmilt.

Erik surutab käe, haarab pahklust ja tõmbab välja alasti nooruki. Poiss ei midagi seletada, ta kõneleb Erikuga kiiresti ja intensiivselt mingis keelega sarnanevas dialektis, tõmmates samal ajal teksaseid jalga. Poiss hakkab liikuma ja välja vaatab teine poiss, öeldes kaaslasele ettevaljuselt valjul toonil, mispeale too kohe vait jääb. Uksel seisab punapäine naine, kes kordab väriseval häälel, et Erik tema sõbrad rahule jäta.

"Miks nad alaealised?" küsib Erik.

"Valja mu majast!" karjub punapea raevukalt.

Teine poistest on end teki sisse mähkinud. Ta võtab sigareti ja silmitses Erikut naeratades.

"Valja!" kriiskab Liselott Blau.

Erik läheb mööda koridori ja trepist alla. Naine järgneb talle, karjudes häälel, et ta võiks pörgu kerida. Erik lahkub majast ja kõnnib kiiresti jalgrada mööda tagasi. Joona ootab sissesõiduteel, laealises keha lähedale peidetud. Naine seisatab ukse.

"Te ei tohi niiviisi teha," hõikab ta. "See pole lubatud, politseil peab olema kohtu luba, et niimoodi sisse tulla."

"Ma ei ole politseinik," hüüab Erik tagasi.

"Aga... ma teen selle kohta avalduse."

"Mitu soovite," ütleb Joona. "Ma võin avalduse vastu võtta, sest mina olen politseist, nagu öeldud."

Kolmapäeva pärastlõuna, kuueteistkümmes detsember

Enne Norrtäljevägenile jõudmist keerab Joona tee äärde. Neist mees
dub veok, kastis tolmas kivist rist. Joona võtab jakitaskust paberi
ja loeb:

"Mul on viis Blaud Stockholmi piirkonnas, kolm Västerås, kolm
Eskilstunas ja üks Umeås."

Ta voldib paberi uuesti kokku ja naeratab Erikule julgustavalt.

"Charlotte," lausub Erik tasa.

"Charlotte'i siin pole," ütleb Joona tahavaatepeeglilt plekki läbi
rudes.

"Charlotte Cederskiöld," kostab Erik. "Ta oli Eva vastu kena
arvan, et ta andis Evale ühe oma toa."

"Mis sa arvad, kust me selle Charlotte'i leiame?"

"Kümme aastat tagasi elas ta Stocksundis, aga..."

Joona on juba helistanud politsei numbril.

"Tere, Anja. Jah, sama sullegi. Tead sa, mul on tarvis Charlotte Ceders-
kiöldi aadressi ja telefoninumbrit. Ta elab Stocksundis, või igal juhul
vanasti elas. Jah, tänan. Okei, oota," ütleb Joona, saab kätte pastaplii-
mitsid ja kritseldab kassatšekile. "Tänan väga."

Ta paneb tööle vasaku suunatule ja keerab tagasi sõidurajale.

"Kas ta elab sealsamas?" küsib Erik.

"Ei, aga meil oli ikkagi õnne," kostab Joona. "Ta elab Rimbo lähedal."

Erik tunneb, kuidas kõhukoopas ärevusest keerama hakkab. Ta ei
miks naise Stocksundist ärakolimise talle hirmutav tundub – võib-
olla peaks seda vastupidiselt tõlgendama.

"Husby pärusmõis," lausub Joona, vajutades plaadi CD-mängijale.

Ta pomiseb, et see on ema muusika ja keerab helitugevuse ettevaat-
likult valjemaks.

"Saija Varjus," hüüab ta.

Ta vangutab kurvalt pead ja laulab kaasa:

"Dam dam da da di dum..."

Kogu auto täitub nukrast muusikast. Laulu lõppedes istuvad nad hetke
vahele, seejärel ütleb Joona peaaegu üllatunud häälel:

"Mulle enam soome muusika ei meeldigi."

Ta köhatab paar korda.

"Minu meelest oli kena laul," lausub Erik.

Joona naeratab ja heidab talle kiire kõrvalpilgu:

"Ema oli seal, kui temast Seinäjoe tangokuninganna sai..."

Kui nad laialt ja tiheda liiklusega Norrtäljevägenilt kõrvale 77. teele
suuna poole pööravad, hakkab kallama rasket lörtsisegust vihma. Ida
pool pimeneb ja talud, millest nad mööduvad, muutuvad hämaruses aina
hõlmedamaks.

Joona trummeldab armatuurlauale. Elektriga kuumaks köetud õhk
suhisedes ventilaatoriavadest sisse. Erik tunneb, kuidas ta jalad sel-
la veidrast kuumusest niiskeks tõmbuvad.

"Nii, kaame perra," ütleb Joona endamisi ja sõidab läbi väikese küla-
lase kitsale sirgele teele külmunud põldude vahel. Kaugel eemal paistab
tõrpe tara taga suur valge maja. Nad pargivad auto avatud väravate taga
paistav majani viiva viimase teeotsa jalgsi. Nahkjakis noor naine rehit-
ab kruusateed. Meeste lähenedes paistab ta kohkuvat. Tema jalge ümber
sõlmib kuldne retriiver.

"Charlotte," hõikab naine. "Charlotte!"

Üüratusuure maja nurga tagant ilmub naine, lohistades enda järel
prügikotti. Ta kannab roosat sullevesti ja paksu halli sviitrit, katkiseid tek-
saseid ja kummikuid.

"Charlotte," mõtleb Erik. "See on tõepoolest Charlotte."

Kadunud on sale jahe elegantses riietuses ja hästihoolitsetud lühikeses
püksis naine. Inimene, kes neile vastu kõnnib, näeb välja hoopis
vanasugune. Tema pikad, üleni hallid juuksed on paksu patsi põimitud.
Ta on täis naerukurde ja täiesti meikimata. Ta on kaunim kui kunagi
näinud, mõtleb Erik. Teda silmates paistab naine kõigepealt täiesti häm-
maldunud ja hakkab siis valjusti naerma.

"Erik," ütleb ta, ja tema hääl pole muutunud: see on sügav, artikulee-
ritud ja soe.

Ta laseb prügikoti lahti ja haarab Erikul kätest.

"Oled see sina? Nii suurepärase sind jälle näha."

Ta tervitab Joonat ja seisab seejärel viivukese vaikselt neid silmas. Keegi turske naine avab välisukse ja vaatab nende poole. Ta kaab kaelal tätoveeringut ja seljas musta lohvakat kangurutasku ja kapuun jakki.

"On sul abi vaja?" hõikab ta.

"Mu sõbrad," hüüab Charlotte vastu ja lehvitab tõrjuvalt.

Charlotte vaatab naeratades suurt kasvu naise poole, kuni see ukse suleb.

"Mul on... ma muutsin mõisamaja naiste varjupaigaks. Siin on palju ruumi, nii et ma võtan vastu naise, kel on tarvis kuhugi nii-öelda minna saada. Ma lasen neil siin elada, me teeme koos süüa, peame koos konda, kuni nad tunnevad, et tahavad jälle midagi omaette teha. Tegelikult see kõik väga vaevatu."

"Kõlab igatahes hästi," ütleb Erik.

Charlotte noogutab ja teeb käeliigutuse ukse suunas, nagu paluks keegi sisse astuda.

"Charlotte, me peame Eva Blau kätte saama," ütleb Erik. "Kas sa mäletad teda?"

"Muidugi ma mäletan teda. Tema oli mul siin esimene külaline. Me olid majatiivas toad ja..."

Ta peatub.

"Imelik, et sa just teda nimetad," hakkab ta uuesti rääkima. "Eva helistas mulle alles mõne nädala eest."

"Mida ta tahtis?"

"Ta oli pahane," ütleb Charlotte.

"Jah," ohkab Erik.

"Miks ta pahane oli?" küsib Joona.

Charlotte ahmib õhku. Erik kuuleb, kuidas tuul läbi raagus puude vahel vilistab, ta näeb, et keegi on vähesest langenud lumest püüdnud hõõruda memme meisterdada.

"Ta oli Eriku peale pahane."

Erik tunneb, kuidas see temasse poeb, mõeldes Eva Blau teravale näole, agressiivsele häälele, lõikavale pilgule ja äranüsitud ninaotsale.

"Sa lubasid mitte enam hüpnotiseerida, aga nüüd korraga nüüd tagasi hakkad uuesti peale. See seisis iga jumala ajalehe esiküljel, sellest räägiti televisioonis. Loomulikult ärritusid sellest paljud."

"Ma olin sunnitud," ütleb Erik. "Aga see oli ainult erandkorras."

Charlotte võtab tema käe oma pihku.

"Sa aitasid mind," sosistab ta. "Tol päeval, kui ma nägin... mäletad?"

"Mäletan küll," lausub Erik tasa.

Charlotte naeratab talle.

"Sellest piisas, ma läksin tondilossi, tõstsin pilgu ja nägin neid, kes sulle liiga olid teinud."

"Ma tean."

"Ma poleks seda kunagi ilma sinuta näinud, Erik."

"Ehkki ma..."

"Miski siin minu sees sai terveks," ütleb naine südame poole osutades.

"Kas Eva praegu on?" küsib Joona.

Charlotte kibrutab kergelt otsaesist.

"Pärast haiglast väljakirjutamist kolis ta ühte korterisse Åkersberga linna ja ühines Jehoova tunnistajatega. Alguses pidasime üksjagu kontakti. Ma aitasin teda rahaliselt, aga hiljem kaotasime teineteist silmist. See tundus, et teda jälitatakse, rääkis palju sellest, et peaks kaitset otsima, et kurdad jõud tahavad teda kätte saada."

Charlotte jääb Eriku ette seisma.

"Sa paistad kurb," ütleb ta.

"Mu poeg on kadunud, Eva on meie ainuke niidiots."

Charlotte silmitseb teda murelikult.

"Saagu see asi ometi korda."

"Mis ta nimi on – tead sa?" küsib Erik.

"Päriselt, sa mõtled? Seda ei ütle ta kellelegi, võib-olla ei tea ta seda isegi."

"Okei."

"Aga ta nimetas end Veronicaks, nüüd kui ta viimati helistas."

"Veronicaks?"

"Legend Veronika higerätist, see on sealt võetud."

Nad kaisutavad teineteist lühidalt ja seejärel kiirustavad Erik ja Joona oma auto juurde. Lõunasse, Stockholmi poole sõites räägib Joona taas telefoniga. Ta palub abi kellegi Veronica leidmiseks Åkersberga keskuses ja vajab Jehoova tunnistajate, nende koguduse või kuningriigisaali aadressi.

Joonat rääkimas kuulates täitub Eriku pea mingi raske väsimustunnetega. Ta mõtleb, kuidas mälestused temas esile paiskusid, ja tunneb silmi valuselt sulguvat.

"Jah, Anja, ma kirjutan," kuuleb ta Joonat ütlevat. "Västra Banvägen... Stationsvägen 5, olgu, tänan."

Nagu aeg oleks omaenda saba enda ümber sõlminud ja iseennast vangistatud, ärkab Erik siis, kui nad sõidavad golfiväljaku kaudu mööda pikalt laskuvat teed.

"Varsti oleme kohal," ütleb Joona.

"Ma jäin magama," lausub Erik peamiselt iseendale.

"Eva Blau helistas Charlotte'ile samal päeval, kui sina kõigi lehtede esikülgi ehtisid," mõtiskleb Joona.

"Ja järgmisel päeval rööviti Benjamin," ütleb Erik.

"Sest keegi nägi sind."

"Või sellepärast, et ma murdsin oma lubadust mitte iial enam hüpnootiseerida."

"Sel juhul on see minu süü," ütleb Joona.

"Ei, see oli..."

Erik jääb vait, teadmata mida õigupoolest ütlema peaks.

"Mul on kahju," lausub Joona, hoides pilku teel.

Nad mööduvad purukspekstud akendega odavkaupade poest, Joona kissitab tahavaatepeegli poole. Loori kandev naine läheb ja pühib kühla maast.

"Ma ei tea, mis Evaga juhtus, kui ta minu patsient oli," ütleb Erik. "Ta vigastas iseennast ja muutus täiesti paranoiliseks, süüdistas kõiges mind ja minu hüpnooteraapiat, ma poleks kunagi tohtinud teda oma gruppi võtta, ma poleks tohtinud üldse kedagi hüpnootiseerida."

"Aga Charlotte'i sa ju aitasid," vaidleb Joona.

"Paistab küll," kostab Erik vaikselt.

Vahetult pärast ringteed sõidavad nad üle raudteerööbastel, pööravad spordiplatsi juures vasakule, üle silla, ning jäävad seisma suurte hallide elumajade juures.

Joona osutab kindalaeka poole:

"Kas sa võiksid mulle uuesti püstoli anda."

Erik avab katte ja ulatab raske relva Joonale. Too kontrollib rauaõhku ja salve ning kontrollib, et riiv oleks peal, enne kui relva taskusse pistab.

Nad kiirustavad üle parkimisplatsi ja mööduvad aiast kiikede, liivakasti ja turnimispuudega.

Erik osutab ühe välisukse suunas, tõstab pilgu ja märkab peaaegu kõrgil rõdudel vilkuvaid valguskette ja parabolantenne.

Üks vana naine seisab oma tugiraamiga trepikoja kinnise ukse taga. Joona koputab ja lehvitab rõõmsalt. Naine vaatab nende poole ja raputab pead. Joona näitab aknast oma politsei töötõendit, kuid naine rapu-

tab taas üksnes pead. Erik sobrab taskutes ja leiab ümbriku kviitungitega, mis pidi jätma palgakontorisse. Naine tuleb kohe ukse juurde ja vajutab kühiluku nuppu.

"Kas post või?" küsib ta käriseval häälel.

"Kurkiri," vastab Erik.

"Siin on nii palju nuttu ja karjumist," sosistab naine seina poole.

"Kuidas?" pärib Joona.

Erik vaatab nimetahvlile ja leiab Veronica Anderssoni teiselt korrusele. Kutsale trepile on soditud aerosoolvärviga suured nimetähed. Prüvitust vinab haisu. Nad seisatavad ukse taga, mille nimesildilt võib lugeda "Andersson" ning annavad kella. Lapsesaabaste jäetud poriseid jälgi viib nii treppidest üles kui ka alla.

"Helista veel," ütleb Erik.

Joona avab kirjapilu ja hüüab, et tal on naise jaoks kiri Vahitornilt. Erik näeb, kuidas komissari pea nagu lööklainest tabatuna tagasi pörkab.

"Mis on?"

"Ma ei tea, aga ma tahan, et sa väljas ootaksid," ütleb Joona, pilgus rõõmu.

"Ei," vastab Erik.

"Ma lähen üksinda sisse."

Korru ühe korteri seina taga kukub põrandale klaas. Joona läheb välja vutlari kahe õhukese terasest esemega. Üks neist on kõvera teras ja teine meenutab väikest võtit.

Justkui Eriku mõtteid lugedes pomiseb Joona, et on täiesti okei ilma loata läbiotsimise eesmärgil korterisse sisse murda.

"Uue põhiseadustiku kohaselt piisab heast põhjusest," ütleb ta.

Joona on just esimese tööriista lukuauku pistnud, kui Erik sirutab kätt, et ust katsuda. See ei olegi lukus. Ukse lahti paiskudes lööb ninna tugev lehk. Joona võtab relva ja teeb Eriku suunas järsu liigutuse, et ta ei ootaks.

Erik kuuleb südant rinnus pekslemas, kuuleb verd kõrvus kohisemas. Tundub nii kohutavalt pahaendeline. Benjamin pole siin. Lamad koridoris kustuvad ja pimedus liigub rulludes tema poole. Pole küll midagi kottpime, kuid silmadel on raske kindlaid punkte leida.

Korraga seisab Joona tema ees.

"Ma arvan, Erik, et sa pead koos minuga sisse tulema," lausub ta.

Nad sisenevad ja Joona süütab laelambi. Vannitoa uks on pärani lahti. Rõõmuslehk on väljakannatamatu. Kriimulises veeta vannis lamab

Eva Blau. Tema nägu on paistes, kärbsed ronivad suu ümber ja sumu õhus. Sinine pluus on üles kerkinud; naise kõht on siniroheline ja puu. Kummalgi käsivarrel jooksevad sügavad mustad lõikejooned. Pluusi all gas ja blondid juuksed on hüübinud verest kokku kleepunud. Tema on kahvatuhall, selge pruun soontevõrk jooksmas üle kogu keha. Pärast seisev veri on soonestikud roiskunud. Tema silmanurkades ja ninaavast suu ümbruses on näha tillukeste kollaste kärbsemunade kogumeid. Tema on äravooluava üle ujutanud ja voolanud väiksele vannitoavaibale. Tema mad ja äär on tõmbunud tumedaks. Laiba kõrval vannis vedeleb vees kööginuga.

"Kas see on tema?" küsib Joona.

"Jah. See on Eva."

"Ta on olnud surnud vähemalt nädala," ütleb Joona. "Kõht on jäänud korralikult üles paistetada."

"Ma saan aru jah," vastab Erik.

"Nii et see polnud tema, kes Benjamini röövis," nendib Joona.

"Ma pean mõtlema," ütleb Erik. "Ma arvasin..."

Ta heidab pilgu aknast välja ja näeb teispool raudteed madalat tellistest hoonet. Eva nägi oma aknast kuningriigisaali. Erik mõtleb, et ilmselt muutis see naise enesetunde turvalisemaks.

Neljapäeva ennelõuna, seitsmeteistkümmes detsember

Simone tunneb korraga alahuulest verd tilkuvat. Ta on ennast hami-
Sinaustanud, seda ise märkamata. Kogu energia kulub mõtete ohjamine-
le. Isale sõitis otsa auto, nüüd lamab ta juba mitmendat päeva siin Sankt
Petersburgi haigla varjulises palatis ja keegi pole veel osanud päriselt kindlaks
teha, kui rasked isa vigastused on. Simone teab vaid, et see löök võinuks
olla tappa. Naise peas keerleb ringi kivikõva peavalukuul. Ta on kaotanud
tunnet, võib-olla on ta kaotanud ka Benjamini ja nüüd on võimalik, et
kaotab ka oma isa.

Ta ei tea, mitmes kord järjepanu see on, aga igaks juhuks võtab ta
kõrva mobiili, kontrollib, et see ikka töötab, ja pistab selle siis käekoti
kõrva taskusse, kust ta selle vajadusel kergesti kätte saab, kui see peaks vastu
võtma helisema hakkama.

Siis kummardub ta isa kohale ja kohendab tema tekki. Isa magab, aga
ta poolt ei kosta piuksugi. Kennet Sträng on arvatavasti ainus mees maail-
mas, kes ei tee magades lärmi, seda on Simone palju kordi mõelnud.

Isa otsmiku ümber on kriitvalge side. Sideme alt lookleb välja tume
värvi – see on verevalum, mis ulatub alla ühele põsele. Kennet näeb teist-
mugune välja: tugev verekaotus, paistes nina ja allavajunud suunurk.

Aga ta ei ole surnud, mõtleb Simone. Ta elab, just nimelt. Ja Benjamin
on samuti elus, ta teab seda, poiss lihtsalt peab elus olema.

Simone käib palatis mõne sammu edasi-tagasi. Ta mõtleb, kuidas ta
algselt ära oli Sim Shulmani juurest koju tulnud ja isaga telefonis rääki-
nud, vahetult enne, kui õnnetus juhtus. Isa oli öelnud, et leidis Wailordi
kõrva, ja et hakkab sõitma paika, mida nimetati Avamereks. See asus kusa-
gil Louddeni läheduses.

Simone vaatab uuesti oma isa. Kennet magab raskelt.

"Isa?"

Simone kahetseb kohe. Isa ei ärka, aga piinatud ilme valgub nagu pilv üle tema magava näo. Simone katsub ettevaatlikult haava oma alahuul. Tema pilk langeb adventiküünlale. Ta vaatab kingi sinistes kilekottides. Ta mõtleb pärastlõunale palju aastaid tagasi, kui tema ja Kennet olid ema lehvitavat ja siis oma väikeses rohelises Fiat's nurga taha kadunud.

Simone võpatab, peavalu raskatab raskelt vastu meelekohti. Ta tõmbab kampsuni tihedamalt ümber. Korraga kuuleb ta Kenneti valju oigamist.

"Isa," haliseb Simone nagu väike laps.

Kennet avab silmad. Need paistavad hägused, mitte päris ärkvel. Üks silmavalge on verd täis valgunud.

"Isa, see olen mina," ütleb Simone. "Kuidas sinuga on?"

Kenneti pilk eksleb temast mööda. Äkitselt hakkab Simonel hirmu, isa võib-olla enam ei näe.

"Sixa?"

"Ma olen siin, isa."

Simone istub ettevaatlikult isa voodiäärele ja võtab tema käe. Kenneti silmad sulguvad taas ja kulmud tõmbuvad kokku, nagu oleks tal valu.

"Isa," küsib Simone vaikselt, "kuidas sul on?"

Kennet püüab patsutada tema kätt, kuid ei jaksa.

"Varsti olen jalul," koriseb ta. "Ära muretse."

Palatis jääb vaikseks. Simone püüab ohjata mõtteid, juhtida ära peavalu, püüab tõrjuda esiletükkivat ärevust. Ta ei tea, kas ta tihkub haledas lüüses seisundis peale käia, ent paanika sunnib teda katset tegema.

"Isa?" küsib ta vaikselt. "Kas sa mäletad, millest me rääkisime vahetult enne, kui sulle otsa sõideti?"

Kennet kissitab kurnatult tema poole ja raputab pead.

"Sa ütlesid, et tead, kus Wailord on. Sa rääkisid merest, mäletad? Sa ütlesid, et sõidad avamere äärde."

Kenneti silmad läiklevad, ta proovib end istukile ajada, kuid vajub oiates tagasi.

"Isa, räägi mulle, ma pean teadma, kus see asub. Kes on Wailord? Kus ta on?"

Kennet teeb suu lahti, tema lõug väriseb, kui ta vastab:

"Üks... laps... see on... üks laps..."

"Mida sa ütlesid?"

Ent Kennet on silmad sulgenud ega paista teda enam kuulvat. Simone läheb akna juurde ja vaatab üle haigla territooriumi. Ta tunneb külma tuuletõmbust. Mööda aknaklaasi jookseb määrdunud rant. Kui ta selle

poole hingab, näeb ta põgusaks hetkeks udu sees kellegi nägu. Keegi, kes on seisnud täpselt sealsamas ja vajutanud oma näo vastu klaasi.

Isispool tänavat asuv kirik on pime, tänavalaternad peegeldumas möjavatelt kaarakendelt. Ta mõtleb, kuidas Benjamin kirjutas Aidale, et ta ei laseks Nicket avamere äärde.

"Aida," sõnab Simone tasa. "Ma sõidan ja kõnelen Aidaga, ja seekord peab ta mulle kõik ära rääkima."

Kui Nicke tuleb ust lahti tegema, kui Simone Aida ukse taga kella annab, ta vaatab küsivalt tema poole.

"Tere," ütleb Simone.

"Ma sain uued kaardid," räägib Nicke innukalt.

"Kui tore," lausub Simone.

"Mõned tüdrukute omad, aga paljud on väga tugevad."

"Kas su õde on kodus?" küsib Simone Nicket käsivarrele patsutades.

"Aida! Aida!"

Nicke jookseb eeskoja hämarusse ja kaob korteri sügavusse.

Simone seisab ja ootab. Siis kuuleb ta kummalist pumpavat heli, miski tõuseb tasa ja hetke pärast näeb ta kõhna, küürus seljaga naist enda poole tulevat. Ta tõmbab enda järel väikest vankrit, mille külge on monteeritud hapnikuballoon. Sellest läheb naiseni voolik, mis pumpab õhukeste läbi-paistvate plasttorude kaudu tema ninasõõrmetesse hapnikku.

Naine koputab kõhna rusikaga vastu oma rinda.

"Kopsuemf... füseem," susistab ta, ja tema kortsus nägu tõmbub lähedas pingutatud kõhahoos kokku.

Kui ta lõpuks vait jääb, teeb ta Simone suunas käeliigutuse, et see sisse tuleks. Nad lähevad koos läbi pika pimedas eeskoja, kuni jõuavad raskeid mööblitükke täis elutuppa. Põrandal muusikakeskuse, klaasuksega kapi ja pika telekalaua vahel mängib Nicke Pokémoni kaartidega. Kahe suure näpalmi vahele pitsitatud pruunil diivanil istub Aida.

Simone tunneb ta vaevu ära. Tüdruk on täiesti meikimata. Nägu paistab kena ja väga noor, üldse näeb ta väga habras välja. Juuksed on läikivalt harjatud ja korralikku hobusesabasse seotud.

Ta sirutab käe sigaretipaki järele ja läidab värisevi käsi suitsu, kui Simone tuppa astub.

"Tere," ütleb Simone. "Kuidas sinuga on?"

Aida kehitab õlgu. Paistab, nagu oleks ta nutnud. Ta tõmbab maha ja langetab hõõguva suitsuotsa alla rohelisse tuhatoosi, et tuhka mööblile pillata.

"Istu... maha..." susistab ema Simonele, kes võtab istet ühel laadistugitoolidest, mis diivani, laua ja palmide vahel trügivad.

Aida raputab rohelisse tuhatoosi tuhka.

"Ma tulen just haiglast," ütleb Simone. "Minu isale sõideti otse. Ta on teel avamere äärde, Wailordi poole."

Nicke viskub äkitselt ühe ropsuga püsti. Ta on näost tulipunane.

"Wailord on vihane, nii vihane, nii vihane!"

Simone pöördub Aida poole, kes raskelt neelatab ja seejärel silmitsi kinni pigistab.

"Millest jutt käib?" küsib Simone. "Wailord? Milles küsimus on?"

Aida kustutab koni ja ütleb seejärel ebakindla häälega:

"Nad on kadunud."

"Kes nemad?"

"Üks jõuk tüüpe, kes olid meiega vastikud. Nicke ja minu vastu. Nad olid jõledad, kui nad mind märkasid, siis nad..."

Ta jääb vait ja vaatab oma ema poole, kes toob kuuldavale mingi tühisaava hääle.

"Nad tahtsid ema... põlema panna," lausub Aida aeglaselt.

"Sita... munnid..." susistab ema teisest tugitoolist.

"Nad kasutavad *pokémon*'ide nimesid, neil on nimed nagu Arceus, Magmortar või Lucario. Vahel nad vahetavad neid, ma ei tea."

"Kui palju neid on?"

"Ma ei tea, võib-olla ainult viis," vastab Aida. "Nad on väikesed tündid, kõige vanem on nagu mina, kõige pisem on raudselt ainult kuueaastane. Aga nad otsustasid, et kõik, kes siin elavad, peavad neile midagi andma," ütleb Aida, kohates esmakordselt Simone pilku. Tema silmad on meeldiva vaigukarva pruunid, kaunid, selged, kuid täis hirmu. "Pisipõnnid peavad ära andma komme, pliiatseid," jätkab ta oma nõrgal häälel. "Nad ühendasid oma hoiupõrsaid, et mitte kere peale saada. Teised andsid neile oma asju, mobiile, Nintendo mängu. Nad said minu jaki, nad said sukkad. Ja Nicket nad ainult peksid, võtsid kõik ära, mis tal oli, tema vastu olid nad eriti vastikud."

Tüdruku häälel vaibub ja silmist tulvavad pisarad.

"Kas nemad röövisid Benjamini?" küsib Simone otse.

Aida ema vehib käega:

"See... poiss... ei... ole... hea..."

"Vasta mulle, Aida!" käsib Simone kärealt. "Sa vastad mulle praegu!"

"Mina... ära... lõuga... mu... tütre... peale," susistab ema.

Simone raputab tema suunas pead ja ütleb veel kord, veelgi teravamalt:

"Sa pead ära rääkima, mida sa tead, kuuled või!"

Aida neelatab raskelt.

"Ma ei tea kuigi palju," lausub ta lõpuks. "Benjamin läks vahele, ütles, et me ei tohiks neile kuttidele midagi anda. Wailord läks seepeale segi, ta ütles, et nüüd on sõda lahti, ja nõudis meilt hullult palju raha."

Ta süütab uue sigareti, tõmbab vabisedes mahvi, puistab ettevaatlikult tuhka rohelisse tuhatoosi ja jätkab siis:

"Kui Wailord teada sai, et Benjamin on haige, andis ta tüüpidele nappi, et nad teda kriibiksid..."

Ta vakatab ja kehitab õlgu.

"Ja mis juhtus?" küsib Simone kannatamatult.

Aida närib huuli, tõmbab keelelt tubakakübeme.

"Mis juhtus?"

"Wailord lihtsalt lõpetas ära. Äkki oli ta läinud. Teisi tüüpe ma olen näinud, hiljuti just hüppasid Nickele kallale. Nüüd nad käivad ühe järel, kes ennast Ariadoseks nimetab, aga nad on päris segaduses ja meeleheitel, mistaadi kui Wailord ära kadus."

"Millal see oli, millal Wailord kadus?"

"Ma arvan," Aida mõtleb järele, "ma usun, et see oli eelmisel kolmapäeval. Tähenab kolm päeva enne Benjamini kadumist."

Tema suu hakkab värisema.

"Wailord viis ta minema," sosistab ta. "Wailord on temaga midagi kohutavat teinud. Nüüd ta ei julge ennast näidata..."

Ta hakkab kõvasti ja kramplikult nutma. Simone näeb tema ema vaevast tõusmas, tüdruku käest sigaretti võtmas ja seda aeglaselt rohelisse tuhatoosi kustutamas.

"Värdjas... raisk," susiseb ema, ja Simonel pole aimugi, keda ta silmas peab.

"Kes on Wailord?" küsib ta uuesti. "Sa pead mulle rääkima, kes ta on."

"Ma ei tea," karjub Aida. "Ma ei tea!"

Simone võtab välja foto muruväljaku ja põõsastega pruuni plankaia, mille ta leidis Benjamini arvutist.

"Vaata seda siin," ütleb ta karmilt.

Aida vaatab väljatrükki kinnise ilmega.

"Mis koht see selline on?" küsib Simone.

Aida kehitab õlgu ja heidab oma emale lühida pilgu.

"Pole aimugi," lausub ta kõlatult.

"Aga sina ju saatsid selle foto Benjaminile," vaidleb Simone ärritatult vastu. "See tuli ju sinult, Aida."

Tüdruku pilk eksleb eemale ja otsib jälle oma ema, kes istub, pahmutades hapnikuballoon jalgade juures.

Simone vehib paberiga tema nina ees.

"Vaata seda, Aida, vaata! Miks sa saatsid selle mu pojale?"

"See oli ainult nalja pärast," sosistab tüdruk.

"Nalja pärast?"

Aida noogutab.

"Umbe nii, et kas sa tahaksid siin elada," ütleb ta tasa.

"Ma ei usu sind," nendib Simone otsustavalt. "Hakka nüüd tõu nime kima!"

Ema tõuseb jälle püsti ja vehib tema suunas:

"Sina mustlashulgas... välja mu majast nüüd..."

"Miks sa valetad?" küsib Simone viimaks Aida pilku kohates.

Tüdruk näeb lõputult kurb välja.

"Vabandust," sosistab ta vaevukuuldavalt. "Vabandust."

Lahkuma hakates kohtab Simone taas Nicket. Poiss seisab pimedate eeskojas ja hõõrub silmi.

"Mul ei ole mingit võlujõudu, ma olen vilets *pokémon*."

"Muidugi on sul võlujõudu," ütleb Simone.

Neljapäeva pärastlõuna, seitsmeteistkümmnes detsember

Kui Simone Kenneti palatisse astub, on isa voodis istukil. Tema nägu on omandanud pisut parema jume ja ta näeb välja, nagu oleks ta teadnud, et Simone just nüüd üle läve astub.

Simone läheb tema juurde, kummardub allapoole ja paneb oma põse ettevaatlikult isa põse vastu.

"Tead, mida ma unes nägin, Sixa?" küsib Kennet.

"Ei," naeratab Simone.

"Ma nägin unes oma isa."

"Vanaisa?"

Kennet naerab vaikselt.

"Suudad sa ette kujutada? Ta seisis ja töötas, hiline ja rõõmus. Mu poisu, ütles ta ainult. Tähendab, ma tunnen ikka veel seda diislilõhna..."

Simone neelatab. Tema kurgus istub kõva valutav klomp. Kennet vangutab ettevaatlikult pead.

"Isa," sosistab Simone. "Isa, mäletad, millest me rääkisime vahetult enne, kui sulle otsa sõideti?"

Kennet vaatab talle tõsiselt otsa, ja korraga lööb hõõgvele tema karm, terav pilk. Ta püüab end püsti ajada, kuid teeb liiga järsu liigutuse ja kukub tagasi voodisse.

"Aita mind, Simone," ütleb ta kärsitult. "Meil on kiire, ma ei saa siin pikem enam vedeleda."

"Kas sa mäletad, mis juhtus, isa?"

"Ma mäletan kõike."

Ta tõmbab käega üle silmade, kõhatab uuesti ja ulatab siis Simonele kätt.

"Võta minust kinni," käsib ta, ja sedapuhku, Simone abiga, läheb tal korda voodis istukile tõusta ja jalad üle voodiääre vibutada.

"Mul on oma riideid tarvis."

Simone kiirustab kapi juurde ja toob isale riided. Ta põlvitab voodi veeres ja tõmbab isale sokke jalga, kui avaneb uks ja sisse astub kenne noor arst.

"Mul on tarvis siit minema minna," ütleb Kennet mehele raevukalt enne kui too on üle lävegi jõudnud.

Simone tõuseb.

"Tere," ütleb ta noore arsti kätt surudes. "Minu nimi on Simone Bark."

"Ove Tuvefjäll," kostab too ja näib piinlikkust tundvat, kui näeb tüdriku pöörates Kennetit püksiauku kinni nõõpivat.

"Kuule sina," ütleb Kennet särki püksivärvli vahele toppides. "Küll küll, et me ei saa kauemaks jääda, aga meil on hädaolukord."

"Ma ei saa sundida teid paigale jääma," lausub arst vaoshoitult, "aga te peaksite tõesti ise aru saama, kui ettevaatlik teil olla tuleb, arvestades seda, kui tugev oli teie pead tabanud löök. Te võib-olla tunnetada end praegu hästi, aga peate teadma, et komplikatsioonid võivad ilmneda minuti või tunni pärast, või ka alles homme."

Kennet läheb kraanikausi juurde ja pritsib näole külma vett.

"Kurb küll, nagu öeldud," ütleb ta end sirgu ajades. "Aga ma pean sõitma avamere äärde."

Tohter vaatab neile mõtlikult järele, kui nad mööda koridori ehitist möödavad. Simone püüab jutustada oma külaskäigust Aida juurde. Lühidalt oodates märkab ta, et Kennet peab seinalt tuge otsima.

"Kuhu kohta me läheme?" küsib Simone, ja elus esimest korda Kennet ei protesteer, kui Simone juhiistmele istub. Ta seab end lihtsalt kõrvalt vaatajaks, kinnitab turvavöö ja sügab laupa sideme all.

"Sa pead mulle rääkima, kuhu me sõidame," ütleb Simone, kui Kennet ei vasta. "Kuidas sinna jõuda?"

Isa heidab talle kummalise pilgu.

"Avamere äärde – ma mõtlen järele."

Ta naaldub seljatoele, paneb silmad kinni ja jääb mõneks ajaks vakka. Simone hakkab juba mõtlema, et on teinud vea, tema isa on ju nii ilmselt haige, ta peab tagasi haiglasse minema. Siis teeb Kennet silmad jälle lahti ja lausub lühidalt:

"Sõida mööda Sankt Eriksgatanit välja, üle silla ja mine Odengatanilt paremale. Otse kuni Östra raudteejaamani, sealt keerad ida poole Valhalla

vägenile, sõidad otse kuni Filmimajani, kus sõidad teelt maha Lindarängsvägenile. See läheb juba sadamasse välja."

"Kellel GPS-i üldse vaja on?" naeratab Simone Sankt Eriksgatani Västermalmi galerii poole viivale tormilise liiklusega rajale keerates.

"Tahaks teada," ütleb Kennet mõtlikult, kuid vakatab siis.

"Mida?"

"Ma tahaks teada, kas vanemad ka miskit aru said."

Simone heidab talle kiire kõõrdpilgu. Auto möödub sellal Gustav Vasa kirikust. Simone silmab pikka rida keepidesse riietatud lapsi. Nad hoiavad käes küünlaid ja lähevad aeglaselt kirikuvärvatest sisse.

Kennet kõhatab:

"Tahaks teada, kas vanemad said aru, millega nende lapsed tegelevad."

"Väljapressimine, ahistamine, vägivald ja ähvardused," vastab Simone rahulolevalt. "Emme-issi väikesed musirullid."

Ta mõtleb korrale, kui sõitis Tenstasse tätoveerimissalongi. Lastele, kes tüdrukut üle piirderinnatise tõukasid. Nad ei mõjunud sugugi hirmunute, vaid hoopis ähvardavate, ohtlikena. Ta meenutab, kuidas Benjamin oli metroopeatuses püüdnud takistada teda poisi juurde minemast. Nüüd taipab ta, et too poiss pidi olema üks nende hulgast. Ta kuulus ilmselt nende hulka, kes kandsid *pokémon*'ide nimesid.

"Mis küll inimestel viga on?" küsib ta endamisi retooriliselt.

"Sixa, minuga ei juhtunud õnnetust. Mind lükati auto ette," kostab Kennet, hääles terav noot. "Ja ma nägin, kes seda tegi."

"Sind tõugati auto alla? Kes..."

"See oli üks nende hulgast, üks laps, tüdruk."

Elektriküünalde madalad kolmnurgad säravad Filmimaja mustavatel akendel. Teekate on kaetud märja lörtsiseguga, kui Simone Lindarängsvägenile keerab. Gärde kohal ripuvad rasked pondunud pilved; tundub, nagu hakkaks koeraomanikele ja nende õnnelikele penidele kohe tublit lörtsisegust vihma kaela kallama.

Loudden on otse Stockholmi vabasadamast idas asuv maanina. 1920. aastate lõpus muudeti see ligi saja tsisterniga naftasadamaks. Piirkond hõlmab madalat tööstushoonestikku, veetorni ja konteinersadamat, laotunde kaljuõõnsustes ja kaisid.

Kennet võtab välja kägrulise visiitkaardi, mille oli leidnud lapse rahakotist.

"Louddsvägen 18," ütleb ta ja annab Simonele märku peatumiseks. Tütar keerab asfaltkattega platsile, mida ümbritsevad kõrged metallvõrktarad.

"Viimase jupi käime jalgsi," ütleb Kennet turvavööd lahti võttes.

Nad liiguvad hiiglaslike tsisternide vahel ja näevad, kuidas õhukesed metalltrepid serpentiinidena silindriliste ehitiste ümber jooksevad. Painutatud ja kokkukeevitatud plaatide, trepikinnituste ja kaitsevõrude vahelt tungib esile rooste.

Nüüd sajabki, hõredat ja külma vihma. Kui tilgad metalli tabavad, kostab vali hägus kõla. Kohe varsti hakkab hämarduma ja siis ei näe nad enam midagi. Suurte üksteise otsa laotud kollaste, punaste ja siniste konteinerite vahele on jäetud kitsad käigurajad. Kusagil ei paista tänavavalgust, üksnes tsisternid, laadimisestakaadid, madalad kontoribarakid ja veel lähedal kaiehitised kraanade, rampide, lihtrite ja kuivdokkidega. Hinnalaineplekist laohoonega nurgeti asetseva madala katusealuse ees seisab pargituna räpane universaalkerega Ford. Katusealuse pimedal klaasitudul paistab pooleldi mahakraabitud isekinnituvate tähtedega sõna "Ameri". Allpool asetsevad väiksemad tähed on maha nühitud, kuid veel võib tolmu seest lugeda: "sukeldumisklubi". Ukse kõrval ripub raudraudlatt.

Kennet ootab hetke, kuulatab ja tõmbab seejärel ukse ettevaatlikult üles. Väikeses kontoris on pime. Kogu sisustuse moodustab kirjutuslaud, mõned kokkupandavad plastistmetega toolid ja paar roostetanud hapukuballooni. Seinal ripub muhklik stend, mis kujutab eksootilisi kalu sinis-ragdrohelises vees. On ilmne, et sukeldumisklubi siin enam ei koguneda, võib-olla on see tegevuse lõpetanud, pankrotti läinud või ära kolinud.

Ühe ventilaatorivõre tagant hakkab kostuma surinat ja sisemine üks nõksatab. Kennet tõstab sõrme suu ette. Kostavad selgelt eristatavad sammud. Nad kiirustavad edasi, teevad ukse lahti ja näevad enda ees suurt laoruumi. Pimeduses jookseb keegi. Simone püüab midagi näha. Kennet läheb mööda terastreppi alla, hakkab jooksjat taga ajama, kuid karjatab siis korraga valjult.

"Isa?" hüüab Simone.

Ta ei näe Kennetit, kuid kuuleb tema häält. Isa vannub ja hõikab, et ta oleks ettevaatlik.

"Nad on siia okastraadi tõmmanud."

Betoonpõrand ragiseb metalselt. Kennet on jälle jooksu pistnud. Simone järgneb talle, ronib üle okastraadi ja läheb edasi suurde ruumi. Õhk on külm ja röske. Pimedus teeb orienteerumise raskeks. Tema kostab kiireid samme.

Käpasest aknast langeb sisse konteinerikraanale kinnitatud prožektorivalgusvihk. Simone näeb kedagi seisvat kahveltõstuki juures. See on pime, näo ees hall riidest või papist mask. Ta hoiab käes raudtoru, trammutab rahutult ringi ja tõmbub kägerasse.

Kennet läheneb talle, liikudes kärmelt riiulite vahel.

"Tõstuki taga!" hüüab Simone.

Maskis poiss tormab välja ja heidab metalltoru Kenneti poole. See keereldes läbi õhu ja otse tema pea kohalt üle.

"Oota, me tahame ainult sinuga rääkida," hõikab Kennet.

Poiss avab raudukse ja jookseb välja. See põmatab kinni ja valgus langeb ruumi. Kennet on juba ukse juures.

"Ta pääseb pakku," sisistab ta.

Simone järgneb neile, jõuab välja, kuid libiseb ja kukub märjal laadimisillal ning tunneb prügilehka. Ta vinnab end taas püsti ja näeb isa mööda estakaadi serva edasi tormavat. Lumelörts on maa libedaks muutunud, ja isa järel edasi kiirustades ei puudu palju, et Simone üle serva lennaks. Ta jookseb ja näeb enda ees kaht kogu, kõrval aga haigutavat sügavikku. Mustendav, pooleldi külmunud jääsupp laksab vastu kaid.

Simone teab, et kui ta peaks mööda astuma ja sisse kukkuma, ei võtaks kaua aega, kuni jääne vesi ta liigutused halvaks, oma paksus mantlis ja musta talvekülma vett täis saabastes vajuks ta põhja nagu kivi.

Talle tuleb meelde ajakirjanik, kes sai koos sõbrannaga surma, sõites autoga mööda kaiäärt. Auto vajus otseteed vette nagu mõrd, neeldus lahene põhjamudasse ja kadus. Cats Falk oli tema nimi, mõtleb Simone.

Ta väriseb hingetuna stressi ja pingutuse pärast. Selg on vihmast läbi niiske.

Tundub, nagu oleks Kennet poisi silmist kaotanud. Ta seisab kaheksa köökus ja ootab Simonet, side on tema pea ümbert lahti tulnud, ta lõõtsutab ja ahmib õhku, ninast jooksmas verenire. Kopsust kostab vilinaid. Maas lebab kartongist näokate. Vihm on selle pooleldi pehmeks muutunud ja kui tuul sellest kinni asib, läbib seda jõnksatus ja see pudeneb ääre vette.

"Põrgu kuradi sitt," ütleb Kennet, kui Simone tema juurde jõuab.

Nad püüavad uuesti sisse minna, ümberringi hämardub üha enam. Vihm on järele andnud, ent see-eest on tõusnud kõva tuul. See vilistab suurte plekkhoonete ümber. Nad mööduvad pikast kuivdokist ja Simone kuuleb sealt alt tuule madalat, ühetoonilist laulu. Põrkekaitse-riigipüüvad piki ääri roostes kettide otsas traktorirehvid. Simone hei-

dab pilgu tohutusse haigutavasse avausse. Hiiglaslik ilma veeta hõljuv betooniga toestatud ja terasarmatuuriga kaetud krobelistel kaljuseinadel. Viiskümmend meetrit allpool paistab valatud betoonpõrand suurte mürksete sambaalustega.

Tuules plagiseb present ja kraanalt langev valgus vilgub kuivad püstloodis seintele. Korraga silmab Simone kedagi all betoonist saadud sokli taga istumas.

Kennet märkab Simonet seisatavat ja pöördub küsivalt ringi. Hõim lausumata näitab Simone kuivdoki poole.

Kössitav kuju nihkub valgusvihust eemale.

Kennet ja Simone tormavad seina ääres oleva kitsa trepi poole. Kuju tõuseb ja pistab all paistva ukse suunas jooksu. Kennet jookseb trepikäsipuust hoides mööda järske astmeid, libiseb, kuid saab tasaksti tagasi. Ninna lööb raske ja terav metalli, rooste ja vihma lõhn. Nad laskuvad allapoole, hoidudes tihedasti vastu seina, ja kuulevad kuivdoki sügavusest kõlavat sammude kaja.

All põhjas on märg, Simone tunneb külma vett saabastesse tungides ja tal hakkab jahe.

"Kuhu ta läks?" hõikab ta.

Kennet kiirustab betoonplaatide vahele, mis on nähtud ette hoidna laeva paigal, kui vesi ära pumbatakse. Ta osutab sinnapoole, kuhu poole kadus. Seal polegi ust, nagu nad olid arvanud, vaid hoopis mingi ventiil. Kennet piilub sisse, kuid ei näe midagi. Ta lõõtsutab, pühib kaela otsaesist.

"Tule välja nüüd," hingeldab ta. "Nüüd aitab sellest."

Kostub mingit kraapivat häält, rasket ja rütmilist. Kennet hakkab ventiili sisse ronima.

"Isa, ole ettevaatlik!"

Miski nagiseb, ja siis hakkab lüüsiväravate poolt kriginat kostma. Korraga kuulub kõrvulukustav pahin ja Simone mõistab, mis toimub. Kennet hakkab.

"Ta laseb vee sisse," karjub ta.

"Siin sees on redel," kuuleb ta Kennetit hüüdvat.

Kohutava rõhuga pritsivad lüüsiväravate vahelisest pisipraost kuivdoki sisemusse peened jääkülma vee joad. Metalne naksumine jätkub ja väravad libisevad rohkem lahti. Vesi paiskub alla. Simone tormab trepi poole, vesi tõuseb, Simone kahlab läbi põlvkõrguse jääkülma vee edasi. Tõstekraanalt langev valgus võbeleb krobelistel seintel. Vesi on kiirevool.

Simone, tulvab tugevate keeristena ja tõmbab teda tagasi. Simone lööb end vastu suurt metallrautist ära ja tunneb, kuidas jalg valust tundlikkuse kaotab. Musta värvi vett kukub raskete palakatena mürinal alla. Simone peapööritab järsu trepini jõudes ja sellest üles ronida püüdes. Mõne astme peal pöördub ta ümber. Ta silm ei seleta pimeduses isa. Vesi on kerkinud seinas oleva ventiili. Kostab kiledat kriuksumist. Simone väriseb üle tühja ja ronib ülespoole. Hingamine kõrvetab kopsu. Siis kuuleb ta, kuidas müratseva vee mürin aegapidi järele annab. Lüüsiväravad sulguvad ja veevoog lakkab. Tundlikkus metallkäsipuust hoidvast käest on kadunud. Kuivad on veest rasked ja kisuvad reite ümbert. Simone jõuab üles ja näeb Kennetit teispool kuivdokki. Isa lehvitab talle, enda ees üht poissi. Simone sukeldusklubi poole juhtides.

Simone on läbimärg, käed ja jalad kangeks külmunud. Nad ootavad tema auto juures. Kenneti pilk on imelik, eemalolev. Ja poiss lihtsalt seisab tema ees noruspäi.

"Kus Benjamin on?" karjub Simone juba enne, kui nende juurde jõuab.

Poiss ei lausu musta ega valget. Simone haarab tema õlgadest kinni ja pöörab ta näoga enda poole. Ta kohkub nooruki nägu nähes nii väga, et ei kuuldavale kiljatuse.

Poisi nina on ära lõigatud.

Paistab, nagu oleks keegi püüdnud haava kinni õmmelda, aga suure rõhuga ja ilma meditsiiniliste oskusteta. Tema pilk on täiesti apaatne. Tuul hulgab, nad lähevad kolmekesi autoni ja Simone käivitab mootori, et sõida saada. Aknad lähevad kiiresti uduseks. Simone leiab kusagilt pisut šokolaadi, mida pakub poisile. Autos valitseb vaikus.

"Kus Benjamin on?" küsib Kennet.

Poiss vaatab oma põlvi. Ta närib šokolaadi ja neelab valjult.

"Nüüd sa räägid kõik ära – kuuled sa? Te peksite teisi lapsi, pommitasite neilt raha."

"Mind ei ole, ma lõpetasin," sosistab poiss.

"Miks te teiste laste kallal toorutsesite?" küsib Kennet.

"See lihtsalt läks nii, kui me..."

"Läks nii? Kus teised on?"

"Ei tea, kuidas ma saaksin teada, võib-olla on neil nüüd uus jõuk," kuuleb poiss. "Jerkeril on, ma olen aru saanud."

"Kas sina oled Wailord?"

Poisi suu lööb värisema.

"Ma lõpetasin ära sellega," lausub ta nõrgalt. "Päriselt ka, ma lõpetasin ära."

"Kus Benjamin on?" küsib Simone kimedalt.

"Ma ei tea," ütleb poiss kiiresti. "Ma ei tee talle enam kunagi luba."

"Kuula mind," jätkab Simone. "Ma olen tema ema, ma pean teadma."

Teda katkestab see, et poiss hakkab end edasi-tagasi õõtsutama, nutab südantlõhestavalt ja kordab üha uuesti ja uuesti:

"Ma luban, luban... ma luban... luban, luban..."

Kennet paneb käe Simone käsivarrele.

"Me peame temaga haiglasse sõitma," ütleb ta õõnsal häälel. "Ta peab abi saama."

Neljapäeva õhtu, seitsmeteistkümmnes detsember

Kennet pani Simone Odensgatani ja Sveavägeni ristmikul maha ning sõitis siis lühimat teed mööda Astrid Lindgreni lastehaiglasse.

Üks arst uuris otsekohe poisi üldist seisundit ja otsustas ta haiglasse viia ja jälgimisele jätta. Nooruk kannatas nii vedelikupuuduse kui ka alatoitumise all, tema kehal olid põletikulised haavad ja sõrmedel ning varvastel kergemad külmakahjustused. Ennast Wailordiks nimetanud poisi nimi oli tegelikult Birk Jansson ja ta elas Husby linnajaos kasu perekonnas. Sotsiaalamet oli asjasse pühendatud ja poisi hooldajaid teavitatud. Kui Kennet lahkuma asutas, hakkas Birk nutma, seletades, et ta ei taha, et teda üksi jäetaks.

"Palun, palun," sosistas ta, hoides kätt nina ees.

Kennet tundis pulsi pingutatud haamerdamist. Pärast kiirkäiku jooksis ta nina endiselt verd, kuid ta jäi uksele seisma.

"Ma võin koos sinuga siin oodata, Birk, aga ühel tingimusel," ütles ta. Ta istus poisi kõrvale rohelisele toolile.

"Sa pead mulle Benjamini ja tema kadumise kohta kõik ära rääkima."

Nüüd istus Kennet seal üha kasvava pearinglusega, püüdes nende kahe tunni jooksul, mis sotsiaalosakonna sekretäril kohalejõudmiseks kulus, poissi rääkima panna, kuid ainus, mis talle tõepoolest selgeks sai, oli see, et keegi oli Birki nii palju hirmutanud, et ta oli lõpetanud Benjamini piinamise. Paistis, et ta pole Benjamini kadumisest isegi teadlik.

Lahkudes kuulis Kennet sotsiaalosakonna sekretäri ja psühholoogi arutavat Birki paigutamist Lövsta laste- ja noortekodusse Sörmlandis.

Autos helistab Kennet tütrele ja küsib, kas ta jõudis ilusti koju. Simone vastab, et on jõudnud hetkeks tukastada ja kavatseb parajasti endale korraliku klaasikese grappa't valada.

"Ma lähen sõidan sinna ja räägin Aidaga," ütleb Kennet.

"Küsi temalt selle pildi kohta muruplatsi ja planguga – seal on midagi mis ei klapi."

Kennet pargib auto Sundbybergil samale kohale, kuhu eelmisel korral, üsna vorstiputka lähedale. Väljas on külm ja mõned hõlmad lumehelbed liuglevad esiistmele, kui ta autoukse Aida ja Nicke maja poole lahti teeb. Kennet näeb neid kohe. Tüdruk istub pargipingil majatagumise asfalteeritud jalgteel ääres, mis viib Ulvsundasjö järve peenikese saare poole. Aida silmitseb oma venda. Nicke näitab talle midagi, paistab, nagu laseks poiss selle oma pihust maha ja püüaks siis jälle kinni. Kennet silmitseb viivukeseks, et neid jälgida. Nende viisis teineteiselt kaitset otsida on midagi, mis jätab neist üksildaste, hüljatud inimeste mulje. Kell on peaaegu kuus õhtul, linna tuletriibud peegelduvad kaugel eemal elumajade vahel vilksataval mustaval järvepinnal.

Kennet tunneb, kuidas peapööritus lühikeseks hetkeks ta pilku hägustab. Ettevaatlikult läheb ta üle libeda tee ja kõnnib üle härmatisest kõrbenud rohu järve poole.

"Tere teile," ütleb ta.

Nicke vaatab üles.

"Sina oled!" hõikab ta ja jookseb Kennetit kallistama. "Aida," ütleb ta erutatult, "Aida, see on tema, see hästi vana!"

Tüdruk naeratab Nickele kahvatult, murelikult. Tema ninaots on külmast punane.

"Benjamin?" küsib ta. "Kas te leidsite ta üles?"

"Ei, veel mitte," ütleb Kennet, samal ajal kui Nicke naerdes teda kallistada püüab ja tema ümber ringi hüpleb.

"Aida," hõikab Nicke, "ta on nii vana, et nad võtsid talt püstoli ära."

Kennet istub Aida kõrvale pingile. Puud seisavad tihedate ja lehemistena tumedate salkade kaupa nende ümber.

"Ma tulin rääkima, et Wailordi eest on hoolt kantud."

Aida pöörab tema poole oma skeptilise näo.

"Teiste isikud on kindlaks tehtud. Neid *pokémon*'e oli kokku viis tükki, eks ole? Birk Jansson on kõik üles tunnistanud, aga temal pole Benjaminini kadumisega mingit pistmist."

Nicke on Kenneti sõnade peale paigale jäänud, ta üksnes seisab, silmitses lahti.

"Sa võitsid Wailordi?" ütleb ta.

"Japp," lausub Kennet karedalt. "Temast oleme lahti."

Nicke hakkab jalgrajal ringiratast tantsima. Tema hiiglasemõõtu keha hakkab jaheda õhu käes kuumusest. Korraga ta seisatab ja silmitseb Kennetit.

"Sa oled kõige võimsam *pokémon*, sa oled Pikachu! Sa oled Pikachu!"

Nicke kallistab õnnelikult Kennetit ja Aidagi naerab üllatunud ilmel.

"Aga Benjamin?" küsib ta.

"Nemad ei röövinud teda, Aida. Nad võivad olla palju kurja teinud, aga Benjaminini nad ei röövinud."

"Need pidid nemad olema, need pidid nemad olema."

"Ma tegelikult ei usu seda," ütleb Kennet.

"Aga..."

Kennet võtab taskust Benjaminini arvutist välja prinditud pildi, mille Aida poisile saatnud oli.

"Nüüd sa pead mulle rääkima, mis koht see selline on," sõnab ta sõbralikult, kuid rangelt.

Aida kahvatab ja raputab pead.

"Ma lubasin," lausub ta tasa.

"Ükski lubadus ei loe, kui kellegi elu on ohus, kuuled!"

Aga tüdruk surub huuled kokku ja keerab näo ära. Nicke tuleb tema juurde ja vaatab paberit.

"Tema ema andis talle selle, vot," ütleb ta rõõmsalt.

"Nicke!"

Aida vaatab vihaselt vennale otsa.

"Aga andis ju," ütleb Nicke solvunult.

"Milla sa õpid suud kinni hoidma?" lausub Aida.

Kennet vaigistab neid.

"Kas Sixa andis Benjaminile selle foto? Mida sa öelda tahad, Nicke?"

Ent Nicke vaatab ärevalt Aidale otsa, nagu ootaks ta küsimusele vastamiseks luba. Tüdruk raputab talle pead. Kennet tunneb, et pea valutab kohast, kuhu ta end ära lõi – lakkamatu, vemmeldav valu.

"Vasta mulle nüüd, Aida," ütleb ta end rahulikuks sundides. "Ma luban sulle, et praeguses olukorras on vaikimine vale."

"Aga fotol pole sellega mingit pistmist," lausub Aida piinatult. "Ma lubasin Benjaminile, et ma ei räägi mitte ühelegi inimesele maailmas, mis ka ei juhtuks."

"Nüüd sa ütled, mida see foto kujutab!"

Kennet kuuleb omaenda pasundavat häält majade vahel kajamas. Nicke paistab hirmunud ja kurb. Aida surub jonnakalt veelgi kõvemini

huuli kokku. Kennet sunnib end taas rahunema. Ta kuuleb kõrvalt, kuidas ebakindlalt kõlab ta oma hää, püüdes selgitada:

"Aida, kuula hoolega. Benjamin sureb, kui me teda üles ei leia. Ta on minu ainus lapselaps. Ma ei saa jätta tähelepanuta mitte ainsatki niidagi ilma seda uurimata."

Saabub täielik vaikus. Siis pöörab Aida end tema poole ja ütleb äärmiselt tunult, nutuse häälega:

"Nicke ütles, kuidas tegelikult on."

Ta neelatab kõvasti, enne kui jätkab:

"Tema ema andis talle selle foto."

"Mis mõttes?"

Kennet vaatab Nicket, kes tema poole innukalt pead noogutab.

"Mitte Simone," ütleb Aida. "Vaid tema tõeline ema."

Kennet tunneb, kuidas iiveldus mööda hingetoru ülespoole sõnub. Korraga tulitab valust terve ta rinnakorv, ta püüab mõne sügava sisse hingata, õhku ahmida ja kuuleb, kuidas süda tema kehas raskelt ja kõvasti pekub. Ta jõuab mõelda, et nüüd tuleb südameatakk, kui valu pisut järele annab.

"Tema tõeline ema?" küsib ta.

"Jah."

Aida võtab seljakotist suitsupaki, kuid ei jõua veel sigaretti välja, kui Kennet leebel moel temalt paki käest kisub.

"Sa ei tohi suitsetada," ütleb ta.

"Miks mitte?"

"Sa ei ole veel kaheksateist täis."

Tüdruk kehitab õlgu.

"Okei, mind niikuinii ei koti," lausub ta lühidalt.

"Hästi," ütleb Kennet ja tunneb, kui arusaamatult aeglane on tema mõtlemine.

Ta püüab meenutada fakte seoses Benjaminini sünniga. Pildid vilkuvad mööda: Simone punaseks nutetud nägu pärast nurisünnitust, ja see jaanipäev, mil tütrele oli seljas see suur lilleline telkjas kleit, ta oli viimaseid tunde rase. Ja Kennet käis neil sünnitusmajas külas, Simone nägu pisipõnni:

"Siin see põngerjas on," ütles ta ja naeris värisevi huuli. "Nimelt paneme Benjamin – õnne poeg."

Kennet hõõrub kõvasti silmi, sügab end sideme alt ja küsib:

"Mis on siis tema... päris ema nimi?"

Aida vaatab eemale järvele.

"Ma ei tea," vastab ta ühetooniliselt. "See on tõsi. Aga ema ütles Benjaminile tema tõelise nime. Ta hüüdis teda kogu aeg Kasperiks. Ema oli see, kes otsustas alati Benjaminini pärast kooli, aitas tal koduseid ülesandeid teha ja ma arvan, et ta sai emalt raha. Ta oli nii kurb, et teda sunniti pojast sõltuvalt minema."

Kennet hoiab väljatrükitud fotot käes:

"Ja see, mis asi see siin on?"

Aida heidab kiire pilgu väljatrükile.

"See on perekonna hauaplats. Benjaminini tõelise perekonna haud, tema sugulased on sinna maetud."

Neljapäeva õhtu, seitsmeteistkümmnes detsember

Päeva valgemad tunnid on juba läbi ja ööpimedus uuesti linna kohale laotunud. Advendiküünlad säravad teispool tänavat peaaegu kuni hil akendel. Küllastunud viinamarjalõhna hoovab konjakiklaasist Itaalia *grappa*'ga, mis seisab madalal elutoalaual. Simone istub keset parkettpõrandat ja vaatab läbi mingeid visandeid. Pärast seda, kui Kennet ta Svervägeni ja Odengatani ristmikul maha pani, tuli ta koju, võttis seljast mähkja, jakssaanud riided, mähkis end teki sisse ja heitis pikali. Ta uinus diivaniga ärganud enne Kenneti telefonikõnet. Pärast seda tuli Sim Shulman.

Nüüd istub ta aluspesu väel põrandal, joob *grappa*'t, nii et sisikond põleb, ja sätib visandeid ritta. Neli joonitud trükipoognat, mis imiteerivad kunstinäitust, mida ta Tensta näitusehalli kavandab.

Shulman räägib telefonis näitusehalli kuraatoriga. Ta käib rääkides mööda tuba ringi. Tema all nagisev parkettpõrand jääb äkki vaikseks. Simone märkab, et mees on jäänud seisma paigas, kust võib näha tema reite vahele. Simone tunneb seda selgesti. Ta korjab eskiisid kokku, võtab konjakiklaasi ja rüügab natuke, mehest välja tegemata. Ta ajab natuke natuke rohkem laiali ja kujutab ette, kuidas mehe pilk põletades tema tungib. Shulman räägib nüüd aeglasemalt, tahab kõnet lõpetada. Simone heidab selili ja paneb silmad kinni. Ta ootab meest, tundes üsas surisevat kuumust, vere juurdevoolu, aeglast õlisust. Shulman on kõne lõpetanud. Ta läheneb ja Simone hoiab silmi jätkuvalt kinni, hargitades pisut jalgu. Kuuleb, kuidas mehe püksilukk avaneb. Äkki tunneb ta tema käsi oma puusadel. Mees keerab ta kõhuli, tõmbab ta põlvili, tirib tema püksid alla reitele ja siseneb temasse tagantpoolt. Simone ei ole õigupoolest valmis. Ta näeb enda ees tammeparketil omaenda käsi, sõrmed laiali. Küüsi, sooni käeseljal. Ta hoiab vastu, et mitte ettepoole kukkuda, kui mees tema sisse surub. Karmilt ja üksildaselt. *Grappa* tugev lõhn ajab teda

hoidama. Ta tahaks paluda mehel lõpetada, teha seda teisiti – ta tahaks dustada magamistoas otsast peale, oma kohalolekut tunnetades, päriselt. Mees ohkab raskelt ja purskab temasse, tõmbub välja ning läheb vannituppa. Simone tirib püksid üles ja jääb põrandale lebama. Kummaline muutus tahab kogu aeg võimust võtta, kustutada ta mõtled, tema loomine, tema rõõmu. Ta ei hooli enam millestki, millel Benjaminiga midagi püüdnud ei ole.

Alles siis, kui Shulman duši all ära käib ja tuleb välja, käterätt niuete all, tõuseb ta püsti. Ta tunneb, kui hellad on ta põlved, püüab naerata, minnes mehest mööda ja vannitua ust enda järel lukku pannes. Duši all minnes hakkab tupes kipitama. Kohutav üksildustunne uhkab temast, samal ajal kui soe vesi ta juuksed märjaks teeb, mööda kukalt, õlgu ja selgi alla voolab. Ta seebitab end sisse ja peseb hoolega, loputab kaua ja pöörab näo pehme veejoa suunas.

Läbi huugamise kõrvus kuuleb ta tooreid mütsatusi ja mõistab, et vannitua uksele koputatakse.

"Simone," hõikab Shulman. "Sinu telefon heliseb."

"Mis?"

"Su telefon."

"Võta vastu," ütleb Simone ja keerab veejoa kinni.

"Nüüd heliseb uksekell ka!" hüüab mees.

"Ma tulen."

Simone võtab kapist uue vannilina ja kuivatab end. Vannituba on täis niiska auru. Tema aluspesu vedeleb niiskel klinkerpõrandal. Peegli pind on udune ja Simone aimab iseenda pilti näojoonteta halli kummitusena, avikujuna. Lae alt ventilaatorivõre tagant kostab veidrat suhinat. Simone ei tea, miks kõik tema meeled pingule tõmbuvad justnagu suure ohu eel, mis sunnib teda ettevaatlikult, täiesti hääletult vannitua ust lahti keerama ja välja piiluma. Hirmutav vaikus kiirgab talle korterist vastu. Miski on valesti. Ta mõtleb, kas Shulman on oma teed läinud, kuid ei tihka hüüda.

Korraga kuuleb ta sosinal peetud vestlust. Võib-olla köögi poolt, mõtleb ta. Aga kellega ta seal sosistab? Simone püüab hirmutava tunde endalt ära raputada, kui see ei õnnestu. Põrand krigiseb ja vannitua uksepaist silmab Simone kedagi kiiresti mööda koridori vilksatavat. See ei ole Shulman, vaid palju pisem inimene, keegi naine avarates võimlemishoides. Naine tuleb eeskojast tagasi ja Simone ei jõua varju tõmbuda. Nende silmad kohtuvad kitsas uksepraos, naine kangestub ja Simone näeb, kuidas naise pupillid hirmust laienevad. Naine raputab talle kiiresti

pead ja läheb edasi kööki. Tema tennised jätavad põrandale verejälje. Simonet täidab õudne paanika, süda lööb kiiresti ja ta saab aru, et peab korterist lahkuma, lihtsalt lahkuma. Ta avab vannitoa ukse ja hiilib vana koridori, võttes suuna eeskojale. Ta püüab liikuda kätatult, kuid kuulab enda hingeldamist ja põrandat, mis tema raskuse all nagiseb.

Läbi pimeduse näeb Simone eeskoja põrandal midagi suurt ja muhka. Liikku. Võtab mõne sekundi, et aru saada, mille juures ta seisab. Shulman lamab selili välisukse ees. Tema kaelahaavast pumpab verd, välja pureda väsinud kaskaade. Tumepunane loik katab pea kogu põrandat. Shulman jõllitab lakke, silmalaud võbelema, suu lõdvalt lahti. Tema käe kõrval uksematil lebavate kingade vahel, vedeleb Simone enda telefon. Ta mõtleb, et peab selle võtma, korterist välja jooksuma ning politsei ja kutsuma. See üllatab teda ennastki, et tal ei olnud Shulmani nähes mingit ajat karjuda. Võib-olla peaks ta midagi ütleva, mõtleb ta, kui korraga kuuleb koridoris samme. Noor naine tuleb tagasi, värisedes üle keha närvides kogu aja huuli ja püüdes säilitada rahu.

"Me ei pääse välja, uks on võtmega kinni," sosistab naine.

"Kes see on, kes..."

"Minu väikevend," katkestab naine.

"Aga miks..."

"Ta arvab, et ta tappis Eriku, ta ei näinud, ta usub..."

Köögisahatel prantsatab kohutava kolinaga põrandale.

"Evelyn? Mis sa teed seal?" hüüab Josef Ek. "Tuled ka ükskord!"

"Peida ennast ära," sosistab naine.

"Kus võtmed on?" küsib Simone.

"Köögis tema käes," ütleb naine ja kiirustab tagasi kööki.

Simone hiilib mööda pikka koridorikäiku Benjamini tuppa, püüab hingeldades suud sulgeda, kuid ei saa piisavalt õhku. Põrand nagiseb ta all, ent Josef Ek kõneleb kogu aeg valjuhäälselt köögis ja näib mitte midagi kuulvat. Ta läheb Benjamini arvuti juurde ja lülitab selle kinni. Kuuleb tagasi kiirustades, kuidas selle ventilaatorid pragisema ja suhiseva hakkavad, ja täpselt sel hetkel, kui ta vannituppa lipsab, kostab operatsioonisüsteemi tervitusmeloodia.

Peksleva südamega ootab ta mõned sekundid, väljub vannitoast, vaatab tühjas koridoris ringi ja kiirustab siis kööki. Seal pole kedagi. Põrand on kaetud lauahõbeda ja veriste jalajälgedega.

Ta kuuleb õde-venda Benjamini toas ringi liikuvat. Josef vannub enda ette ja mõned raamatud visatakse põrandale.

"Vaata voodi alla!" hüüab Evelyn hirmunud häälel.

Kostab mütsatusi, mangaraamatute kast rebitakse välja ja Josef turtsub, seal pole kedagi.

"Aita siis," ütleb ta.

"Riiidekapis," oletab Evelyn kiiresti.

"Mis kurat see veel on?" karjub Josef.

Ukse võti lebab tammisel laual, Simone võtab selle ja jookseb tagasi lahti nii vaikselt, kui suudab.

"Oota, Josef," kuuleb ta Evelyni hüüdvat. "Ta on võib-olla teises riiidekapis."

Klaas puruneb ja rasked sammud kõmisevad koridoripõrandal.

Simone astub üle Shulmani keha. Mehe sõrmeotsad liiguvad nõrgalt. Simone paneb pika võtme turvalukku. Tema käsi väriseb kõvasti.

"Josef," hüüab Evelyn meeleheitlikult. "Vaata magamistuppa! Ma arvan, et ta on magamistoas!"

Simone keerab võtit ja kuuleb lukumehhanismi klõpsatust, kui Josef eeskotta tormab ja teda põrnitsema jääb. Poisi kopsudest tõuseb kärimine. Simone kobab meeleheitlikult, kisub, keerab, saab võtme lukus ringi pööratud. Josefil on käes praekahvel. Ta kõhkleb ja tuleb seejärel kiirel sammul Simone poole. Simone käed värisevad nii, et ta ei saa linki alla vajutatud. Noor naine tormab eeskotta, viskub Josefi jalge ette ja püüab teda paigal hoida, karjub poisile, et oodaku. Lõdva liigutusega ja annapoole vaatamata teeb Josef löike Evelyni pealaele. Tüdruk kiljatab. Josef tuleb edasi ja Evelyn kaotab haarde Josefi jalgade ümbert. Simone näeb ukse lahti ja koperdab ülepeakaela välja trepikotta, vannilina libiseb ta kehalt alla, Josef läheneb, kuid peatub, silmitsedes tema alasti keha. Simone näeb, kuidas tema taga määrab Evelyn oma käe kiirelt verrega kokku, mis Shulmanist põrandale voolanud. Tüdruk mäkerdab oma näo ja kaela verega ja kukub siis kokku.

"Josef, ma jooksen verd," karjub ta. "Kallim..."

Ta kõhib ja jääb vait, lamades selili, nagu oleks surnud.

Josef pöördub tema poole ja näeb tema verist keha.

"Evelyn?" ütleb ta hirmunud häälega.

Ta läheb tagasi eeskotta ja kui ta üle tüdruku kummardub, näeb Simone korraga nuga Evelyni käes. Kuidas see hüppab üles nagu primitiivsest löksust. Noatera tungib suure jõuga otse Josefi kahe ribi vahele ja poisi keha muutub kohemaid rahulikuks. Ta paneb pea viltu, vajub külili ja jääb liikumatuks.

Reede varahommik, kaheksateistkümnnes detsember

Kennet möödub kahest naispolitseinikust Danderydi haigla koridori, kes teineteisega pinevalt sosistavad. Nende taga palatis mäletatav noort tüdrukut toolil istumas ja enda ette õhku põrnitsemas. Tema nägu on verrega määritud, juuksedki näevad välja, nagu oleksid nad ühelt hüübinud verrega kaetud. Mustad klibid ümbritsevad valget kaetud rinnakorvi. Ta istub, jalad kergelt sissepoole pööratud, ebateadlikult, tasaselikult. Kennet aimab, et see on Evelyn Ek, sarimõrvar Josef Eki naine. Nagu kuuleks ta Kennetit mõttes oma nime nimetavat, tõstab tüdruk pilgu ja vaatab otsejoones Kennetile otsa. Tema silmad väljendavad muljet lihtsast segust ühtaegu valust ja šokist, kahetsusest ja võidurõõmust. Nii et see mõjub peaaegu nilbena. Kennet pöörab näo instinktiivselt kõrvale tundes, et on tunginud privaatsesse alale, rikkunud mingit tabu. Ta võtab ja ütleb endale kiiruga, et võib olla õnnelik oma pensionäristaatus üle, et ei pea olema see, kes läheb Evelyn Eki juurde, võtab tooli ja kuulab tema vastu teda üle kuulama. Seda, mida tüdrukul on rääkida kasvamisest koos Josef Ekiga, ei peaks ükski inimene olema sunnitud terve elu kaasas kandma.

Halli pikliku näoga politseivormis mees seisab Simone kinnise ukse taga valves. Kennet tunneb teda oma aktiivsete aastate päevilt ära, kuid nimi ei taha meenuda.

"Kennet," ütleb mees. "Kõik korras?"

"Ei."

"Sa aru."

Korraga meenub Kennetile tema nimi, Reine, ja et tema naine sündis ootamatult täpselt pärast nende esimese lapse sündi.

"Reine," ütleb Kennet. "Kas sa tead, kuidas Josef oma õe juurde minna pääses?"

"Paistab, et õde lihtsalt laskis ta sisse."

"Vabatahtlikult?"

"Mitte päriselt."

Ja siis jutustab Reine, et Evelyn rääkinud talle, kuidas ta oli keset ööd läinud, läinud välisukse juurde ja näinud läbi ukse silma politseinik Ola Robinsoni trepil istumas ja magamas. Valve vahetumise ajal oli Evelyn kuulnud Olat kolleegile rääkimas, et tal on kodus väikesed lapsed. Evelyn tahtnud teda äratada, vaid tuli tagasi diivani juurde ja vaatas veel kord üle pildid fotoalbumist, mille Josef oli tema kasti sisse pannud. Pildid olid arusaamatud välgatused elust, mis oli saanud otsa juba tüki aja eest. Evelyn pani albumi tagasi kasti ja juurdles, kas oleks võimalik vahetada nime ja kolida välismaale. Akna juurde minnes ja ribakardinate vahelt välja vaadates arvas ta nägevat kedagi all kõnniteel. Ta tõmbas pea kohe tagasi, otsustas hetke ja piilus siis uuesti. Sadas tihedat lund ja enam ta kedagi ei näinud. Majade vahel rippuv tänavavalgusti kõikus tugeva tuule käes. Evelynil oli kanahak ja ta hiilis välisukse juurde, pani kõrva vastu ust ja kuulatas. Tundus, nagu seisaks keegi otse ukse taga. Josefi ümbruses levis mingi lõhn – viha, põlevate kemikaalide lehk. Nüüd arvas Evelyn korteri seda lõhna tundvat. Ta võis eksida, kuid jäi siiski ukse juurde seisma, silgemata ukse silmast välja vaadata.

Viivu pärast naaldus ta ettepoole ja sosistas ukse suunas:

"Josef?"

Teispool oli vaikne. Evelyn pidi just tagasi korterisse minema, kui kuulis teda ukse taga sosistavat:

"Tee lahti nüüd."

Evelyn püüdis nuuksatust tagasi hoida, vastates:

"Jah."

"Sa arvasid, et pääsed mu käest või?"

"Ei," sosistas Evelyn.

"Sa pead nüüd tegema, nagu ma ütlen."

"Ma ei saa..."

"Vaata läbi ukse silma välja," katkestas vend.

"Ma ei taha."

"Tee seda ikkagi."

Värisedes oli Evelyn ukse poole kummardunud. Tänu läätse lainurale nägi ta trepikoda. Magama jäänud politseinik istus endiselt trepil, kuid nüüd laienes trepimadamel tema all tume vereloik. Silmad olid tünni, kuid ta hingas veel kiiresti. Evelyn nägi, kuidas Josef end ukse-

silma ümara vaatevälja välisääre taha peitis. Vend litsus end trepiküür vastu seina, kuid viskus siis üles ja lõi käega vastu ukse silma. Evelyn tahtis, komistades esikus oma kingadele.

"Tee uks lahti," kamandas Josef. "Muidu ma tapan selle politseiniku helistan naabri uste taga ja tapan nemad ka ära. Ma alustan sellest uksest siin kõrval."

Lühikese viivu jooksul alistus Evelyn saatusele, ta ei jaksanud enesest Tema keha lülitus välja, kui mõistus talle ütles, et ta ilmaski Josefi keha ei pääse. Värisevi käsi keeras ta ukse lukust lahti ja laskis väikevenna sinu Tema ainus mõte oli, et ta pigem sureks, kui laseks vennal veel kedagi tappa.

Reine seletab sündmuste käiku nii hästi, kui suudab, selle põhjal mida ta küsitluse käigus teada sai. Ta oletab, et Evelyn tahtis aidata hõivatud politseinikku ja takistada uusi mõrvu ja tegi seepärast ukse lahti.

"Jacobsson jääb ellu," ütleb ta. "Tüdruk päästis ta, kuuletudes oma vennale."

Kennet raputab pead.

"Mis inimestel küll viga on," lausub ta.

Reine sügab väsinult otsaesist.

"Ta päästis sinu tütre elu," ütleb ta.

Kennet koputab ettevaatlikult Simone palati uksele ja lükkab selle avas. Siis poikvele. Kardinad on ette tõmmatud ja lambid kustutatud. Kennet küssitab pimedusse vaadata. Diivanil silmab ta kedagi, kes võiks olla tema tütar.

"Simone?" küsib ta tasa.

"Ma olen siin, isa."

Hääl tuleb diivani poolt.

"Kas sa tahadki, et siin nii pime oleks? Kas panen tuled põlema?"

"Ma ei jaksa, isa," sosistab Simone veidi aja pärast. "Ma lihtsalt ei jaksa."

Kennet läheb tasasel sammul üle põranda, istub diivani äärel ja paneb käed oma tütre ümber. Simone hakkab kõvasti ja südantlõhestavalt nuuksuma.

"Ükskord," sosistab Kennet tüdrikat patsutades, "kui ma su lasteaia patrullautoga mööda sõitsin, nägin ma sind seal hoovis seismas. Sa olid näoga tara poole ja lihtsalt nutsid. Tatti voolas ninast, sa olid märg ja räpane, ja keegi kasvatajatest ei teinud katsetki sind lohutada. Nad lihtsalt seisid ja jutlesid üksteisega täiesti ükskõiksest."

"Mis sina tegid?" sosistab Simone.

"Jätsin auto seisma ja tulin sinu juurde."

Ta naeratab omaette pimeduses.

"Sa lõpetasid paugupealt nutmise, võtsid mul käest kinni ja tulid minuga kaasa."

Ta jääb vait.

"Mõtlen, kui ma saaksin sind lihtsalt käekõrvale võtta ja siit praegu ära koju viia."

Simone noogutab, nõjatab pea tema õla najale ja küsib siis:

"Kas sa Simist mingeid uudiseid tead?"

Kennet silitab ta põske ja juurdleb hetke, kas peaks tütrele tõtt rääkima või mitte. Arst oli järsul toonil selgitanud, et Shulman oli kaotanud liiga palju verd. Tal on raske ajukahjustus. Pole mingit pääsu, ta ei ärka loomast enam kunagi.

"Nad ei tea veel päris täpselt," lausub ta ettevaatlikult. "Aga..."

Ta ohkab.

"Kallike, midagi head see ei tööta."

Simone vappub nuuksete käes.

"Ma ei jaksa, ei jaksa," nutab ta.

"Nõndaviisi, nõndaviisi... Ma helistasin Erikule. Ta on teel siia."

Simone noogutab.

"Aitäh, isa."

Kennet patsutab teda uuesti.

"Ma tõesti ei jaksa enam," sosistab Simone.

"Ära nuta, sõbrake."

Simone nutab valjusti, soigudes.

"Ma ei jaksa enam..."

Samal silmapilgul avaneb uks ja Erik klõpsab tule põlema. Ta sammub seisejoones üle põranda, istub Simone teisele küljele ja sõnab:

"Kiidetud olgu armas jumal, et sa pääsesid!"

Simone vajutab näo vastu mehe rinnakorvi.

"Erik," ütleb Simone lämbuval häälel vastu mehe mantliesist.

Erik silitab tema pead. Ta näeb väga väsinud välja, kuid tema pilk on selge ja terav. Simone mõtleb, et ta lõhnab kodu järele, ta lõhnab nagu perekond.

"Erik," ütleb Kennet tõsiselt. "Sa pead midagi tähtsat teada saama. Ma näkisin veidi aja eest Aidaga."

"Kas ta ütles midagi?" küsib Simone.

"Ma tahtsin neile teatada, et me võtsime Wailordi ja teised kinni ütleb Kennet. "Ma ei tahtnud, et nad peaksid kikivarvul ringi käima ja kogu aeg kartma."

Erik vaatab talle küsivalt otsa.

"See on pikk jutt, räägime sellest siis, kui meil on aega, aga..."

Kennet tõmbab hinge ja sõnab kareda, väsinud häälega:

"Keegi naine võttis Benjaminiga paar päeva enne tema kadumist kontakti. Ta ütles enese olevat Benjamini tõelise, bioloogilise ema."

Simone vabastab end Eriku embusest ja vaatab Kennetile otsa, puhub ninast tilkuva tati ja küsib häälega, mis on muutunud kogu nutumise heledaks ja tundlikuks:

"Tema tõelise ema?"

Kennet noogutab:

"Aida rääkis, et see naine on andnud talle raha, aidanud teda koduste ülesannetega."

"See on ajuvaba jutt," sosistab Simone.

"Ta oli Benjaminile andnud koguni teise nime."

Erik vaatab Simone ja seejärel Kenneti otsa ning palub siis Kennetil jätkata:

"Noh," ütleb Kennet, "Aida rääkis, et see naine, kes väitis ennast olevat tema ema, olla väitnud, et Benjamini tegelik nimi on Kasper."

Simone näeb, kuidas Eriku nägu kivineb ja tunneb kasvavat ärevust, mis teeb ta täiesti virgeks.

"Mis on, Erik?" küsib ta.

"Kasper?" küsib Erik. "Kas ta nimetas teda Kasperiks?"

"Jah," kinnitab Kennet. "Aida ei tahtnud algul midagi rääkida, ta oli ilmselt Benjaminile lubanud, et..."

Ta katkestab poolelt sõnalt. Erik on läinud näost lubivalgeks ja paistab peaaegu minestavat. Ta tõuseb, taganeb paar sammu, komistab äärepeal lauale, põrkab vastu tugitooli ja lahkub siis palatist.

Reede hommik, kaheksateistkümmnes detsember

Erik jookseb trepist alla haigla vestibüüli, trügib mööda trobikonnast lilledega noortest, tormab üle rāpase pōranda, möōda ratastooliga vanamehest. Mārjad porimatid lirtsuvad tema jalgade all, kui ta peasissekāigu ukseid enda ees lahti lōōb. Ta lāheb kivitreppidest alla, panemata uhele veeloiķe ja pruuni lumelōga, jookseb möōda bussist, otsejoones üle tīnava, madalast pōōsastikust lābi, kuni jõuab külastajate parklasse. Tal on vōti juba kāes, kui ta piki rāpaste sõidukite rivi oma auto poole tormab. Ta keerab ukse lukust lahti, istub, kāivitab auto ja tagurdab nii ākili- telt, et auto külġ kraapab vastu lāhima sõiduki kāngururauda.

Lāline poole Danderydsvāgenile pōōrates on hingamine ikķa veel katkendlik. Ta sõidab suurima lubatud kiirusega, kuid Edsbergi koolini jõudes aeglustab kāiku, möōdub sealt tasakesi, vōtab siis telefoni ja helis- tab Joonale.

"See on Lydia Evers," ütleb ta peaaegu karjudes.

"Kes?"

"Lydia Evers rōōvisķi Benjamini," jātkab Erik tōsiselt. "Ma olen teda maininud, tema andis mu ūles."

"Me kontrollime teda," ūtleb Joona.

"Ma olen teel sinna."

"Anna mulle aadress."

"Ūks maja Rotebros Tennisvāgenil, ma ei suuda numbrit ōelda, aga punane maja ja ūsna suur."

"Oota mind mingi..."

"Ma sõidan otse sinna."

"Āra nūiđ midagi rumalat tee."

"Benjamin sureb, kui ta oma arstimit ei saa."

"Oota mind..."

Erik lõpetab kõne, suurendab pärast raudteed läbi Norrvikeni küttepikerguse järve poole sõites kiirust, teeb pärmivabriku juures hoolimata möödasõidu ja tunneb Coop Forumi poole keerates pulssi meelekohades haamerdavat.

Ta püüab villade rajoonis teed leida ja pargib sama kuuseheki juures kus seisis kümme aastat tagasi, kui pidi koos sotsiaalosakonna sekretäri Lydia juures koduvisiidil käima. Nüüd autost sama maja nähes võib ta peaaegu tunda oma kohalolekut kümme aastat varem. Ta mäletab, kuidas seal ei leidunud ühtki jälge lapsest, ühtki mänguasja aias, mitte midagi mis oleks vihjanud, et Lydia on ema. Teisest küljest jõudsid nad tootud vaevu maja ümber ringi vaadata. Nad olid läinud vaid trepist alla keldrisse ja tagasi, seejärel oli Lydia neile järele sööstnud, nuga käes. Talle meenub, kuidas naine välja nägi, tõmmates noateraga üle oma kõri, lastes mata teda silmist.

Tollest ajast pole palju muutunud. Pitsarestorani asendab küll muu baar ja kõigis aedades seisavad suured sügislehtede ja lumega kaetud batuudid. Erik jätab võtme süütelukku, väljub autost ja jookseb mööda nõlvakut üles. Ta teeb viimasel lõigul kiirkõndi, avab värava ja astub aeda. Nätske lumi katab kollast kõrget heina. Katkise räästarenni all ripuvad jääpurikad. Amplites kõlgub närbunud potililli. Erik kangutab ust ja tunneb, et see on lukus. Ta vaatab mati alla. Mõned mullakakandid vuhivad niiskest nelinurgast betoontrepi poole. Süda vemmeldab rinnus kiiresti. Erik kobab sõrmedega puidust sõrestiku all, kuid ei leia võtit. Ta läheneb ringiga maja tagaküljele, võtab aia alt äärekivi ja viskab selle veranda ukseklaasi pihta. Välimine klaas läheb katki ja kivi pörkab tagasi ruumi sisse. Erik võtab selle uuesti üles ja viskab kõvemini. Nüüd lööb see välja terve aknaruudu. Erik kiirustab kohale, avab ukse ja satub magamistuppa, kus seinu katavad inglite ja India guru Sai Baba pildid.

"Benjamin," karjub ta, "Benjamin!"

Ta hüüab oma poega, kuigi näeb, et maja on maha jäetud: kõik on pime ja paigalseisev, lõhnab kopituse, vana kangamaterjali ja tolmu järele. Ta kiirustab halli suunas, avab keldritrepi ukse, kus talle hoovab vana kole lehk, raske tuha, söestunud puu ja põlenud kummi hais. Ta tormab alla, komistab trepiastmel, lööb õla vastu seina ning saab siis tasakaalu tagasi. Lambid ei tööta, aga kõrgel asetsevate akende peegelduses näeb ta, et kaminatoas märatsevad leegid. Põrand nagiseb ta all. Paljugi paistab juba suitsunud, kuid mõned mööbliesemed tunduvad veel puutumata. Kahhelkattedega laud on vaid pisut suitsunud, lõhnaküünlad kandikul näi-

vat aga kõik sulanud. Erik otsib kobamisi teed ukse juurde, mis viib teise eldrituumini. See istub lõdvalt hingedel, sisemine pool täiesti söestunud.

"Benjamin," lausub ta kartlikul häälel.

Tuhka keerleb ta näole ning ta pilgutab kipitavaid silmi. Keset põrandal seisavad jäänused puurist, mis oluks piisavalt suur, et inimest mahutada.

"Erik," hõikab keegi ülaltpoolt.

Ta seisatab ja kuulatab. Seinad nagisevad. Laeplaatide põlenud osi langeb põrandale. Erik läheb aeglaselt trepi poole. Eemalt kostab koera haukumist.

"Erik!"

See on Joona hääl. Ta viibib majas. Erik läheb trepist üles. Joona vaatab talle mureliku näoga otsa.

"Mis on juhtunud?"

"Keldris oli tulekahju," kostab Erik.

"Ega midagi muud?"

Erik teeb ebamäärase žesti keldri suunas:

"Mingid puurijäänused."

"Mul on koer kaasas."

Joona kiirustab läbi koridori halli ja teeb ukse lahti. Ta lehvitab mündris koerajuhile, kelleks on naine, tumedad juuksed tugevasse patsi paletatud. Otse tema kannul tuleb must labrador. Naine tervitab Erikut noogutusega, palub neil väljas oodata, ning istub siis koera ette ja räägib hommaga. Joona proovib Erikut endaga kaasa välja meelitada, kuid annab alla, taibates, et see tal ei õnnestu.

Lükkiv must koer liigub innukalt majas ringi, püüdlilikult nuuskides ja kiirelt hingeldades, ning otsib edasi. Koera kõht liigub lõõtsutamise taktiliselt. Ta otsib süstemaatiliselt läbi toa toa järel. Erik seisab endiselt esikuhallis. Tal iiveldab ja on korraka tunne, et peab oksendama, ning ta lahkub majast. Kaks politseinikku seisavad ja vestlevad mikrobusi juures. Erik läheb läbi väravate, edasi mööda kõnniteed oma auto poole, seisatab ning võtab välja karbikese papagoi ja pärismaalasega. Ta seisab, laegas käes, läheb seejärel kanalisatsioonikaevu juurde ja kallab karbi sisu selle võre vahelt alla. Tema laupa katab külm higi, ta niisutab huuli, nagu tahaks pärast pikka vaikimist midagi öelda, ning laseb siis tagantjärele kukkuda karbilgi, kuuldes veel selle vettejõudmise plärtsatust.

Kui ta aeda tagasi jõuab, seisab Joona endiselt maja ees. Ta kohutab Eriku pilku ja raputab pead. Erik läheb majja. Koerajuht põlvitab maha patsutades labradori kaelale ja loperdavale põsenahale.

"Kas te keldris käisite?" küsib Erik.

"Loomulikult käisime," vastab naine tema poole vaatamata.

"Sisemises ruumis ka?"

"Jah."

"Koer võib-olla ei saa kogu selle tuha pärast jälge üles võtta."

"Rocky võib märgata laipa vee all kuuekümnemeetri sügavusest," lausub naine.

"Ja elusaid inimesi?"

"Kui siin oleks kedagi olnud, oleks Rocky ta üles leidnud."

"Aga te pole veel õues käinud," ütleb Joona, kes on Eriku kannul seistnud.

"Ma ei teadnud, et me peaksime," lausub koerajuht.

"Aga peaksite küll," vastab Joona lühidalt.

Naine kehitab õlgu ja tõuseb püsti.

"Tule nüüd," ütleb ta kumedal, kahedal häälel koerale. "Tule siia! Lähme vaatama? Lähme vaatama?"

Erik läheb nende kannul välja, trepist alla ja ümber maja. Must labrador hekseldab edasi-tagasi üle metsistunud rohu, nuusib ümber vee tünni, mille pinnale on tekkinud läbipaistmatu jääkiht, otsib vanade viijapuude ümbrusest. Taevast on tume ja sombune. Erik märkab, et naaber on süüdanud puu külge kinnitatud erksavärvilised elektrituled. Ohk on külm. Politseinikud on läinud mikrobussi istuma. Joona hoidub kogu aeg naise ja koera lähedusse, näidates aeg-ajalt mingisse suunda. Erik järgneb neile maja taha. Korraga tunneb ta ära künka aia kõige kaugemas nurgas. See on koht tollelt fotolt, mõtleb ta. Pildilt, mille Aida Benjamin enne poisi kadumist saatis. Erik hingab raskelt. Koer nuusutab kompostihunniku ümbrust, läheb edasi künka juurde, nuusib seal, hingeldab kõnnib tiiru ümber selle, nuusutab madalate põõsaste alt ja teistpoolset pruuni piirdetara, pöördub tagasi, kiirustab edasi ümber lehekorvi väikesesse ürdiaeda. Tokikesed seemnepakikestega annavad teada, mis taimed millisesse peenrasse on istutatud. Must labrador niuksatab murelikult ja heidab siis keset väikest põllulappi maha, otse keset märga üleskünnitud mullavälja. Koera keha väriseb erutusest ja koerajuhi nägu paistab looma kiites väga kurvana. Joona keerab kannalt ringi, tuleb jooksmata jääb Eriku ees seisma ega lase teda põlluväljale. Erikul pole aimugi, mida

ta karjub, mida ta teha püüab, kuid Joona võtab ta endaga kaasa, platsiltemale, aiast ära.

"Ma pean teada saama," ütleb Erik värisevi hääli.

Joona noogutab ja kostab tasa:

"Koer markeeris, et maa sees on inimese surnukeha."

Erik vajub vastu elektrikilpi toetudes kõnniteele kokku; jalad, sääred, kogu keha kaob tema teadvusest, ta näeb politseinikke valvebussist väljast, kummalgi labidas käes, ja paneb siis silmad kinni.

Erik Maria Bark istub üksi Joona Linna autos ja piidleb läbi tuuleklaasi piki Tennisvägenit välja. Mustavad puuvõrad püüavad kinni rippuvate teevalgustite vihud. Mustad, haralised oksad vastu tumedat talvetaevast. Puit kuivab, nagu ja pea valutavad. Ta sosistab midagi omaette, väljub siis autost, astub üle plastist piirdelintide ja kahlab seejärel kõrges külmavõetud rohus ümber maja. Joona seisab ja silmitseb labidatega mundrimehi. Nad töötavad rusutud vaikuses, peaaegu mehaaniliste liigutustega. Terve põllulapp on üles kaevatud, sellest on järel vaid suur neljakandiline auk. Plastist riidepalakal lebavad mullased riideräbalad ja konditükid. Labidate hääli jätkub, metall kõlksub vastu kivi, labidate kühveldamistegevus hakkab ja politseinikud sirutavad selga. Erik läheneb aeglaselt, raskel vastumeelsel sammul. Ta näeb Joonat ringi pööravat ja kogu oma väsinud näoga naeratavat.

"Mis on?" sosistab Erik.

Joona läheb talle vastu, otsides tema pilku, ja lausub:

"See ei ole Benjamin."

"Kes see on?"

"Laip on lebanud seal vähemalt kümme aastat."

"Laps?"

"Võib-olla viieaastane," vastab Joona ja tema selga läbib värin.

"Nii et Lydial siis ikkagi oli poeg," lausub Erik summutatult.

Laupäeva ennelõuna, üheksateistkümnnes detsember

Sajab tihedat lörtsilund, politseimaja lähedal jalutusväljakul sagib edasi tagasi üks koer. Ta haugub innukalt lumesaju peale, liigub õnnelikult helveste vahel, ampsib õhku ja raputab kasukat. Looma nägemine paneb Eriku südame kokku tõmbuma. Ta on unustanud, mis tunne on nälga olemas olla, taipab ta. Ta on unustanud, kuidas oleks mitte kogu aeg mõelda elust ilma Benjaminita.

Tal iiveldab ja käed värisevad abstinentsist. Peaaegu terve ööpäev pole ta võtnud ühtki tabletti ega öösel üldse maganud.

Politseimaja peasissekäigu juurde minnes mõtleb ta vanadele kuduja naistele, kellele Simone ühel naiskäsitöö näitusel tema tähelepanu juhiti. Nad olid nagu pildid taeva laotusest sellistel päevadel nagu täna: tihedat pilvised, hallitupsulised.

Simone seisab ülekuulamistoa ukse taga koridoris. Erikut tulemas nähes kõnnib ta talle vastu ja võtab tema käed oma pihku. Mingil põhjusel muudab see žest mehe tänulikuks. Simone paistab kahvatu ja tühikäalukas.

"Sa ei pea kaasa tulema," sosistab naine.

"Kennet ütles, et sa tahad seda," vastab Erik.

Simone noogutab vaevumärgatavalt.

"Ma olen lihtsalt nii..."

Ta jääb vakka ja kõhatab paar korda.

"Ma olin sinu peale pahane," lausub ta rahulikult.

Tema silmad on niisked ja punaseks nutetud.

"Ma tean, Simone."

"Sul on vähemalt su tabletid," torkab naine.

"Jah," vastab Erik.

Simone pöörab kõrvale ja jääb aknast välja pörnitsema. Erik silmitseb tema saledat keha, kõvasti teineteise ümber pigistatud käsivarsi. Naisel on kanahakk, aknaalustest õhutuspiiludest puhub sisse kõle tuul. Ülekuulamistoa uks avaneb ja turske politseivormis naine kutsub nad tasasel häälel sisse.

"Palun, te võite nüüd tulla."

Naine naeratab malbelt roosade läikivate huultega.

"Minu nimi on Anja Larsson," ütleb ta Erikule ja Simonele. "Mina võtan vastu teie ütlused tunnistajatena."

Naine ulatab oma hoolitsetud ümara käe. Tema küüned on pikad ja punaseks lakitud, ülemist serva katmas särav riba.

"Minu meelest loob see natuke jõulumeeleolu," lausub ta rõõmsalt oma küünte kohta.

"Kena," kostab Simone pisut hajameelselt.

Joona Linna istub juba ülekuulamistoa. Ta on oma pintsaku toolile riputanud. Heledad juuksed on turris ja paistavad pesemata. Ta pole ka habet ajanud. Kui nad tema vastas istet võtavad, heidab ta Erikule täise, mõtliku pilgu.

Simone kõhatab vaikselt ja võtab lonksukese veeklaasist. Seda lauale tagasi asetades riivab ta Eriku kätt. Nende pilgud kohtuvad ja Erik näeb, kuidas naine huultega hääletult "vabandust" ütleb.

Anja Larsson asetab nende vahele lauale digidiktofoni, vajutab salvestusnuppu, kontrollib, kas punane lambike ikka põleb, ja teeb seejärel lühidalt teatavaks aja, kuupäeva ja loetleb isikud, kes ruumis viibivad. Siis peab ta lühikese pausi, paneb pea viltu ja ütleb heleda sõbraliku häälega:

"Nii, Simone, me sooviksime nüüd hea meelega kuulda teie tunnistust üle-eile õhtul teie kodus Luntmakargatanil toimunu kohta."

Simone noogutab, vaatab Erikule otsa ja langetab seejärel pilgu.

"Ma... ma olin kodus ja..."

Ta vakatab.

"Kas olite üksi?" küsib Anja Larsson.

Simone raputab pead.

"Sim Shulman oli minu pool," vastab ta neutraalselt.

Joona märgib midagi oma kaustikusse.

"Oskate te öelda, mil moel Josef ja Evelyn Ek teie juurde sisse pääsesid?" küsib Anja Larsson.

"Ma ei tea päris täpselt, sest ma olin siis duši all," sõnab Simone aeglaselt ja punastab viivuks üle terve näo. Puna kaob peaaegu kohe, kuid jääb naise palgeile elava kuma.

"Ma seisin parajasti duši all, kui Sim mulle hüüdis, et uksekell heliseb... Ei, oot, ta hüüdis hoopis, et mu mobiil heliseb."

Anja Larsson kordab:

"Te olite parajasti duši all ja kuulsite Sim Shulmani hüüdvat, et mu mobiil heliseb."

"Jah," sosistab Simone. "Ma palusin tal vastu võtta."

"Kes helistas?"

"Ma ei tea."

"Aga ta võttis vastu?"

"Ma usun küll, ma olen peaaegu kindel."

"Mis kell siis oli?" küsib korraga Joona.

Simone võpatab, nagu poleks meest enne märganud, nagu ei tunneks ära tema häält.

"Ma ei tea," vastab ta vabandavalt, nagu Joona poole pöörates.

Mees ei naerata, vaid käib peale:

"Umbkaudu."

Simone kehitab õlgu ja ütleb põiklevalt:

"Viis."

"Mitte neli?" küsib Joona.

"Mis sa sellega mõtled?"

"Ma lihtsalt tahan teada," kostab Joona.

"Te ju teate seda juba," ütleb Simone Anjale.

"Niisiis viis," ütleb Joona kellaaega üles märkides.

"Mida te tegite enne, kui duši alla läksite?" küsib Anja. "Lihtsam on aegu meenutada, kui terve päev punkthaaval läbi võtta."

Simone raputab pead, paistab väga väsinud, peaaegu loid. Ta ei vaata Eriku poole. Mees istub vaikides tema kõrval, süda kloppimas.

"Ma ei teadnud," ütleb ta korraga ning jääb uuesti vait.

Simone heidab tema poole kiire pilgu. Mees teeb taas suu lahti.

"Ma ei teadnud, et sul oli Shulmaniga..."

Simone noogutab.

"Aga oli, Erik. Nii oli."

Mees vaatab tema poole, siis naispolitseiniku ja Joona suunas.

"Vabandust, et ma katkestasin," kogeleb ta.

Heatahtlikul toonil pöördub Anja taas Simone poole.

"Jätkake, rääkige meile, mis juhtus, Sim Shulman hüüdis, et helistatakse..."

"Ta läks eeskotta ja..."

Simone jääb vait ja parandab seejärel veel kord:

"Ei, nii see polnud. Ma kuulsin, kuidas Sim ütles: "Ja nüüd heliseb uksekell ka," või midagi taolist. Ma käisin duši all ära, kuivatasin, avasin ettevaatlikult ukse ja märkasin..."

"Miks ettevaatlikult?" pärib Joona.

"Mida?"

"Miks sa ukse ettevaatlikult avasid, mitte nii, nagu tavaliselt?"

"Ma ei tea, ma tundsin, et õhus oli midagi, ähvardav tunne... Ma ei oska seda seletada."

"Kas sa kuulsid enne midagi?"

"Ma ei usu."

Simone põrnitseb enda ette.

"Jätkake," palub Anja.

"Ma nägin uksepilust ühte tütarlast. Koridoris seisis noor naine, ta vaatas mulle otsa, tundus hirmunud ja andis mulle märku, et ma peituksin."

Simone kibrutab otsaesist.

"Ma läksin eeskotta ja nägin Simi... põrandal maas lamamas... seal oli nii palju verd ja pidevalt voolas juurde, tema silmalaud värisesid ja ta püüdis käsi liigutada..."

Simone hääl muutub karedaks ja Erik märkab, et naine võitleb nutuga. Ta tahaks abikaasat lohutada, teda toetada, ta kätt hoida või teda kallistada. Aga ta ei tea, kas naine tõukaks ta eemale või vihastaks, kui ta katsed teeks.

"Kas teeme vaheaja?" küsib Anja leebelt.

"Ma... ma..."

Simone katkestab ja tõstab tugevasti värisevate kätega veeklaasi huu-
le. Ta neelatab valjusti ja pühib silmi.

"Välisuks oli lukus, see oli turvalukk," jätkab ta juba kindlamal hää-
lel. "Tüdruk ütles, et Josefil on võti köögis, nii et ma hiilisin Benjamini
tuppa ja panin arvuti käima."

"Te panite arvuti käima. Miks ometi?" küsib Anja.

"Ma tahtsin, et ta arvaks, et ma olen seal toas, et ta nagu kuuleks
arvuti häält ja tormaks sinna."

"Kellest te räägite?"

"Josefist," vastab Simone.

"Josef Ekist?"

"Jah."

"Kust te teadsite, et see tema on?"

"Siis ma veel ei teadnudki."

"Sa aru," ütles Anja. "Jätkake."

"Ma panin arvuti käima ja peitsin ennast vannituppa. Kui ma kuulsin kuidas nad Benjamini tuppa lähevad, hiilisin ma kööki ja võtsin võimevõimetest kohtadest, et teda kinni pidada, ma kuulsin neid, aga ma arvasin, et ma riivasin eeskojas mingit pilti, sest korraga oli Josef mul järel. Tüdruk püüdis teda peatada, ta rippus Josefi jalgade küljes ja..."

Simone neelatab raskelt.

"Ma ei tea, Josef sai ta lahti raputada. Ja siis teeskles tüdruk, et ta noaga haavata saanud, ta mäkerdas end Simi verega kokku, heitis pikalt ja mängis surnut."

Hetkeks saabub vaikus. Kuuldub, nagu oleks Simonel raskusi hingamisega.

"Jätkake, Simone," kannustab Anja vaikselt.

Simone noogutab ja räägib lühidalt:

"Josef nägi teda, läks tagasi, ja kui ta alla kummardus, lõi tüdruk talle noa külje sisse."

"Kas nägite, kes Sim Shulmani pussitas?"

"See oli Josef."

"Kas te nägite seda?"

"Ei."

Toas jääb vaikseks.

"Evelyn Ek päästis mu elu," sosistab Simone.

"Soovite te midagi lisada?"

"Ei."

"Siis ma tänan teid koostöö eest ja kuulutan ülekuulamise lõppenuks," tõmbab naine otsad kokku ja sirutab jõululumiselt sätendava käe et salvestus välja lülitada.

"Oota," lausub Joona. "Kes sinu mobiilile helistas?"

Simone vaatab justkui unesegaselt tema poole. Tundub, nagu oleks ta Joona kohaloleku taas ära unustanud.

"Kes helistas sinu mobiilile?"

Simone raputab pead.

"Ma ei tea, ma ei tea isegi, kuhu mu mobiil sai, ma..."

"Pole viga," lausub Joona rahulikult. "Küll me üles leiame."

Anja Larsson ootab hetke, vaatab küsiselt nende poole ja lülitab siis diktofoni välja.

Kellelegi otsa vaatamata tõuseb Simone toolilt püsti ja läheb vaikselt aknast välja. Erik noogutab kiirelt Joonale ja järgneb siis naisele.

"Oota," ütleb ta.

Simone seisatab ja pöörab ümber.

"Oota, ma tahan ainult..."

Erik jääb vait, nähes naise alasti, haavatavat nägu, kahvatuid korgitarva tedretähti, laia suud ja helerohelisi silmi. Sõnatult embavad nad teineteist väsinult ja kurvalt.

"Pole midagi," ütleb Erik, "pole midagi."

Ta suudleb naise juukseid, punablondide lokkis juukseid.

"Ma ei tea enam midagi," sosistab Simone.

"Ma võin järele kuulata, kas neil on vaba tuba, et sa saaksid puhata."

Simone vabastab end tasakesi mehe embusest ja raputab pead.

"Ma otsin oma mobiiltelefoni üles," sõnab ta tõsiselt. "Ma pean teada teadma, kes helistas, kui Shulman kõne vastu võttis."

Joona tuleb ülekuulamistoast, pintsak üle ühe õla rippu.

"Kas telefon on siin politseimajas?" küsib Erik.

Joona noogutab Anja Larssonile, kes on teel liftide poole kaugemal koridorinurgas.

"Seda peaks Anja teadma," vastab ta.

Erik hakkab just naispolitseinikule järele jooksmas, kui Joona teeb kiirega peatava liigutuse. Ta võtab välja oma mobiili ja valib lühinumbri.

Nad näevad, kuidas naine seisatab ja vastu võtab.

"Meil on sinult mõningaid pabereid vaja, mu aare," ütleb Joona kergel toonil.

Pahural ilmelt pöördub naine tagasi ja nad hakkavad talle vastu minema.

"Anja oli tõeline atleet, enne kui ta siin tööle hakkas," ütleb Joona. "Erakordne ujuja, liblikas, tuli olümpiamängudel kaheksandaks..."

"Mis paberit sul vaja oli? Kemp supaberit?" hõikab Anja.

"Ära nüüd pahanda, et..."

"Sa ajad liiga palju jama suust välja."

"Ma lihtsalt uhkustan sinuga natuke."

"Jajah," lausub naine muiates.

"On sul nimekiri esemetest, mille me laborisse viisime?"

"See pole valmis – pead alla sõitma ja järele vaatama."

Nad lähevad Anja kannul tagasi liftide juurde. Terastrass müriseb üla ja liftikabiin nagiseb, kui nad alla sõidavad. Anja läheb kolmandal korral maha ja lehvitab neile vahetult enne uste sulgumist.

Nullkorrusel kantseleis istub pikk mees, kes meenutab Erikule sugulast. Nad lähevad kiiresti läbi mingi koridori, kus on uksed, koolutustahvlid ja tulekustutid pleksiklaasist kastides. Laboratooriumikonnas on tunduvalt valgem ja enamik inimesi on riietatud arstikindlusega. Joona kätleb ühe väga paksu mehega, kes esitleb end Erixonina ja juhib nad edasi järgmisse tuppa. Teraskattega lauale on laotud ritta terve hulk esemeid. Erik tunneb need ära. Kaks kööginuga mustade plekkidega, asetatud kumbki eraldi metallkaussi. Ta näeb tuttavat käterätti, etikuvaipa, mitut paari kingi ja Simone mobiiltelefoni plastist kotikeses.

Joona osutab telefonile:

"Me tahame seda vaadata. On see valmis?"

Paks mees läheb nimekirja juurde, mis on esemete kõrvale paigutatud. Ta sirvib listi läbi ja ütleb viivitusega:

"Ma usun küll. Jah, mobiiliga on väljastpoolt kombes."

Joona võtab telefoni plastkotikesest välja, pühib selle paberitükiga üle ja ulatab muretult Simonele. Naine otsib keskendunud ilmel välja kõnede nimekirja, pomiseb midagi, katab käega suu ja summutab karjatuse, mis numbrinäitu nähes tema kurgust kerkib.

"See... see on Benjamin," kogeleb ta. "Viimane kõne tuli Benjaminilt!"

Kõik rüselevad telefoni ümber. Benjaminini nimi vilgub paar korda, siis saab mobiili aku tühjaks.

"Kas Shulman rääkis Benjaminiga?" küsib Erik kõrgendatud häälel.

"Ma ei tea," vastab naine haledalt.

"Aga tema võttis vastu, või kuidas? Ainult seda tahan teada."

"Ma olin duši all ja ma arvan, et ta võttis telefoni enne vastu, kui ta..."

"Sa näed ju kuradi päralt, kas kõne on vastamata või..."

"Ei olnud vastamata," katkestab Simone. "Aga ma ei tea, kas Sim jõudis midagi kuulda või öelda, enne kui ukse Josefile lahti tegi."

"Ma ei taha häält tõsta," ütleb Erik end vaevaga rahulikuks sundides.

"Aga me peame teada saama, kas Benjamin ütles midagi."

Simone pöördub Joona poole:

"Kas kõik mobiilikõned hoitakse tänapäeval alles?" küsib ta.

"Võib võtta nädalaid, et kõneeristust teha," vastab too.

"Aga..."

Erik paneb käe Simone käsivarrele ja ütleb:

"Me peame rääkima Shulmaniga."

"Seda ei saa ju, ta on ju koomas," vastab naine ärritatult. "Ma ju ütlesin, et ta on koomas!"

"Tule minuga kaasa," ütleb Erik Simonele ja lahkub ruumist.

Laupäeva pärastlõuna, üheksateistkümnnes detsember

Simone istub Eriku kõrval autos, vaadates aeg-ajalt tema poole ja pöörates seejärel pilgu uuesti läbi tuuleklaasi välja. Tee siugleb mööda ja ära, keskel pruunist lumelopast vall. Autod liiguvad nende ees lõputute vilkuvate ridadena. Tänavavalgustid vilksavad monotoonselt neid mööda. Simone ei lausu sõnagi prügi kohta tagaistmel ja põrandal ja gade juures: seal vedeleb tühje veepudeleid, limpsipurke, pitsakarp, ajalehti, papptopse, salvrätte, tühje kartulikrõpsude kotte ja kommipabereid.

Erik sõidab sujuvalt Danderydi haigla poole, kus Sim Shulman koomas lamab, ja teab juba täpselt, mida kohale jõudes teha. Ta heidab pilgu Simonele, naine on kõhnemaks jäänud ja hoiab suunurki kurvalt ja murelikult allapoole. Ise tunneb ta end peaaegu hirmuäratavalt kesken-dununa. Viimaste päevade sündmused rulluvad tema ees lahti jäise selgusega, justnagu väljavalgustatutena. Ta arvab mõistvat kogu olukonda, kuhu ta koos oma perega sattunud on. Enne Krabiriigist mööda sõitmist hakkab ta Simonele selgitama:

"Kui me aru saime, et see ei saanud Josef olla, kes Benjamini röövis, käskis Joona mul mälus sobrada," ütleb ta keset autos valitsevat vaikust. "Ja ma hakkasin oma minevikku läbi sõeluma, et leida kedagi, kes tahaks mulle kätte maksta."

"Mis sa leidsid?" küsib Simone.

Silmanurgast näeb Erik, kuidas naine näo tema poole keerab. Ta teab, et Simone on valmis kuulama.

"Ma leidsin selle hüpnooteraapia grupi, kelle ma pidin maha jätma. See oli kõigest kümme aastat tagasi, aga ma ei mõtle nende peale kunagi, see asi oli niivõrd lõpetatud," ütleb ta. "Aga nüüd, püüdes meenutada tundust, nagu poleks rühm kunagi laiali läinudki, nagu nad oleksid lihtsalt kõrval oma aega oodanud."

Erik näeb, kuidas Simone noogutab. Ta püüab rääkida, seletada naisele teooriaid, mis tal seoses hüpnootisigrupiga olid olnud, kõnelda pingetest, mis selle liikmete vahel valitsesid, tasakaalustamisest, mida ta ise oli jälginud, ja purunenud usaldusest.

"Kui ma olin kõik nassu keeranud, andsin ma lubaduse, et ei hüpnootiseeri enam kunagi."

"Jah."

"Aga siis ma murdsin seda lubadust, kuna Joona veenis mind, et see on ainus viis, kuidas Evelyn Eki päästa."

"Arvad sa, et tema hüpnootiseerimise pärast see kõik meiega juhtuski?"

"Ma ei tea..."

Erik vakatab ja ütleb siis, et see võis äratada uinunud viha, viha, mida talutas seni võib-olla vaid lubadus mitte kunagi enam hüpnootiseerida.

"Kas sa mäletad Eva Blaud?" jätkab Erik. "Ta pendeldas aina psühhootilise seisundi piirimail. Sa tead, et ta ähvardas mind, ütles, et hävitab mu elu."

"Ma ei saanudki aru, miks," kostab Simone tasa.

"Ta kartis kedagi, ma pidasin seda paranoiaks, aga nüüd ma olen peaaegu kindel, et Lydia teda päriselt ähvardas."

"Isegi paranoilisi inimesi võidakse jälitada," märgib Simone.

Erik keerab sisse Danderydi haigla sinise laialipillutatud hoonete-kompleksi. Vihm peksleb vastu tuuleklaasi.

"See võis isegi Lydia olla, kes teda näost löikis," lausub Erik peaaegu teendale.

Simone võpatab.

"Kas teda löigati näost?" küsib ta.

"Ma arvasin seni, et ta tegi seda ise, see on ju tavaline asi," ütleb Erik. "Ma arvasin, et ta löikas oma ninaotsa ise ära meeleheitliku sooviga tunda midagi muud, et pääseda sellest, mis tegelikult valu tegi..."

"Oota, oota väheke," katkestab Simone vapustatult. "Kas tal löigati nina ära?"

"Ninaots."

"Mina ja isa leidsime ühe poisi, äralõigatud ninaotsaga. Kas isa jõudis rääkida? Keegi oli poissi ähvardanud, teda hirmutanud ja talle liiga teinud, sellepärast, et ta Benjamini piinas."

"See on Lydia."

"See, kes Benjamini röövis?"

"Jah."

"Mida ta tahab?"

Erik vaatab talle tõsiselt otsa.

"Osakest sellest sa juba tead," lausub ta. "Lydia tunnistas hüpnoloog et tal on poeg Kasper, keda ta hoiab keldris puuris ja sunnib sööma tennened toitu."

"Kasper?" kordab Simone.

"Kui te rääkisite, mida Aida oli öelnud – et keegi naine oli Benjamin Kasperiks kutsunud, teadsin ma hoobilt, et see on Lydia. Ma sõitsin tema maja juurde Rotebros ja murdsin sisse, aga seal polnud kedagi, maja oli maha jäetud."

Ta sõidab kiiresti mööda pargitud autode ridadest, kuid kohti pole nii keerab ta otsa ringi ja sõidab sissepääsu poole.

"Keldris oli olnud tulekahju, aga see oli ise ära kustunud," jätkab Erik. "Ma oletan, et see oli süütamine, aga suure puuri jäänused olid endiselt alles."

"Aga mingit puuri ju polnudki," ütleb Simone. "See tõestati ju ära, et tal polnud kunagi ühtki last olnud."

"Joonas tõi sinna laibakoera, kes leidis aiast kümme aastat tagasi matutud lapse jäänused."

"Jumal küll," sosistab Simone.

"Jah."

"See oligi ju siis..."

"Ma arvan, et ta tappis lapse keldris, kui sai aru, et on paljastatud," ütleb Erik.

"Nii et sul oli kogu aeg õigus," sosistab Simone.

"Paistab nii."

"Kas ta tahab Benjamini ära tappa?"

"Ma ei tea... Ta mõtleb arvatavasti, et see kõik oli minu süü. Kui ma ei oleks teda hüpnotiseerinud, oleks ta võinud lapse ellu jätta."

Erik jääb vait ja mõtleb Benjamini häälele, kui poeg talle helistas. Kuidas poiss püüdis mitte hirmu välja näidata, ja kuidas ta tondilossi rääkis. See pidi olema Lydia tondiloss. Seal oli naine üles kasvanud, seal oli ta toime pannud oma ahistamise, ja ilmselt ka ise ahistamise ohvriks langenud. Ja kui ta Benjamini tondilossi ei viinud, võis ta poisil viia kuhu iganes.

Erik pargib auto Danderydi haigla peasissekäigu juurde, ei näe vaeva auto lukustamise ega parkimistasu maksmisega. Nad kiirustavad mööda nukrameelsest lund täis purskkaevust, mööduvad mõnest hommiku-

mantlis lõdisevast suitsetajast, jooksevad sisse suhisevatest udest ja sõidavad liftiga korrusele, kus lamab Sim Shulman.

Palatis lõhnab raskelt kõigi sinna toodud lillede järele. Suured lõhnad kimbud seisavad aknal vaasides. Laual lebab bukett koos kaardikese ja kirjadega vapustatud sõpradelt ja kolleegidelt.

Erik silmitseb meest haiglavoodis, sisselangenud põski, nina, silmaluge. Kõhu liigagi korrapärasest liikumist respiraatori ohkivas rütmis. Ta süübib permanentses vegetatiivses seisundis, teda hoiavad elus aparaadid, alles palatis, ja ta ei saa enam kunagi ilma nendeta. Hingamisvoolik on viidud kurgu alla tehtud sisselõike kaudu tema hingetorusse. Toitu saab ta kõhunahale tehtud ava, otse makku viiva sondi kaudu, pidurdusballon kõhuõõnes.

"Simone, sa pead temaga rääkima, kui ta üles ärkab, ja..."

"Teda ei saa äratada," katkestab Simone kimedal häälel. "Ta on koomas, Erik, aju on verekaotuse tõttu kahjustatud, ta ei ärka enam kunagi, ta ei hakka enam kunagi rääkima."

Naine kuivatab põsilt pisaraid.

"Me peame teada saama, mida Benjamin talle..."

"Lõpeta!" hüüab naine ning purskab valjusti nutma.

Medõde kiikab palatisse, näeb Erikut Simone vappuvat keha embavat ja jätab nad rahule.

"Ma teen talle zolpideemisüsti," sosistab Erik naisele juustesse. "See on tugev uinuti, mis võib inimesi komatoossest seisundist üles äratada."

Ta tunneb, kuidas naine pead raputab.

"Millest sa räägid?"

"See toimib ainult väga lühiajaliselt. Unerohi aeglustab ajus koomast põhjustatud hüperaktiivseid protsesse."

"Kas ta ärkab siis üles? Mõtled sa seda?"

"Ta ei parane kunagi, tal on raske ajukahjustus, Sixa, aga selle unerohu abil võib ta mõneks sekundiks üles ärgata."

"Mida ma tegema pean?"

"Mõnikord suudavad seda medikamenti saanud patsiendid öelda mõne sõna, mõnikord ainult korra vaadata."

"See ei ole lubatud – või kuidas?"

"Ma ei mõtlegi luba küsida, ma kavatsen seda lihtsalt teha, ja sina pead temaga rääkima, kui ta üles ärkab."

"Tee kähku," ütleb Simone.

Erik kiirustab minema, et tuua vajalikud vahendid. Simone läheb Shulmani voodi kõrvale ja võtab tema käe. Ta vaatab meest. Tolle nägu on rahulik. Tumedad, jõulised jooned on lõdvestusest peaaegu silenenud. See tavaliselt nii irooniline, sensuaalne suu mõjub mittemidagiütleva. Isegi tema tõsiduskorts on mustade kulmude vahelt kadunud. Simone silitab ta laupa. Mõtleb, et ta hakkab galeriis jätkuvalt mehe teoseid näitusele panema, et tõeliselt hea kunstnik ei sure tegelikult kunagi.

Erik tuleb tagasi palatisse. Sõnatult läheb ta Shulmani juurde, ja ukse ukse poole seistes tõmbab asjalikult üles mehe haiglasärgi varruka.

"Oled sa valmis?" küsib ta.

"Jah," vastab Simone. "Ma olen valmis."

Erik ühendab süstla veenisise kateetriga ja vajutab selle siis aeglaselt kollakast vedelikust tühjaks. Õliselt seguneb see selge tilgutist tulev vedelikuga ja kaob siis küünarlohus oleva nõela kaudu Shulmani veeniringesse. Erik pistab süstla taskusse, nõõbib oma jaki lahti ja kinnitab Shulmani rinnal olevad elektroodid oma rinnale, võtab tema nimetissõrmest näpitsa ja paneb endale sõrme otsa ning asub siis Shulmani nägu jälgima.

Absoluutselt mitte midagi ei juhtu. Shulmani kõht tõuseb ja lasub korrapäraselt ja mehhaaniliselt respiraatori taktis.

Eriku suu kuivab ja ta tunneb, et tal hakkab külm.

"Kas lähme ära?" küsib Simone mõne aja pärast.

"Oota," sosistab Erik.

Käekell tiksus aeglaselt. Aknal poetab üks lill vaikselt kroonlehe. Kuulab krabinat, kui see põrandale kukub. Kusagilt kaugemalt palatist kõlab naise naer.

Shulmani kehast kuuldub veidrat suhinat, justnagu puhuks poikve aknast sisse nõrk tuuleõhk.

Simone tunneb, kuidas higi nõrgub käenlaalustest mööda keha alla. Ta adub, et on olukorras päästmatult, klaustrofoobiliselt kinni. Tegelikult tahaks ta palatist välja tormata, kuid ta ei suuda enam kiskuda pilku Shulmani kaelalt. Võib-olla talle ainult näib, kuid Simonele paistab korraga, et jõuline tuiksoon mehe kaelal tiksus kiiremini. Erik hingab raskelt, ja Shulmani kohale kummardudes tundub ta närvis, hammustab alahuulde ja vaatab uuesti kella. Midagi ei juhtu. Respiraator visiseb metaliselt. Keegi möödub palatiuksest. Kärud rattad krigisevad mööda, ja siis jääb palatis jälle vaikseks. Ainus hääl tuleb masina rütmilisest töötamisest

Korraga kuuldub nõrk kriipiv heli. Simone ei mõista, kust see tuleb. Erik on paar sammu kõrvale astunud. Kriipiv heli jätkub. Simone saab aru, et see peab kostma Shulmani poolt. Ta läheneb voodile ja näeb, kuidas mehe nimetissõrm liigub vastu sirgekestõmmatud voodilina. Naine tunneb pulssi kiirenevat ja hakkab just midagi Erikule ütlema, kui Shulmani silmad avab. Ta põrnitseb kummalisel pilgul otse Simone suunas. Tema tõmbub hirmunud grimassiks. Keel liigub vaevaliselt ja mööda mehe lõuga nõrgub süljenire.

"Mina olen, Sim. Mina olen," ütleb Simone mehe kätt oma pihku-desse võttes. "Ma küsin sinult mõnda väga tähtsat asja."

Shulmani sõrmed hakkavad aegapidi värisema. Simone teab, et mees näeb teda, kuid siis lähevad ta silmad äkki pahupidi, huuled tõmbuvad pingule ja sooned meeleskohtades paisuvad tugevalt.

"Sa võtsid mu telefoni vastu, kui Benjamin helistas, mäletad?"

Erik, kelle rinnal on Shulmani elektroodid, näeb ekraanilt, kuidas tema enda südamerütm kiireneb. Shulmani jalad värelevad teki all.

"Sim, kas sa kuuled mind?" küsib naine. "Ma olen Simone. Kas sa kuuled mind, Sim?"

Mehe silmad naasevad, kuid pilk libiseb kohe kõrvale. Koridorist ukse tagant kostavad kiired sammud, keegi naine hõikab midagi.

"Sa vastasid mu telefonile," kordab Simone.

Shulman noogutab nõrgalt.

"See oli minu poeg," jätkab Simone. "Benjamin helistas..."

Mehe jalad hakkavad jälle tõmblema, silmad lähevad pahupidi ja keel libiseb suust välja.

"Mida Benjamin ütles?" küsib Simone.

Shulman neelatab, mälub aeglaselt, silmalaud vajuvad alla.

"Sim? Mida ta ütles?"

"Ei..." sosistab Shulman.

"Mida?"

"Mitte Benja..." lausub mees peaaegu hääletult.

"Kas ta ei öelnud midagi?" küsib Simone.

"Mitte tema," ütleb Shulman heleda kartliku häälega.

"Mida siis?"

"Ussi?"

"Mida sa nüüd ütlesid?" küsib naine.

"Jussi helistas..."

Shulmani suu väriseb.

"Kus ta asus?" küsib Erik. "Küsi, kus Jussi asus."

"Kus ta oli?" küsib Simone. "Kas sa tead?"

"Kodus," vastab Shulman heledalt.

"Kas Benjamin oli ka seal?"

Shulmani pea vajub küljele, huuled lõtvuvad ja lõug tõmbub kurnuliseks. Simone vaatab pingsalt Erikule otsa ega tea, mida teha.

"Kas Lydia oli seal?" küsib Erik.

Shulman vaatab üles, silmad liiguvad külje peale.

"Kas Lydia oli seal?" küsib Simone.

Shulman noogutab.

"Kas Jussi ütles midagi..."

Simone vakatab, kui Shulman hakkab halisema. Ta patsutab meenõrnalt põsele, ja mees vaatab talle korraga otse silma.

"Mis juhtunud on?" küsib ta täiesti selgelt, ja langeb siis tagasi kumasse.

Laupäeva pärastlõuna, üheksateistkümmes detsember

Anja tuleb Joona Linna kabinetti ja ulatab talle vaikides paberimapi ja tassitäie glögi. Mees vaatab üles naise roosasse ümarasse näkku. Lavatul kombel ei naerata naine talle.

"Nad tegid nüüd lapse isiku kindlaks," selgitab Anja lühidalt ja osutab mapile.

"Täna," lausub Joona.

On kaks asja, mida ma vihkan, mõtleb Joona pruuni kartongist mappi silmitsedes. Üks on olla mingi juhtumi puhul sunnitud alla vanduma, teaduma identifitseerimata laipade, lahendamata vägistamisjuhtumite, mõrvade, vägivallajuhtumite ja mõrvade juurest. Ja teine, mida ta vihkab, ehkki hoopis teisel viisil, on see, kui lahendamata juhtumid viimaks oma lahenduse saavad, sest kui vanadele mõistatustele vastused saabuvad, juhtub harva, et need on soovikohased.

Joona Linna avab mapi ja loeb. Seal seisab, et Lydia Eversi aiast leitud lapse surnukeha oli olnud poiss. Ta oli viieaastane, kui temalt elu võeti. Surma põhjuseks oli tõmbi esemega tekitatud kolba purunemine. Peale selle leiti poisi skeetil terve rida paranenud ja pooleldi paranenud vigastusi, mis viitab korduvale jõhkrale väärkohtlemisele. Ihunuhtlus, on kirjutanud kohtuarst, pannes lõppu küsimärgi. Nii jõhker väärkohtlemine, et see oli põhjustanud luumurde ja mõrasid skeletis. Ennekõike on raske eseme abil kahjustusi tekitatud seljale ja käsivartele. Paljud luumurrud viitavad lisaks asjaolule, et last on hoitud näljas.

Joona vaatab põgusalt aknast välja. Sellega ta ei suuda harjuda, ja ta on endale lubanud, et sel päeval, mil ta sellega harjub, lõpetab ta oma töö kriminaalkomissarina. Ta tõmbab käega läbi paksude juuste, neelatab raskelt ja pöördub siis tagasi lugemise juurde.

Niisiis on lapse isik kindlaks tehtud. Tema nimi oli Johan Samuelsson ja ta kuulutati teadmata kadunuks kolmteist aastat tagasi. Ema Isabella Samuelsson oli enese ütluse kohaselt viibinud koos pojaga aias, kui telefon majas helises. Ta ei võtnud poissi kaasa tuppa, et kõnet vastu võtta ja nende kahekümne-kolmekümne sekundi jooksul, mis tal läks selleks et toru võtta, nentida, et keegi teises otsas ei räägi, ja toru hargile panna oli laps kadunud.

Johan oli kadumise ajal kaheaastane.

Ta oli viiene, kui ta tapeti.

Seejärel lebasid tema säilmed kümme aastat Lydia Eversi tagaaias.

Topsist tõusev glögi lõhn tundub äkki lämmatav. Joona tõuseb üles ja paotab akent. Ta heidab pilgu alla politseimaja sisehoovi, kohtuhoovi juures oksi haarutavate puude poole, läikivmärja asfaldi suunas.

Laps oli Lydia juures kolm aastat, mõtleb ta. Kolm aastat saladusepidamist. Kolm aastat peksu, nälga ja hirmu.

"Joona, on sul kõik okei?" küsib Anja, pistes pea ukse vahelt sisse.

"Ma sõidan ja räägin vanematega," kostab Joona.

"Niklasson võib seda kindlasti teha," ütleb Anja.

"Ei või."

"De Geer?"

"See on minu juhtum," ütleb Joona. "Ma sõidan..."

"Saan aru."

"Kas sa võid mulle senikaua mõned aadressid järele vaadata?"

"Aga poisu," vastab Anja naeratades. "Selge see, et võin."

"Asi puudutab Lydia Eversit – ma tahaksin teada, kus ta on viibinud viimased kolmteist aastat."

"Lydia Evers?" küsib Anja.

Joona tunneb suurt raskust hinges, kui karvamütsi pähe ja talvejope selga pannes teeles asub, et teatada Isabella ja Joakim Samuelssonile, et nende poeg Johan on kahjuks üles leitud.

Anja helistab talle, kui ta parajasti valveväravast läbi sõidab.

"See käis kähku," ütleb Joona, püüdes tõepoolest rõõmsana mõjuda, kuid see ei õnnestu ka nüüd.

"Kallim, see ongi tegelikult minu töö," vidistab Anja.

Joona kuuleb, kuidas naine hinge tõmbab. Parv musti linde tõuseb lumega kaetud põllult lendu – tema silmanurgast vaadatuna paistavad nad nagu rasked tilgad. Tal tuleb tahtmine kõvasti vanduda, mõelda kahele Johanist tehtud pildile mapi vahel. Ühel on ta rõõmsalt naerev

naais juustega laps politseivormis. Ja teisel vaid korralikult numbrisedeliga varustatud kondijäänused metall-laual.

"Milline kuradi pörguvärk," pomiseb ta enese ette.

"Kuuled sa nüüd!"

"Vabandust, Anja, üks teine auto lihtsalt..."

"Olgu, olgu. Aga mulle tegelikult vandumine ei meeldi."

"Ei, ma tean," lausub ta väsinult, jaksamata lõõpimist kaasa teha.

Anja tundub lõpuks aru saavat, et tal ei ole naljataju, nii et ta sõnab neutraalselt:

"Maja, kust Johan Samuelssoni jäänused leiti, on Lydia Eversi vanematekodu. Ta kasvas seal üles ja see on alati olnud tema ainus aadress."

"Kas tal perekonda ei ole? Vanemaid? Õdesid-vendi?"

"Oota, ma loen ette. Ei tundu nii... Isa pole kunagi teada olnudki ja ema pole enam elavate kirjas. Tundub, et temalgi polnud kuigi kaua Lydia üle hooldusõigust."

"Õdesid-vendi polnud?" pärib Joona uuesti.

"Ei," vastab Anja, ja Joona kuuleb teda paberitega krabistavat. "Muide ühki," hüüatab naine. "Tal oli väike vend, kes paistab aga olevat vara surnud."

"Siis oli Lydia... kui vana ta siis oli?"

"Ta oli kümneaastane."

"Kas ta on alati selles majas elanud?"

"Ei, seda ma pole öelnud," väidab Anja vastu. "Ta on elanud teises kohas ka, isegi korduvalt..."

"Kus kohas siis?" küsib Joona kannatlikult.

"Ulleråker, Ulleråker, Ulleråker."

"Vaimuhaiglas?"

"Seda nimetatakse psühhiaatriakliinikuks. Aga jah."

Samal hetkel pöörab Joona väikesele teeles Saltsjöbadenis, kus Johan Samuelssoni vanemad endiselt elavad. Ta näeb kohe nende maja, rootipunast sadulkatusega kaheksateistkümnendast sajandist pärit maja. Aias ajab lagunenenud mängumaja ja künkliku krundi taga võib aimata rasket mustavat vett.

Joona tõmbab kätega üle näo, enne kui autost välja ronib. Ta vihkab seda kõike. Rehitsetud kruusatee on korralikult munakividega ääristatud. Ta läheb ukse taha ja annab kella, ootab, tõstab käe ja helistab veel kord. Lõpuks kuuleb ta kedagi maja seest hüüdvat:

"Ma tulen teen lahti."

Lukk ragiseb ja teismeeas tüdruk lükkab ukse lahti. Tema silmatund rused on mustaks võõbatud ja juuksed lillaks toonitud.

"Tere," ütleb ta küsivalt Joonale otsa vaadates.

"Minu nimi on Joona Linna," ütleb ta. "Ma olen riiklikust kriminaalpolitseist. Kas su ema ja isa on kodus?"

Tüdruk noogutab ja pöörab ringi, et hõigata, ent keegi keskealine naine seisabki juba eeskoja kõige kaugemas nurgas ning vaatab Joona poole.

"Amanda," ütleb ta pelglikult. "Küsi temalt... küsi tema käest, mida ta soovib."

Joona raputab pead.

"Ma ei tahaks seista siin esikulävel, et öelda seda, mida mul öelda on. Kas ma tohin sisse astuda?"

"Jah," sosistab ema.

Joona astub sammu sissepoole ja suleb välisukse. Ta silmitseb tüdrukut, kelle alahuul on värisema hakanud. Siis vaatab ta ema, Isabella Samuelssoni poole. Tema käed on risti rinnale vajutatud ja nägu surnu kahvatu. Joona tõmbab hinge ja selgitab vaikselt:

"Mul on väga, väga kahju. Me leidsime Johani põrmu."

Ema surub rusika suule ja toob kuuldavale haliseva hääletsuse. Ta otseb seinalt tuge, kuid libiseb ja vajub põrandale maha.

"Isa," karjub Amanda, "isa!"

Üks mees tuleb jooksuga trepist alla. Nähes oma naist põrandal nutmas, aeglustab ta sammu. Tundub, et tema huultest ja näost voolab välja kogu värv. Ta vaatab oma abikaasa, tütre ja seejärel Joona otsa.

"Johan," ütleb ta ainult.

"Me leidsime ta surnukeha," vastab Joona summutatult.

Nad võtavad elutoas istet. Tüdruk hoiab ema ümbert kinni, kes ahastades nutab. Isa tundub endiselt kummaliselt rahulik. Joona on sead ennegi näinud. Neid mehi – ja mõnikord ka naisi, ehkki see pole kuigi tavaline –, kes ei paista märkimisväärselt reageerivat, kes jätkavad rääkimist ja küsimuste esitamist, kelle hääle ilmub iseäralik kõla, mingi tühjus, kui nad üksikasjade järele pärivad.

Joona teab, et see ei tule ükskõiksusest. See on võitlus. See on meeleheitlik katse pikendada silmapilku, enne kui valu pärale jõuab.

"Kuidas te ta leidsite?" küsib ema nutuhoogude vahel. "Kust te ta leidsite?"

"Me otsisime üht teist last isiku juurest, keda kahtlustati inimröövis," lausub Joona. "Meie koer leidis lõhnajälje... Ta andis seal aias märku... Tema, Johan, on kohtuarsti hinnangu kohaselt olnud kümme aastat surnud."

Joakim Samuelsson tõstab pilgu.

"Kümme aastat?"

Ta raputab pead.

"Aga," sosistab ta, "Johan kadus meie juurest ju kolmteist aastat tagasi."

Joona noogutab ja tunneb end üleni kurnatuna, selgitades:

"Meil on põhjust arvata, et isik, kes teie lapse röövis, hoidis teda kolm aastat vangistuses..."

Ta vaatab alla oma süle, sundides oma häält rahulikuks, kui taas üles vaatab:

"Johan oli vangistuses kolm aastat," jätkab ta. "Enne kui röövija temalt elu võttis. Ta oli surres viieaastane."

Nüüd mõraneb isa kõigutamatu näoilme. Tema raudkõvast pingutusest rahulikuks jääda jookseb näole lõputu hulk peenikesi kortse, nagu praguneks õhukene klaasplaat. Seda on väga piinarikas vaadata. Isa põrmitseb Joona poole, ta nägu tõmbub kipra ja pisarad hakkavad voolama mööda põski tema lahtisesse suhu. Rängad, kohutavad nuuksatused libistavad õhku.

Joona silmitseb nende kodu, seirab seintel rippuvaid raamitud pilte. Ta tunneb ära mapis nähtud foto tillukesest kaheaastasest Johanist politseivormis. Märkab tüdruku leeripilti. Seal on pilt vanematest, kes naerdes vastsündinud beebit kätel hoiavad. Joona neelatab ja ootab. Ta tõepoolest vihkab kogu olukorda. Aga see pole veel kõik.

"Ma pean teilt veel ühte asja küsima," ütleb ta, kannatades veel viivu, et teised saaksid end tema jutu mõistmiseks piisavalt koguda.

"Mul on vaja teada, kas te olete kunagi kuulnud naisest nimega Lydia Evers?"

Ema raputab segaduses pead. Isa pilgutab paar korda silmi ja lausub siis kiiresti:

"Ei, mitte kunagi."

Amanda sosistab:

"Kas tema... tema rööviski minu vanema venna?"

Joona vaatab talle tõsiselt otsa.

"Me arvame küll nii," kostab ta.

Tõustes on ta peopesad higist märjad ja higi nõrgub ka mööda kela külgi alla.

"Mul on väga kahju," ütleb ta uuesti. "Mul on tõesti, tõesti väga kahju."

Ta asetab oma visiitkaardi nende ette lauale ja jätab nõustaja ja tugi grupi telefoninumbrid.

"Helistage mulle, kui teile midagi meenub või kui te tahate lihtsalt rääkida."

Ta asutab minekule, kuid näeb järsku silmanurgast pereisa püsti tõusvat:

"Oota... ma pean teadma. Kas te võtsite ta nüüd kinni? Kas saite ta kinni võetud?"

Joona pigistab hambad kokku, pöörab ringi ja laiutab käsi:

"Ei, me pole teda veel kinni võtnud. Aga me jälitame teda. Varsti on ta meil peos. Ma nabin ta varsti kinni, ma tean seda."

Niipea kui ta on tagasi autosse roninud, helistab ta Anjale. Naine vastab esimese signaali peale.

"Kas läks hästi?" küsib ta.

"Sellised asjad ei saa kunagi hästi minna," kostab Joona mornilt. Hetkeks jääb toru teises otsas vaikseks.

"Kas sa tahtsid midagi erilist?" küsib Anja ebalevalt.

"Jah," vastab Joona.

"Sa tead, et on laupäev."

"Mees valetab," jätkab Joona. "Ta tunneb Lydiat. Ta väitis, et pole temast midagi kuulnud, aga ta valetas."

"Kust sa tead, et valetas?"

"Tema silmad, silmist nägin, kui küsisin. Siin ma ei eksi."

"Ma usun sind, sul on alati õigus. Või kuidas?"

"Jah, on."

"Kui sind mitte uskuda, tuleb pärast välja kannatada, et sa tuled ja ütled: "Noh, mis ma ütlesin...""

Joona naeratab endamisi.

"Ma kuulen, et sa tunned mind selle koha pealt hästi."

"Kas sa soovid veel midagi muud öelda, kui et sul oli õigus?"

"Jah, et ma sõidan nüüd Ulleråkerisse."

"Praegu? Sa tead ju, et täna õhtul pakutakse jõulutoite?"

"Täna õhtul juba või?"

"Joona," lausub Anja manitsevalt. "See on personali pidu, jõululõuna Skansenis. Sa ei olnud seda ometi unustanud?"

"Kas peab tulema?" pärib Joona.

"Peab jah," vastab Anja otsustavalt. "Ja sina istud minu kõrval, eks ole?"

"Peaasi, et sa ei hakkaks paari napsi järel väga ligi litsuma."

"Küll sa välja kannatad."

"Kui sa võiksid olla väike ingliske, helistada Ulleråkerisse ja hoolitseda selle eest, et mul oleks seal keegi, kellega Lydiast kõnelda, siis sa võid minuga teha peaaegu seda, mida tahad," ütleb Jonna.

"Jumal küll, ma helistan, ma helistan," hüüab Anja rõõmsalt ja paneb toru lära.

Laupäeva pärastlõuna, üheksateistkümnnes detsember

Klomp Joona kõhus on peaaegu kadunud, kui ta viienda kätiku läbi paneb ja läbi lumelopa mööda E4-maanteed Uppsala poole kihutab. Ulleråkeri psühhiaatriaigla on endiselt avatud, vaatamata suurtele kärbetele psühhoneuroloogia alal, mida üheksakümnendate algul reformideks nimetati ja mille käigus oodati suurelt hulgalt psüühiliselt haigetel inimestel oma käe peal hakkama saamist, ehkki nad olid kogu elu neva elu kinnises asutuses elanud. Neile pakuti elamispinda, kust nad apt üsna varsti välja tõsteti, kuna nad polnud harjunud ilalgi arveid maksma ega pliite käsitsema või uksi sulgema. Hospitaliseeritute arv küll vähenes, kuid täpselt samavõrd kasvas kodutute arv. Uusliberaalse tee valimisel tagajärjel puhkes finantskriis, ja korraga puudusid kohalikel omavalitsustel igasugused vahendid, et neid inimesi jälle kinni püüda. Tänapäeval hoitakse Rootsismaal käigus kõigest paari psühhiaatriaiglat, millest ühe ongi Ulleråker.

Anja on teinud head tööd nagu tavaliselt. Peauksest sisse astudes näeb Joona juba valvelauaneiu pilgust, et teda oodatakse.

Neiu ütleb vaid:

"Joona Linna?"

Joona noogutab ja näitab politsei töötõendit.

"Doktor Langfeldt ootab teid. Trepist üles, ja esimene uks koridori paremat kätt."

Joona tänab ja hakkab mööda laia kivitreppi üles ronima. Kaugemal kuulduv hüüdeid ja mütsatusi. Lõhnab sigaretisuitsu järele ja kusagil kostub telekavaatamise hääli. Akendel on trellid ees. Õues paistab kalmistutaoline park, mustendavad põõsad, niiskuskahjustustega võreseinad, mille ümber põimuvad raagus taimed. Vaatepilt paistab troostitu, mõtleb Joona, arutledes endamisi, et selline koht ei olegi tegelikult inimeste

arvenemiseks ette nähtud – see on mõeldud nende ladustamiseks. Treppidele jõudes vaatab ta ringi. Vasakul, seespoole klaasust, jookseb pikk kitsas koridor. Joona juurdleb hetke, kus ta seda varem on näinud, kuni taipab, et tegemist on Kronobergi vangla peaaegu identse kooriga. Lukustatud uste read, rippuvad metallkäepidemed, lukusüdami-
tud. Ühest uksest tuleb keegi vanem pikas kleidis naine. Ta põrmitseb läbi klaasruudu ainiti Joona poole. Joona noogutab naisele lähedalt ning näeb siis teise koridori viiva ukse. Seal lehkab tugevasti puhastusvahendi järele – kirbe lõhn, mis meenutab aktiivkloori vesilahust.

Doktor Langfeldt seisab juba ukse juures ootel, kui Joona kabinetti astub.

"Kas politseist?" küsib mees retooriliselt, sirutades Joona poole oma laia lihava käe. Mehe käepigistus on ootamatult pehme, võib-olla kõige pehmem käepigistus üldse, mida Joona kunagi tundnud on.

Doktor Langfeldt ei liiguta oimugi, lausudes napi käeliigutuse saatel: "Olge lahke ja palun astuge mu kabinetti."

Doktor Langfeldti kontor on üllatavalt suur. Seinud katavad rasked raamaturiiulid, mida täidavad sama rasked kaustad. Toas ei leidu ühtki nip-
pakest, pilti või fotot. Ainsaks pildiks kabinetis on uksele rippuv lapse-
joonistus. See on rohelise ja sinise rasvakriidiga joonistatud peajalgne. Kolme aasta vanused lapsed kujutavad tavaliselt inimesi sellistena: otse silmade, nina ja suuga näost sirutuvad välja käed ja jalad. Seda võib vaadelda nii, et peajalgsetel puudub keha, või on nende kehaks pea.

Doktor Langfeldt läheb kirjutuslaua juurde, mille paberihunnikud peaaegu täielikult enda alla matavad. Ta tõstab külastajatoolilt mujale vanemat sorti lauatelefonit ja teeb veel ühe tagasihoitud käeliigutuse Joona suunas, kes tõlgendab seda üleskutsena istet võtta.

Doktor vaatab mõtlikult tema poole, tema nägu on raske ja vaoline, ning tema joontes on midagi elutut, paistab peaaegu, nagu kannataks ta mõnärvi halvatus all.

"Aitäh, et aega leidsite," lausub Joona. "On ju nädalavahetus ja..."

"Ma tean, mida küsida tahate," katkestab doktor. "Te soovite teavet Lydia Eversi kohta. Ta oli minu patsient."

Joona teeb suu lahti, kuid tohter tõstab tõrjuvalt käe.

"Ma eeldan, et olete kuulnud vaikimisvandest ja sellest, et haigusi puudutav info on salastatud," jätkab Langfeldt, "ja pealegi..."

"Ma tunnen seadusi," katkestab teda Joona. "Kui karistus uuritava kuriteo eest ületaks kaheaastast vangistust, siis..."

"Jajajah," ütleb Langfeldt.

Arsti pilk ei ole põiklev, vaid lihtsalt elutu.

"Muidugi võin ma teid ülekuulamisele kutsuda," lausub Joona la-
belt. "Prokurör valmistab hetkel ette Lydia Eversi vahistamiskäsku, mis
nõutakse mõistagi välja ka patsiendi haiguslugu."

Doktor Langfeldt trummeldab sõrmeotstega vastamisi ja niisutab
keelega huuli.

"Just seda ma mõtlesin," ütleb ta. "Ma tahan ainult..."

Ta jätab lause pooleli.

"Ma tahan lihtsalt garantiid saada."

"Garantiid?"

Langfeldt noogutab.

"Ma tahan, et minu nime selle looga seoses ei nimetataks."

Joona kohtab Langfeldti pilku ja mõistab kohe, et see, mis mehes pa-
tab elutu, on tegelikult hoopis tagasihoitud hirm.

"Seda ma ei saa lubada," lausub Joona tõredalt.

"Kui ma palun?"

"Ma olen kangekaelne," selgitab Joona.

Tohter naaldub toolikorjule. Tema suunurgad tukslevad vaevumärga-
tavalt. See on üldse ainus närvilisusele viitav tunnus, mida ta seni on välja
näidanud.

"Mida te teada tahate?" küsib ta.

Joona nõjatub ettepoole ja vastab:

"Kõike, ma tahan alati kõike teada."

Tund aega hiljem väljub Joona Linna tohtri kabinetist. Ta heidab kiire
pilgu vastaskoridori, kuid pikas kleidis naine on kadunud, ja kivitrepil
alla kiirustades märkab ta, et väljas on jõudnud täiesti pimedaks minna
ning parki ja võreseinu ei paista enam üldse. Vastuvõtulaua neidis on ilu-
selt selleks päevaks koju läinud. Lett on tühi ja välisuks lukus. Kogu ho-
nes on täiesti vaikne, kuigi Joona teab, et asutus mahutab sada patsienti.

Autosse pugedes ja vaimuhaigla-esiselt suurelt parkimisplatsilt välja
keerates ta väriseb.

Joonat häirib üks asi – miski, mis tema eest varjule jääb. Ta püüab
tabada seda punkti, mil see teda segama hakkas.

Tohter oli võtnud välja sarnaste kaantega kiirkõitja, mis kõiki teisi
riiuleid täidavad. Ta oli koputanud kiirelt selle esikaanele ja öelnud:

"Siin ta meil ongi."

Lydia foto kujutas küllaltki kaunist hennaga värvitud pihani ulatuvate
juuste ja kummalise naeratava pilguga naist: pealtnäha alandliku pealis-
pinna all pulbitses viha.

Esmakordselt võeti Lydia haiglasse ravile kõigest kümneaastasena.
Sundravi põhjuseks oli asjaolu, et ta oli tapnud oma noorema venna
Kasper Eversi. Ühel pühapäeval oli ta purustanud puumalakaga poisi
pea. Tohterile oli tüdruk seletanud, et ema oli teda sundinud poisi eest
hoolitsema. Kasper oli Lydia vastutada, kui ema tööd tegi või magas.
Lydia ülesandeks oli teda kasvatada ja karistada.

Lydia peeti kinni, ema mõisteti lapsepiinamise eest vanglasse. Kasper
Evers jõudis saada kolmeaastaseks.

"Lydia kaotas oma perekonna," sosistab Joona ja käivitab klaasipühki-
jad, kui vastutulev buss tema auto üleni pori täis pritsib.

Doktor Langfeldt ravis Lydiat üksnes tugevate ängistust leevendavate
psühhofarmakonidega ega pakkunud tüdrukule mingit teraapiat. Tohter
eldas, et Lydia oli tegutsenud suure emapoolse surve all. Tema surve-
paigutati Lydia kuritegelikule noorsoole mõeldud avavanglasse. Kui tüd-
ruk sai kaheksateist, kadus ta sealsetest registritest. Ta kolis oma endisesse
koju ja elas seal koos poisiga, kellega oli kohtunud noorsoo parandus-
majas. Taas ilmub tema nimi haiglaannalidesse viis aastat hiljem, mil ta
mõistetakse äsja jõustunud seaduse kohaselt kinnisesse vaimuhaiglasse,
kuna on mänguväljakul korduvalt üht last löönud.

Doktor Langfeldt kohtus temaga teistkordselt, ja nüüd sai naisest
haiglas tema patsient, kelle väljakirjutamiseks oli vaja erilist kontrolli-
mehhanismi.

Tohter oli käredeal ja distantseeritud toonil jutustanud, et Lydia oli
läinud mänguväljakule, valinud välja ühe kindla lapse – viieaastase poisi,
kelle oli meelitanud teiste juurest eemale ja siis löönud. Naine oli käinud
mänguplatsi juures mitu korda, enne kui ta tabati. Viimane peksukord oli
olnud nii jõhker, et lapse seisund oli eluohtlik.

"Lydia istus Ulleråkeri psühhiaatriakliinikus kuus aastat. Ta käis kogu
selle aja teraapias," selgitas Langfeldt ja naeratas rõõmutult. "Ta oli eesku-
juliku käitumisega. Ainus probleem temaga oli see, et ta lõi haiglakaaslas-
tega pidevalt uusi kontakte. Ta tekitas enda ümber terveid rühmi, kellelt
nõudis täielikku lojaalsust."

"Lydia lõi perekondi," mõtleb Joona nüüd ning keerab teelt Frid-
hemsplatseni poole, kui talle korraga meenub asutuse pidu Skansenis. Ta

kaalub, kas mitte lihtsalt teeselda, et on ürituse unustanud, kuid mõistab siis, et võlgneb Anjale oma sinnasõidu.

Langfeldt oli jätkates silmad kinni pannud ja meelekohti masseerinud:

“Pärast ilma igasuguste vahejuhtumiteta kuueaastast kinnist haiglaravitohtis Lydia hakata linnalubasid saama.”

“Mitte mingeid intsidente siis ei toimunud?” küsis Joona. Langfeldt mõtles järele.

“Üks asi siiski juhtus, aga seda ei saanud kunagi tõestada.”

“Mis siis juhtus?”

“Üks patsient sai näost vigastada. Too naine väitis, oli ennast ise löönud, aga räägiti, et tegelikult tegi seda Lydia Evers. Minu mäletamist mööda oli see ainult kuulujutt, mingit tõepõhja sellel polnud.”

Langfeldt oli kergitanud kulme nagu selle märgiks, et soovib nüüd tunnistusega edasi minna.

“Jätkake,” sõnas Joona.

“Lydia tohtis kolida tagasi oma vanemate majja. Ta käis endiselt ravi ja käitus jätkuvalt hästi. Polnud tõesti mingit põhjust kahelda,” ütles tohter, “et ta mõtles tõsiselt oma soovi terveks saada. Kahe aasta pärast saabus aeg, mil Lydia pidi ravi lõpetama. Ta valis tol ajal moes olnud teraapiavormi – läks rühmateraapiasse ühe...”

“Erik Maria Bark oli ta nimi,” pistis Joona vahele.

Langfeldt noogutas.

“Paistab, et see hüпноос talle väga kasulikult ei mõjunud,” märkis tohter kõrgilt. “Asi päädis sellega, et Lydia tegi enesetapukatse ja sattus kolmandat korda siia minu juurde...”

Joona Linna katkestas tohtri jutu:

“Kas Lydia rääkis teile oma murdumisest?”

Langfeldt raputas pead:

“Nii palju kui mina aru saan, oli kõik selle hüпноосööri süü.”

“Kas olete teadlik, et Lydia tunnistas Erik Maria Barkile üles lapsemõrva?” küsis Linna karedalt.

Langfeldt kehtas õlgu.

“Ma kuulsin seda, aga ma oletan, et mingi hüпноосöör suudab küll panna inimesi ükskõik mida üles tunnistama.”

“Nii et te ei võtnud tema ülestunnistust tõsiselt?” küsis Joona. Langfeldt naeratas kitsalt.

“See naine oli täielik vrakk, temaga ei saanud üldse mingit vestlust pidada. Ma pidin talle elektrišokke andma ja raskeid neuroleptikume manustama – suur töö oli teda üldse jälle kokku lappida.”

“Nii et te ei püüdnud isegi uurida, kas tema jutus mingit tõepõhja oli?”

“Ma eeldasin, et pinnale on kerkinud süütunne väikese venna tapmise pärast,” vastas Langfeldt karmilt.

“Millal te ta haiglast välja lasksite?” küsis Joona.

“Kahe kuu eest,” kostis Langfeldt. “Ta oli kaheldamatult terve.”

Joona tõusis ning ta pilk langes taas ainsale pildile doktor Langfeldti kabinetis, uksele rippuvale peajalgsele. Kõndiv pea, mõtles Joona äkitselt. Ainult aju, ja ei mingit südant.

“See olete teie seal,” ütles Joona joonistusele osutades. “Või mis?”

Doktor Langfeldt paistis segaduses, kui Joona ruumist lahkus.

Kell on viis pärastlõunal ja päike on kahe tunni eest loojunud. Õhk on külm ja valitseb pilkane pimedus. Hõredalt paigutatud tänavavalgustitest immitseb udust valgust. Skansenist allpool aimub linn suitsuste valguslaigukestena. Käsitöökodadest paistab klaasipuhujaid ja hõbeseppi. Joona käib läbi jõuluturu. Põlevad lõkked, hobused pruuskavad, röstitakse kastaneid. Lapsed jooksevad kividest laotud labürindis, mõni neist joob seistes kuuma kakaod. Kõlab muusika, perekonnad mängivad ümmarguse tantsuplatsi keskel seisva kuuse ümber ringmängu.

Telefon heliseb ja Joona seisatab vorsti ja põdraliha müüva leti ääres.

“Jah, Joona kuuldel.”

“Erik Maria Bark siinpool.”

“Tere.”

“Ma arvan, et Lydia on viinud Benjamini Jussi tondilossi, see asub kusagil Doroteas, Västerbotteni läänis Lapimaal.”

“Sa arvad seda?”

“Ma olen peaaegu kindel,” vastab Erik otsustavalt. “Täna rohkem lennukeid ei lähe. Sa ei pea kaasa tulema, aga ma panin homme hommikuks kolm lennukipiletit kinni.”

“Hästi,” ütleb Joona. “Saad sa saata sõnumi selle Jussi kõigi andmetega, siis ma võtan ühendust Västerbotteni politseiga.”

Mööda kitsaid kruusateid Sollideni restorani poole kõndides kuuleb Joona selja tagant lapsenaeru ja võpatab. Kollane kaunis restoranihoone

on ehitud valgusspiraalide ja kuuseokstega. Söögisaaelis on neli hiiglaslikku lauda jõuluroogade all lookas, ja sisse astudes silmab Joona otskohe oma töökaaslasi. Need on istet võtnud ühe lahmaka akna alla, mis pakub muinasjutulist vaadet üle Nybrovikeni vete ja Södermalmi, Gröna Lund ühel ja Vasa muuseum teisel pool.

“Siin me olemegi,” hõikab Anja.

Naine tõuseb püsti ja lehvitab. Joona tunneb, et muutub naise entusiasmist rõõmsaks. Tema kehas on ikka veel ebamugav, hiiliv tunne pärast Ulleråkeri tohtri külastamist.

Ta tervitab ja istub siis Anja kõrvale. Tema vastas istub Carlos Eliasson, päkapikumüts peas, ning noogutab rõõmsalt Joona poole.

“Me oleme juba napsutanud,” ütleb ta usalduslikult, ja tema tavaliselt nii kollakaskahvatud palged on omandanud õhetava jume.

Anja üritab oma kätt Joonale käevangu sokutada, kuid viimane tõuseb, selgitades, et peab minema toitu tooma.

Ta kõnnib vestlevate, söövate inimestega laudade vahel, mõeldes, et ei suuda kuidagi seda õiget jõulutunnet esile manada. Tundub, justnagu istuks osa temast ikka veel Johan Samuelssoni vanemate elutoas või liiguks ringi Ulleråkeri psühhiaatriakliinikus, kivitreppidest üles ja lukustatud ukse taha vanglat meenutava pika koridori alguses.

Joona võtab virnast taldriku, asub heeringasappa ja vaatleb väikese vahemaa tagant töökaaslasi. Anja on pressinud oma ümara hüpleva keha punasesse angoorakleiti. Ta on jätnud talvesaapad jalga. Pettär lobiseb innukalt Carlosega, tema pea on värskelt raseeritud ja kukal helkleh kroonlühtrite paistel higiselt.

Joona kuhjab taldrikule marineeritud heeringat, sinepiheeringat ja sissetehtud heeringat ning tardub siis paigale. Ta jääb silmitsema üht naist teisest seltskonnast. Too kannab kitsast helehalli kleiti ja teda juhatavad magustoidulaua juurde kaks kena soenguga tüdrukut. Pruunikashallis ülikonnas mees kiirustab nende kannul, kaasas väiksemat kasvu punases kleidis tibi.

Väikeses messingist kastrulis on kartulid otsa lõppenud. Joona saab hea jupi aega oodata, enne kui saabub ettekandja vaagnaga ja poti värskelt keedetud kartulitega täidab. Lemmiktoitu, Soome kapsarullivormi, ei paista kusagilt. Joona balansseerib oma taldrikuga politseinike vahel, kes nüüdseks on õhtusöögi viienda käigu juurde jõudnud. Laua ääres mõirgavad viis kriminaaltehnikut laulda “Ikka põhjani”, ülestõstetud

käes pisikesed terava kujuga napsuklaasid. Joona võtab istet ja tunneb otsekohe jalal Anja kätt. Naine naeratab talle.

“Mäletad, sa lubasid mul ennast käperdada,” naljatab naine, kummardub ettepoole ja sosistab valjult: “Ma tahan sinuga täna õhtul tangot tantsida.”

Carlos kuuleb teda ja hõikab vahele:

“Anja Larsson, meie sinuga tantsime tangot!”

“Mina tantsin Joonaga,” ütleb naine otsustavalt.

Carlos paneb pea viltu ja puterdab:

“Ma võtan siis järjekorranumbri.”

Anja ajab huuled torru ja mekib oma õlut.

“Kuidas Ulleråkeris oli?” küsib ta Joonalt.

Mees teeb grimassi, ja Anja räägib jutu tädikese, kes ei olnud kuigi haige, ent kellele ometi kangeid rohtusid anti, kuna see oli personalile mugavam.

Joona noogutab ja hakkab just külmsuitsu lõhet haukama, kuid peatub siis. Nüüd meenub talle, mida tähtsat ta Langfeldtilt teada sai.

“Anja,” ütleb ta. “Mul on üht politseiraportit vaja.”

Naine itsitab.

“Mitte praegu, eks ole,” ütleb ta.

“Homme siis, aga nii vara kui võimalik.”

“Mis raport see selline on?”

“Üks väärkohtlemise juhtum. Lydia Evers arreteeriti, kuna ta peksis mänguväljakul üht last.”

Anja on võtnud välja pastaka ja kirjutab enda ees lebavale kviitungile.

“Homme on pühapäev, mul on vaba hommik,” ütleb ta rahulolematult.

“Unusta ära.”

“Kas sa siis tantsid minuga?”

“Ma luban,” sosistab Joona.

Carlos istub riidehoius tooli peal ja magab. Petter on koos seltskonnaga linna peale läinud, et jätkata õhtut Café Operas. Joona ja Anja on lubanud Carlose turvaliselt koju toimetada. Nad kasutavad taksot oodates juhust, et välja värsket õhu kätte minna. Joona juhib Anja tantsuplatsile ja hoiatab seda õhukese jääkirme eest, mida arvab jalge all puitpõrandal tundvat.

Nad tantsivad, ja Joona ümiseb vaikselt:

"*Milloyin, milloyin, milloyin...*"

"Abiellu minuga," sosistab Anja.

Joona ei vasta, ta mõtleb Disale ja naise nukrale näole. Mõtleb nend kõik need aastad kestnud sõprusele ja kuidas ta on sunnitud olnud naisele pettumust valmistama. Anja püüab kikiarvule tõustes tema kõrvalimpsida, ja Joona tõmbab pead ettevaatlikult naisest pisut eemale.

"Joona," soiub Anja. "Sa tantsid nii hästi!"

"Ma tean," sosistab Joona naist ringi keerutades.

Nende ümber lõhnab kaminatule ja glögi järele, Anja surub end aina enam tema vastu ja Joona mõtleb, et läheb raskeks Carlost terve tee kuni taksopeatuseni lohistada. Varsti peavad nad alla eskalaatori poole liikuma.

Samal hetkel heliseb tema taskus telefon. Anja oiatab valjuhäälel pettumusest, kui ta eemale tõmbub ja kõne vastu võtab:

"Joona Linna."

"Tere," ütleb rusutud hääl. "See olen mina, Joakim Samuelsson. Te käisite täna hommikupoole minu juures..."

"Jah, ma tean, kes te olete," lausub Joona.

Ta mõtleb, kuidas Joakim Samuelssoni pupillid olid laienenud, kui ta Lydia Eversi kohta oli pärinud.

"Ma tahtsin küsida, kas me võiksime kokku saada," ütleb Joakim Samuelsson. "On üks asi, millest ma tahan rääkida."

Joona vaatab kella, see näitab pool kümme õhtul.

"Kas me praegu võiksime kokku saada?" küsib Joakim, lisades tarbetult, et tema naine ja tütar on sõitnud naise vanemate juurde.

"Sobib hästi," kostab Joona. "Kas saate politseimaja juurde tulla, Polhemsgatani-poolse sissekäigu juures kolmveerand tunni pärast?"

"Saan küll," vastab Joakim, ja tema hääl kõlab lõputult väsinult.

"Kahju küll, tirts," ütleb Joakim Anjale, kes teda oodates keset tantsupõrandat seisab. "Aga täna õhtul rohkem tangosid ei tule."

"Hoopis sinul peaks kahju olema," vastab naine pahaselt.

"Ma ei kannata alkoholi," ohkab Carlos, kui nad hakkavad teda eskalaatori ja väljapääsu suunas pukseerima.

"Ära oksendama hakka," lausub Anja jämedalt, "sest muidu nõuan ma palgakõrgendust."

"Anja, Anja," kostab Carlos haavunult.

Joakim istub valges Mercedeses teispool tänavat, otse riikliku politseiameti sissekäigu vastas. Salongivalgustus on sisse lülitatud ja tema nägu paistab sünges valguses väsinu ja üksildasena. Kui Joona vastu aknaruutu koputab, võpatab mees, nagu oleks olnud sügavalt mõttesse vajunud.

"Tere," ütleb ta ja avab autoukse. "Tulge istuge sisse."

Joona istub juhi kõrvalistmele. Ta ootab. Autos on vaevumärgatav koera lõhn. Tagaistmele on laotatud karvane tekk.

"Teate," ütleb Joakim, "kui ma mõtlen endale, milline ma Johani sündides olin, siis tundub, nagu mõtleks täiesti võõra inimese peale. Mul olid keerulised kasvuaastad, istusin noortevanglas ja olin kasulaps... Aga Isabella kohates võtsin ma end kokku, hakkasin tõsiselt õppima. Samal aastal, kui Johan sündis, andsin insenerieksami. Ma mäletan, et me sõitsime puhkusele, ma polnud kunagi puhkuseraisil käinud, sõitsime Kreekasse ja Johan oli seal just äsja käima õppinud ja..."

Joakim Samuelsson raputab pead.

"See oli ammu-ammu. Ta oli väga minu moodi... samad..."

Autos jääb vaikseks. Niiske hall rott jookseb õõtsudes mööda kõnniteed prügisesse põõsastikku.

"Mida te mulle rääkida tahtsite?" küsib Joona hetke pärast.

Joakim hõõrub silmi.

"Oled te kindel, et seda tegi Lydia Evers?" küsib ta nõrgal häälel.

Joona noogutab.

"Ma olen üsna kindel," ütleb ta.

"Või nii," sosistab Joakim Samuelsson, pöörates Joona poole oma väsinud, kurrulise näo.

"Ma tunnen teda," ütleb ta lihtsalt. "Ma tunnen teda väga hästi. Me istusime koos noortevanglas."

"Kas te oskate seletada, miks ta Johani ära röõvis?"

"Jah," ütleb Joakim Samuelsson raskelt neelatades. "Seal, noortevanglas... Lydia oli ainult neliteist, kui avastati, et ta on rase. Nead olid muidugi sitaks hirmul, nii et nad sundisid teda aborti tegema. See pidi maha vaikitama, aga... Tuli hullumoodi komplikatsioon, raske emaka-infektsioon, mis levis munasarjadesse, aga tänu penitsilliinile sai ta siiski terveks."

Joakimi käed värisevad, kui ta need roolile asetab.

"Ma kolisin Lydiaga pärast noortevanglat kokku. Me elasime tema majas Rotebrol ja katsusime last saada, see oli tal täielik kinnisidee. Aga ei õnnestunud. Nii et ta pani günekoloogi juurde uuringuteks aja kinni."

Ma ei unusta kunagi, kui ta tuli arstilt tagasi ja rääkis, et on abordi taga järjel steriilseks jäänud.”

“Teie tegite ta seal noorsoovanglas rasedaks,” ütleb Joona.

“Jah.”

“Nii et teie käest pidi ta ka asenduslapse saama,” lausub Joona peaaegu endamisi.

Pühapäeva hommik, kahekümnes detsember, neljas advent

Sajab tihedalt, tihedalt. Lumevaalud katavad Arlanda lennuvälja terminalihooneid. Edasi-tagasi saalivad autod pühivad pidevalt maandumisrajad uuesti puhtaks. Erik seisab suure akna all ja vaatab, kuidas reiskottide lint keritakse suurde kirjusse lennukisse.

Simone tuleb kohvi ning safranisaia- ja piparkoogikandikuga. Ta paneb Eriku ette kaks kohvitassi ja noogutab siis peaga tohutu aknaruudu poole, millest avaneb vaade lennukitele. Nad jälgivad hanereas liikuvaid stjuardesse, kes on teel lennukisse. Neil on punased päkapikumütsid peas ja nad paistavad ülemäära muretsevat lörtsilume pärast kingataldade all.

Lennuvälja kohviku aknalaua all seisab mehaaniline päkapikk, kes rütmiliselt puusi nõksutab. Patarei paistab otsakorral olevat, liigutused muutuvad aina kramplikumaks, tõmblevamaks. Erik kohtab Simone pilku. Naine kergitab puusi hõõritavat päkapikku silmates irooniliselt kulme.

“Meile tehti saiad välja,” ütleb Simone välja tühja õhku põrnitsedes, seejärel meenub talle: “Neljas advent, täna on neljas advent.”

Nad vaatavad teineteisele otsa, teadmata, mida öelda. Korraga Simone võpatab, nähes piinatud välja.

“Mis on?” küsib Erik.

“Vere koagulantpreparaat,” lausub Simone lämbuval häälel. “Me unustasime... kui ta on seal, kui ta elab...”

“Simone, ma...”

“Kaua aega on möödas... ta ei suuda jalulgi püsida...”

“Simone, mul on rohi kaasas,” ütleb Erik. “Ma võtsin selle kaasa.”

Naine vaatab teda punaste silmadega.

“On see tõsi?”

“Kennet tuletas mulle meelde, ta helistas haiglast.”

Simone mõtleb, kuidas oli Kenneti koju sõidutanud, näinud teda autost väljuvat ja siis otseti lumehange kukkuvat. Simone arvas algselt et isa komistas, kuid autost välja teda üles aitama joostes avastas ta, et isa on peaaegu kontaktivõimetu. Simone viis ta haiglasse, kuhu ta viidi kandraamil, tema refleksid olid nõrgad ja pupillid reageerisid aeglaselt. Arst arvas, et tegemist on kombinatsiooniga ajuvapurustuse järelmõjudega ja kohutavast ülepingest.

"Kuidas temaga on?" küsib Erik.

"Ta magas, kui ma eile seal käisin, aga arst ei tundu arvavat, et see mingit suuremat ohtu kujutaks."

"Tore," ütleb Erik, vaadates mehaanilist päkapikukuju, võtab siis sõna tult punase jõulusalvräti ja laotab üle selle.

Salvrätt lainetab rütmiliselt edasi-tagasi nagu kummitus. Simone hakkab naerma, piparkoogipurud lendavad Eriku jakile.

"Vabandust," niuksatab Simone, "see näeb lihtsalt nii haige välja. Hull seksipäkapikk, kes..."

Teda haarab uus naeruhoo ja ta käändub laua taga kahekorra. Siis hakkab ta nutma. Mõne aja pärast jääb ta vait, nuuskab nina, pühib näo puhtaks ja jätkab kohvijoomist.

Naise suu ümbrus hakkab uuesti tõmbema hetkel, mil Joona Linna tuleb nende laua juurde.

"Umeå politsei on praegu teel sinna," ütleb mees keerutamata.

"On sul nendega raadiokontakt?" küsib Erik kohe.

"Minul mitte, nad on kontaktis..."

Joona vakatab poolelt sõnalt, silmates üle tantsiva päkapiku laotatud salvrätti. Paberi serva alt paistab paar pruune plastsapaid. Simone keerab pea ära, tema keha hakkab naerust või nutust või mõlema segust vapuma. See kõlab, nagu oleks talle midagi kurku läinud. Erik tõuseb kiirelt ja tirib naise eemale.

"Lase mind lahti," ütleb Simone tõmbluste vahel.

"Ma tahan sind lihtsalt aidata, Simone. Tule, lähme välja."

Nad teevad lahti rõdule viiva ukse ja seisavad külma õhu käes.

"Nüüd lähebki paremaks, aitäh," sosistab naine.

Erik pühib rinnatiselt lume ja asetab Simone käe külmale metallpiirdele.

"Varsti hakkab parem," kordab naine. "Varsti... parem."

Ta paneb silmad kinni ja lööb vaaruma. Erik püüab ta kinni. Ta näeb, kuidas Joona neid kohviku siseruumides pilguga otsib.

"Simone, kuidas on?" sosistab Erik.

Naine kissitab tema poole silmi.

"Keegi ei usu mind, kui ma ütlen, et olen nii väsinud."

"Ma olen ka väsinud, mina usun sind."

"Sul on ju sinu tabletid, või kuidas?"

"Jah," vastab Erik, üritamatagi end kaitsta.

Simone nägu tõmbub kortsu ja Erik tunneb, kuidas soojad pisarad mööda ta põski alla hakkavad voolama. Võib-olla tuleb see sellest, et ta on kõigi tablettidega lõpparve teinud ja tal pole enam mingit seestmist kaitset, kõik on nii haavatav, avatud.

"Kogu see aeg," jätkab ta huulte värinal. "Ma olen mõelnud ainult ühest asjast: ta ei tohi surnud olla."

Nad seisavad täiesti liikumatult teineteise embuses. Lund langeb nende ümber suurte kohevate helvestena. Hallikalt helklev lennuk tõuseb kaugel eemal tumeda mürinaga õhku. Kui Joona terrassi aknaruudule koputab, võpatavad mõlemad. Erik avab ukse ja Joona tuleb nende juurde välja. Ta kõhatab hääle puhtaks.

"Ma mõtlesin, et te peaksite teadma, et me tegime kindlaks Lydia maja juurest leitud surnu isiku."

"Kes see oli?"

"See ei olnud Lydia laps... Poiss kadus oma perekonna juurest kolmeist aastat tagasi."

Erik noogutab ja ootab. Joona ohkab raskelt:

"Väljaheidete ja uriini jäänused näitavad, et..."

Ta vangutab pead.

"Näitavad, et laps elas päris kaua aega, arvatavasti kolm aastat, enne kui ta tapeti."

Saabub vaikus. Lund langeb sahinal, tumedalt nende kohal. Lennukid sõostavad eemal möirates taevasse.

"Teisisõnu öeldes oli sul õigus, Erik... Lydia hoidis puuris last, keda ta pidas enda omaks."

"Jah," vastab Erik hääletult.

"Ta tappis poisi, kui sai aru, mida hüпноosis oli rääkinud, mida see tähendas, mida see endaga kaasa tõi."

"Ma tegelikult arvasin, et ma eksisin, ma olin sellega leppinud," lausub Erik tuhmilt, vaadates talvisele maandumisrajale.

"Kas sa sellepärast lõpetasidki?"

"Jah," vastab Erik.

"Sa arvasid, et olid eksinud, ja lubasid, et ei hüpnoteeri enam kunagi," ütleb Joona.

Simone silub väriseva käega oma laupa.

"Lydia märkas sind, kui sa oma lubadust murdsid. Ta nägi Benjaminit," sõnab ta vaikselt.

"Ei, ta pidi meid kogu aeg jälitama," sosistab Erik.

"Lydia lasti kaks kuud tagasi Ulleråkeri vaimuhaiglast välja," ütleb Joona. "Ta lähenes Benjaminile ettevaatlikult – võib-olla hoidis teda tagasi sinu lubadus mitte kunagi enam kedagi hüpnoteerida."

Joona mõtleb, et Lydia meelest oli Joakim Samuelsson süüdi noorsoo- vanglas aset leidnud abordis, mis oli viinud tema steriilsuseni, seepärast röövis ta Joakimi poja Johani. Ja seejärel leidis Lydia, et Eriku hüpnoot oli põhjuseks, miks ta oli sunnitud Johani tapma, seepärast röövis ta Benjaminit, kui Erik oli jälle hüpnoteerima hakanud.

Eriku näoilme on surmtõsine, karm ja kinnine. Ta avab suu selgitamiseks, et ta ilmselt päästis oma lubaduse murdmisega Evelyni elu, kuid loobub, kui nende juurde tuleb keegi politseiassistent.

"Me peame nüüd minema," lausub mees lühidalt. "Lennuk tõuseb kümne minuti pärast õhku."

"Oled sa rääkinud politseiga sealt Doroteast?" küsib Joona.

"Maja juurde sõitnud patrulliga on võimatu kontakti saada," vastab politseinik.

"Mispärast võimatu?"

"Ma ei tea, aga nad ütlevad, et on juba viiskümmend minutit üritanud."

"Mida kuradit, siis tuleb neil ju abiväed välja saata," ütleb Joona.

"Ma ütlesin seda, aga nad tahtsid veel oodata."

Hakates minema mööda lühikest vahemaad lennukini, mis ootab, et viia neid Lõuna-Lapimaa poole Vilhelmina lennuväljale, tunneb Erik põgusalt kummalist kergendust: kogu aja oli tal olnud õigus.

Ta tõstab palged lumesaju poole. See tuiskab ja keerutab, kergelt ja raskelt ühtaegu. Simone pöörab ümber ja võtab tema käe pihku.

Neljapäev, seitsmeteistkümmes detsember

Benjamin lamab põrandal ja kuulab, kuidas kiiktooli painutatud jalgadest plastist põrandakatte läikival pinnal liimiselt nagisevad. Nüüd valutavad ta liigesed juba väga. Kiiktool õõtsub aeglaselt edasi-tagasi. See naksab, ja tuul vihiseb üle plekk-katuse. Korraga kostab esikusse viiva ukse jämeda vedru metalne kiunatus. Läbi käigu kuuldu raskeid samme. Keegi trambib saapaid puhtaks. Benjamin tõstab pea, kuid kui ta püüab vaadata, kes tuli, tõmbub koerarihm ta kaela ümber pingule.

"Lama!" pobiseb Lydia.

Benjamin laseb pea põrandale tagasi, tundes taas põse vastas rüüuvaiba pikki torkivaid narmaid ning ninas kuiva tolmulõhna.

"Kolme päeva pärast on neljas advent," ütleb Jussi. "Me peaksime piparkooke küpsetama."

"Pühapäevad on ette nähtud nuhtlemise jaoks ja ei millekski muuks," ütleb Lydia kiikumist jätkates.

Marek irvitab millegi peale, kuid vakatab järsult.

"Naera aga," lausub Lydia.

"Polnud midagi."

"Ma tahan, et minu pere oleks rõõmus," sõnab Lydia summutatult.

"Me olemegi," vastab Marek.

Põrand on külm, seinte ääres puhub kõledalt, teleka taga juhtmete vahel rullub ringi tolmutorte. Benjamin on endistviisi kõigest pidžaama väel. Ta mõtleb sellest, kuidas nad Jussi tondilossi jõudsid. Juba siis oli lumi maas, ja seitsaadik on sadanud, sulanud ja uuesti külmaks läinud. Marek juhatas ta läbi majaesise sõidukite parkla, vanade, lund täis tuisanud busside ja üksteise otsa kuhjatud autovrakkide vahelt. Ta kõndis paljaste tulitavate jalgadega läbi lume. Hoovis suurte lumega kaetud autode vahelt läbi minna tundus nagu kõndida vallikraavis. Majas põles valgus

ja Jussi tuli esikutrepile, jahipüss üle õla, kuid Lydiat nähes paistis, nagu kaoks temast kogu jõud. Naine polnud oodatud, polnud teretulnud, eii Jussi ei püüdnud vastupanu osutada, vaid heitis ennast lihtsalt tema tahte alla, kuuletus, nagu kuuletuvad pudulohused. Ta raputas vaid pead, kui Marek tema juurde läks ja temalt püssi ära võttis. Seejärel kuuldus eeskojast samme ja välja tuli Annbritt, mispeale Jussi pobises, et see on tema elukaaslane ja et nad peaksid laskma naisel minna. Kui Annbritt nägi koerarihma Benjamini kaela ümber, tõmbus ta näost kaameks ja püüdis majja tagasi minna ning ust kinni panna. Marek takistas teda, pistes püssitoru uksepraost vahelt sisse ja küsides naeratades, kas nad tohivad sinu astuda.

“Kas räägime jõulutoidust?” küsib nüüd Annbritt ebakindlal häälel.

“Kõige tähtsam on heeringas ja vormisült,” ütleb Jussi.

Lydia ohkab ärritatult. Benjamin vaatab vilksamisi üles kullakarvalise nelja lambiga laeventilaatori poole. Seisvate ventilaatorilabade varjud moodustavad valgeksvärvitud puitlaastplaadil justkui lilleõie.

“Poisile peaks küll lihapalle andma,” ütleb Jussi.

“Eks näis,” vastab Lydia.

Marek sülitab lillepotti ja vaatab välja pimedusse.

“Kõht hakkab tühjaks minema,” märgib ta.

“Meil on palju põdra- ja metskitseliha sügavkülmas,” kostab Jussi.

Marek läheb laua juurde, urgitseb leivakorvis, murrab tüki näkileiba ja pistab suhu.

Kui Benjamin üles vaatab, sikutab Lydia kaelarihmast. Benjamin köhib ja heidab tagasi maha. Ta on näljane ja väsinud.

“Mul on varsti oma rohtu vaja,” ütleb ta.

“Sa saad väga hästi ilma hakkama,” tähendab Lydia.

“Ma vajan ühte süsti nädalas, ja sestsaadik on kulunud rohkem kui nädal, kui...”

“Sina ole vait.”

“Ma suren ära, kui ma...”

Lydia tõmbab nii kõvasti rihmast, et Benjamin ägab valust. Ta hakkab nutma ja Lydia tirib veel kord, et ta vait jääks.

Marek paneb teleka käima, see pragiseb ja kauge hääl räägib midagi. Võib-olla on see spordisaade. Marek vahetab kanaleid, ja pilti ette saamata paneb siis teleka kinni.

“Ma oleksin pidanud teisest majast teleka kaasa võtma,” ütleb ta.

“Siin kaablikanaleid pole,” ütleb Jussi.

“Sa oled idioot,” lausub Lydia.

“Miks parabool ei tööta?” küsib Marek.

“Ma ei tea,” kostab Jussi. “Siin on vahel päris kõva tuul, küllap on kuidagi viltu puhunud.”

“Paranda siis ära,” ütleb Marek.

“Paranda ise!”

“Jätke oma loba,” käsib Lydia.

“Telekast tuleb niikuinii ainult saasta,” pomiseb Jussi.

“Mulle meeldib ‘Tantsud tähtedega’,” ütleb Marek.

“Kas ma tohin kempus käia?” küsib Benjamin tasakesi.

“Õues pissid,” ütleb Lydia.

“Okei,” vastab Benjamin.

“Marek, vii ta välja,” käsib Lydia.

“Jussi viib,” vastab too.

“Ta võib ise ka minna,” ütleb Jussi. “Põgeneda ta ei saa, miinus viis kraadi, ja pikk maa...”

“Mine kaasa,” katkestab teda Lydia. “Ma vaatan seni Annbriti järele.”

Benjaminil hakkab pea istukile tõusmisest ringi käima. Ta märkab, et Jussi on Lydialt kaelarihma üle võtnud. Benjamini põlved on kanged ja kõndima hakates lahvatab valu reitesse. Iga samm on väljakannatamatu, kuid ta surub hambad kokku, et vait olla. Ta ei taha Lydiat segada, teda ärritada.

Koridoriseintel ripuvad diplomid. Valgust heidab piimklaasist kuplitega messingist seinalamp. Korgikarva plastpõrandal seisab Ica toidupoe kilekott kirjaga “Kvaliteet, hoolimine, tippteenindus”.

“Ma pean sital käima,” ütleb Jussi rihma lahti lastes. “Oota eest, kui tagasi jõuad.”

Jussi haarab kõhu ümbert kinni, kaob ohkides tualetti ja keerab ukse enda järel kinni. Benjamin heidab pilgu selja taha, näeb uksepraost Annbriti tüüakat ümarajoonelist selga ja kuuleb Marekit rääkivat Kreeka pitsast.

Koridoris konksu otsas ripub Lydia metsaroheline jope. Benjamin otsib läbi tema taskud, leiab majavõtmed, kullavärvilise rahatasku ja oma mobiiltelefoni. Süda hakkab valjemini taguma, kui ta näeb, et telefoni aku on piisavalt laetud, et teha vähemalt üks kõne. Ta hiilib isesulguvast uksest eeskotta, sahvri uksest mööda ja välja tuimestava külma kätte. Levi on vilets. Ta läheb paljajalu veidi maad lumest puhtaks roogitud teed mööda, mis viib puukuuri juurde. Pimeduses aimab ta hoovil seis-

vate vanade busside ja autode lumiseid siluette. Tema käed on kanged ja vappuvad külmast. Esimesena leiab ta Simone mobiilinumbriga. Ta helistab sellele ja surub varisedes telefoni vastu kõrva. Ta kuuleb esimesi surisevaid signaale, kui majauks lahti paiskub. See on Jussi. Nad silmitsevad teineteist. Benjamin ei tule selle pealegi, et telefoni kuhugi peita. Ta peaks võib-olla ära jooksuma, kuid ei tea, kuhupoole minna. Jussi tuleb suurte hüpetega tema poole, mehe nägu on kahvatu ja närvis.

“Oled valmis?” hõikab ta valju häälega.

Jussi tuleb Benjamini juurde, vaatab talle silma, see tähendab vaikivat kokkulepet, ta võtab poisilt telefoni ja läheb edasi puukuuri poole. Just sel hetkel tuleb Lydia majast välja.

“Mis teil seal toimub?” küsib ta.

“Ma toon paar halgu juurde,” hõikab Jussi telefoni jaki sisse peites.

“Ma olen valmis,” ütleb Benjamin.

Lydia seisab ikka veel uksele ja laseb Benjamini majja.

Niipea kui Jussi kuuri jõuab, vaatab ta telefoni ja näeb, et helesinisel ekraanil vilgub kiri “ema”. Külmale vaatamata tunneb ta puidu ja vaigu lõhna. Kuuris on peaaegu kottipime. Ainus valgus tuleb telefonist. Jussi tõstab telefoni vastu kõrva ja kuuleb samal hetkel, et keegi võtab vastu.

“Halloo,” ütleb meeshääle. “Halloo?”

“Kas see on Erik?” küsib Jussi.

“Ei, see on...”

“Minu nimi on Jussi, kas sa saaksid Erikule ühe teate edasi ütelda, see on tähtis, me oleme siin põhja pool, minu juures kodus, mina ja Lydia ja Marek ja...”

Jussi jutt katkeb, kuna kõne vastu võtnud isik hakkab korraga kõrihäälel karjuma. Torus kõmiseb ja ragiseb, keegi köhib, üks naine nutab soigudes, ja siis jääb kõik vaikseks. Kõne on katkenud. Jussi põrnitseb telefoni, mõeldes, et proovib mõnel teisel numbril ja hakkab telefonirakenduse ringi vaatama, kui ühtäkki aku tühjaks saab. Telefon kustub samal silmapilgul, kui puukuuri uks avaneb ja Lydia sisse piilub.

“Ma nägin ukse pragude vahelt sinu aurat, see oli täiesti sinine,” lausub naine.

Jussi peidab telefoni selja taha, pistab tasku ja asub puuhalge korvi laduma.

“Mine sa sisse,” lausub Lydia. “Küll ma ise.”

“Aitüma,” vastab Jussi ja lahkub kuurist.

Mööda lumist jalgrada maja poole kõndides märkab ta, kuidas jääkristallid akendest langevas valguses sätendavad. Tema saabaste alt kostab kuiva krudinat. Selja tagant läheneb katkendlik lohisev heli koos lõõtsutava, imeva häämitsusega. Jussi jõuab mõelda oma koerale Castrole. Talle meenub, kuidas Castro oli kutsikas, kuidas ta värskelt sadanud lume alt hiiri jahtis. Jussi naeratab veel endamisi, kui kuklasse lajatavad hoobid panevad ta ettepoole komistama. Ta kukuks kõhuli, kui kirves ei istuks tal kuklas kinni ega tõmbaks teda tagasi. Jussi seisab paigal, käed rippu. Lydia raputab kirvest ja saab selle lahti. Jussi tunneb, kuidas veri voolab mööda kukalt alla ja nõrgub seljale. Ta langeb põlvili maha, kukub ettepoole, tunneb näol lund, sipleb jalgadega ja keerab selili, et jälle püsti tõusta. Jussi nägemisväli aheneb kiiresti, kuid viimaste teadvusel oldud sekundite jooksul jõuab ta näha, kuidas Lydia kirve tema kohale tõstab.

Pühapäeva hommik, kahekümnnes detsember, neljas advent

Benjamin kõssitab teleka taga, selg vastu seina. Ta tunneb hirmutavat uimasust, pilku on raske kuhugi fikseerida. Ent kõige hullem on janu. Tal on selline janu, nagu ei kunagi varem terves elus. Nälg on järele andnud, see pole küll kadunud, sooltes on tunda ebamääraast tükka valu, kuid selle varjutab tervenisti janu, janu ja liigesevalu. Janu on nagu lämbumine, nagu oleks tema kõri haavu täis. Ta saab veel vaevu neelata, suus pole enam sülge. Ta mõtleb päevadele selle maja põrandal, sellele, kuidas Lydia, Marek, Annbritt ja tema ise üksnes istuvad siin ainsas muu leeritud toas, midagi tegemata.

Benjamin kuulab lume krõbinat katusel. Ta mõtleb sellele, kuidas Lydia tema ellu tungis, kuidas talle ühel päeval järele jooksis, kui ta koolist koju läks.

"Sa unustasid selle maha," hõikas Lydia talle mütsi ulatades.

Benjamin seisatas ja tänas naist. Siis vaatas Lydia talle veidralt otsa pärides:

"Sinu nimi on Benjamin, eks ole?"

Ta oli küsinud, kust naine tema nime teab. Siis oli Lydia tal juuksed silunud ja väitnud, et on poisi ise sünnitanud.

"Aga ma ristasin sind Kasperiks," oli naine öelnud. "Ma tahan sind Kasperiks hüüda."

Seejärel ulatas Lydia talle väikesed helesinised kootud sipukad.

"Need tegin ma sulle, kui sa veel minu kõhus olid," sosistas ta.

Benjamin selgitas seepeale, et tema nimi on Benjamin Peter Bark ja et ta ei saa kuidagi selle naise laps olla. Kõik see kokku oli üsna kurb ja häle, Benjamin oli püüdnud rääkida naisega rahulikult ja lahkelt. Naine oli kuulanud naeratades ja seejärel lihtsalt melanhoolselt pead raputades.

"Küsi oma vanematelt," oli ta öelnud, "küsi neilt, kas sa oled päriselt nende laps. Sa võid küsida, aga nad ei räägi sulle tõtt. Nemad ei saanud lapsi. Sa märkad, et nad valetavad. Seda teevad nad sellepärast, et kardavad sind kaotada. Nad ei ole sinu tõelised vanemad. Ma võin sulle sinu tõelisest taustast rääkida. Sa oled minu laps. See on tõde. Kas sa ei näe, et me oleme sarnased? Mind sunniti sind ära andma."

"Aga ma ei ole lapsendatud," ütles Benjamin.

"Ma teadsin seda... ma teadsin, et nad ei räägi sulle seda," ütles naine.

Benjamin mõtles järele ja mõistis korraga, et see, mida naine rääkis, võis tegelikult tõsi olla, ta oli end ammu teistsugusena tundnud.

Lydia silmitses teda naeratades.

"Ma ei saa sulle seda tõestada," ütles ta jälle. "Sa pead usaldama omaenda sisetunnet, sa pead ise tunnetama. Siis sa märkad, et see ongi tõsi."

Nad lahkusid teineteisest, kuid said järgmisel päeval uuesti kokku. Nad läksid koos kondiitriärisse, istusid ja rääkisid pikalt. Lydia pajatas, kuidas teda sunniti last adopteerimiseks ära andma, kuid et ta polnud teda iialgi unustanud. Ta oli poisist mõelnud iga päev, seitsaadik kui ta sündis ja naiselt ära võeti. Ta oli iga minut poissi taga igatsenud.

Benjamin oli rääkinud kõik Aidale, ja nad olid otsustanud, et Erik ja naine ei tohi sellest absoluutselt midagi teada saada, enne kui ta ise ei ole kõige üle järele mõelnud. Ta tahtis kõigepealt Lydiat tundma õppida, tahtis mõelda, kas tema jutt võis tõele vastata. Lydia võttis temaga ühendust meili teel – naine oli saanud Aida e-posti aadressi ja saatnud talle pildi perekonnahauast.

"Ma tahan, et sa teaksid, kes sa oled," oli ta öelnud. "Siin puhkab mu suguvõsa, Kasper. Ühel päeval sõidame me koos sinna, ainult sina ja mina."

Benjamin oli hakanud teda peaaegu uskuma. Ta tahtis teda uskuda, sest naine oli põnev. Benjamini jaoks oli kummaline tunda, et ta on nii igatsetud, armastatud. Naine andis talle asju, väikesi mälestusesemeid omaenese lapsepõlvest, raha, ka kinkis ta talle raamatuid ja fotoaparaadi, ja Benjamin naisele omakorda joonistusi, asju, mis ta lapsena oli alles hoidnud. Naine kandis isegi selle eest hoolt, et Wailord tema kiusamise lõpetaks. Ühel päeval ta lihtsalt ulatas Benjaminile paberilehe, kuhu Wailord oli kirjutanud, et annab sõna, et ei tule enam kunagi Benjamini ega ta sõprade lähedusse. Millegi sellisega ei oleks tema vanemad iialgi hakanud saanud. Talle hakkas üha enam tunduma, et tema vanemad – need inimesed, keda ta terve elu uskunud oli – käitusid nagu viimased valeta-

jad. Teda hakkas häirima, et nad kunagi temaga ei rääkinud, kunagi vähi ei näidanud, mida ta neile tähendab.

Ta oli nii uskumatult rumal.

Siis oli Lydia hakanud rääkima sellest, et tahab tema poole tulla, tema juures olla. Ta tahtis Benjamini võtmeid. Poiss ei saanud päris hästi aru, milleks naine neid vajab ja ütles, et laseb ta sisse, kui naine üksikult helistab. Nüüd sai Lydia tema peale kurjaks. Ta ütles, et peab teda kurtama, kui ta ei kuuletu. Benjamin oli täiesti pahviks löödud, mäletab ta. Naine seletas, et juba siis, kui Benjamin alles väike laps oli, andis ta temale adopteeritud vanematele roosa selle märgiks, et ta ootab neilt lapse erilist kasvatamist. Seejärel võttis naine lihtsalt tema seljakotist võtmekimbu ja ütles, et tema ise otsustab, millal ta oma last külastab.

Siis oli Benjamin mõistnud, et naine ei saa olla päris terve.

Järgmisel päeval, kui Lydia teda ootas, läks ta lihtsalt naise juurde ja ütles nii rahulikult kui suutis, et tahab oma võtmeid tagasi saada ja ei soovi temaga enam kohtuda.

"Aga Kasper," oli naine öelnud. "Selge see, et sa saad oma võtmeid tagasi."

Ta ulatas Benjaminile võtmekimbu. Poiss hakkas astuma, ja naine tema kannul. Benjamin seisatas ja küsis, kas naine ei saanud aru, et ta ei taha teda enam näha.

Benjamin piilub oma keha. Ta näeb, et põlvele on ilmunud suur sinine plekk. Kui ema seda näeks, satuks ta hüsteeriasse, mõtleb ta.

Marek põrnitseb aknast välja nagu tavaliselt. Mees luristab tati laud nina ja sülitab aknaruudule, mille taga on lume sees lebav Jussi summa keha. Annbritt istub kokkuvajunud laua ääres. Naine püüab mitte nutta, neelatab, kõhatab ja luksab. Kui ta majast välja jooksis ja nägi Lydiat Jussit tapmas, karjus naine nii kaua, kuni Marek tõstis tema poole püstirovi ja seletas, et tapab naise, kui too veel kas või ühe nuuksatuse kuuldavalt toob.

Lydiat ei paista kusagilt. Benjamin hiivab end istuma ja ütleb kahetset häälel:

"Marek, on üks asi, mida sa peaksid teadma..."

Marek vaatab Benjamini poole, silmad mustad kui pipraterad, heidab siis kõhuli põrandale ja hakkab kätekõverdusi tegema.

"Mis sa tahad, sitakott?" küsib ta ägades.

Benjamin neelatab oma vermeil kõriga.

"Jussi rääkis mulle, et Lydia tapab su ära," valetab ta. "Alguses pidi tapma tema, siis Annbriti ja siis sinu."

Marek jätkab kätekõverdustega ja tõuseb siis ohates püsti.

"Sa oled üks veider väike sitakott."

"Nii ta ütles," lausub Benjamin. "Lydia tahab ainult mind. Ta tahab minuga üksi jääda. See on tõsi."

"On ikka või?" ütleb Marek.

"Jah, Jussi ütles, et Lydia rääkis talle, mida ta kavatseb – et ta alustab Jussi tapmisest, ja nüüd ta ongi..."

"Pea õige lõuad," katkestab mees.

"Kas sa lihtsalt istud siin ja ootad oma järke?" küsib Benjamin. "Lydia ei hooli sinust, tema arust oleme me kahekesi parem perekond, ainult mina ja tema."

"Kas Jussi ütles tõesti, et Lydia tapab mu ära?" küsib Marek.

"Ma luban, ta tapab..."

Marek naerab valjuhäälselt ja Benjamin jääb vakka.

"Ma olen kuulnud juba kõike, mida võib öelda, et valu käest pääseda," ütleb ta muiates. "Kõiki lubadusi ja kõiki kavalusi, kõiki kokkuleppeid ja nipitamisi."

Marek pöördub ükskõikselt akna poole. Benjamin ohkab ja püüab midagi muud välja mõelda, kui saabub Lydia. Naise suu on kitsaks kriipsuks tõmmatud, ta on näost väga kahvatu ja hoiab midagi selja taga.

"Nii et nädal on läbi ja jälle on pühapäev," teatab ta pidulikult ja suleb silmad.

"Neljas advent," sosistab Annbritt.

"Ma tahan, et me lõdvestuksime ja mõtleksime läinud nädalale," lausub ta aeglaselt. "Kolme päeva eest lahkus meist Jussi, ta ei ole enam elavate kirjas, tema hing keerleb ühes seitsmest taevarattast. Ta rebitakse oma reetmise eest tükkideks tuhandetes taaskehastumistes tapalooma ja putukana."

Naine jääb vait.

"Kas mõtlesite järele?" küsib ta mõne hetke pärast.

Teised noogutavad, ja Lydia naeratab rahulolevalt.

"Kasper, tule siia," ütleb ta summutatult.

Benjamin proovib püsti tõusta, ta pingutab, et mitte valust nägu krimpsutada, kuid ometi küsib Lydia:

"Kas teed mulle lõustu või?"

"Ei," sosistab poiss.

"Me oleme perekond ja me austame üksteist."

"Jah," vastab poiss, nutt kurgus.

Lydia naeratab ja võtab välja eseme, mida on seni selja taga peidud hoidnud. Need on käärid, laiade lõiketeradega suured rätsepakäärid.

"Siis ei valmista sulle mingit probleemi oma karistus vastu võtta," ütleb naine rahulikult ja asetab käärid täiesti kõigutamatu näoilmeega lauale.

"Ma olen ainult laps," ütleb Benjamin vaarudes.

"Seisa paigal," pröökab Lydia talle. "Et kunagi ei ole küllalt, et sa kunagi, kunagi aru ei saa! Mina näen vaeva ja pingutan, ma töotan ja rügan, et pere toime tuleks. Oleks puhas ja kena. Ma tahan lihtsalt, et kõik toimiks."

Benjamin nutab langetatud päi, raskelt, kahedalt nuuksudes.

"Kas me pole siis perekond, kas me pole või?"

"Oleme," ütleb poiss. "Oleme ikka, oleme küll."

"Aga miks sa siis niiviisi käitud? Salatsed meie selja taga, reedad ja petad meid, varastad meie tagant, räägid meid taga ja hävitad... miks sa mulle seda teed? Topid oma nina, klatšid ja kaabid kõigil kintsu."

"Ma ei tea," sosistab Benjamin. "Vabandust."

Lydia võtab käärid. Ta hingab nüüd raskelt ja tema nägu läigib higinägu. Punased laigud on löönud tema põskedele ja kaelale.

"Sa pead saama karistada, et me võiksime selle vahejuhtumi selja taga jätta," ütleb Lydia kergel asjaliku toonil.

Ta laseb pilgul käia Annbriti ja Mareki vahel.

"Annbritt," ütleb ta. "Tule siia."

Annbritt, kes seni on istunud ja seina pörnitsenud, tuleb kõheldes lähemale. Tema pilk on rusutud, vilab kõigis suundades, väike lõuani värisemas.

"Lõika tal nina ära," ütleb Lydia.

Annbriti nägu värvub tulipunaseks. Ta vaatab Lydia, seejärel Benjaminile otsa. Siis raputab ta pead.

Lydia lööb teda kõvasti põsele. Ta haarab Annbriti jõulisest käsivarrest ja tõukab teda Benjaminile lähemale.

"Kasper on oma nina teiste asjadesse toppinud ja nüüd jääb sellest hoopis ilma."

Annbritt hõõrub peaaegu äraolevalt oma põske ja tõstab seejärel käärid. Marek tuleb lähemale ja võtab Benjaminini pea kõvasse haardesse, patsutades tema näo Annbriti poole. Käärde lõiketerad läiklevad metaheli

tema silme ees, ja Benjamin näeb naise närvilist nägu, näeb tõmblusi silmade ja suu ümber, kuidas käed hakkavad värisema.

"Lõika juba," röögib Lydia.

Annbritt seisab, käärid Benjaminini poole sirutatud, ja nutab nüüd valjuti.

"Mul on veritsustõbi," haliseb Benjamin, "ma suren, kui sa seda teed. Mul on vere hüübimatus!"

Annbriti käed värisevad, kui ta terad tema ees õhus kokku lööb ja käärid põrandale pillab.

"Ma ei saa," nuuksub naine. "See ei lähe... Mul hakkavad kääridest käed valutama, ma ei suuda neid käes hoida."

"See siin on perekond," ütleb Lydia range väsimusega hääles, kumardudes samal ajal vaevaliselt ja võttes käärid maast üles.

"Sa kuuletud mulle ja austad mind – kuuled või!"

"Mu käed valutavad, ma ju ütlesin! Käärid on liiga suured, et..."

"Ole vait," katkestab Lydia, lüües naisele käärde tagumise poolega, sõrmistega kõvasti vastu suud. Annbritt niutsatab, teeb sammukese külje suunas, toetub ebakindlalt vastu seina ja tõstab käe veriste huulte juurde.

"Pühapäev on nuhtlemise jaoks," ütleb Lydia hingeldades.

"Ma ei taha," anub naine. "Palun... ma ei taha."

"Tule nüüd," käsib Lydia kannatamatult.

Annbritt raputab ainult pead ja sosistab midagi.

"Mis sa ütlesid? Kas sa ütlesid mulle "türa"?"

"Ei, ei," nutab naine kätt välja sirutades. "Ma teen seda," nuuksub ta. "Ma lõikan tal nina ära. Ma aitan teid. See ei ole üldse valus, see läheb varsti üle."

Lydia ulatab talle rahulolevalt käärid. Annbritt tuleb Benjaminini juurde, patsutab talle põsele ja sosistab kiiresti:

"Ära karda. Kiirusta ainult, jookse minema nii kiiresti, kui saad."

Benjamin vaatab küsivalt naisele otsa, püüdes midagi välja lugeda tema hirmunud pilgust ja värisevast suust. Annbritt tõstab käärid, kuid pöörab siis ümber ja lööb Lydiat ilma tõelise jõuta. Benjamin näeb, kuidas Lydia naise rinnaku eest kõrvale põikab, näeb, kuidas Marek naise jõulistest randmetest kinni haarab, käe sirgu venitab ja selle õlaliigesest välja tõmbab. Annbritt karjub valust. Benjamin on juba toast väljas, kui Lydia põrandalt käärid võtab, naise juurde läheb ja talle kaksiratsa rinnale istub. Annbritt raputab pead edasi-tagasi, et tema haardest pääseda.

Jahedast eeskojast läbi minnes ja trepile kõrvetava külma kätte jõudes kuuleb ta Annbriti karjeid ja kõhimist.

Benjamin läheb kiiresti mööda roogitud jalgrada.

Marek võtab seinalt jahipüssi, kuid Lydia takistab teda.

"See on ainult õppetund," ütleb ta. "Kasperil ei ole kingi jalas ja ta on pidžaama väel. Küll ta tuleb tagasi emme juurde, kui tal külm hakkab."

"Muidu ta sureb," ütleb Marek.

Benjamin sööb lund ega hooli autovrakkide vahel joostes valust. Ta libiseb ja kukub pikali, kuid hiivab end jälle üles, jookseb veidi maad ega tunne siis enam oma jalgu. Marek karjub talle majast midagi järele. Benjamin teab, et ei jaksa mehe eest ära joosta, ta on liiga väike ja liiga nõrk. Parim variant on end pimeduses ära peita ja siis, kui kõik on rahunenud, leida tee järve ujumiskohta. Võib-olla on seal mõni kalastusspott lane oma oherdi ja kalakastiga. Jussi rääkis, et jää oli Djuptjärneni kaatanud kõigest nädal tagasi, talv algas pehmete ilmadega.

Benjamin peab seisma jääma, ta kuulatab, kas on kosta samme, tabab käega vastu roostes pikapi kere, vaatab mustendava metsatuka poole ja jätkab siis teekonda. Ta ei suuda enam kuigi palju, kogu keha põleb valust ja külmast. Ta komistab, kukub pikali ja roomab üht traktorit katva jääga presendi alla, kaevub seal sügavamale härmatanud heina sisse, roomab edasi järgmise auto alt läbi ja tõuseb siis püsti. Ta mõistab, et seisab kahe bussi vahel. Ta liigub kobamisi edasi, leiab ühel bussil lahtise akna ning tal läheb korda ronida suurele bussirehvile ja end avast sisse libistada. Ta liigub pimeduses edasi ja leiab ühelt istmelt mitu vana vaipa, millesse ennast mässib.

Pühapäeva hommik, kahekümnes detsember, neljas advent

Vilhelmina punaseksvõõbatud lennujaamahoone seisab üksi keset lõputuna laiuvat valget maastikku. Kell on kõigest kümme hommikul, kuid videvikuhämarus on sel neljanda adventi pühapäeval tihe. Projektorid valgustavad betoonkattega maandumisrada. Pärast pooleteistunnist lendu veerevad nad nüüd aegapidi terminalihoone poole.

Sees ooteruumis on soe ja üllatavalt õdus. Valjuhäälditest kõlab jõulumuusika ja poekesest, mis näib olevat segu ajalehekioskist, infoletist ja kohvikust, tulvab kohvi lõhna. Poe ees ripuvad pikad read nõndanimetatud saami käsitööesemetega, võinugade, joogikappade ja kasetohust mürssidega. Simone pöörnitseb tühjal pilgul letile paigutatud saami mütsikesi. Ta tunneb põgusat kaastundesööstu selle iidse jahipidajate kultuuri vastu, mis on nüüd sunnitud tuhande tõusma värvikirevate lõbujanustele turistidele mõeldud punatutiliste mütsikeste vormis. Uued ajad on surunud alla saamide šamanismi, rahvas on šamaanitrummi *meavrresgarri* diivani kohale seinale riputanud ja põtrade toitmise hakkab tasapisi saama väljanäitus turistidele.

Joona võtab telefoni ja valib numbri, sellal kui Erik osutab inimtühja väljapääsu ees ootavale taksobussile. Joona raputab pead, rääkides kellegi kasvava ärritusega. Erik ja Simone kuulevad, kuidas keegi kumiseval häälel torus midagi vastu pöristab. Kui Joona viimaks telefoni klapi kinni vajutab, on ta näol kinnine ilme. Jäiselt helkivad silmad on tõsidusest vidukil.

"Mis on?" küsib Erik.

Joona sirutab kaela, et aknast välja vaadata.

"Politseinikud, kes maja juurde välja sõitsid, ei ole veel endast kuulda andnud," ütleb ta hajeval häälel.

"See küll hea uudis ei ole," lausub Erik tasa.

"Ma räägin politseijaoskonnaga."

Simone püüab Erikut endaga kaasa tirida.

"Me ei saa lihtsalt paigal istuda ja neid oodata."

"Seda me ei teegi," vastab Joona. "Meile tuleb auto järele – see peaks juba siin olema."

"Jumal," ohkab Simone. "Kõik võtab nii uskumatult kaua aega."

"Vahemaad on siinkandis teised," tähendab Joona, terav helk silmis.

Simone kehitab õlgu. Nad liiguvad väljapääsu poole, ja kui nad uksest välja jõuavad, lööb neile vastu eriskummaline kuiv jahedus.

Kaks tumesinist autot jäävad järsku nende ees seisma ja välja rullub paar erkoranžis mäepäästjamundris meest.

"Joona Linna?" küsib üks meestest.

Joona noogutab lühidalt.

"Me pidime sulle autoga järele tulema."

"Mäepäästjad?" küsib Erik närviliselt. "Aga kus politsei on?"

Teine meestest ajab selja sirgu ning selgitab resoluutselt:

"Siinkandis ei ole sel alati nii suurt vahet. Politsei, toll, mäepäästjad me teeme tavaliselt koostööd nii, kuidas juhtub."

Esimene mees sekkub vestlusse:

"Praegu ei jätku väga inimesi, jõulud ka ukse ees ja puha..."

Nad seisavad vaikides. Erik paistab nüüd meeleheitel. Ta avab suu, et midagi öelda, kuid Joona jõuab temast ette:

"Kas maja juurde sõitnud patrullist on midagi kuulda olnud?"

"Hommikul kella seitsmest saadik enam mitte," kostab üks meestest.

"Kui palju aega sinna jõudmiseks läheb?"

"Noh, nii üks-kaks tundi tuleb ikka arvestada, kui Sutmesse hakkate sõitma."

"Kaks ja pool," lisab teine. "Mõeldes aastaajale."

"Kumma auto me võtme?" küsib Joona kannatamatult ühe auto poole suundudes.

"Tjah, ei mina tea," vastab üks meestest.

"Andke meile see, millel rohkem bensiini paagis on," ütleb Joona.

"Kas vaatan kütusemõõdikut?" küsib Erik.

"Minu omas on nelikümmend seitse liitrit," lausub üks meestest kiiresti.

"Siis on sul kümme rohkem kui mul."

"Tore," ütleb Joona autouust avades.

Nad istuvad eelsoojendatud salongi. Joona võtab mehelt võtmel ja palub siis Erikul tuttuude GPS-i õiged koordinaadid sisestada.

"Oota," hüüab Joona teise auto juurde suunduvatele meestele järele. Nood jäävad seisma.

"See patrull, kes täna hommikul sinna onni juurde sõitis, kas nemad olid ka mäepäästjad?"

"Olid jah, seda nad kõik olid."

Nad sõidavad loodesse piki Volgsjö järve, et leida Brännbäcki piirkonda, ja seejärel, ainult mõne kilomeetri pärast, peavad nad jõudma riigimaanteele 45, kõigest kümnekilomeetrisele sirgele, enne kui keeravad käänilisele teele, mis tähendab üle kaheksakümne kilomeetri kurvitamist Klimpfjälli mäe lõunaküljel ja Daimdalenis orus.

Nad sõidavad vaikides. Kui Vilhelmina on kaugemale seljataha jäänud ja nad Sutme teele välja jõuavad, märkavad nad, et taevaskõrgus hakkab nende ümber heledamaks muutuma. Erakordne pehme valgus tundub avardavat nähtavust. Ümberringi võib aimata mägede ja järvede piirjooni.

"Näed sa," ütleb Erik. "Valgemaks läheb."

"Valgemaks ei lähe veel mitu nädalat," vastab Simone.

"Lumi peegeldab pilvede tagant kumavat valgust," ütleb Joona.

Simone toetab lauba vastu autoakent. Nad sõidavad läbi lumega kaetud metsade, mis vahelduvad hiiglaslike valendavate raielankidega, tumedate soostunud alade ja järvedega, mis laiuvad suurte tasandikena. Nad mööduvad siltidest kohanimedega nagu Jetneme ja Trollklinten ning pikaksvenitatud Langseleanist. Pimeduses võib aimata muinasjutuliselt kaunist järve, mis teeviida kohaselt kannab nime Trollklinten, ja sätendab rühmiti kõrgete külmade kangeks külmanud kallaste vahel lumevalguse käes. Pärast ligi pooleteisetunnist sõitmist kord otse põhja suunas, kord jälle lääne poole, hakkab tee ahenema ja hiiglasliku Borgasjö järve poole peaaegu kaldu kiskuma. Nüüd viibivad nad juba Dorotea piirkonnas, lähenedes Norra piirile, ning maastik kerkib kõrgete teravate mägedena taeva poole. Korraga annab vastutulev auto neile tulledega märku ja keerab siis valguse maha. Nad sõidavad teepeenrale, peatuvad ja näevad teist autot enda poole tagurdamas.

"Mäepääste," sõnab Joona kuival, nähes, et auto on samasugune nagu nende oma.

Joona kerib autoakna alla ja jäiselt krõbekülm õhk imeb salongist mõnuse välja.

"Kas teie olete need stockholmlased?" hõikab üks mees neile autu- tugeva soome aktsendiga.

"Jah, meie need oleme," vastab Joona soome keeles. "Linnavurled."

Nad naeravad lühidalt ning seejärel läheb Joona rootsi keelele üle.

"Kas teie käisitegi seal maja juures? Teid ei saadud kuidagi kätte."

"Leviauk," ütleb mees. "Aga see oli bengu raiskamine. Seal üleval pol- nud midagi."

"Mitte midagi? Maja ümber mingeid jälgi?"

Mees raputab pead.

"Me võtsime lumekihid läbi."

"Misasja?" küsib Erik.

"Kaheteistkümnendast kuupäevast peale on viis korda sadanud - nii et me otsisime jälgi viiest erinevast lumekihist."

"Tubli töö," lausub Joona.

"Sellepärast võttiski natukene aega."

"Aga keegi pole seal käinud?" küsib Simone.

Mees raputab pead.

"Kaheteistkümnendast peale mitte, nagu öeldud."

"Kurat küll," vannub Joona endamisi.

"Tulete siis meiega koos tagasi või?" küsib mees.

Joona raputab pead.

"Kui oleme Stockholmist siia sõitnud, siis me praegu tagasi ei pööra."

Mees kehitab õlgu.

"Nojah, tehke nagu tahate."

Nad lehvitavad ja kaovad mööda teed lääne poole.

"Leviauk," sosistab Simone. "Aga Jussi ju ometi helistas sealt majast."

Nad jätkavad vaikides sõitu. Simone mõtleb sama mõtet nagu tei- sedki: et see reis võib osutuda saatuslikuks veaks, et neid ahvatleti võib- olla valesse suunda, lume ja jää kristallmaailma, põhjala pimedusse ja rabamaale, sellal kui Benjamin lamab kusagil mujal, kaitsetuna, ilma vere koagulantpreparaadita, ja võib-olla pole teda enam isegi elavate kirja-

On keskpäev, kuid nii kaugel põhjas, sügaval Västerbotteni laantes sat- naneb päev praegusel aastaajal ööga. Massiivse ööga, mis ei taha möra- neda, et valgust sisse lasta. Ööga, mis on nii võimas ja karm, et varjutab detsembrist jaanuarini koidu peaaegu kogunisti.

Nad jõuavad Jussi majani tiheraskes pimeduses. Õhk on jääne, sei- sey ja rabe. Viimase teeotsa kõnnivad nad üle lumekooriku. Joona tõm-

bab kabuurist relva, mõeldes, et pole pikka aega näinud tõelist lund ega tundnud kõva pakase kuiva tunnet sõõrmetes.

Kolm väikest maja asetsevad U-kujuliselt ümber hoovi. Lumi on laa- tanud katustele väga kurrutatud vaiba ja puhunud seinte vastu hanged, mis ulatuvad kuni väikeste akendeni. Erik ronib välja ja vaatab ringi. Sel- gesti on näha mäepäästjate auto jäetud kaks paralleelset rattajälge ning majade ümbruses rohkelt meeste jalajälgi.

"Oh jumal," sosistab Simone edasi tõtates.

"Oota," ütleb Joona.

"Kedagi pole siin, täielik tühjus, meid on..."

"Tundub tühi," peatab teda Joona. "See on ainus, mida me teame."

Simone ootab kügeledes, kuni Joona üle kriuksuva lume hoonete poole läheb. Mees seisatab ühe väikese madala akna juures, kummardub ettepoole ja silmab puukirstu ja põrandal paari kaltsuvaipa. Toolid on tagurpidi söögilauale tõstetud ning külmkapp seest puhtaks tehtud ja seisab tühjana, uks lahti.

Simone vaatab Eriku poole, kes korruga hakkab imelikult käituma. Ta klüüb hakkivate liigutustega lumes ringiratast, rehmas käega üle suu ja jääb siis keset hoovi seisma, vaadates mitu korda ringi. Simone tahab just küsida, mis viga, kui mees valju selge häälega seletab:

"See pole siin."

"Siin pole kedagi," vastab Joona väsinult.

"Selles mõttes, et..." ütleb Erik veidral, peaaegu kimedal hääletoonil.

"Ma tahan öelda, et tondiloss ei asu siin."

"Mis sa räägid?"

"See on vale suvila. Jussi tondiloss on heleroheline, ma olen kuulnud, kuidas ta seda kirjeldab, seal on sahvri eeskojas, roostes naeltega plekk- katus, paraboolantenn harja lähedal, ja õu peaks olema täis vanu autosid, busse, traktoreid..."

Joona viipab osutavalt käega:

"See siin on tema aadress, ta on siia sisse kirjutatud."

"Aga see on vale koht."

Erik kõnnib taas mõned sammud piki majaseina, vaatab seejärel tõsi- selt Simone ja Joona poole ning kordab kangekaelselt:

"See siin ei ole tondiloss."

Joona võtab vandudes mobiiltelefoni, ent hakkab veelgi kõvemini kiruma, meenutades, et nad viibivad leviaugus.

"Vaevalt et me siit kedagi leiame, kelle käest järele küsida, nii et me peame seni edasi sõitma, kuni levi tagasi tuleb," lausub ta autosse istudes. Nad tagurdavad tagasi sissesõiduteele ja hakkavad just maanteele pöörama, kui Simone märkab puude vahel tumedat kogu. See seisab täiesti liikumatult, käed külgedel rippu, ja vaatab nende poole.

"Seal!" hüüab Simone. "Seal seisab keegi!"

Metsatukk teispool teed on tihe ja tume, lumi lebab kokkupakinud puutüvede vahel, puud on raskuse all lookas. Simone läheb autost välja kuuldes, kuidas Joona talle hõikab, et ta ootaks. Täistuled peegelduvad maja akendest. Simone püüab puude vahel midagi silmata. Erik jõuab talle järele.

"Ma nägin üht inimest," sosistab Simone.

Joona seiskab auto mootori, tõmbab kiiresti kabuurist relva ja järgneb neile. Simone kõnnib kiirel sammul metsatuka poole. Ta näeb jälle meest puude vahel, natuke sügavamal metsas.

"Halloo, oota!" hüüab Simone.

Ta jookseb mõned sammud, kuid jääb seisma, kohates mehe pilku. See on vana mees kurrulise ja täiesti rahuliku näoga. Mees on väga lühike, ulatudes Simonele vaevalt rinnuni, ja kannab paksu jääka tuulejakki ja teksaseid. Käes hoiab ta jäärohelist mobiiltelefoni, mille ta kinni paneb ja taskusse pistab.

"Vabandust, kui ma segan," ütleb Simone.

Mees vastab midagi, et ei saa aru, lööb seejärel pilgu maha ja pöördub midagi. Erik ja Joona lähenevad ettevaatlikult. Joona on juba relva tagasi jakipõue peitnud.

"Tundub, nagu ta räägiks soome keelt," ütleb Simone.

"Oota," lausub Joona mehe poole pöördudes.

Erik kuuleb, kuidas Joona ennast esitleb, auto poole osutab ja siis Joona nime ütleb. Ta räägib soome keeles, rahulikult ja vaoshoitult. Vana mees noogutab aeglaselt ja õngitseb välja sigaretipaki. Siis seisab ta, nagu üles poole pööratud, nagu jälgiks midagi samaaegselt kuulamisega. Ta raputab pakist sigareti, silmitseb seda ja küsib siis Joonalt midagi pikaldase ja meloodiliselt kluksuva häälega, saab mõned laused vastuseks ning raputab seejärel kahetsedes pead. Ta vaatab Eriku ja Simone poole kaastunnet väljendava ilmega. Kui ta neile pakist sigarette pakub, leidub Erikul piisavalt külma verd, et üks suits vastu võtta, tänada, ja laenata ka plastist välgumihklit, mille esiküljel ilutseb Betty Boopi pilt.

Saami mees näpistab oma suitsult filtri, paneb sigareti suhu ja süütab selle. Simone kuuleb teda Joonale millestki pikalt-laialt kõnelevat. Mees murrab puu otsast pulgakese ja kriipseldab sellega lumele mõned jooned. Joona seisab lumekaardi kohal kummargil, osutab kuhugi, küsib, siis võtab ta sisetaskust märkmeploki ja joonistab skeemi maha. Simone sosistab "aitäh", kui nad auto juurde tagasi pöörduvad. Mehike pöörab ringi, näitab käega metsa poole ja kaob mööda teerada puude vahele.

Nad lähevad kiiresti auto juurde, mille ukсед on lahti seisnud ja istmed nii külmaks tõmbunud, et kõrvetavad selga ja reisi.

Joona ulatab Erikule paberilehe, kuhu on kirja pannud vanamehe juhised.

"Ta rääkis mingit veidrat Umeå saamide murret, nii et ma ei saanud kõigest päris aru. Ta rääkis Kroiksi piirkonnas elavatest sugulastest."

"Aga ta tundis Jussit?"

"Jah, kui ma asjale õigesti pihta sain, siis on Jussil veel üks maja, jahionn, mis asub veelgi sügavamal metsa sees. Varsti peaks vasakul pool tulema järv. Me võime sõita kuni kohani, kus on püstitatud kolm suurt kivi saamide vana suvise laagripaiga mälestuseks. Edasi pole tee enam sahatud, sealt edasi võime minna mööda lumekoorikut põhja poole, kuni näeme vana treilersuvilat."

Joona heidab Simonele ja Erikule iroonilise pilgu ning lisab:

"Vanamees ütles, et kui me läbi jää Djuptjärneni järve kukume, siis oleme õigest kohast mööda läinud."

Neljakümne minuti pärast aeglustavad nad sõitu ja jäävad seisma kolme ühesuuruse kivi juurde, mille Dorotea omavalitsus oli lasknud välja tahuda ja siia püstitada. Esituled muudavad ümbruse halliks ja varjuliseks. Kivid löövad mõne sekundi vältel särava ja kaovad siis jälle pimedusse.

Joona jätab auto metsaserva, öeldes, et peaks selle ilmselt maskeerima, mingeid rohelisi oksid lõikama, aga selleks pole aega. Ta viskab põgusa pilgu üles tähistaeva poole ja hakkab siis minema nii kiiresti kui suudab. Teised järgnevad talle. Jääkoorik laiub raske jääga kilbina kõrge, poorse lume kohal. Nad liiguvad edasi võimalikult vaikselt. Vanamehe juhatus klapi: viiesaja meetri pärast märkavad nad lume alla mattunud roostes haagissuvilat. Nad astuvad teelt kõrvale ja näevad, et rada on siinse tallatud. Eemal lumerõngas ilmub nähtavale maja. Korstnast tõuseb suitsu. Aknaruutudest langevas valguses paistavad maja välisseinad olevat mündirohelised.

See ongi Jussi maja, mõtleb Erik. See ongi tondiloss.

Suures eesõues kumendavad suured tumedad piirjooned. Lumega kaetud romulas moodustub veider labürint.

Sammude krudinal kõnnivad nad aeglaselt maja poole. Nad liiguvad üksteise otsa kuhjatud autorusude, liinibusside, kombainide, atrade ja äkete vahel.

Nad märkavad viirastuslikku kogu, kes liigub majas hoogsalt akna eest läbi. Maja sees toimub midagi, liigutused on kiired. Erik ei suuda kauem oodata ja hakkab maja poole jooksmas, ta ei hooli tagajärgedest, ta peab leidma Benjamini, pärast seda tulgu või veeuputus. Simone järgneb talle lõõtsutades. Nad lähevad üle lumekooriku ja seisatavad lumest puhtaks roogitud raja ääres. Vastu majaseina on toetatud lumelabidas ja alumine niiumist kelk. Kostub summutatud karje. Kiired, rabelevad mürtsatused. Keegi piilub aknast välja. Metsaserval murdub oks. Puukuuri uks paugatab. Simone hingeldab kiiresti. Nad lähenevad majale. Inimene on aknast kadunud. Tuul ulub puuvõrades. Üle lumekooriku uhab peent lumepihu. Korraga lüüakse välisuks lahti ja neid pimestab valguskiir. Keegi valgustab neid taskulambiga. Nad kissitavad ja varjavad kätega silmi, et midagi näha.

"Benjamin?" hõikab Erik küsivalt.

Valgussõõri allapoole langedes näeb ta, et nende ees seisab Lydia. Ta hoiab käes suuri kääre. Taskulambi valgusvihk langeb ühele kogule lumehanges. See on Jussi, kes seal istub. Tema nägu on sinakashall, silmad kinni, kirves rinnust välja turritamas. Ta on kaetud külmunud verega. Simone seisab vaikides Eriku kõrval ja mees kuuleb tema lühikestest hirmunud hingetõmmetest, et ka tema on laipa silmanud. Samal silmapilgul saab ta aru, et Joona ei ole koos nendega. Ta on ilmselt teist teed läinud, mõtleb Erik. Küllap hiilib ta selja tagant Lydia poole, kui ma viimase tähelepanu piisavalt kaua endal hoiän.

"Lydia," ütleb Erik. "Tore sind jälle näha."

Naine seisab paigal ja vaatab sõnagi lausumata nende poole. Käes tema käes helgivad, kõiguvad lõdvalt. Lambituli helkleb teeraja hallist sügavusest.

"Me tulime Benjaminile järele," selgitab Erik rahulikult.

"Benjamin," vastab Lydia, "kes see veel on?"

"See on minu laps," ütleb Simone pooleldi lämbuval häälel.

Erik püüab talle viibates märku anda, et olgu wait, ning naine peatab seda nägevast, sest ta astub sammukese tagasi ja püüab oma hingamist kontrollida.

"Kellegi teise last peale minu oma pole ma näinud," lausub Lydia aeglaselt.

"Lydia, kuula mind," ütleb Erik. "Kui me saame Benjamini tagasi, siis me läheme siit ära ja unustame kõik. Ma luban, et ei hüpnotiseeri enam ühtegi mitte ühtegi..."

"Aga ma pole teda näinud," kordab Lydia kääre silmitsedes. "Me oleme siin ainult Kasperiga kahekesi."

"Luba, las me ainult anname talle rohtu," palub Erik, märgates, et tema häälel on hakanud värisema.

Lydia seisab nüüd ideaalses kohas, mõtleb ta palavikuliselt. Naine seisab seljaga maja poole, Joonal tarvitseb ainult maja tagaküljelt ligi hiilida, ümber nurga söösta ja Lydia tagantpoolt haardesse võtta.

"Ma tahan, et te nüüd minema hakkaksite," lausub Lydia lühidalt.

Erik arvab nägevat kedagi liikuvat piki maja taga asetsevat sõidukite rida. Kergendustulv läbib tema südant. Korraga ilmub Lydia pilku midagi valvsat, ta tõstab taskulambi ning valgustab puukuuri esist ja kaugemaid lumeväljasid.

"Kasperil on rohtu tarvis," ütleb Erik.

Lydia langetab uuesti lambi. Tema häälel on jäik ja jahe.

"Mina olen tema ema, küll mina tean, mida tal tarvis on," lausub ta.

"Sul on õigus, seda kindlasti," vastab Erik kiiresti. "Aga kui sa lased meil Kasperile natuke rohtu anda... siis sa võid teda kasvatada, karistada, on ju pühapäev ja..."

Erik vakatab vastu tahtmist, nähes, kuidas viirastus maja taga lähemale tuleb.

"Pühapäeviti," jätkab ta, "siis sa tavaliselt ju..."

Maja tagant ilmub nähtavale kaks inimest. Joona liigub kangelt ja vastumeelselt nende poole. Tema taga kõnnib Marek, hoides jahipüssi vastu tema selga.

Lydia tõmbab suu viltu ja läheb puhtaksroogitud teeraja äärele.

"Lase nad maha," lausub ta lühidalt ning noogutab Simone suunas. "Võta kõigepealt tema."

"Püüa on ainult kaks padrunit," vastab Marek.

"Tee nagu tahad, peaasi et saaks asjaga ühele poole," ütleb Lydia.

"Marek," ütleb Erik. "Mind kõrvaldati töölt, ma oleksin muidu tahtnud aidata sul..."

"Pea lõuad," katkestab too.

"Sa olid just hakanud rääkima sellest, mis juhtus seal suures majas Zenica-Doboj maakohas."

"Ma võin näidata, mis seal juhtus," ütleb Marek ja vaatab liikuvat rahulike silmadega Simone poole.

"Lihtsalt tee seda," ütleb Lydia, paistes juba kannatamatu.

"Heida pikali," käsib Marek Simonet. "Ja võta teksad jalast."

Simone ei liiguta. Marek pöörab püssitoru tema poole ja taganeb. Erik läheneb, ja Marek võtab kiirelt tema sihikule.

"Ma tulistan teda kõhtu," ütleb Marek. "Ja siis vaadaku pealt, kuidas meie siin lõbutseme."

"Lihtsalt tee seda," käseb Lydia.

"Oota," ütleb Simone, hakates teksaste lukku lahti tõmbama.

Marek sülitab lumme ja teeb sammu naise suunas. Ta ei paista õigupoolest teadvat, mida teha. Ta vaatab Eriku poole, vibutab tema poole püssitoru. Simone väldib tema pilku. Mees sihib teda püssist, suunates toruotsa kord tema pea, seejärel kõhu suunas.

"Ära tee nii," ütleb Erik.

Marek langetab jahipüssi ja liigub Simonele lähemale. Lydia nihkub tahapoole. Simone hakkab teksaseid ja pikka pesu alla tõmbama.

"Hoia püssi," ütleb Marek Lydiale vaikselt.

Lydia läheneb aeglaselt, kui ühtäkki hakkab lumega kaetud romude poolt kriginat kostuma. Kuuldub korduvaid metalseid koputusi. Joona köhib. Koputused jätkuvad, ja korraga kostab mürinat. See on mootori käivitumise hää, kolbide terav kiunumine silindrites. Lumekooriku all süttib tugev valgus. Kogu maapind nende all muutub helendavvalgeks. Mootor pöörleb möirates, käigukast kriiksatab ja lumi lööb lainetama. Lumevallist sööstab välja vana liinibuss, suur present üle katuse tõmmatud, purustab lumekooriku ja sõidab otse nende suunas.

Kui Marek pilgu bussi poole pöörab, liigub Joona silmapaistva kiirusega ettepoole. Ta haarab püssitoru enda kätte, Marek hoiab küll kinni, kuid on sunnitud sammu ettepoole astuma. Joona lööb teda kõvasti vastu rindu ja püüab jalust rabada, kuid Marek ei kuku. Selle asemel püüab ta püssi ümber pöörata. Püssipära tabab Joonat lagipähe ja libiseb üle kukla. Mareki käed on külmast nii kanged, et ta laseb relva peost. See lendab keereldes läbi õhu, maandudes Lydia ette. Simone sööstab selle poole, kuid Marek haarab tal juustest ja tõmbab teda tagasi.

Buss on peenikese kuuse taha kinni jäänud, mootor möirgab. Heitgaasid ja üleskeerutatud lumi auravad ümber sõiduki. Bussi esiüks avaneb ja sulgub taas ja taas, saateks puhisev heli.

Mootori pöörded tõusevad uuesti, puu paindub ja tumedatelt okstelt langeb lund. Buss rammib jonnakalt puutüve, kaapides tuhmil ja metasel kõlinal sellelt koort. Rattad pöörlevad ja keerlevad lumekettide raginal.

"Benjamin," karjub Simone. "Benjamin!"

Jõnksutava bussi tuuleklaasi tagant paistab Benjamini hirmunud nägu. Tema nina jookseb verd. Lydia jookseb bussi poole, Mareki püss käes. Erik järgneb talle. Lydia surub end bussi uksest sisse ja karjub midagi Benjaminile, lööb püssipäraga ja tõukab ta juhiistmelt maha. Erik ei jõua kohale. Buss tagurdab, keerab järsult kõrvale ja hakkab kolisedes mäest alla järve poole sõitma. Erik hüüab Lydiale, et ta peatuks, ja tormab neile järele mööda rattajälgi ja renni, mille buss on lumekoorikusse jätnud.

Marek ei lase Simone juukseid peost. Naine karjub, püüdes mehe kätt lahti kangutada. Joona põikab kiirelt kõrvale, tema õlg vajub madalale, keha pöördub ja ta lööb rusikas käega altpoolt, tabades Marekit suure jõuga kaenla alla. Käsivars laperdab, justnagu oleks see keha küljest lahti tulnud. Haare Simone juuste ümber lõdveneb ning naine tõmbab ennast lahti, silmates samal hetkel lumes lebavaid suuri kääre. Marek lööb teise käega, Joona aga juhib löögi mujale ja rammib külje poolt kogu oma keharaskusega parema küünarnuki poolviltu Marekile vastu kaela, nii et rangлуу tuhmi plõksatuse saatel murdub. Marek vajub karjude maha. Simone viskub kääride järele, kuid Marek lööb teda jalaga kõhtu, saab käärid kätte ja tõmbab need oma veel töökorras käega tagasi. Simone karjub, nähes, kuidas Joona nagu kivistub, kui käärid tema paremasse reide tungivad. Verd pritsib lumme. Joona hoiab end seisvas asendis, käerauad juba ootevalmis, ning lööb need ümber Mareki vasaku kõrva. See on raske hoop. Marek jääb täiesti liikumatuks, põrnitsedes vaid küsivalt enda ette, püüdes midagi ütelda. Tema kõrvast ja ninast jookseb verd. Hingeldades kummardub Joona tema kohale ning kinnitab käerauad tema lõtvade randmete ümber.

Meeletult hingeldades sööstab Erik pimedas bussile järele. Punased tagatuled sirendavad tema ees ja kaugemal puude kohal võbeleb esitulede kahvatu valgusvihk. Kõlab kolksatus, kui üks tahavaatepeeglist vastu puud põrkab.

Erik mõtleb sellest, et külm kaitseb poissi, et miinuskraadid langetavad kehatemperatuuri mõne kümnendiku võrra – piisavalt, et Benjamini veri voolaks aeglasemalt, ja võib-olla piisavalt, et ta ellu jääks, ehkki on vigastatud.

Maapind maja taga on järsult kaldu. Erik komistab ja tõuseb ta. Puudesalud ja küinkad on lume alla mattunud. Buss muutub varjuku kaugele eespool, siluetiks, mille ümber udune kuma.

Ta mõtleb, kas Lydia püüab algul piki kallast sõita ja ümber metsajärve vana laudteeni jõuda. Buss pidurdab uuesti ja ta näeb, kuidas see hoopis välja jää peale pöörab. Ta karjub Lydiale, et ta peatuks.

Järellohisev köiejupp jääb paadisilla taha kinni ja tõmbab bussi katuselt presendi.

Erik läheneb ujumiskohale, kus lõhnab diisli järele. Buss on juba kahekümne meetri jagu järvejäälle jõudnud.

Erik libiseb kallakust alla, tunneb tohutut õhupuudust, kuid jätkab jooksmist.

Korraga jääb buss seisma. Paanika kurgus, näeb Erik, kuidas punased tagalaternad ülespoole suunduvad, nagu tõstaks keegi aeglaselt pilgu.

Jää all mullitab ja praksub võimsalt. Erik seisatab rannal, püüdes midagi näha. Ta saab aru, et jää on järele andnud, et buss on läbi vajunud. Rattad keerlevad küll tagurpidi, kuid rebivad vaid jääauku suuremaks.

Erik tõmbab paadisillalt päästerõnga ja hakkab raskesti kloppiva südamega mööda jääd edasi jooksmas. Valguskuma endiselt vee peal hüpivas bussis muudab selle jäätunud klaaskupli sarnaseks. Vesi pladiseb, mureb raskeid jäälahmakaid, mis jäävad mustavas vees ringi tiirutama.

Erik arvab nägevat kahvatut nägu bussi taga keerlevas vees.

"Benjamin!" karjub ta.

Järellainetus loksus jääle ja muudab tema jalgealuse libedaks. Kõhuga võtab ta päästerõnga külge kinnitatud nõõri, seob selle endale piha ümber ja sõlmib kõvasti kinni, et mitte seda kaotada. Ta viskab päästerõnga vette, kuid ei näe mustavas vees enam kedagi. Bussi eesosas asuv mootor töötab mõirates, tagatulede punane kuma levib üle jää- ja lumelopa.

Bussi esiosa vajub aina sügavamale, nii et ainult katus paistma jääb. Esituled kaovad vette. Mootorimürinat pole enam kuulda. Jääb peaaegu vaikseks. Jää pragiseb ja naksab, vesi mullitab kergelt. Korraga märkab Erik, et Benjamin ja Lydia on mõlemad alles bussis. Selle põrand on kaldu, nad nihkuvad tahapoole. Benjamin klammerdub ühe käsipuule külge. Lagi juhiistme kohal on jääga peaaegu ühetasa. Erik kiirustab jääauku juurde ja hüppab bussi katusele. Terve suur sõiduk lööb tema all kõikuma. Kaugelt eemalt kuuleb ta Simonet midagi hõikavat, naine on järve kaldale jõudnud. Erik roomab katuseaknani, tõuseb püsti ja lööb

akna jalaga katki. Klaasikillud raksatavad alla bussiistmetele ja põrandale. Ta suudab mõelda üksnes sellest, et Benjamin tuleb vajuvast bussist minema saada. Erik ronib alla, jääb käsipidi rippu. Tal õnnestub toetada jalad istme seljatoele ning end alla vinnata. Benjamin näeb hirmunud välja, ta on ainult pidžaama väel, ninast ja põsel asuvast väikesest haavast jookseb verd.

"Isa," sosistab ta.

Erik järgib tema pilku ja silmab Lydiat. Naine seisab bussi tagumises otsas vahekäigus, näol suletud ilme. Ta hoiab püssi käes ja tema suu on verine. Terve juhiiste on juba vee all. Buss vajub veelgi sügavamale ja põrand kaldub järsema nurga all. Keskmiste uste kummitihendite vahelt voolab lakkamatult vett sisse.

"Me peame bussist välja saama," hüüab Erik.

Lydia raputab vaid aeglaselt pead.

"Benjamin," ütleb Erik Lydia pilku silmist laskmata. "Roni mööda mind üles ja katuseluugist välja."

Benjamin ei vasta, kuid teeb, nagu öeldud. Ta tuleb kõikudes lähemale, ronib istmele, mööda Eriku selga tema kukile. Kui ta kätega avatud luugini jõuab, tõstab Lydia püssi palge ja tulistab. Erik ei tunne mingit valu, üksnes lööki vastu õlga, mis on nii tugev, et ta paiskub pikali. Alles püsti tõustes tunneb ta valu ja sooja voolavat verejuga. Benjamin ripub laeluugi küljes. Erik läheb lihtsalt tema juurde ja aitab ta oma töötava käega üles, kuigi näeb, kuidas Lydia uuesti püssi tõstab. Benjamin on juba katusel, kui lajab teine lask. Lydia tulistab mööda. Kuul möödub Eriku puusast, otse tema kõrval lendab välja suur aknaruut ja jääne vesi tulvab sisse. Nüüd käib kõik väga kiiresti. Erik püüab katuseluugini jõuda, kuid buss vajub küljeli ja Erik jääb vee alla.

Kohutavast külmast tingitud šokist kaotab ta mõneks sekundiks teadvuse. Paanikas põtkib ta jalgadega, jõuab pinnale ja tõmbab õhku kopsudesse. Buss hakkab metalse naginaga aeglaselt mustavasse vette vajuma. See pöördub külili, Erik saab hoobi vastu pead ja satub taas vee alla. Kõrvus kohiseb ning arusaamatu külm haarab ta endasse. Läbi akna näeb ta esilaternaid sügaval järve sügavuses helendavat. Süda taob rinnus. Nägu tõmbub krampi, peas pigistab. Vesi on nii tuimestavalt külm, et ta ei suuda enda liigutada. Ta näeb vee all Lydiat, kuidas naine seljaga bussi tagumistele istmetele toetudes käsipuu külge klammerdub. Ta näeb avatud laeluuki ja purustatud akent, teab, et buss läheb põhja, teab, et peab välja jõudma, et on kiire, et ta peab võitlema, kuid käed ei kuula

sõna. Erik tunneb end peaaegu kaalutuna ega tunne enam oma jalgu. Ta püüab end liigutada, kuid tal on raskusi koordineerimisega.

Erik märkab, et teda ümbritseb punane õlahaavast voolava vere pilv.

Järsku kohtab ta Lydia pilku, naine vaatab talle rahulikult otsa. Nad lebavad liikumatult jääkülmas vees ja silmitsevad teineteist.

Lydia juuksed hõljuvad vee loksumise taktis, väikesed õhumullid püüavad liikuda ninast nirisemas.

Erikul on vaja hingata, kurgus pigistab, ent ta paneb vastu kopsude võitlusele endasse hapnikku tõmmata. Meelekohtades taob, peas sähvib valgeid välke.

Eriku kehatemperatuur on nii madal, et ta hakkab teadvust kaotama. Kõrvus kostab kõrgetoonilist kõikuvat helinat.

Erik mõtleb Simonele ja sellele, et Benjamin jääb ellu. Tundub nagu unenägu hõljuda vabalt jääkülmas vees. Kummalise selgusega mõistab ta, et käes on tema surmatund, ja ta kõht hakkab ängistusest korisema.

Ta on kaotanud suunataju, ei tunne enam omaenese keha ega saa aru, kas on valge või pime. Vesi tundub ühtäkki soe, peaaegu kõrvetav. Erik mõtleb, et õige varsti tuleb avada suu ja lihtsalt järele anda, lasta vetel kopsu ja lõpul kätte jõuda. Uued veidrad mõtted sähvivad läbi pea, kui korraga juhtub midagi. Ta tunneb, kuidas kõis ümber piha pingule tõmbub. Ta oli unustanud, et sidus enne keha ümber päästerõngaga ühendatud pika nõõri. Nüüd on see kuhugi kinni jäänud. Raskelt sikutab miski teda paremale. Seda ei saa peatada, tal ei ole enam jõudu järel. Halastamatult lohistatakse tema keha ümber tugiposti ja edasi poolviltu katuseaknast välja. Kukul kopsatab millegi vastu, ühest jalast kistakse king, ja siis on ta juba väljas mustavas vees. Teda kistakse ülespoole ja ta näeb, kuidas buss jätkab ilma temata laskumist sügaviku poole ning ta aimab Lydiat selles helendavas puuris, mis hääletult järve põhja laskub.

Neljapäev, kaheksmne neljas detsember

Simone, Erik ja Benjamin jõuavad halli Stockholmi juba tumeneva taeva alla. Õhk on vihmaraske ja linna ümbritseb peaaegu purpurne uduline. Kõikjal jõulupuude ja rõdurinnatiste küljes helendavad mitmevärvilised tuledeketid. Akendel ripuvad jõulutähed ja poevitriinides seisavad päkapikud kesk sätendavaid jõuluehteid.

Taksojuht, kes neid Birger Jarli hotelli juurde toob, kannab peas päkapikumütsi. Ta lehvitab neile mornilt tahavaatepeeglist ja nad märkavad, et tema taksoplafoonile on kinnitatud jõuluvana.

Simone heidab pilgu hotelli vestibüüli ja juba kustutatud tuledega restorani ning lausub, et ehk on ikka imelik elada hotellis, kui kodu asub kõigest kahesaja meetri kaugusel.

"Aga ma tõesti ei taha jälle meie korterisse minna," lausub ta.

"Enesestki mõista," ütleb Erik.

"Ei iial enam"

"Mina ka mitte," kostab Benjamin.

"Mida teeme?" küsib Erik. "Lähme kinno?"

"Mul on kõht tühi," ütleb Benjamin vaikselt.

Kui lennuk Umeå laatsaretti jõudis, oli Erik tugevalt alajahtunud. Lastekahaav ei olnud tõsine, pooleldi kaetud kuul oli läbistanud vasaku õlaliigese ja vaid pindmiselt kahjustanud õlavarreluu ülemist osa. Pärast operatsiooni jagas ta palatit Benjaminiga, kes oli paigutatud haiglasse ravile arstimate manustamiseks ja vedelike asendamiseks. Benjaminil ei esinenud mingeid tõsiseid verejookse ning ta toibus peagi. Juba päevase haiglasviibimise järel hakkas ta peale käima, et tuleks ära koju sõita. Algul ei tahtnud Erik ja Simone sellega nõusse jääda. Nad soovisid, et poeg jääks oma haiguse tõttu haiglasse jälgimisele ja võiks kohtuda kellegagi, kes aitaks tal tema hiljutisi elamusi ümber vaagida.

Psühholoog Kerstin Bengtsson tundus pinges ega paistnud õigupoolest mõistvat ohtu, milles Benjamin äsja oli viibinud. Kohtudes Eriku ja Simonega pärast neljakümne viie minutist vestlust Benjaminiga, väitis naine lühidalt, et poiss tunneb end olukorda arvesse võttes hästi ja et nad peaksid pigem ootama, poisile aega andma.

Erik ja Simone juurdlesid, kas psühholoog neid mitte lihtsalt rahustada ei püüdnud, sest nad said ju aru, et Benjamin vajab abi, nad nägid kuidas poeg oma mälestustes sorib, nagu oleks ta juba otsustanud mõned neist kõrvale heita. Nad aimasid, et kui ta üksi jätta, kapselduks ta tõmmu ümber nagu kaljupinnas kivistise ümber.

"Ma tunnen kaht tõeliselt head psühholoogi," ütles Erik. "Ma räägin nendega, niipea kui me koju jõuame."

"Tore."

"Kuidas sa ennast ise tunned?" jätkas Erik.

"Ma olen kuulnud räägitavat ühest hüpnotisöörist, kes..."

"Vaata sa temaga ette."

"Seda ma tean," naeratas Simone.

"Aga tegelikult ka," ütles Erik siis. "Me peame kogu sellest ajast kinni läbi närima."

Simone noogutas ja tema pilk muutus väga mõtlikuks.

"Kulla Benjamin," lausus ta malbelt.

Erik heitis uuesti voodisse Benjaminini kõrvale ja Simone istus voodi teise vahele toolile. Nad vaatasid oma poega, kes lebas voodis, kahvatu ja kõhna. Vaatasid üha väsimatult tema nägu, nagu siis, kui laps oli vastsündinu.

"Kuidas sinuga on?" küsis Erik ettevaatlikult.

Benjamin pööras näo ära ja vaatas aknast välja. Pimedus teispool ruutu muutis klaasi värelevaks peegelpildiks, kui tuul akent teiselt poolt raputas ja lõgistas.

Kui Benjamin Eriku abiga bussi katusele roninud oli, kuulis ta teisel lasku. Ta libastus ja palju ei puudunud, et oleks vette kukkunud. Samal silmapilgul märkas ta suure jääaugu serval pimeduses Simonet. Ema karjus talle, et buss vajub vette, et ta peab kuidagi jää peale saama. Benjamin silmas päästerõngast bussi taga mustavas lainetavas vees, ja hüppas. Ta sai rõngast kinni, pani endale ümber ja ujus serva poole. Simone heitis jälle pikali ja vingerdas kuni selle servani. Ta ulatus poisini, tõmbas ta päästerõngast pidi jääle ning sai ta pisut maad augu servast eemale. Ta võttis

jaki seljast ja mässis poisile ümber, kallistas teda ja rääkis, et helikopter on juba teel.

"Isa jäi bussi," nuttis Benjamin.

Buss vajus kiiresti, kadus raginal vette ja kõik muutus pimedaks. Vihased lained plaksatasid kokku ja pinnale kerkisid suured vulksuvad mulgid. Simone tõusis, et näha, kuidas jääpangad õõtsuvas vees tasapisi seisma jäävad.

Simone vajus kokku, hoides Benjaminini kõvasti enda vastas, kui poisi keha ühtäkki nõksatas. Ta kisti ema käte vahelt lahti. Benjamin püüdis jalule tõusta, kuid libastus ja kukkus pikali. Päästerõnga pingul nõor jooksis otsejoones üle jää vette, tõmmates Benjaminini jääaugu poole. Ta rabeles vastu, liugles oma paljastel jalgadel mööda jääd ja karjus. Simone sai temast kinni ja koos libisesid nad äärele lähemale.

"See on isa!" hüüdis Benjamin Simonele. "Tal oli kõis kõhu ümber!"

Simone nägu oli muutunud karmiks ja otsustavaks. Ta haaras päästerõngast kinni, haakis mõlemad käsivarred selle ümber ning vajutas kannad jäässe. Benjamin krimpsutas valu pärast nägu, kui neid üha augu servale lähemale rebiti. Nõor oli sedavõrd pingul, et selle hõõrdumisel vastu jää serva kuuldus tuhmi kriginat. Korraga muutus kõieveos jõudude vahetuseks: oli küll endiselt raske, kuid nad suutsid tahapoole, jääaugust eemale nihkuda. Seejärel kadus vastupanu peaaegu sootuks. Nad olid Eriku bussi katuseluugist välja tõmmanud ja nüüd kerkis ta kiiresti pinna poole. Mõni sekund hiljem läks Simonel korda ta jääle hiivata. Seal ta nüüd kummargil, kõhides ja õhku ahmides lamas, punane laik tema all aina laienemas.

Kui politsei ja kiirabi Jussi jahionni juurde saabusid, leidsid nad Joona lumest lamamast, hädapärane žgutt reie ümber, karjuv, röökiv Marek tema kõrval. Jussi siniseks külmunud laip vedeles istuvas asendis eeskoja trepi kõrval, kirves rinnus. Politsei ja mäepääste leidsid majast ühe ellujääniku. Selleks oli Jussi elukaaslane Annbritt, kes oli peitnud end magamistoas riidekappi. Naine oli verine ja tõmbus kapis rippuvate riideesemetega taha kägarasse nagu laps. Kiirabi personal kandis ta raamil helikopteri juurde, kus talle transpordi ajal esmaabi anti.

Kaks päeva hiljem sukeldusid päästeteenistuse tuukrid jääauku Lydia laipa üles tooma. Kuuekümmend nelja meetri sügavuses seisis buss järve põhjas kõigil oma kuuel rattal, justnagu oleks vaid korraks peatuses seisma jäänud, et reisijaid peale võtta. Üks tuukritest sisenes eesuksest ja valgustas lambiga tühje istekohti. Püss lebas vahetähtselt tagumises osas

põrandal. Alles valgusjuga üles suunates märkas tuuker Lydiat. Naine oli üles lae alla kerkinud, selg vastu bussi siselage, käsivarred rippu ja kael kõveras. Tema näonahk oli juba hakanud irduma ja laiguti maha tulema. Punased juuksed hõljusid pehmelt vee loksumise taktis, tema suu oli rahulik ja silmad kinni, nagu magaks ta.

Benjaminil ei olnud mingit aimu, kus ta esimesel ööpäeval pärast röövimist viibinud oli. Võimalik, et Lydia varjas teda esialgu omaenda majas või Mareki pool, kuid poiss oli süstitud tuimestist veel sellises segas seisundis, et toimuvast hästi aru ei saanud. Võib-olla süstiti teda enne ärkamist korduvalt. Esimesed ööpäevad pärast röövi olid tema jaoks üsna tumedad ja kadunud.

Ta oli tulnud teadvusele, kui auto teda põhja poole sõidutas, leidnud oma mobiiltelefoni ja tal oli korda läinud Erikule helistada, enne kui talle peale satuti. Küllap oli tema häält auto salongis kuulda.

Järgnesid pikad piinarikkad päevad. Erik ja Simone suutsid poisilt välja meelitada tegelikult vaid mälukillukesi. Nad said aru üksnes seda, et teda sunniti lamama Jussi jahionnis, koerarihm ümber kaela. Seisundi järgi milles poiss haiglasse toodi, ei olnud ta mitu päeva süüa ega juua saanud. Ühel jalal oli külmakahjustus, kuid anti paranemislootust. Tal õnnestus põgeneda tänu Jussi ja Annbriti abile, rääkis Benjamin, ning vakatas hetkeks. Ta jätkas mõne aja pärast, selgitades, kuidas Jussi oli ta päästnud, kui ta koju proovis helistada, ja kuidas oli jooksnud välja lumme ja kuulnud Annbriti karjumist, kui Lydia naise nina ära löikas. Benjamin oli varjunud autoromude vahele, mõeldes, et peab peitu pugema, ning roomanud sisse ühe lumehange mattunud bussi lahtisest aknast. Seal leidis ta mõned vaibad ja hallitanud teki, mis tõenäoliselt oli päästnud ta surmaka külmumisest. Ta oli bussis esiistmel kerasse tõmbunult magama jäänud ja ärganud mõned tunnid hiljem, kuuldes oma ema ja isa häält.

"Ma ei teadnudki, et ma veel elus olen," sosistas Benjamin.

Seejärel oli ta kuulnud Marekit neid ähvardamas ja mõistnud samas, et silmitseb võtit bussi süütelukus. Pikemalt järele mõtlemata proovis ta bussi käivitada, nägi esitulesid süttivat ja kuulis mootorit kähedalt mööratavat, kihutades selle koha poole, kus arvas Marekit viibivat.

Benjamin oli vait jäänud, mõned suured pisarad ripsmete küljes ripumas.

Pärast kahe ööpäevast viibimist Umeå haiglas oli Benjamin nii tugev, et suutis jälle kõndida. Ta läks Eriku ja Simonega kaasa, et tervitada Joona Linnat, kes lebas operatsioonijärgses intensiivpalatis. Mees oli saa-

nud reiest päris kõvast vigastada. Marek oli teda kääridega raiudes haavanud, kuid kolmenädalase voodirežiimi järel loodeti tema täielikku paranemist. Kui nad palatisse astusid, istus Joona juures keegi kaunis naine, pehme blond juuksepalnik üle öla, ning luges talle valjusti raamatut ette. Ta esitles end Disa, Joona pikaajalise sõbrana.

"Meil on lugemisring, ma pean ju selle eest hoolitsema, et ta maha ei jääks," lausus Disa raamatut kõrvale pannes soomepärase hääldusega.

Simone märkas, et raamatuks oli Virginia Woolfi "Tuletorni juurde".

"Ma sain mäepäästeteenistuse käest ööbimiseks pisikest korterit laenata," sõnas Disa naeratades.

"Arlanda lennuväljale tuleb teile vastu politseieskort," ütles Joona Erikule.

Nii Simone kui ka Erik püüdsid ära öelda, tundes, et soovivad pojaga omavahel olla ega suuda rohkemate politseinikega enam kohtuda. Kui Benjamin neljanda päeva arstivisiidi ajal haiglast välja kirjutati, hankis Simone kojusõiduks viivitamatult lennukipiletid ja läks siis kohvi järele. Ent esmakordselt oli haigla kohvik suletud. Patsientide puhkeruumis seisis vaid kann apelsinimahлага ja kandikul mõned kuivikud. Ta läks välja, lootes lähikonnast mõnd kohvikut leida, kuid kõik tundus kummastavalt mahajäetud. Vaikne rahu lasus linna kohal. Simone seisatas raudtee rööpaari ees ja jäi sinna tükiks ajaks, saates pilguga kaugusesse suunduvaid liikuvaid rööpaide, lumega kaetud liipreid ja raudteetammi. Eemal pimeduses võis aimata valgest jääst ja mustjalt sätendavast veest triibulist laia Umeälveni jõge.

Alles nüüd tundis ta enda sees mingit lõtvumist. Ta mõtles, et nüüd on see läbi. Benjamin oli tagasi nende juures.

Arlanda lennujaama saabudes märkasid nad väljapääsu juures Joona Linna politseieskorti, mille lähedal ootas kannatlikult ka kümnekond ajakirjanikku, kõik kaamerate ja mikrofonidega varustatult hüppevalmis. Üksteisega sõnakestki vahetamata valisid nad varuväljapääsu, läksid rahvahulga selja tagant läbi ja peatasid takso.

Nüüd seisavad nad Birger Jarli hotelli ees Stockholmis ja hakkavad siis lihtsalt piki Tulegatanit astuma, lähevad mööda Odengatanit edasi, peatuvad Sveavägeni nurgal ja vaatavad ringi. Benjaminil on seljas politsei leiubüroost pärit liiga suured dressid, turistivariant saami tuulejakist, mille Simone talle lennujaamast ostis, ja käes paar vanutatud lapi käpikuid. Vasastani linnajagu on inimtühi ja mahajäetud. Tundub, et kõik

kohad on suletud – metroojaam, bussipeatused, kustunud tuledega restoraniid puhkavad kõik ranges vaikuses.

Erik vaatab kella, see on neli pärastlõunal. Keegi naine kiirustab mööda Odengatanit, suur kott käes.

“Jõuluõhtu,” ütleb Simone äkki. “Täna on jõululaupäev!”

Benjamin vaatab üllatunult tema poole.

“See seletab, miks kõik inimesed häid jõule soovivad,” ütleb Erik naeratades.

“Mis me teeme?” küsib Benjamin.

“Täitsa vaba valik,” vastab Erik.

“Sööme jõululõunat McDonald’is?” küsib Simone.

Hakkab sadama vihma, peenikest, jääkülma vihma langeb neile kaela, kui nad kiirustavad restorani poole, mis asub kohe Observatoriumimäe jalamil. See on inetu madala laega ruum, mis raamatukogu ookerika ümärehitise alumisel korrusel vastu maad on surutud. Leti taga seisab kuuekümnendates eluaastates naine. Peale nende ei ole hamburgerirestoranis ühtki külastajat.

“Ma tahaksin klaasikest veini,” ütleb Simone. “Aga seda siit ilmselt ei saa.”

“Üks piimakokteil,” ütleb Erik.

“Vanilje-, maasika- või šokolaadi-?” küsib naine tõredalt.

Paistab, nagu võiks Simone puhkeda hüsteeriliselt naerma, kuid ta surub turtsatuse tagasi ja lausub teeseldud tõsidusega:

“Maasika-, ma võtan mõistagi maasika-.”

“Mina ka,” sekkub Benjamin.

Naine tipib tellimuse väikeste raevukate liigutustega kassasse.

“On see kõik?” küsib ta.

“Võta igast asjast midagi,” ütleb Simone Erikule. “Me läheme seni ja istume maha.”

Nad lähevad Benjaminiga kahekesi tühjade laudade vahele.

“Aknaalune laud,” sosistab Simone Benjaminile naeratades.

Ta istub poja kõrvale, hoiab teda enda ligi ja tunneb pisaraid põski mööda alla nirisevat. Akna taga õues näeb ta pikergust, valesti paigutatud basseini. See on veest tühi ja reostatud nagu tavaliselt. Üksik rullasõitja loovib kõvade kraapivate ja lajatavate häälte saatel jäälaikude vahel. Kaubanduskõrgkooli taga istub mänguväljaku serval köisraudtee ääres pingil üksik naine. Tema kõrval seisab tühi ostukäru. Köistee küljes ripub autorehv kõlgub tuule käes.

“On sul külm?” küsib Simone.

Benjamin ei vasta, ta nõjatab lihtsalt näo ema vastu, lebab seal ja laheb Simonel oma pead üha uuesti ja uuesti musitada.

Erik asetab kandiku vaikides lauale, läheb toob teisegi, enne kui istub ja hakkab karbikeste, paberpakikeste ja papptopsidega lauda katma.

“Kui kena,” ütleb Benjamin ja ajab end istukile.

Erik ulatab talle lasteine-mänguasja.

“Häid jõule,” ütleb ta.

“Aitäh, isa,” naerab Benjamin kilepakendit vaadates.

Simone silmitseb oma last. Poiss on nii kohutavalt kõhnaks jäänud. Aga on veel midagi, mõtleb ta. Tundub, nagu lasuks tal veel mingi ras- kus, miski, mis rusub ta mõtteid, rõhub ja painab. Poiss ei viibi üleni päris kohal. Paistab, nagu vaataks ta kuidagi sissepoole, mõtleb Simone – nagu peegelpilt tumedal aknaklaasil.

Nähes Erikut kätt sirutavat ja poega põsele patsutavat, hakkab ta uuesti nutma. Ta pöörab näo ära, sosistab “vabandust” ning näeb, kuidas õues tõuseb prügikastist lendu kilekott ja lendab vastu akent.

“Kas proovime natuke süüa?” küsib Erik.

Benjamin voldib suurelt hamburgerilt paberit lahti, kui Eriku mobiil- telefon helisema hakkab. Ta näeb numbrinäidikult, et see on Joona.

“Häid jõule, Joona,” ütleb Erik torusse.

“Erik,” ütleb Joona teisel pool liini. “Kas olete nüüd Stockholmis tagasi?”

“Me sööme tegelikult jõululõunat.”

“Kas mäletad, et ma ütlesin, et me leiame su poja üles?”

“Jah, mäletan.”

“Sa oled mõnikord kahelnud, kui me...”

“Jah,” ütleb Erik.

“Aga ma teadsin, et kõik läheb hästi,” jätkab Joona oma sügava soome aktsendiga.

“Mina ei teadnud.”

“Ma tean, ma märkasin seda,” ütleb Joona. “Sellepärast ma peangi sulle üht asja ütlema.”

“Nii?”

“Mis ma ütlesin,” ütleb Joona.

“Mida siis?”

“Mul oli õigus – või kuidas?”

“Jah,” vastab Erik.

"Häid jõule," lausub Joona ja lõpetab kõne.

Erik põrnitseb üllatunult enda ette ja pöörab siis pilgu Simonele. Ta näeb naise läbipaistvat nahka ja laia suud. Lugematud murekortsud on jõudnud viimastel aegadel tema silme ümber tekkida. Naine naeratab talle ja ta järgib naise pilku, kui Simone end Benjamini poole pöörab.

Erik silmitseb pikalt oma poega. Kurgus kipitab tagasihoitud nutust. Benjamin istub tõsisel näol ja sööb friikartuleid. Ta on mingisse oma mõttesse süüvinud. Poisi silmad põrnitsevad tühjusse, ta on tõmbunud mälestustesse ja nende vahelistesse tühikutesse. Erik sirutab terve käe välja, pigistab poja sõrmi ja näeb, et too vaatab üles.

"Häid jõule, isa," lausub Benjamin naeratades. "Näe, ma kingin sulle natuke friikartuleid."

"Mis oleks, kui võtaksime toidu kaasa ja sõidaksime vanaisa juurde?" teeb Erik ettepaneku.

"Sa mõtled päriselt?" küsib Simone.

"Kui lõbus siis ikka haiglas lamada on?"

Simone naeratab talle ja tellib takso. Benjamin läheb kassasse ja palub kotti, millega toitu kaasa võtta.

Kui nende takso aeglaselt Odenplanist mööda sõidab, näeb Erik oma perekonda autoaknast peegelduvat, ja samas keset väljakut kõrguvat tohutusuurt jõuluehtes kuuske. Kõrge ja kaharana seisab see, sajad sõitvad lambikesed looklemas ladvas kiiskava tähe poole.